

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“ADDICTIVE, COMPELLING, AND WOW! THIS IS A MUST READ.”

—*NYT* bestselling author Tijan

Gods will fall,
Giants will rise.

@Çeviri Kitaplar

FALLEN GODS

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

RACHEL VAN DYKEN



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

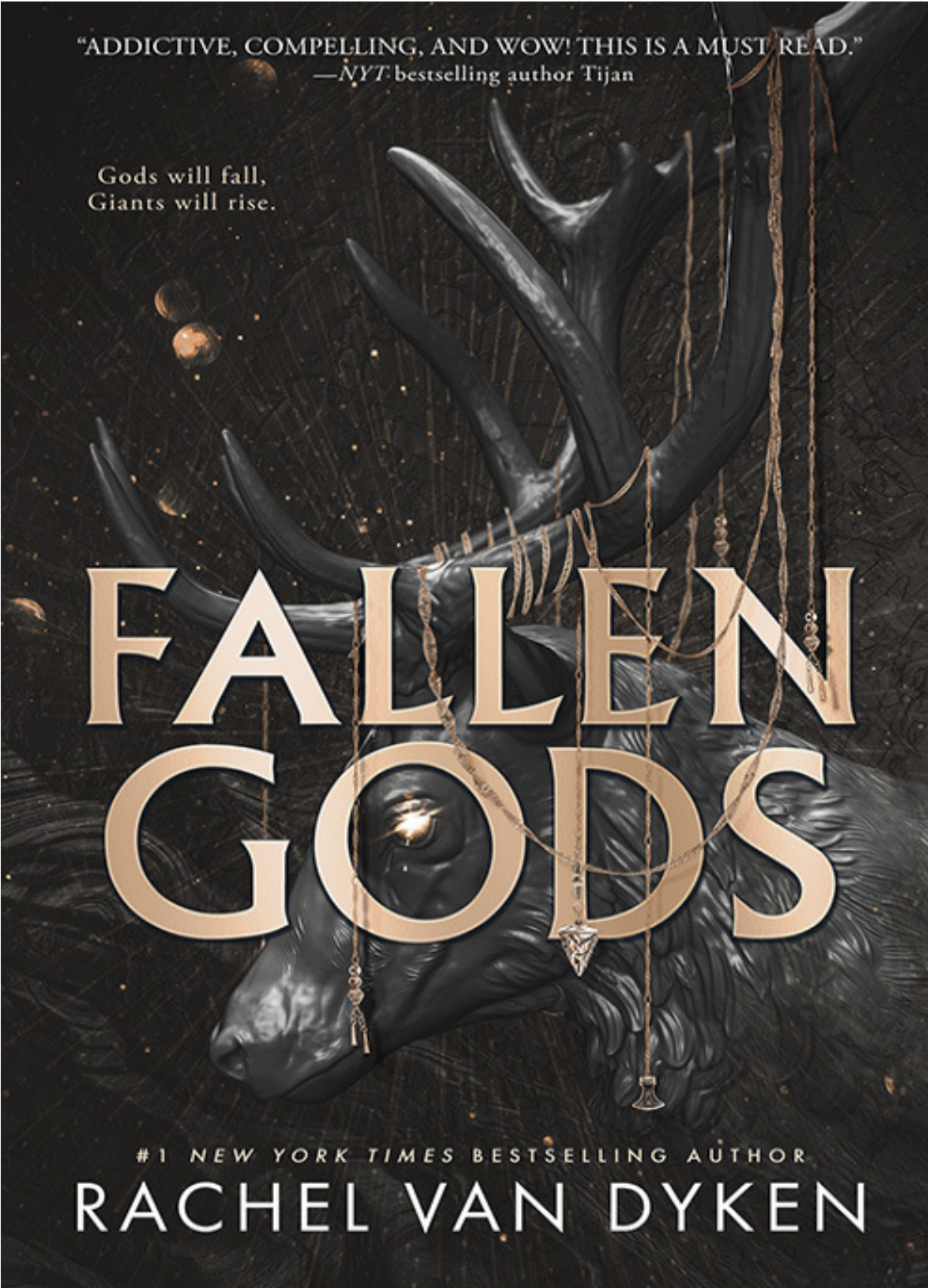
Çevirigiller Ekibi



"ADDICTIVE, COMPELLING, AND WOW! THIS IS A MUST READ."
—*NYT* bestselling author Tijan

Gods will fall,
Giants will rise.

FALLEN GODS



#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
RACHEL VAN DYKEN

FALLEN GODS

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

RACHEL VAN DYKEN

İçindekiler

1. Telif Hakkı Sayfası
2. Rachel Van Dyken'in diğer serilerinin tadını çıkarın
3. Adanmışlık
4. İçerik Uyarısı
5. Yazarın Notu
6. Önsöz
7. Birinci Bölüm
8. İkinci Bölüm
9. Üçüncü Bölüm
10. Dördüncü Bölüm
11. Beşinci Bölüm
12. Altıncı Bölüm
13. Yedinci Bölüm
14. Sekizinci Bölüm
15. Dokuzuncu Bölüm
16. Onuncu Bölüm
17. On Birinci Bölüm
18. On İkinci Bölüm
19. On Üçüncü Bölüm
20. On Dördüncü Bölüm
21. On Beşinci Bölüm
22. On Altıncı Bölüm
23. On Yedinci Bölüm
24. On Sekizinci Bölüm
25. On Dokuzuncu Bölüm
26. Yirmiinci Bölüm
27. Yirmi Birinci Bölüm
28. Yirmi İkinci Bölüm
29. Yirmi Üçüncü Bölüm
30. Yirmi Dördüncü Bölüm
31. Yirmi Beşinci Bölüm

32. Yirmi Altıncı Bölüm
33. Yirmi Yedinci Bölüm
34. Yirmi Sekizinci Bölüm
35. Yirmi Dokuzuncu Bölüm
36. Otuzuncu Bölüm
37. Otuz Birinci Bölüm
38. Otuz İkinci Bölüm
39. Otuz Üçüncü Bölüm
40. Otuz Dördüncü Bölüm
41. Otuz Beşinci Bölüm
42. Otuz Altıncı Bölüm
43. Otuz Yedinci Bölüm
44. Otuz Sekizinci Bölüm
45. Otuz Dokuzuncu Bölüm
46. Kırkıncı Bölüm
47. Kırk Birinci Bölüm
48. Kırk İkinci Bölüm
49. Kırk Üçüncü Bölüm
50. Kırk Dördüncü Bölüm
51. Kırk Beşinci Bölüm
52. Kırk Altıncı Bölüm
53. Kırk Yedinci Bölüm
54. Kırk Sekizinci Bölüm
55. Kırk Dokuzuncu Bölüm
56. Ellinci Bölüm
57. Elli Birinci Bölüm
58. Elli İkinci Bölüm
59. Elli Üçüncü Bölüm
60. Elli Dördüncü Bölüm
61. Elli Beşinci Bölüm
62. Elli Altıncı Bölüm
63. Elli Yedinci Bölüm
64. Elli Sekizinci Bölüm
65. Elli Dokuzuncu Bölüm
66. Altmışıncı Bölüm
67. Altmış Birinci Bölüm

68. Altmış İkinci Bölüm
69. Altmış Üçüncü Bölüm
70. Altmış Dördüncü Bölüm
71. Altmış Beşinci Bölüm
72. Altmış Altıncı Bölüm
73. Altmış Yedinci Bölüm
74. Altmış Sekizinci Bölüm
75. Altmış Dokuzuncu Bölüm
76. Yetmişinci Bölüm
77. Yetmiş Birinci Bölüm
78. Yetmiş İkinci Bölüm
79. Yetmiş Üçüncü Bölüm
80. Yetmiş Dördüncü Bölüm
81. Yetmiş Beşinci Bölüm
82. Yetmiş Altıncı Bölüm
83. Yetmiş Yedinci Bölüm
84. Yetmiş Sekizinci Bölüm
85. Yetmiş Dokuzuncu Bölüm
86. Sekseninci Bölüm
87. Seksen Birinci Bölüm
88. Seksen İkinci Bölüm
89. Seksen Üçüncü Bölüm
90. Seksen Dördüncü Bölüm
91. Sonsöz
92. Teşekkürler
93. Yazar Hakkında
94. Kızıl Kule'den daha heyecan verici bir romantizm keşfedin...
 1. Zalim Şafak
 2. Tanrıların Oynadığı Oyunlar
 3. Kargaşa ve Ölümlü
 4. Serçelerin Kalkanı
95. Bizimle çevrimiçi iletişime geçin!

Simge yapılar

1. Kapak

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylarla, mekanlarla veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2025 Rachel Van Dyken'a aittir. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Ek haklar hakkında bilgi için lütfen Yayıncı ile iletişime geçin.

Entangled Publishing, hikâyelerin ilham verme, bağ kurma ve kalıcı değişim yaratma gücüne sahip olduğuna inanır. Bu nedenle yazarlarımızın haklarını ve eserlerinin bütünlüğünü koruruz. Telif hakkı, yaratıcılığı sınırlamak için değil, onu mümkün kılmak, yazarların kendi sesleriyle cesur ve özgün hikâyeler anlatmaya devam edebilmelerini sağlamak için vardır. Bu kitabın yasal bir kopyasını seçtiğiniz için teşekkür ederiz. İzinsiz kopyalamayarak, taramayarak veya dağıtmayarak, yazarların yazmaya ve okuyuculara ulaşmaya devam etmelerine yardımcı olursunuz. Bu kitap, ister mevcut ister gelecekte geliştirilecek olsun, büyük dil modelleri veya diğer makine öğrenimi araçları da dahil olmak üzere yapay zekâ sistemlerini eğitmek için kullanılamaz. Bu hikâyeler makine tüketimi için değil, insan bağlantısı için yazılmıştır.

Entangled Yayıncılık, LLC
644 Shrewsbury Commons Cad. STE 181
Shrewsbury, PA 17361
haklar@entangledpublishing.com
Red Tower, Entangled Publishing, LLC'nin bir yayınıdır.

Kapak ve kenar tasarımı LJ Anderson'a aittir
Liz Wayant'ın ceket tasarımı
Kapak görselleri soulscience/CG Trader ve Juggernaut69/GettyImages'a aittir
Pobytov/GettyImages'ın Edge görseli
Kasa tasarımı Elizabeth Turner Stokes'a aittir
Nadia Murash/Shutterstock'a ait kasa görseli
Endpaper'ın orijinal çizimi Kateryna Vitkovska'ya aittir.
Britt Marczak'ın iç tasarımı

HC ISBN 978-1-64937-467-7
E-kitap ISBN 978-1-64937-657-2
Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir
İlk Baskı Aralık 2025



Rachel Van Dyken'in diğ er serilerinin tadını çıkarın

KARTAL ELİT

Yeni Yetişkin Mafya Romantizmi

Seçkinler

Seçilmiş

Baştan çıkarmak

Meydana çıkarmak

Aşık olmak

Büyülemek

Pat Pat

Uygulamak

Kor

Kaçmak

Coşku

RIP: Bir Bratva Kardeşlik Romanı

İmparatorluk

Çok Mafyavari Bir Noel

Öfkelenmek

Övgü

İmrenmek

Debase: Bir Bratva Kardeşlik Romanı

Fesih

İki Dönen Noel

Maruz

SONUÇLAR

Yeni Yetişkin Romantik Komedi ler

Colton'ı Sevmenin Sonucu

İntikamın Sonucu

Baştan Çıkarmanın Sonucu

Reddedilmenin Sonucu

KARANLIKLAR DESTANI

Yetişkin Doğaüstü Romantizm

Karanlık Kökenler

Karanlık Olanlar

Dokunulmaz Karanlık

Karanlık Teslimiyet
En Karanlık Günaha
En Karanlık Günahkar
En Karanlık Güç
En Karanlık İhtiyaç
En Karanlık İniş

BAHİS

Yeni Yetişkin Romantik Komediler

Bahis
Bahis
Aşk Stratejisi
Aşk Tehlikesi

KIRMIZI KART

Yeni Yetişkin Spor Romantizmi

Riskli Oyun
Tekmelemek

Büyükbabam Gjengst 'ye (Jacobsen): Bana İskandinav mitolojisi hakkında verdiğin tüm kitapların karŐılıĐını alacağımı biliyordu. Norveğli mirasım için sana teşekkür etmeliyim. Seni çok seviyorum Büyükbaba, bana anlattığın birçok hikâye için teşekkür ederim. Artık benimkini yazarken beni göremeyecek olsan da, gurur duyduğunu biliyorum. Helheim'da parla.

Düşmüş Tanrılar'da mitler ölümlüler arasında dolaşır... ve egemenlik planları kurar. Bu nedenle hikâye, yaralanma, kan, ölüm, boğulma, fiziksel istismar, alkol kullanımı, açık bir dil, tehlikeli durumlar ve sayfadaki cinsel aktiviteler (yumuşak öpücüklerden öfkeli sekse kadar) gibi tüm okuyuculara uygun olmayabilecek unsurlar içerir. Keder, aile kaybı ve savaş da ele alınır. Bu unsurlara duyarlı olabilecek okuyucular lütfen dikkat etsin.

Tanrıların kaos yarattığı ve sislerin arasından rünlerin yükseldiği Endir Üniversitesi'ne hoş geldiniz. Bir ders programı alın. Müthiş bir oryantasyon haftası olacak.

Yazarın Notu

İskandinav mitolojisiyle büyüdüm. Büyükbabam bana sürekli hikâyeler anlatır ve kitaplar verirdi. Küçükken onu pek göremesem de, seyahat ederken kitaplara güvenirdim. Bazılarının sayfaları artık eksik, bazılarını da özellikle kendi çocuklarım için sakladım.

Ona sürekli sorular sorardım ve Asgard'daki Tanrılar hakkında abartırdı. O, gerçeküstü bir karakterdi ve küçükken bana Odin olduğunu söyleseydiniz, "Evet, dünyam tamam ve bu çok mantıklı!" derdim. Ayrıca babama ilk çocuğunun adının Torbald olması gerektiğini söyleyen de oydu. Kız kardeşim bu ismi miras almadı ama en büyük oğluma Thor adını verdiğimizde sonunda hayalini gerçekleştirebildik. Endişelenmeyin, benim hikayemde de evde bolca Mjölner var (on yaşındaki çocuğuma sorarsanız hepsi gerçek, \$\$\$).

Mitoloji her zaman bir tutku olmuştur, ancak çocukluğunuz ve ailenizle bağlantılı bir şey olduğunda gerçekten farklı bir etki yaratıyor. Fallen Gods İskandinav mitolojisini ele alsa ve kapsamlı bir araştırma içerse de, birçok konuda yaratıcı özgürlük kullandığımı bilmenizi isterim. Okuyucuyu daha önce hiç çıkmadığı bir yolculuğa çıkaracak bir "ya şöyle olsaydı" hikâyesi yaratmak istedim. Sonuçta her şeyin bir anlamı var.

Tanrılar ve Devler'in benim versiyonumun tadını çıkarın ve uyarayım: Bir taraf seçmeniz gerekiyor.

KUCAKLAŞMALAR

RVD

Önsöz

REY

"Yapar mısın?" diye fısıldıyorum, sesimdeki titremeden nefret ederek.

Kampüsün ortasında durduk, yanaklarıma çarpan serin bir esinti, tekrar sorma cesaretini bana verdi. "Dünyanın sonunda son bulacağını bile bile benimle kaçır mıydın? Dünyanın yanacağını bile bile?"

Haftalar önce, böyle bir sohbetin olacağını hiç düşünmezdim. Şimdi aramızdaki hava o kadar soğuk ki, nefesi önünde buz gibi bir sis gibi tütüyor. Başka bir hayatta olsam, bunu şiirsel bulurdum. Şimdi ise, tam olarak ne olduğunu hatırlatıyor bana.

Bir dev.

Acımasız.

Güçlü.

Kendi başına bir Tanrı.

Aric ağırlığını başka tarafa kaydırıyor ve aramızdaki sessizlik, ikimizin de aşamayacağı bir uçurum gibi uzuyor.

Belki de onu asla bırakmamalıydım. Tanrılar ve Devler arasındaki savaşın ardındaki gerçeği öğrendikten sonra. Şimdi sanki son gelmiş gibi geliyor.

"Tereddüt ediyorsun." Cümleyi zar zor söyleyebiliyorum.

Karanlık bakışları gözlerime kilitlendi ve çenesi kasıldı.

"Sana söz veremem," diyor sonunda. "Bunu bitirene kadar olmaz."

Tek istediğim evet demesiydi. Onu buna zorlamazdım. Sadece benim için risk almaya istekli olduğunu bilmek istiyordum.

Aramızdaki boşlukta eski yaprakların yumuşak hışırtısı yankılanıyor, nerede durduğumuzu ve neyin tehlikede olduğunu hatırlatan alçak bir ses.

"Demek bu kadar, öyle mi? Bunu yapıyoruz." Yanaklarım yanıyor ama sormak zorundaydım. Son bir kez daha.

Dili alt dudağında geziniyor, sonra çenesi kasılıyor; sanki çok fazla konuşmamaya çalışıyormuş gibi. Birkaç kar tanesi havada uçuşurken, gözleri benimkilere kilitlenmiş durumda.

Başımı sallıyorum. Birimizin bunun için yeterince güçlü olması gerekiyor.

"Soğuğa ihtiyacım yok," diyorum ve kendimi daha da zavallı hissediyorum. "İstemiyorum."

"Ama hâlâ sıcaklığına ihtiyacım var," diye ekliyor ve bunu kastettiğini biliyorum. Ama artık yeterli değil. Geniş omuzlarına, çok şey taşımış omuzlarına kar yağıyor.

"Birimiz ölecek." Sonunda kelimeleri yüksek sesle söylüyorum.

Ve ruhumun derinliklerinde biliyorum.

Ben olacağım.

Birinci Bölüm

REY

BİR HAFTA ÖNCE...

Elimdeki not o kadar buruşuk ve terden ıslanmış ki, mürekkebinin bir marka gibi tenime işlediğinden eminim. Ama beni asıl rahatsız eden bu değil.

Ona nasıl davrandığına rağmen, üvey annemin ağladığını hiç görmedim. Bir kez bile. Onunla geçirdiğim onca yıl boyunca Laufey bir kaleydi; sarsılmamış, anlaşılmaz. Onun istismarına, annemin hastalığına, her şeye rağmen.

Ta ki bugüne kadar. On sekizinci yaş günüm.

İlk başta, bunun babamın benden en sonunda istediği şeyden kaynaklandığını düşündüm; her zaman geleceğini bildiğim ama asla gerçekleşmemesi için dua ettiğim o "iyilik"ten. Ta ki sonunda gerçekleşene kadar.

Ama bu? Daha ağır geliyor.

Sanki yıllardır içinde büyük bir şey tutuyormuş gibi, gözyaşlarını tam bu an için saklıyor.

Bugün Laufey nihayet pes etti.

Hıçkırıklar arasında yalvarıyor: "Lütfen Rey. Bunu yapma. Başka bir yol bulabiliriz."

Bakışlarına karşılık veremiyorum. Rowen dışında sahip olduğum tek güvenli alan oydu. Beni korudu ve şimdi onu koruma zamanım geldi. Gerçek annem olmayabilir ama tanıdığım tek kişi o. Ve gözyaşları beni bıçak gibi kesiyordu.

Babamın gösterişli evine göz gezdiriyorum ve tüm sefil hayatım boyunca ilk kez kalabilmeyi diliyorum. Ama kalamıyorum. Babam bana bir görev verdi ve eğer başarılı olursam bana dünyaları vaat etti.

Midem bulanıyor ama korkunun bir önemi yok. Olamaz. Laufey'i serbest bırakmak anlamına geliyorsa olmaz.

"Ne hayal ettiğini biliyorum Rey. Bir gün benden uzakta

olmak," diyor babası, karısının histerisinden etkilenmeden. "Seni canlı canlı yediğini biliyorum."

Sözleri, kurtulamadığım bir sızı gibi tenime derinlemesine işliyor ve onları inkar etmeye zahmet etmiyorum. Bunun yerine, karanlık bakışlarına yöneliyorum ve en ufak bir omurga belirtisinin omuzlarımı yukarı kaldırmasına izin veriyorum.

Yüzüne buz gibi bir gülümseme yayıldı ve bakışlarım kaydı. Beyaz saçları, kendine özgü düşük atkuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış. Sağ gözünü kapatan bir yama. Sivri bir bastonla süslenmiş üç parçalı lacivert takım elbise. Kravatından sarkan altın süslemeler. Biri çekiç, diğeri düşmanın kafası.

Partilerde tam bir çılgın.

Babam, solumdaki karanlık kapıya yaslanmış korumasına bakıp başını sallıyor. Rowen tek kelime etmeden Laufey'i almak için hareket ediyor. Benden sadece birkaç yaş büyük ve babamdan daha uzun, omuzları neredeyse iki kat geniş, tavırları genç ve güçlü. Yine de, her zaman daha zayıf bir adam gibi görünmüştür. Belki de bunun sebebi, babamın her kaprisine sorgusuz sualsiz itaat etmesidir.

Anlıyorum. Onun gölgesinde kendimi en az onun kadar küçük hissediyorum.

Rowen, Laufey'nin beline kolunu dolayıp onu yukarı çektiğinde midem bulanıyor. Rowen onu koridorda özel odalarına götürürken, Laufey geniş göğsüne yaslanıyor.

Baba ikisini de görmezden geliyor.

"Thor'un çekicini bulmak için bir hafta var." Sesi sert ve ağırdı. "Yoluna çıkan herkesi yok et Rey. Bizden aldıklarının bedelini öde, hepsini yok et Rey. Eriksonlar, her birini. Ama acele etme." Sesi alçak bir emir tonuna büründü. "Onlara acı çektir."

"Aric'in elinde olduğunu nereden biliyorsun?" Sigurd daha güçlü. Devler neden elinde tutmasın ki?

"Biliyorum." Sesini yükseltiyor. İrkilmemeye çalışıyorum. "Çünkü ailesi sakladı. Hayatımda yaptığım son hata."

Çenesini sıkıyor. "Senin işin soru sormak değil. Benim istediğimi yapmak."

Onaylayarak başımı sallıyorum. Bu adamın etrafında akli başında kalmak isteyen herkesin yapabileceği tek şey bu. Ona sormanın işe yarayacağını neden düşündüğümü bilmiyorum. En azından her şeyin benim hatam olduğunu söylemedi.

Kendisi de bir Dev olduğu için, bu göreve başlamadan önce Laufey'den bilgi istemek güzel olurdu ama babam buna asla izin vermezdi. Babamın öfkesinden o kadar korkuyor ki, Erikson'lardan bahsettiğim her an odadan çıkıyor. Babamın yokluğumda ona neler yapabileceğini düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Eğilip elini yanağımdan aşağı doğru gezdirip alnımdan öptüğünde neredeyse irkiliyorum. Rahatlıktan uzak, yumuşak bir öpücük. "Gurur duyuyorum. Bunu biliyorsun, değil mi? Tüm çocuklarım arasında... sen en değerlisin."

Bana iltifat etmeye çalıştığını biliyorum ama daha çok bir küfür gibi geliyor.

Geri çekilip elini indirdi. "Rowen arabayı bir dakikaya kadar getirtecek. Eşyalarını topla ve gidelim. Bu anı çok bekledim ve daha fazla gecikmeyi göze almıyorum." Dedikten sonra, bastonuyla mermer zemine vurarak, beni takip etmeye cesaretlendiren bir ritimle uzaklaştı.

Dişlerimi sıktım, Laufey'den gelen buruşuk notu kot pantolonumun cebine tıktırdım. Henüz okumadım ama okumama da gerek yok. Eminim bu görevi bırakmam için yalvarıyordur. Anlamsız.

Eğilip yeni sırt çantamı aldım, sonra omzuma attım. Babam haklı. Şu işi bir an önce bitirsem iyi olacak.

Dakikalar içinde ikimiz de şık siyah bir Mercedes sedanın arka koltuğuna yerleştik. Rowen ustaca, bizi Washington, Bellevue'den Everett kasabasına, Endir Üniversitesi'ne ve benim birinci sınıfa doğru götürecek olan otoyola girdi.

Ön cama vuran yağmura, sileceklerin vızıldamasına bakıyorum. Yakınlarda biri korna çalıyor ve ben de ona

öfkelenmek istiyorum: Ne kadar şanslı olduklarını bilmiyorlar. Keşke en kötü günüm kötü bir sürücüyle karşılaşmak olsaydı.

Ama acı acıdır; rütbeyi umursamaz. Sadece var olur. Ve birinin, bir yerlerde, benden daha fazlasını taşıdığını bilmek... beni son iki yılda ayakta tutan tek şey bu oldu.

Bu karmaşanın içinde olmamın sebebi babamın kim olduğu; neler başarabildiği ve bu savaşın her iki tarafında neler yapıldığı. Bazıları bunun özel doğduğum için olduğunu söyleyebilir.

Yanılıyorlar.

Aslında, burada olmamın asıl sebebi, ne kadar özel olmadığım. Ya da en azından, belirli bir kişinin beni ne kadar etkisiz bulduğu.

Aklıma sıcak kahverengi gözler gelince kalbim hızla çarpıyor. Hayır, sıcak değil. Parmağımı eklemlerimdeki belli belirsiz yara izlerinin üzerinde gezdirip trafiğe odaklanıyorum.

Rowen'in bilmiş bakışları dikiz aynasında benimkilerle buluşuyor, sonra uzaklaşıyor. Tipik bir durum. Omuzlarına değen kalın sarı dalgalarına bakıyorum, sanki sağlam bir şeye bakmak, içimizdeki paramparçalığı unutmama yardımcı olacakmış gibi.

Rowen'in tam olarak ne zaman en yakın arkadaşım olduğunu hatırlamıyorum. Sadece oradaydı; bir gün yokken, ertesi gün hayatımın yörüngesinde ikinci bir ay gibi dönüyordu. Üç yıl önce, muhtemelen liseden mezun olduktan hemen sonra yanıma taşındı ama hobilerden, doğum günlerinden veya normal insanların kendilerini daha az yalnız hissetmek için kıyasladığı şeylerden hiç bahsetmedik. Babamın çatısı altında bir alan paylaşmak yeterliydi. Travma, zamandan daha hızlı bağlar.

Ve artık, bugünden sonra onu bir daha asla göremeyeceğim sanırım.

Yanımda babam, telefon ve sosyal medya yokmuş gibi bir gazeteyi açtığında yüreğim ağzıma geldi. Her birkaç

saniyede bir boğazını temizleyip sağ eliyle kravatını düzeltiyor; dünyaya tam olarak kim olduğunu anlatan dövmeleri olan eliyle, tabii eğer katil beş parmağındaki rünlerin ne anlama geldiğini bilecek kadar ayrıcalıklıysa.

Sıradan bir gözlemciye bile işaretler karanlık ve tehditkâr görünüyor. Çünkü öyleler. Dikkat çekmeyi seviyor.

Günün sonunda, o dövmelerin nasıl bir ele ait olduğunu biliyorum. Otorite, dehşet ve güç sahibi bir ele. İlk hayallerimin parmaklarını kesmekle ilgili olması benim hakkımda ne anlatıyor acaba?

Gururunu ve neşesini elinden alıyor. Teker teker.

Tekrar iç çekip pencereden dışarı bakıyorum, cebime uzanıp oradaki kağıt parçasını daha sıkı kavriyorum, daha da sıkı buruşturuyorum.

Trafikte savruluyoruz. Sanki gittikçe daha hızlı gidiyormuşuz gibi. Çok hızlı. Acaba kaza yapsak daha mı iyi olurdu diye düşünüyorum. Bir şey değişir miydi? Muhtemelen hayır.

Efsaneler ölmez.

Ve benim ailem tam da budur: Efsanevi.

Kim olduğumuzu biliyorum. Soyumuzu biliyorum. Bu, doğduğumdan beri bana kazınmış. Bu yüzden babamın asla pes etmeyeceğini de biliyorum. İstediklerini elde edebilecek tek kişi ben olduğumda.

Babamın ne sabırlı ne de nazik biri olduğunu bildiğimden ve amacına ulaşmak için bir başkasına güvenmek zorunda kaldığından, bundan hoşlanmadığını biliyorum. Bu onun için cehennemin tanımı.

Bu düşünceyle gülümsüyorum. Belki de bu sonuçtan öfkelenen tek kişi ben değilimdir. Belki de bu benim doğum günü hediyemdir; onun bana ihtiyacı olması.

Utanarak alıyorum.

Bizden alınanları, bizden çaldıklarını geri almak için hayatımı riske atmasına duyduğum öfkeyi bir kenara itip, şu aptalca fikre tutunuyorum: Odin'in bana ihtiyacı olduğu fikrine.

Geçen yıla kadar Erikson'ların Mjölhir'i nerede tuttuğunu bile bilmiyordu. O yıl ben son satranç taşı ve onun tek seçeneği oldum.

Bana ihtiyacı var. Ama sevdiğim insanlara ihtiyacı yok, bu yüzden bu arabada oturuyorum.

"Tam bir haftan var. Geriye kalan tek zamanımız bu." Babam sonunda konuştu; sesi kısık, hırıltılı, öfkeyle bezeli bir homurtuydu. Her zaman.

Gözümü bile kırpmıyorum. Dışarıdan değil. Ama içimde? Bir fırtına kopuyor. "Anlıyorum."

Gözlerimi yağmura dikiyorum, pencereden düzensiz çizgiler halinde akıp gidişini izliyorum. Kaos içinde boğulan bir hayattaki tek istikrarlı şey bu. Su amansızca, acımasızca akıyor ama duracak, bir sonu gelecek. Her şeyin bir sonu olmalı.

Araba dik dağ yolundan yukarı doğru kıvrılarak bizi yemyeşil ormanın derinliklerine götürüyor. Babam bana ormanlar ve içerideki soğuk hakkında hikâyeler anlatırdı; erken bir donun hiçbir zaman bir şeyin başlangıcı değil, acı dolu sonu anlamına geldiğini, Tanrıların harekete geçtiğini ve intikam çıgılları attığını söylerdi.

Titriyorum ve ellerimi kucağımda sabit tutmaya, rahatlatıcı bir nefes almaya çalışıyorum. Sonunda bir amacım var -ne kadar şeytani olsa da- ve başarısız olamam. Yüksek çam ağaçlarına, ürkütücü bir sisle örtülü engebeli manzaraya bakıyorum. Ama şiddetli yağmura rağmen, masalsı sis ağaçların arasında kıvrılıyor, yeşil yosunların ve bir kırağı tabakasının üzerinden geçiyor ve fark ediyorum: burası çok güzel. Huzurlu.

En azından Bellevue'den daha iyi.

Şehrin pisliğinden, karmaşasından nefret ediyorum.

Soyadımın orada ne anlama geldiğinden daha da nefret ediyorum.

Endir'de yörüngesinde kalmak zorunda kalacağım Erikson ailesinin evi olan Lake Stevens'a yaklaştıkça orman sıklaşıyor. Çünkü onlar benim yeni hapishanem olacak

üniversiteyi kurmuşlardı.

Ve elbette en büyük oğulları Aric de orada olacak. Çünkü Thor'un çekicinin nerede olduğunu bilen tek kişinin o olması yetmiyormuş gibi. Hayır, hayatım Tanrı'nın gazabına uğramış bir pembe dizi: aile dramı, intikam planları ve hatta eski bir nişanlıyla dolu.

Eğer bir öğleden sonra bile sürmeyen bir nişanı sayabilirsiniz.

Aric'i düşünmek bile midemi bulandırıyor. Yıllar geçti ama onu tekrar görme düşüncesi hâlâ göğsümde derin bir düğüm oluşturuyor. Ondan kaçınmak imkansız olacak. Yokmuş gibi davranmak gerekecek.

Everett'te kırmızı ışıktayız.

Babam, sanki ışık yolculuğumuzu bilerek yavaşlatıyormuş, sanki bu oyunda bir çıkarı varmış gibi, sinirli bir homurdanma sesi çıkarıyor. Dünyanın artık eski Rolex'ine göre işlemediğini anlayamıyorum.

Siyah bir Land Rover Defender yanımıza yanaştı, motoru kükreyerek ve gaz pedalının arkasındaki güce imrenerek. Camlar açık ve aracın içine zar zor bakabilsem de, babamı fena halde rahatsız eden yüksek sesli müziğin ve camdan kısmen dışarı uzanan kaslı kolun tadını çıkarabiliyorum.

Koltuğunda kıpırdanıp homurdandığında sııttım. Küçük şeylerdir bunlar.

Küçük zaferlerimi bulabildiğim yerde saymayı öğrendim.

Yeşil ışık yanar yanmaz araba önümüzü kesip hızla ilerliyor. Aynı yöne doğru giderken babam saygı ve günümüz çocukları hakkında bir monologa başlıyor. Bunu milyonlarca kez duydum. Hiçbir etkisi yok.

Babamın gazetesini katlama sesi arabayı doldurduğunda yakın olduğumuzu anlıyorum. Gazetenin her hışırtısında vücudum kasılıyor.

Ve sonra dönüyor. Döndüğünü biliyorum, gördüğüm için değil, toprağın misk kokusu onu takip ettiği için. Gözlerimi kısa bir anlığına sımsıkı kapatıp sonra ona doğru dönüyorum.

Araba duruyor ama ondan gözlerimi ayırmaya cesaret edemiyorum. Bu çok asilik olurdu ve eğer bu arabadan inmek istiyorsam, ona yerimi bildiğimi göstermem gerek. Gazete sağ uyluğunda unutulmuş bir şekilde duruyor.

Eli, her daim yanında taşıdığı bastonunun tepesindeki altın kuzgunun başını kavırıyor ve dövmeli başparmağını bastonun üzerine vuruyor, elindeki ağır altın yüzük ısrarlı bir ritimle vuruyor. Bunu bilerek yaptığını biliyorum; dikkat çekmek istiyor. Bu dünyada bastonun sahip olduğu gücü bilen az sayıdaki kişiden biri olabilirim. Dünyamızın bir kalıntısı, içinde Asgard çeliğinden bir kılıç saklıyor. Onun bir parçası. Yanından hiç ayrılmıyor.

"Sanırım bunun ne kadar önemli olduğunu sana hatırlatmama gerek yok Rey." Boştaki eli mücevherlerle süslü, örgülü beyaz sakalına uzanıyor. Her okşayıpta onun kaygısı azalırken benimki daha da artıyor. "Biliyor musun, çocuk istemiyordum, en azından..." Suratını buruşturuyor. "Sen."

Ve işte böylece, bana değerimi hatırlatmaya geri döndük.

Bana ne kadar ihtiyacı olsa da, yerimi hatırlatmayı ihmal etmiyor.

Ben. Onunla kıyaslandığında hiç kimse değilim.

Tıpkı Laufey gibi, tıpkı Rowen gibi, tıpkı hayatındaki diğer herkes gibi, ben de asla yeterince iyi olmadım. Ben sadece onun zayıf piçiyim - onun sözleri, benim değil. "Anlıyorum efendim."

Çoğu çocuk, "Parla" denilerek doğar.

Bana sönük kalmam gerektiği söylenerek doğdum.

Ama şimdi parlama sırası bende. Bana başka seçenek verilmedi.

Başını salladı. "Yine de karımın eğitimimin tam tersini teşvik etmek için elinden geleni yapmasına rağmen iyi iş çıkardın. Ve şimdi yedi günün var. Değerin konusunda yanıldığımı kanıtlamak için bir hafta var." Çeneme uzandı. Bu hareket karşısında dudaklarım titredi. Ağlama. Sırıltma. "Herkes sana hayran kalacak. Sonuçta, buna engel

olamazlar, değil mi?" Sırıttı ve gülümsemesinde sadece kötölük vardı.

Çünkü haklı - bana bayılacaklar; başka seçenekleri yok. Aethercall'ıma çekiliyorlar. Damarlarımdaki kan kadar eski bir tür cazibe. İnsanlar beni fark etmeyi seçmiyor. Sadece fark ediyorlar.

Babamın bana verdiği tek hediye nin bir lanet olması çok yerinde.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, kendimden bir kez daha nefret ederek. "Size hizmet etme şerefine nail olduğum için."

Burun delikleri genişledi. Eğilip kulağıma fısıldadı: "Son kısmı unuttun."

Titremiyorum.

Ben bağırmam.

Uyuştum.

Dudaklarımı yalayıp, "Odinfather," diyorum.

"Aferin kızım. Hadi şimdi git avlan."

İkinci Bölüm

REY

Okulun önünde durduğumuzda, babam kapı koluna uzanmıyor. Her zamanki gibi Rowen'in kapıyı açmasını bekliyor. Uşak. Muhafız. Evcil Hayvan. Bugün ona verilen rol her neyse.

Uzun siyah paltomu düzeltiyorum ve siyah Celine güneş gözlüklerimi takıyorum, sanki düşman kampına girmek için ihtiyacım olan tek zırh buymuş gibi.

Kötü şöhretli Erikson ailesinin mirası kampüsün her yerine yayılmış durumda. Hatta kabul mektubumla birlikte gelen broşürde, öğrenci merkezinin önünde bir aile heykeli bile var. Kurucu Sigurd, iki torununu bir araya toplamış, Aric ve Reeve ise büyükbabalarının ışıldayan gülümsemesine hayranlıkla bakıyor.

En küçük kardeş Reeve ile yıllar içinde çeşitli sosyal etkinliklerde birkaç kez karşılaştım. Onunla sahte bir arkadaşlık kurmaktansa uçurumdan atlamayı tercih edeceğimi anlayacak kadar çok kez karşılaştım.

Ama ağabeyi Aric, yapmacık davranmaya tenezzül etmedi.

Zorlanmadıkça nadiren konuşurdu ve o zaman bile genellikle bir homurtu ya da özgüveninizin her zerresini parçalamaya yönelik keskin bir bakış olurdu.

Bir tek sefer hariç.

O zamandan beri kendimi önemli olmadığına ikna ettiğim an. Bir hata. Bir zayıflık. O zamanlar göze alamadığım ve şimdi de kesinlikle göze alamayacağım bir şey.

Tam zıtlar. Reeve, durması için yalvarana kadar konuşuyor. Aric odada neredeyse yok gibi; ta ki adını söylerken sesinin nasıl çıkacağını merak etmekten kendini alamadığını fark edene kadar.

Ve sonra onun acı verici derecede güzel yüzü var.

Çenesi granitten oyulmuş gibi. Stilistlerin kolonya kampanyaları için üretmeye çalıştıkları türden koyu, dalgalı saçlar - ama onda, zahmetsizce ama pahalı bir şekilde alnına dökülüyor.

"Beni dikkatlice dinle Rey." Babam artık sesini yükseltmiyor. "Çekiciyi bul ya da geri dönme."

"Anlıyorum," diyorum başımı sallayarak. Bu vedayı bitirmek için her şeyi söylerim.

Zaten bütün geceyi planı bana öğretmekle geçirdi:

Çekici bul.

Yolunuza çıkan herkesi öldürün.

Eve getir.

Her şeyi acı verici derecede basitmiş gibi gösterdi. Belki de öyledir, çünkü ben tam olarak ne olduğumuzu bilerek büyüdüm.

Eriksonlar ise bunu yapmadı.

İçgüdüsel olarak güce tutundular, nedenini anlamadan onlarca yıl boyunca ailemin etrafında dolaştılar. Bildikleri kadarıyla, her şey işti: toprak gerginliği, miras kalan servet, parçalanmış ittifaklar.

Ama gerçek daha eskiydi. Kanla ıslanmıştı. İlahiydi.

Odin'in Tanrılar ve Devler arasındaki savaşın sonundaki son eylemi fetih değil, yok etmeydi.

Onların hafızalarını sildi.

Hepsi.

Elbette herkes hariç kendisi.

Ve hatırlaması gereken birkaç şey daha.

Rowen.

Laufey.

Ya da benim gibi Odin'in bu bilgiyi bahsettiği kişiler.

Bizim için hakikat bir tasmadır.

Odin asla ne olduğumuzu unutturmaz; özgürlüğümüzü, asla tutmayı düşünmediği bir söz gibi sallar.

"Bunu yapmazsan, acı çekecek tek kişi sen olmayacaksın." Uzanıp bu sabah bana verdiği, koltukta aramızda duran mavi sırt çantasının askısını çekiştiriyor. "İhtiyacın olan her

şey bunda var. Bilgileri iyi incele ve sen yapmazsan kimin acı çekeceğini unutma."

Boğazım düğümleniyor ve bu sefer tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor.

Aric yoluma çıkarsa, bunu fark edemez. Bıçağın kaburgalarının arasından kaydığını bile çok geç olana kadar hissetmez. Ta ki ondan her şeyini alana kadar.

Bunu yapacağım çünkü babam haklı. Dünya ve içindeki düşmanlarımız konusunda her zaman haklıdır.

Belki de içten içe, beni dünyaya getiren adamdan pek de farklı değilimdir; acımasızım, istediğimi elde etmek için her şeyi yapmaya hazırım.

Bir an için utanç boğazımı sıkıyor, pişmanlık her zaman olduğu gibi onu takip ediyor ama bunu başarabiliyorum.

Bunu yapmam lazım.

Laufey'nin notunu elimde parmaklarım ağrıyana kadar buruşturuyorum, sonra cebimde bırakıyorum. Şimdi yıkılma zamanı değil. Kendime sürekli tek bir işim olduğunu ve odaklanmama izin verilen tek şeyin bu olduğunu söylüyorum. Çünkü bundan geri dönüş yok.

Sanki işaret almış gibi Rowen arabanın kapısını açar.

"Aferin kızım," diye tekrarlıyor babası ve arabadan iniyor.

Sırt çantamı alıyorum ama Rowen çoktan orada; kapımı açıp elimden alıyor, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi. Gözleri yarım saniyeliğine gözlerime takılıyor ama bu yeterli. Teslimiyeti görmeye yetiyor. Utancı. Çılgılık atmayan, sessiz bir yenilgi; öylece göğsünüzde oturuyor ve çürüyor.

Yine de ona yarım bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Dişlerini göstererek söylediği bir yalan. Sorun değil. Her şey yolunda.

Babam bir keresinde bana Rowen ailesinin nesillerdir bizimkine hizmet ettiğini söylemişti; sanki bu onu asil kılıyormuş gibi. Sanki miras kalan zincirler bir tür mirasmış gibi. Sahilde yürüyorduk, dalgalar kıyıyı yalayıp geçiyordu ve ben onlara kefaretlerinin ne kadar süreceğini sormuştum.

Eğildi, bir avuç kum aldı ve "Bu bitince" dedi.

“Senin elinden mi?” diye sormuştum.

"Dünyadan."

Ve işte böyleydi. Temyizsiz müebbet hapis. Kemikten oyulmuş sadakat.

Ellerini pantolonuna silip uzaklaştı, her adımda bastonunu kuma saplıyordu; keskin, kasıtlıydı, sanki plajın bunu hatırlamasını istiyordu.

Ve bu kadar. Konuşma bitti.

O an anladım ki, benim için de, Laufey için de, babamın çevresindeki herkes için de aynıydı. O bizi serbest bırakmayı seçmediği sürece ondan asla kurtulamayacaktık.

Peki ya Rowen? O, başarısız olduğunu hissettiği ve bunu kanıtlayacak yaraları olduğu için bunu kaderi olarak kabul ediyor.

Çocukluğumdan beri anlatılan hikâyelere bakılırsa, her zaman böyle değildi. Her şey nerede ters gitti? Ne zaman kimin daha fazla güce sahip olduğu önemli hale geldi? En fazla servete kim sahip? Dünyamız ne zaman bu kadar yozlaştı? Hiç sormadım.

Sanırım artık cevaptan korkmuyorum. Aslında korkmuyorum. Beni şu an korkutan şey, bunun bir önemi olmayacağını bilmek. Her şeyden sonra. Gerçek kimseyi kurtarmayacak. Hele ki beni.

Rowen çoktan açık bagajın önünde bekliyor. Ben de onu takip ediyorum, adımlarım çok sakın, nefesim çok ölçülü.

Şimdi diğer arabalar da park alanına girmeye başlıyor. Bazılarının yanakları gözyaşlarıyla dolu, bazıları bavullarla uğraşan ve isteksizce sarılan ebeveynler. Hepsi çok gürültülü, çok normal. Belki de bu yüzden babam aniden öne eğilip kolunu omzuma doluyor; sanki insan taklidi yapıyormuş gibi.

Donup kalıyorum. Sıcaklığı bana bastırıyor, yabancı ve davetsiz. Başka birinin tenini giyiyormuşum gibi hissediyorum.

Sırtına bir şaplak. Sonra geri çekilip gözlerine hiç ulaşmayan o bembeyaz sırtışıyla. "Seni özlemeye

çalışacağım kızım."

İşte bu, Oinfather'dan beklediğim üniversite veda partisine daha çok benziyor.

Başka bir şey söylemeden dönüp arabaya geri biniyor. Kapı hafifçe çarparak kapanıyor ama sanki bir ölüm fermanı gibi. Kesin. Göğsüme yerleştiğini hissediyorum.

Rowen bana bakmadan diğer çantalarımı ve tek büyük bagajımı arabadan indiriyor. Aslında hiçbir şeye bakmadan.

Kaldırıma adım attığımız anda cam tam da babamın "Tik tak, Rowen" diye seslenmesi için yeterince açıldı.

Ve sonra cam tekrar yukarı doğru kayar.

"Kendine iyi bak," diyorum Rowen bavulumu yere bırakırken. Sesimdeki çatlak sese ve babamın benim için kazdığı boş bir mezara doğru yürüyormuşum hissine engel olamıyorum. "Yollarımız burada ayrılıyor. Hayatta kal. Mesajlaşma."

Ona karşı acımasız olmaktan nefret ediyorum ama çok derinlere dalmadan önce bağları koparmak daha kolay. Kendimi tanıyorum. Onu da kendimle birlikte derinliklere çekmek isteyeceğim ve bir zayıflık anında -bu ailede büyük bir günah- ondan beni kurtarmasını isteyeceğim.

Ve Rowen da ödeyecek. Her zaman ödeyecek. Ve sonra, tıpkı geçen sefer yaptığı gibi, her şeyi elinden alındığında bedelini ödeyecek.

Rowen sağ kolu boyunca uzanan yara izlerini kaşıyor ve cevap vermese de, çenesini sıkın yüz buruşturmasında sessizliğinin ona neye mal olduğunu görebiliyorum. O yara izlerine odaklanıyorum. Neler yaşadığını tam olarak anlayamasam da, elinden gelenin en iyisini yaptığını ve onu o yapan en değerli şeyin elinden alındığını anlayacak kadar anlıyorum.

Paylaşmaya istekli olduğu tek şey bu. Bugüne kadar ne kaybettiğini bilmiyorum. Sadece babamı uykusunda öldürmeden onun için çalışmasının ona çok büyük bir suçluluk duygusu yaşattığını biliyorum.

Rowen'in ne yaptığını fark edip renginin atması midemi

bulandırıyor. Sarı saçları rüzgarda dalgalanıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Zahmetsizce güzel ve gerçek fedakarlığın nasıl bir şey olduğunun mükemmel bir örneği. Kendini ömür boyu ailemize adadı ve babamın bu kadar sadakati nasıl kazandığını hâlâ bana söylemiyor.

Gözlerim yaşlarla doluyor.

O her zaman benim dayanağımdı. Ve şimdi... Onu, artık birbirimize güvenemeyeceğimiz bir hayat yaşamaya zorlamam gerekiyor.

Gözleri babamın sırlarıyla dolu mavi çantaya odaklandı. Ne düşündüğünü biliyorum. Kaç. Kaç. Ama bu bir seçenek değil. Babam, onun... insanları, acımasızlar. Acımasızlar.

Ve sonra üvey annem var.

Babamın neden bu kadar uzun sürdüğünü soracağından korkuyorum, bu yüzden kaldırımdan çantalarımı ve bagajımın sapını hızla alıyorum. Rowen'a doğru başımı sallıyorum. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum. "Harika oldu."

Üzücü oldu.

Aslında cehennemin yedinci halkasıydı ve şimdi yanımda o olmadan başka bir halkaya doğru yürüyorum.

Gözleri o kadar büyük ki, sanki beni bütün bütün yutacaklarmış gibi hissediyorum. "Geri döneceksin. Değil mi?"

Babam birkaç hafta önce beni kenara çektiğinden beri ilk kez ağlamak istiyorum. Seattle Üniversitesi'nde psikoloji bölümünde okumaya hazırlanırken neredeyse mutlu hissediyordum. Yeni başlangıçlar, gerçekten özgür olma ihtimali için ilk kez heyecan duymama izin vermiştim. Ondan, yoğun çalışmalardan, dövüş sanatlarından, bitmek bilmeyen antrenmanlardan... ve sonra beni aniden Endir'e gitme teklifini kabul etmeye zorlamıştı.

Yüreğim kırıldı.

İlk başta, son iki yıldaki eğitim ve işkencenin, başarısız olduğumda dayak yemenin, başaramadığımda yemek yemenin, bir Erikson tarafından reddedildiğim için beni

cezalandırmak için tasarlandığını düşünmüştüm. Utancım kefarete gerektiriyordu. Eter Çağrısı lanetinin bile, babamın bir daha beni reddeden birinin yarasını asla hissetmemesi için verildiğini düşünmüştüm. Her konuda ne kadar da yanılmışım.

Ama bunlar artık anlamsız düşünceler. Ben buradayım ve yapmam gereken bir işim var.

Bu yüzden yarı neşeli bir ses tonu takınıp Rowen'a yarım bir gülümsemeyle baktım. "Elbette. En iyi arkadaşımı asla terk edemem."

Rowen gülümsemedi. "Öte tarafta görüşürüz o zaman?"

Ben aptal değilim. O da değil.

Risklerin farkında ve işler planlandığı gibi gitmediğinde neler olabileceğini kanıtlayacak yaralara sahip.

Sonraki kelimelerimi boğuk bir sesle söyledim. "Diğer taraf. O kadar da kötü olmadığını duydum." Ölüm aslında ikimiz için de tek kaçış yolu olabilir.

Yutkunuyor, sonra gülümsemesi o kadar büyük, o kadar ikna edici oluyor ki. "Muhtemelen en azından kalp krizi geçirecek kadar yağlı patates kızartmaları vardır."

Tanrım, buraya gelirken yanında oturup, kuru şakalarını dinleyip içimdeki tüm korkuları atmak için neler vermezdim. Dürüst olmak gerekirse, sadece yanında oturmak bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı.

"Patates kızartmasını seviyorum," diyorum sonunda.

"Seni tekrar gördüğümde ekstra çıtır olmalarını sağlayacağım."

Kaşmir kazağımdaki görünmez bir kırışığı düzeltiyorum, bu anı kırılıncaya kadar uzatmak için can atıyorum. Geriye kalan tek kelimeler "iyi şanslar" ve "ölme", ama şans hiç yaver gitmedi ve erken ölüm ikimiz için de en olası son.

"Bensiz sıkılırsın," diyorum sonunda.

Rowen elini kaldırdı ama sonra bıraktı, parmaklarını yumruk haline getirdi, sanki yüzümü avuçlamak istiyormuş gibi ama yapmaması gerektiğini biliyormuş gibi. "Yapacağımı biliyorsun, çünkü sabırsızım."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye takıldım.

Korna çalıyor, ikimiz de irkiliyoruz. Babamın öne doğru uzanıp korna çalmayı başarması, fazlasıyla sinirlendiğini gösteriyor.

Rowen başını eğdi. "Savaşın olmadığı diğer tarafa." Elini yüzünün sağ tarafına kaldırdı, sonra göğsüne çarpana kadar yanağından aşağı indirdi ve Tanrılara adak olarak ters çevirdi. "Onlarla savaş yok."

Ağzım kurumuş bir şekilde fısıldıyorum, "Bizim için sadece hayat var."

"Sadece hayat," diye fısıldadı. "İyi avlan, kızı-"

Başımı sallıyorum.

Onun lanet olası sözlerinin dünyaya yayılmasına ihtiyacım yok. Sanırım onların ağırlığını kaldıramam. Her şey şimdiden ağır geliyor. Her şey şimdiden yanlış geliyor.

Belki de öyledir.

"Her şey yoluna girecek" diyorum.

Artık bu kadar kolay yalan söylediğim için nefret ediyorum.

Aslında yalanlara daha da çok inanmak istediğimden nefret ediyorum.

Üçüncü Bölüm

ARIC

Çenem sıkılmaktan ağrıyor ve sanki gerginliği giderebilecekmişim gibi bir gün önce kırıışmış sakalımı elimle ovuyorum. Koşuya çıkmalıyım. Duş almalıyım. Tıraş olmalıyım. Kampüse akın edecek yeni ve geri dönen öğrencilerin saldırısına hazır olduğumu hayal etmeliyim.

Ben olduğum yerde kalıyorum.

Endir'in kapısının önündeki halkaya uzun süre bu pencerenin önünde durup baktım, nefesim camı buğulandırana kadar.

İzlemek. Beklemek.

Onun için.

Bir daha asla görmek istemeyeceğim bir insandı.

İki yıl önce, o gün sahildeyken, ona bir iyilik yapma hatasını yaptım. Hemen babasının yanına gitti. Ve haftanın sonunda, annemle babam ölmüştü.

Cehennemde çürümesini umuyordum.

Geçen hafta kayıt listesinde adını görünce donakaldım. Kardeşim Reeve, omzumun üzerinden listeyi okuyordu ve o da adını görür görmez anladım, sanki bir şey fırlatacakmışım gibi birkaç adım uzaklaştı.

Bu da beni daha da sinirlendirdi. Ben şiddet yanlısı değilim. Genellikle.

Büyükbabam kurnaz bir herif. Bu kampüste onun izni olmadan hiçbir şey olmaz. Yani eğer buraya geliyorsa, olmasına izin vermiş. Olmasını istemiş. Tek soru şu: Neden?

Bir kolumu pencere pervazına dayayıp beklemeye devam ediyorum. Yaşlı adamı cevap vermesi için zorlamanın bir anlamı yoktu. Cevapları ancak ona cevap verildiğinde verecekti. Şimdilik, ailemi parçalayan kadına bir kez bakmam yeterliydi. Ona karşı nefretten başka hiçbir şey

hissetmediğimi doğrulayacak bir bakış.

Sonra, sanki onu ben çağırmışım gibi, uzun siyah bir araba durdu. Ve Rey Stjerne, saçlarının koyu parlaklığına yağmur damlaları vurarak dışarı çıktı.

Bana arkasını dönmeden önce ona sadece kısa bir bakış atabiliyorum ama bu yeterli.

Onu en son gördüğümde, dağınık, koyu bukleleri, yırtık kot pantolonu ve kolunda hardal lekesi olan büyük beden bir NYU sweatshirt'ü vardı. Tuhaf, yapışan şeyler.

Şimdi mi? Her şey farklı. Şık topuz, acı verecek kadar sıkı toplanmış saçlar. Geniş güneş gözlükleri. Buzdan oyulmuş gibi görünmesini sağlayan bir çizgi halindeki ağız. Uzun siyah palto, koyu yıkama geniş paça kot pantolon, yüksek topuklu botlar, yumuşak gri kazak. Her parça özenle, hesaplı.

Derin bir nefes verdim, çenemdeki gerginlik bir haftadan uzun süredir ilk kez hafifledi. Onun bu versiyonundan nefret etmek kolay olacak.

Bagajın kapanmasını izlemeye devam ediyorum, Rey ve babası arabaya binmeden önce sarılıyorlar. Sonra şoförüyle birlikte kaldırıma yürüyüp duruyorlar. Çok yakınlar.

Elimi kaldırıp camdaki buğuyu tekrar temizliyorum, sesinin havada, ikinci kat pencereden süzülerek geldiğini hayal ediyorum. Yıllardır görüşmemiş olsak da, Rey'inki gibi bir sesi asla unutamam.

Tam bir çelişki, olmaması gereken yerde yumuşak ve havadar, olması gereken yerde ise son derece keskin. Sizi bıçak gibi kesen, paramparça eden ama acıya şükretmenizi sağlayan türden bir ses - ta ki çok geç olduğunu ve çoktan kan kaybettiğinizi fark edene kadar.

Titriyorum. Bu dönemi atlatamayabilirim.

Onları neden izlediğimi bile bilmiyorum. Umursamam gerek, zaten umursamıyorum da. Sadece merak ediyorum.

Buradan bakınca hatırladığımdan daha küçük görünüyor. Neredeyse narin.

Şoföründen hafifçe uzaklaşmış, sanki yolun yarısını çoktan

geçmiş gibi. Şoför bir şeyler söylüyor ama kadın gülmüyor. Gülümsemiyor da. Sadece bir kez başını sallıyor ve ellerini ceketinin ceplerine koyuyor.

Diğer öğrenciler de gelmeye başlıyor: valizlerini sürükleyen, uzun uzun sarılan, kahkahalar atan ve telefonlarıyla aile fotoğrafları çeken ebeveynler. Ama o onlar gibi hareket etmiyor. Herkeste olan o garip, şaşkın enerjiyi taşımıyor. Sakin. Hâlâ. Sanki üniversitedeki ilk günü yerine bir cenazeye gidiyormuş gibi.

Şoför vitesi biraz daha yaklaştırıyor. İrkilmiyor. Yaslanmıyor da.

Bunun yerine başını hafifçe kaldırıp binaları tarıyor. Bakışları bu pencereye hiç ulaşmıyor ama ben yine de bir adım geri çekiliyorum.

Saklandığımdan değil.

Sadece alışkanlık.

Duruşu her şeyiyle hatırladığım gibiydi: temkinli, kararlı, neredeyse acımasız. Melek kılığına girmiş bir canavar.

Rey yanıma yaklaşırken ona bakmıyorum. Babam bana her zaman fırtınalara, özellikle de insan yüzlü olanlara bakmamamı söylerdi.

Bunu çok geç öğrendim.

En son uyarı işaretlerini görmezden geldiğimde, her şeye mal olmuşum. Ailem artık bir anı; kül ve sessizlik içinde dağılmış durumdalar.

Ve o sessizliğin sorumlusu olan adam onu ayağa kaldırdı.

Uzun ve yavaş bir nefes veriyorum, ta ki omuzlarım gevşeyene kadar, sonra telefonuma bakıyorum. Daha ilk gün ve o beni bu kadar kötü etkiliyor. Belki de onu görmezden gelmeyi planladığım gibi o da beni görmezden gelir.

O neden Endir'de? Hem de o mu? Deccal'in kızı mı?

Onun babasından nefret ediyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Ailelerinin temsil ettiği her şeyden ve benim aileme zarar vermek için yaptıkları her şeyden nefret ediyorum. Zaten

yeterince yapmadılar mı? Şimdi elimde kalan tek huzura mı sızmak zorundalar?

Dönüyor ve arkasındaki buluttan süzülen güneş ışığı onu uhrevi bir parıltıyla kaplıyor. Yukarı bakıyor ve bir anda tam bana bakıyor. Tam içimden. Ama hayır, çoktan bir adım geriledim. Beni göremiyor.

Ona geniş bir alan bırakacağım ve onun da bana aynısını yapması için dua edeceğim. Bu yerin bana verdiği huzur için çok çalıştım. Şimdi bundan vazgeçmeyeceğim.

Kesin olan bir şey var ki, Rey Stjerne cehennemde yanabilir.

Ve belki de öyle yapacaktır.

Mesafemi korursam. Kontrolü elimde tutabilirsem.

Ama kalbim sanki ne olacağını biliyormuş gibi çarparken, şu an ikisi de pek olası görünmüyor.

Dördüncü Bölüm

REY

Babamın arabası uzaklaşıyor ama ben arkama bakmıyorum. Kendimi toplamak için gözlerimi kapalı tutuyorum. Buna hazırım. Hava, hafif ama inkâr edilemez bir şekilde değişiyor ve yüzeyin altındaki enerjiyi hissedebiliyorum. Yaklaşan bir fırtına var.

Gözlerimi açtığımda yanımdan bir grup öğrenci geçiyor. Daha fazla yağmur yağmadan harekete geçmeliyim.

Çantalarımı alıp yurlara doğru yürümeye başladım. Sandığı arkamdan sürükledim, sanki burada olmaktan benim kadar rahatsızmış gibi tekerlekleri taşların üzerinde sürükleniyordu.

Tam o sırada bir esinti çıktı, saç tutamlarımı yüzüme savurdu. Solumdaki göl dalgalanmıyor. Hiç hareket etmiyor.

Bakışlarımla kıyı şeridini takip ediyorum ve sonunda kampüs binalarını görüyorum, onları gerçekten görüyorum ve bana bakanların bu dünyaya ait olmadığını görüyorum.

Endir kampüsü, sanki hiç inşa edilmemiş gibi, sadece toprak altından çıkarılmış gibi, manzaranın içinden yükseliyor. Eski görünümlü, hatta tarihi bile olmayan binaların arasına serpiştirilmiş seksenlerden kalma binaların bir karışımı. Şüpheli binaların çoğu, çağlar ve efsanelerle kayganlaşmış, adı konulmamış siyah bir taştan oyulmuş. Dünya parçalanmadan önce Tanrılar veya Devler tarafından şekillendirilen son şey oldukları rivayet ediliyor. Arkalarında, devasa ve boyun eğmez dağlar, isimlendirilemeyecek kadar eski ve unutulamayacak kadar tehlikeli bir şeyi gözetleyen nöbetçiler gibi yükseliyor.

Babam en eski yapının karbon tarihlemesinin yapılamayacağını söylüyor ama kaynağı göz önüne alındığında, bunu belki doğru, belki de propaganda olarak

sınıflandırıyorum. Her iki durumda da, önemli değil. Burası, tenimi kaşındıran bir şekilde eski hissettiriyor.

Burası normal bir kampüs değil.

Ve bu yoldan geçen öğrencilerin çoğu da normal değil, hatta öyle olduklarını düşünüyorlar.

Aric gibi birkaçı, asla anlayamayacakları sebeplerden dolayı burada. Gerisi mi? Çoğunlukla, kan bağlarının kendilerine kutsal bir yerde yer satın almadığını iddia eden vakıf fonlu insanlar.

Çantalarımla taş yolda yürüyorum ve bir tekerlek bir oluğa takılınca neredeyse düşüyorum. Aşağı baktığımda, küçük parke taşlarından birine Thurisaz rünü şeklinde bir işaret kazınmış olduğunu görüyorum. Vay canına, harika. Daha birkaç dakika olmuştu ve yıkımı temsil eden rün beni karşılıyor.

Babam her zaman yirmi altı rün olduğunu, her birinin farklı anlamları ve yetenekleri olduğunu söylerdi. İnsanlar elbette bunların sadece yirmi dördünün farkındadır. Ancak sayısı ne olursa olsun, özellikle bu rüne rastlamaktan pek hoşlanmıyorum.

Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bana hatırlatmaya ihtiyacım yoktu.

Bir tür bekleme tuzağını tetikleyip tetiklemediğimi görmek için etrafa bakmadan edemiyorum ama hayır. Tenime çarpan serin bir esinti beni karşılıyor. Tanrılara şükürler olsun.

Tüm dönem böyle mi geçecek? Neyin güvenli neyin güvenli olmadığını merak ederek mi? Sürekli omzumun üzerinden bakıp herkesten ve her şeyden şüphe ederek mi? Buradaki havanın tadının bile farklı olacağını beklemiyordum ama oldu. Babam bana verdiği çantada görevimi tamamlamak için ihtiyacım olan tüm bilgilerin olduğunu söyledi. Oysa daha birkaç dakika oldu ve şimdiden abarttığını düşünüyorum.

Belki de bu yüzden kampüse adım atmadı.

Merak ediyorum.

Bu okul ondan mı korunuyor? Bizden mi?

Rünleri bir kenara itip başımı sallıyorum. Babama sormayı düşünmemiştim ama soru şimdi içimi kemiriyor.  antalarımı daha sıkı kavrıyorum, bavulumun sapına uzanıyorum ve yurt kapısına doğru yürümeye başlıyorum. Her yerde öğrenciler var, parlak tabelaların altında, sanki hayatlarını bir şekilde değiştirecekmiş gibi Endir'e hoş geldiniz diye gülümsüyorlar.

Mizah anlayışım hala var olsaydı gülerdim.

Uzun boylu, kızıl saçlı bir adam bana çarpıyor ve "Ah,  z r dilerim," diye mırıldanıyor.

Gözleri vücudumda aşağı yukarı geziniyor. Hayır. Bugün olmaz.

Duygularımı kontrol altında tutmakta iyi olduğumu düşünmek istiyorum, bu yüzden sadece başımı eğip en iyi yaptığım şeyi yapıyorum: Onu b y l yorum. "Endişelenme. Nereye gittiğime dikkat etmiyordum."

Kahverengi gözleri kocaman açıldı. "Ah, şey, tamam, tamam. Ama gerçekten özür dilerim. Adın ne? Yeni misin?"

Gülümsedim. "Eminim görüşürüz."

Nerede olduğunu anlayamamış gibi kaşlarını çattı. "Tamam, tamam. Yürürken daha dikkatli olacağım."

"Tehlikeli bir spor."

Gülüyor, sonra arkasını dönüyor ve hemen ayaklarına dolanıyor.

Babam, insanların yanımdayken bir anlığına kendilerini unutmalarının bir l tuf olduğunu söylüyor ama ben ona, insanların onu gerçekten sevip sevmediğini asla bilseydi nasıl hissederdi diye sormak istiyorum. Elbette, her zaman bilir. Hangi dünyada korkudan başka bir şeyleri olabilir ki?

"şimdiden arkadaş mı ediniyorsun?" Arkamdan tanıdık bir ses geliyor. "Sırada ne var? Yaklaşılabilir görünmek için bir köpek yavrusu sahiplenip sonra terk mi edeceksin?"

Harika.

D nmeme bile gerek kalmadı. "Reeve."

Aric'in magazin prensi, manşetler için doğmuş ve sorumluluktan hoşlanmayan bir abisi. Partileri savaş alanı

gibi hissettiren ve nedense her zaman dokunulmadan oradan ayrılan türden bir adam. Geleneksel anlamda tehlikeli değil; sadece eğlendiği sürece kimin canının yandığını umursamıyor.

Sanki dünyanın tüm vakti varmış gibi ona dönüyorum. Açık kahverengi saçları o kadar darmadağın ki, acaba Reeve gibi yön duygusu eksikliği mi çekiyor diye merak ediyorum. Yeşil gözleri bana odaklanıyor ve gülümsemesindeki alaycı tonu fark etmemek elde değil. Benden sözlü bir kavga istiyor; bunu ruhumda hissedebiliyorum.

Cevabımı bekliyordu, bu yüzden yüzüne yaklaştım. "Üh."

Kıkırdadı. "Güzel denemeydi. Ama mezun olup gerçek bir iş bulmaktan daha korkutucu bir şey yok." Bir elini ön cebine soktu, diğer eliyle bir iPad'i kavradı ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Kulakların büyüdü. Aferin sana."

Başımı iki yana sallıyorum. "Ve ne yazık ki o ağızdan bir türlü çıkamadın."

Sırıttı, sanki söylediklerimi doğrulamak istercesine daha da genişledi. "Hiçbir şikayetim yok."

"Eğlenceliydi ama taşınmam gerek. Oryantasyon yarın başlıyor. Yine de güzeldi; bunu bir ara tekrar yapmalıyız." Parmaklarımı savurganca sallayıp yanından geçip çantalarımı da sürükledim.

Düdük çalınca yürümeyi bırakıp arkamı dönüyorum. Şaka yapıyor olmalısın. "Sana düdük mü verdiler?"

"Hayat adil değil, biliyorum. Yeni öğrencilerin taşınmasına yardım etmek için gönüllü olmanın tek yolu buydu." Alaycı bir şekilde tekrar dolgun dudaklarının arasına aldı.

Dik dik bakıyorum. "Üfle. Sana meydan okuyorum."

Düdüğü hemen çıkarıyor. "Tuhaf. Normalde bu seksi şakalaşmalarda tam tersi olur ama tamam, eğer gerçekten istiyorsan..."

İnliyorum. "Bunun için vaktim yok."

Reeve sırtıp iPad'ini kaldırıyor. "O zaman başlayalım. İşte listedesin... Üniversitedeki ilk yılına hoş geldin, 'Rey Stjerne.'"

Yani şöyle olacak. Harika. "Adımı küfür gibi söylüyorsun."

"Evet."

"Seninki de daha iyi değil."

"Kesinlikle öyle." Burnundan soludu, sonra iPad'inin ekranına dokunup okumaya başladı. "Endir Üniversitesi'nde, dünyanın öğrencilerimizin istirdyesi olduğuna inanırız. Birinci sınıfın seni kendine ve geleceğine yatırım yapmaya istekli olduğun noktaya kadar götürecektir. Tanrısal dağ sırasına, kampüsü çevreleyen güzel ormana, görkemli Stevens Gölü'ne bak..." Duraksayıp tekrar bana baktı. "Bunu sana gerçekten okumak zorunda mıyım? Zaten uzun bir gün olacak ve seni tanıdığım kadarıyla, bu seni daha da sinirlendirecek."

Neyse, en azından biraz kendini koruma içgüdüğü var. "Lütfen dur."

"Ah." Elini göğsüne bastırıp bana göz kırptı. "Lütfen demeyi öğrendin. Uzun zaman oldu."

"Ve okumayı öğrendin. İkimiz de büyüdük, hayatta inanılmaz ilerlemeler kaydettik. Hiçbir hedef çok küçük değildir, değil mi?"

"Ne kadar çekici olduğundan hiç bahsetmiş miydim? Hayır mı? Katil babanın Endir'e girmen için tonla para harcamasına çok sevindim, hem de bizden çok çok uzakta bir sürü okul varken." İç çekti. "Ama burada bir yer kapman, zavallı masum bir üniversite öğrencisinin evde oturup, aldığı notların ve yerel hayvan barınağında yaptığı gönüllü hizmetin neden yeterli olmadığını düşünmesi ne kadar üzücü."

Derinlerde bir yerlerde midem bulanıyor. Daha önce hiç böyle bir şey düşünmemiştim. Ama sadece sırtıbiliyorum.

"Hayat zor. Bir köpek yavrusunu kurtarıp atlatırlar."

"Sen bir canavarsın."

"Daha kötüyüm." Tüm acımı sesime aktarıyorum, sesim hırıltıya dönüşüyor ve bu beni kızdırmıyor.

Hiçbir şey söylemiyor. Belki de sessizliği benim cevabımdır, sanki babamın beni nasıl bir insana dönüştürdüğünü

gerçekten biliyormuş gibi. Ama tabii ki bilmiyor.

Reeve, önünde durduğumuz o göz korkutucu binaya bakıyor. "Önümüzdeki beş dakika boyunca uslu durursan, çantalarını yukarı taşımaya yardım edebilirim." Parmaklarını şıklatıyor. "Ve unutmadan, tüm öğrencilerin geceleri pencerelerini açık bırakmalarını tavsiye ediyoruz. Temiz hava, okulun sayısız hayaletinin kaçıp sana zarar vermesini engeller." Çenesine vuruyor. "Hmm... belki pencerelerini kapalı tutmalısın."

Derin bir nefes alıyorum. Aman Tanrım, Reeve'in ne kadar sinir bozucu olabileceğini unutmuşum. "İyi ki hayaletlere inanmıyorum."

Omuzlarını silkti, bakışlarını benden kaçırdı. "Evet, peki, burada bir gece geçir, belki de öyledir."

Sıcak kahverengi tenli, atletik bir adam Endir kapüşonlusuyla yanımdan koşarak geçti ve Reeve'in omzuna hafifçe vurarak selam verdi. "Parti başladı."

"Kaçırmazdım," diye karşılık veriyor Reeve, adam kalabalığın arasında kaybolmadan önce elini hızlıca çakmak için kaldırıyor. Tüm diyalog belki iki saniye sürdü ama kusursuzdu; sanki Reeve bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibi.

Aynı rahat gülümsemeyle bana döndü, sanki hiç kesinti olmamış gibi.

Yanağımın içini ısırdım, sebepsiz yere onun arkadaşları ve bir hayatı olmasına sinirlendim; benimse yok. "Hayaletlerden mi korkuyorsun, Reeve?" diye alay ettim.

"Endişeliyim." Başını sallıyor, bakışları tekrar bana kayıyor. "Belki de kampüse yeni gelen ve kendi iyilikleri için fazla meraklı olanlara verdiğimiz tüm uyarıları burada sana da veriyorum. Bu arada, sen de dahilsin."

"Düşündüm de. Tamam, korkutucu şeyleri dinleyelim. İçinizden atın ve hemen yapın. Zaten sıkıldım."

"Gerçekten çok tatlısın."

"Aynı şekilde."

"Alaycı konuşuyordum."

"Aynı şekilde."

Reeve gözlerini deviriyor. "Pekala, devam et. Birinci kural, gece yarısından sonra göle yaklaşma. Kulağa tuhaf ve batıl inançlı geliyor ama tam da bunu yapmaya cesaret eden çok kişi oldu." Sanki ortaya çıkan talihsizlik onlarınmış gibi omuz silkiyor. "Gölün o kadar karanlık olması yüzünden suya atladıklarında hangi yöne gittiklerini karıştırıyorlar mı emin değiliz ama asıl mesele şu ki, çoğu gece yarısı yüzerken hayatta kalamıyor."

"Harika." İyi bir yüzücüyüm ama boğulma korkum, ürkütücü göllere girmeyeceğimi garantiliyor.

Beni duymazdan geliyor. "Devam edelim, ikinci kural. Birisi tarafından davet edilmeden Ormir Salonu'na girme. Devlet onu tarihi bir simge olarak övüyor, bu yüzden bok gibi olsa bile öyle kalmasını istiyoruz."

"Anladım, bok gibi ürkütücü, Ormir Salonu, bir tura çık." Başımı sallıyorum. "Ormir, Ymir'in bir diğer adı değil miydi? İskandinav mitolojisindeki orijinal Dev?" İrkilmesini ya da bilmesi gerekenden fazlasını bildiğine dair bir ipucu vermesini bekliyorum.

Babam, sanki bir kurtarıcıymış gibi, her Tanrı ve Dev'i uyutup, savaşı geçici olarak sona erdirmek için anılarını gizleyerek nasıl sorumlu olduğunu paylaşmaktan her zaman keyif alırdı. Ama övünmesini test edip herkesin gerçekten farkında olup olmadığını görmek de fena olmazdı. Kim ve ne olduğumu unutmayı hayal bile edemiyorum - ama garip bir şekilde bu fikir içimi ısıtıyor.

"Dikkat et Rey. Bugün sadece faydalı bilgiler paylaşacağız." Bana dayanılmaz bir göz kırpma daha attı ve bacağına tekme atma isteğimi bastırdım. "Bir sonraki kural, biliyorum ki senin gibi incelikli birinin buna direnmesi zor olacak ama lütfen göl suyunu içme. İnsanlar sihirli özellikleri olduğunu söylüyor ama öyle değil. Oldukça zehirli ve biri suyu içtiğinde, en az üç gün katatonik bir durumda kalıp tüm bakterilerden altına sıçması gerekti. Sıfırdan sıfır, tavsiye etmem. Aslında fikrimi değiştirdim: Hadi iç, Odin'in küçük

kızı. Ben beklerim."

Omurgam kilitleniyor. Bir anlığına midem göğsüme doğru çekilmeye çalışıyor.

Babamın kim olduğunu bilemez. Aslında hayır. Zaten önceki sınavımdan geçmişti...

"Odin'in kızı olmamın bununla ne alakası var?"

Reeve bir kez göz kırpmıyor. İki kez. Sonra homurdanıyor. "Ciddi ciddi orada durup babanın Batı Yakası'nın en kötü şöhretli mafya babası olmadığını iddia etmeyeceksin, değil mi? Eminim bugün üç adamı cüruf bloklarıyla yüzmeye göndermiştir bile - hem de öğle yemeğinden önce." Havada belli belirsiz bir işaret yapıyor. "Şüphesiz sen de onun aynı... yaşama sevincini miras almışsındır."

Rahatlama hissi öyle derinden geliyor ki, neredeyse başım dönüyor ve boğazımdan bir kıkırdama kaçıyor. "Zaman gösterecek sanırım."

Kahkahalarla gülüyor. "Küçük mafya kızı, neşeli sohbetlerimizi özlediğimi söyleyebilir miyim?"

"Hey, babamın meşru işleri var." Tamamen yalan.

Hava değişiyor.

Reeve'in gülümsemesi sanki hiç gerçek olmamış gibi kayboluyor; sadece gösteriş olsun diye yaptığı bir şey. Duruşu değişmiyor ama sıcaklık değişiyor. Sanki aniden ısı kesilmiş bir oda gibi.

Eğildi, sesi alçaktı. "Ellerin, döktüğü kanın kokusuyla dolu."

Gözümü kırpmıyorum. Bakışlarımı kaçırma. "Ailenin suçlarından dolayı seninkiler de öyle, Erikson." Çenemi kaldırıyorum. "Şimdi, bu ağır çantayı uslu bir çocuk gibi merdivenlerden yukarı taşımadan önce verebileceğin başka özlü bir tavsiye var mı?"

"Sadece bir tane kaldı," diye mırıldandı.

Etrafına bakınıyor, kimsenin duyabilecek kadar yakın olmadığından emin olduktan sonra tekrar eğiliyor. Yeşil gözleri keskinleşiyor; sanki eskiden yanan bir şeyin üzerinde buz oluşuyormuş gibi. "Aric'ten çok, çok uzak dur. Zaman, kalbini daha da sevgiyle doldurmadı."

Sonra doğruluyor, sandığının sapını tutuyor ve tek kelime etmeden onu yurt binasına doğru sürüklüyor.

Yavaşça takip ediyorum, gözlerimi bir dağın yamacına oyulmuş binaya dikiyorum; devasa, gölgeli, ağaçlar tarafından yarı yarıya yenmiş. İnşa edilmiş gibi görünmüyor. Büyümüş gibi. Sahiplenilmiş gibi. Sanki hep bekliyormuş gibi.

Tıpkı benim gibi.

Eşiği aştım.

Artık geri dönüş yok.

Beşinci Bölüm

REY

Sırt çantamın askısına tutunan avuçlarım terliyor ve Reeve beni geniş, çift kanatlı dış kapılardan geçirip iç fuayeye götürürken rahat görünmeye çalışıyorum. Orada bir dizi kilitli kapı daha bekliyor. Müfredatla birlikte gelen anahtar kartını çıkarmak için çantamı karıştırmaya başlıyorum ama Reeve çoktan kapının yanındaki siyah kutuya vuruyor. Kutu yeşil renkte yanıp sönüyor ve Reeve'in ifadesiz ifadesiyle keskin bir tezat oluşturan neşeli bir bip sesiyle açılıyor.

İçeri girerken elektronik kilit üzerinde Algiz rününe çok benzeyen bir oyma gördüm. İlginç bir seçim.

"Hafta içi gece yarısı sokağa çıkma yasağı. Hafta sonu mu? Saat ikiden sonra hazırlıksız yakalanmayın." Bana iyilik yapıyormuş gibi göz kırıyor. "Ameliyat danışmanınız tam bir zorba."

Duraksadı, gözleri dans ediyordu.

"Bu arada, benim. Gerilimin seni öldürmesini istemedim."

Sonra çenesini kapının üstündeki köşeye doğru çevirdi.

"Ah, bir de kameralar var. Her yerde. O yüzden suçlarınızı içeride işlemeye çalışın."

Başımı sallayıp güneş gözlüklerimi çıkarıp gri kazağımın yakasına taktım. "Buraya tek bir şey için geldim, Reeve. Ama not alındı. Eğer yoluma çıkarsan seni uyuduğun yerde öldürürüm."

Ve bununla birlikte kapıdan içeri girdim ve kapının arkamızdan hızla kapanmasını sağladım.

"İtiraf etmeliyim ki, baban Harvard veya Yale'de yer açmak için bir cesedi gömebilecekken, neden burada olduğunu hâlâ merak ediyorum. Yani, bu onun için Salı günleri tipik bir iş yemeği değil mi?"

Boğazımdaki safrayı yutuyorum. Reeve haksız değil ama

yine de beni sinirlendiriyor. Düşman asla haklı olmamalı. Asansörün yukarı çıkmak için düğmesine basarken dişlerimi sıkıyorum.

"Ailem öyle çalışmıyor." Yalan. Tamamen yalan. Öyle çalışmıyor olabilirim ama babam son birkaç yılını, elimde tuttuğum istihbaratı ele geçirmek için mafyanın karanlık yeraltı dünyasında insanlara işkence ederek geçirdi.

"Mafya babası." Öksürüyor.

"İş adamı." Savunmacı bir tavırla homurdandım.

Elini kaldırıyor. "'Suç örgütü' daha mı dostça geliyor? Arkadaşını soruyorsun."

Asansör kapıları açılırken gözlerimi devirdim. "Sen dünyadaki en sinir bozucu insanlardan birisin ve ben bunu neredeyse hiç bilmiyorum-"

Tam duvara çarpıyorum.

Duvar değil.

Bir kişi.

Çok sıcakkanlı, uzun boylu bir insan.

Nefes veriyorum ve sendeliyorum.

O.

Onun, açık havanın deniz ve taze yağmurla birleşimi gibi güzel kokmasına takılıp kalmamalıyım. Suyun kendisi gibi berrak ve serin.

Hiçbir tepki vermiyor. Duygusuz. İfadesi, vücudu sıcak olduğu kadar soğuk. Sonunda bana bakıp başını eğiyor. Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışıyorum.

Çenesinde başlayan seğirmeden ve gözlerini kısmasından beni tanıdığını anlayabiliyorum. Bu kadar açıkça ve pervasızca reddettiği kızı nasıl unutabilirdi ki? Küçük ittifakımızın ters gittiğini dünya biliyordu. Çoğu gencin reddedilişi arkadaşları ve ailesi etrafında döner; benimki yerel haberlere konu oldu. Kötü Kan mı? İş dünyasının önde gelen isimleri Eriksons ve Stjernes arasındaki bozulmuş nişan.

Kırpışmayan gözleriyle karşılaşıyorum - koyu kahverengi, ıslak ağaç kabuğu veya acı kahve gibi - ve bekliyorum.

Hiçbir tepki yok, hiçbir tepki yok. Çenesine giren o küçük tik, tik, tik sesi dışında. Yine de, beni her ne kadar takdir etse de, arkamdaki duvardaki boya da olabilirim.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Hızlanmamalı. Ama o hain bir piç. Ben de bekliyorum.

Aric hiçbir şey söylemiyor. İfadesi hiçbir şey ele vermiyor. Bana sanki hiçbir şeymişim gibi bakıyor.

Üzerimde dikiliyor, neredeyse 1.98 boyunda, belki daha uzun. Varlığı tamamen bunaltıcı. Elektrik yüklü. Bakışları keskin, analitik, sanki zamanına değmediğime çoktan karar vermiş gibi. Ya da daha kötüsü, belki de değdiğime.

Dalgalı simsiyah saçları geniş omuzlarına dökülüyor; bir rüyanın -ya da bir kâbusun- dışında var olmaması gereken türden, zahmetsiz bir mükemmellik. Dolgun dudakları o kadar yıkıcı bir şekilde baştan çıkarıcı ki, bana iltifat mı edecek yoksa beni hançerle mi bıçaklayacak, hiç fark etmiyor.

Yüksek elmacık kemikleri ve yağmurdan sonraki toprak rengindeki gözleri -koyu, zengin ve çok derine daldığınızda kaçmanız imkansız- onu neredeyse insanlık dışı bir şeye, öfkeyle sarmalanmış bir doğa gücüne dönüştürüyor. Peki ya o kavisli kaşlar? Sanırım hiç eğlenceye yakın bir şekilde kaşlarını çatma cüretini gösteremediler.

Öfkeli, şimşek fırtınası sıkışmış durumda ve en kötüsü de nedenini bilmiyor.

Yüzünde yarım saniyeliğine bir şaşkınlık ifadesi belirdi, tereddütlü bir ifade, sonra çenesi demir gibi kaskatı kesildi.

Ve şimdi bana doğru eğiliyor. Nabzım yükseliyor, bana ihanet ediyor.

Sonunda, sanki benimle aynı seviyeye gelmek istercesine eğiliyor. Alaycı bakışı neredeyse bir adım geri atmama neden oluyor. "Yani kayboldun mu, yoksa sadece tekrar yanmak mı istiyorsun?"

Altıncı Bölüm

REY

Onu izliyorum. Gözümü kırpmıyorum. Tepki vermiyorum. Sonuçta onu alt edecek olan benim.

Ayrıca, Aric'in sözleri içimi parçalasa bile, babam bana etkileşim kurmaktansa gözlemlemenin daha akıllıca olduğunu öğretti. Sahilde tanıştığım, bana farklı bir şey için gerçek umut veren adamdan en ufak bir yumuşaklık belirtisi yok. Duygusuz. Ama Aric'ten ruhumu tamamen değiştiren bir ürpertiden daha fazlasını ne bekleyebilirdim ki?

Zorla gülümsüyorum.

Dişlerimi gösteriyorum.

Beni sindirmeye çalışabilir ama ben kim olduğumu ve neler yapabileceğimi çok iyi biliyorum.

"Maalesef benimle," diye mırıldandı Reeve, iPad'inden başını bile kaldırmadan. "Sadece haber veriyordum. Gerekli özen, mezuniyet gereklilikleri, falan filan."

Reeve'in tonu, bana daha önce verdiği uyarıyla tam bir tezat oluşturuyor. Burada öfke yok, sadece can sıkıntısı var.

Aric homurdanarak yanımdan geçti. Kahretsin, çok güçlü. Tabii ki öyle. Dürüst olmak gerekirse, artık onunla ilgili hiçbir şeye şaşırmamalıyım.

"Seni tekrar gördüğüme sevindim," dedim, sesim fazla neşeliydi. Kahretsin. Beni şimdiden dengesizleştirdi.

Elbette, ikimiz de insanlar izliyorsa diye biraz nezaket göstermemiz gerektiğini biliyoruz; eminim ki ellerinde patlamış mısırla izliyorlardır. Ebeveynlerinin tahtına iki zengin varis varken, kim etkilenmez ki? Ama iki yıldır birbirimize tek kelime etmedik ve bunca zaman sonra, içimden bir ses, bunun gerçekten olup olmadığını ya da her şeyi hayal edip etmediğimi merak ediyor, biriyle bağ kurmak için bu kadar çaresizce çabalıyor olmama engel olamıyorum.

Herhangi biriyle. Hatta bir Erikson'la bile.

Arkasını dönüyor ve parlak gözleri bir an fazla oyalanıyor, sonra hırıltılı bir sesle, "Bu bizi de bizden biri yapar," diyor.

İşte orada. Çenesindeki tik. Buzun altında çiğ bir şeyin parıltısı. Ah, hiçbir şey ifade etmediğini hatırlamak her zaman iyidir.

Göğsümde derin bir şey burkuluyor; keskin, soğuk ve utanç verici. Sanki yumruk yemişim de acımıyormuş gibi davranmak zorundayım.

Aric'in farklı olmasını ummak için neden uğraştığımı bilmiyorum. O benim gibi değil. O, kendisi gibi. Bıçak o kadar derine saplanana kadar, umursamazca yaralayan türden biri. Ta ki çığlık bile atamayacaksın.

Böyle bir zulmü yapabileceğini bilmek, bıçağımın diğer tarafına geçtiğinde işleri daha da kolaylaştıracak. Bu adam sadece kendi çıkarını düşünüyor; dünyanın geri kalanı yanabilir. Onun talihsizliği, ben de tam olarak böyle adamlarla başa çıkmak için yetiştirildim. Babamın yeteneklerinden biri daha.

Reeve, gereğinden fazla yüksek sesle çantamı asansöre sürükleyerek sessizliği bozuyor. Aric'e arkama bakmadan onu takip ediyorum.

Asansör kapıları kapanırken Reeve kardeşine "Güzel konuşma!" diye seslendi.

Midem biraz bulanıyor. Bu hiç mantıklı değil. Aric tam olarak ne kadar pislik olduğunu kanıtladı. Ve yine de...

Bir şey açık. Bu görevde başarılı olmak istiyorsam, içimdeki her duygu kıvılcımını... ve rahatsız edici çekiciliği... yok etmem gerekiyor. Aric bana ilham veriyor. Yine de.

"En azından ruh hali düzeldi," diye mırıldandım.

Reeve beni görmezden gelip iPad'e bakıyor. "209 numaralı oda ve evet, kardeşim pisliklik sanatında ustalaştı. Ayrıca ruhu yok." Ekrana dokunuyor. "Ve ne yazık ki senin için..." Suratını buruşturuyor. "Hemen yan komşun."

"Neye?"

Lütfen banyo deyin.

Bir balkon.

Çamaşır odası.

En azından bir yalnızlığa ihtiyacım var.

Reeve ikinci kat düğmesine basıyor ve asansörün parlak kapılarındaki kendi yansımasına gülümsüyor. "O."

Yedinci Bölüm

REY

Reeve'in asansörden ilk inmesini beklerken omuzlarımda gerginlik artıyor. İfademi nötr tutuyorum, sanki koridordaki dekor ne olursa olsun umursuyormuşum gibi etrafımı algılamaya zorluyorum.

Midem bulanıyor.

Orospu çocuğu.

İnsanların "İskandinav" dedikleri efsaneler, revizyonist tarihe adanmış bir mabet gibi yurt duvarlarını süslüyor... ama gerçek, dilden daha eski. Bunlar mit değildi. Varlıklardı. Ve hikâyelerden doğmadılar; hikâyeleri doğurdular.

Bütün bunların merkezindeki kişiyi gördüğümde neredeyse duvara yumruk atacaktım: Odinfather, yanında ise görkemli ve dokunulmaz Thor.

Tapınılan.

Saygıdeğer.

Ah, evet. Çok iyiliksever. Çağlar boyu sürececek bir baba.

Babamın bu işin arkasında olduğu apaçık ortada. Üniversiteye yaptığı cömert "bağışların" bir kısmının bu saçma gösteriye gittiğine bahse girerim. O zamanlar Erikson'larla barışmakla ilgileniyordu.

Bir hatırlatma? Olabilir.

Bir uyarı mı? Kesinlikle.

Bu sadece mitoloji değil. Bu tarih, bizim tarihimiz.

Bu duvarları süsleyen yüzler katillere, fatihlere, düzenbazlara ait. Devleri canavara, kendilerini tanrıya dönüştürdüler, geçmişi öyle bir yeniden yazdılar ki, o dönemi yaşayanlar bile gerçekte ne olduğunu sorgulamaya başladı; babamın bana henüz tam olarak açıklayamadığı bir gerçek.

Geçmişin çok acı olduğunu söylüyor. Ben buna saçmalık

diyorum.

Babam bana, bana yaşatacağı acıyı hatırlatmak istiyor: Tıpkı bu savaşı başlatanlara yaşatacağım acıyı yaşatmasını beklediği gibi.

Şaşırmamalıyım. Burada aldığım her nefes, tehlikede olan şeyin ve eğer uyum sağlamazsam potansiyel olarak kaybedebileceğim şeylerin bir hatırlatıcısı.

Yurtta kan kokusunu da yaymış olabilirdi.

Parmaklarım bir şeye vurma ihtiyacıyla iki yanımda seğiriyor. Bunun yerine, ruhumdaki mutlak öfkeyi yutuyorum.

Reeve kollarını iki yana açtı. "Görünüşe göre fark etmişsindir, ama her kadın bir teması var. O gerçekten berbat filmi izledikten sonra burayı seçtik-"

"Umurumda değil," diye araya giriyorum, durumumun ciddiyetinden dikkatimi dağıttığı için minnettar olsam da. "Ayrıca." Dev bir çekiç tutan, sırtından aşağı uzanan altın rengi örgüleriyle gülünç görünen Thor posterini işaret ediyorum. "Kızıl saçları vardı."

Koridorda ilerlemeye devam ediyoruz. Başka bir resmi işaret edip irkilmeden durmaya çalışıyorum. "Ya Odin? Gözünü hemen kaybetmedi. Geçmişin, bugünün ve -yaşasın dünya- bilgeliği karşılığında onu gönüllü olarak Mímisbrunnr'a -Mimir'in Kuyusu'na- attı." Yutkunuyorum. Ha, gerçek hikâye. "Geleceğin."

Reeve'in gülümsemesi donuklaşıyor. Sadece bir anlığına. Ne dedim?

"Yani çizgi roman hastasısın? Ya da... Tanrım, lütfen bana edebiyat bölümü mezunu olmadığını söyle. O partiler her zaman en kötüsüdür."

"Bazılarımızın okuyabilmesi, bizim de saçımızı salmamamız gerektiği anlamına gelmiyor."

"Ah, edebiyat bölümü öğrencileri nasıl eğlenileceğini biliyor," diyor başını sallayarak. "Sadece içkiye dayanamıyorlar. Ayakkabılarınıza kusmadan önce Yeats'ten alıntı yapan biri kadar havayı bozan bir şey yok."

İstemedem homurdanıyorum. Başka bir hayatta Reeve'i sevebilirdim. Hiçbir şeyi ciddiye almamasında neredeyse kıskanılacak bir şey var.

Tahtında Odin'in posterine bakıyor, yüzü okunamıyor.

Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor; hem de saygı uyandıran türden değil. Duvardaki Tanrı'nın sizi av olarak görmesinden önce koşmanızı söyleyen türden.

"Acaba" diye düşünüyor.

"Ne?"

Omuz silkti. "Sadece şunu söyleyeyim, bu kadar bilgeliği kazandıktan sonra, dünyanın tüm sırlarını bilseydim, onu kurtarmaya çalışmazdım sanırım."

Midemde derin, soğuk bir his oluştu ve anında midem bulandı. "Neden?"

"Çünkü." Reeve yürümeye devam etmemizi işaret ediyor. "Dünyanın sırlarını bilmek, onu kendisinden kurtarmak istemek anlamına gelir. Ama karşılığında hiçbir şey almadan dünyayı yeterince sık kurtarmak, insanı sadece üzer. Uyandırır ve gerçeği fark ettirir."

"Gerçek nedir?"

"Her zaman yanmasına izin vermeliydin." Reeve, asılı beyaz tahtaya baloncuklu harflerle Rey yazan bir kapının önünde duruyor ve bana siyah bir paket uzatıyor. "İşlerini hallet. Bugün muhtemelen bir süreliğine tamamen kendine ayıracağın son gün." iPad'inde bir şeye dokunuyor, sonra sanki bir listeyi karıştırıyormuş gibi devam ediyor. "Tüm öğünlerin hazır ve yemekhanede olacak, ama sadece gece on bire kadar servis ediliyor, bu yüzden uyuyup unutma. İlk dönemin için gücüne ihtiyacın olacak."

Neredeyse güleceğim. Önümüzdeki dönem için endişelenecek kadar uzun süre burada kalamayacağım.

"Burada işleri farklı yapıyoruz. Göreceksin." Reeve beni tepeden tırnağa süzdü. "Bana ihtiyacın olursa, hemen bir kat altındayım, ön kapılardan hemen kaçabilirim; kardeşim evi ateşe verirse diye. Ayrıca, binada mahsur kalırsan seni kurtarmam, bu yüzden uyardım. Ha, bir de beni aptalca

şeyler için rahatsız edersen, hayatını daha da büyük bir cehenneme çeviririm."

Güzel bir moral konuşması. Çok cesaretlendirici.

Ağırlığımı değiştirip hafifçe dürttüm. "Aric," dedim dikkatlice, anahtar kartımı çantamdan çıkarırken. "Daha öfkeli görünüyor."

Reeve, sanki soru tek başına yorucuymuş gibi nefesini verdi ve ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi başını eğdi. "Asla öfkeli değil, senin düşündüğün gibi değil." Parmakları iPad'de tempo tutuyordu. "Öfke daha kolay olurdu. Gürültülü. Tahmin edilebilir. Peki ya Aric? O, seni takip eden, paranoyaklaştıran, bazen tüylerini diken diken eden türden bir sessizlik." İç çekti. "Bir yırtıcının yanında tek gözün açık uyumak gibi, tek bir yanlış hareketin" -bana dik dik bakarak- "onu uyandıracağını bilmek gibi."

Tamamen hareketsiz kalıyorum. Nefes alamıyorum.

Hemen ardından yapmacık bir sırıtışla ekliyor: "Neyse, sessiz olanların sinirlenmesini beklemek biraz korkutucu. Haklı mıyım?"

Gülümsemeye çalışıyorum, sonra 209 numaralı odayı açıp çantalarımı içeri itiyorum. "O mutlu düşünceyle..."

Orta parmağıyla selam verdi, sonra iPad'ini çıkarıp profesyonel bir tavır takınacakmış gibi boğazını temizledi. "Endir olarak, herhangi bir üniversite programını seçebileceğinizi biliyoruz. Bizi seçtiğiniz için çok mutluyuz ve beklentilerinizi aşacağımıza söz veriyoruz—"

İki adım geri çekilip kapıyı tutuyorum ve yavaşça yüzüne kapatıyorum.

Yumuşak bir tık sesiyle kapanıyor. "Bitmedi!"

"Evet, öyleydin!" diye karşılık veriyorum hafif bir gülümsemeye. Sinir bozucu olabilir ama en azından eğlenceli.

Derin bir nefes alıp yeni evime doğru dönüyorum.

Oda mobilyalı. Sağ duvarda gömme dolaplar, kitaplıklar ve masalar, tam karşımda pencereler, solumda yataklar ve her şeyden iki tane olmasına bakılırsa, bu odanın birden fazla

kişi için tasarlandığı açık. Paylaşmam gerekmeyecek tabii; babam bunu garantilerdi. Daha az tanık falan. Ama hedefimin hemen yanına yerleştirilmeyi beklemiyordum.

Teşekkürler baba.

Ama kampüste 1.98 boyunda bir Frost Devi bulmak hiç de zor olmayacaktı.

Kendimi kaybetmeden buraya yapmak için geldiğim işi bitirmeye yeterince yaklaşabilir miyim?

İşte beni öldürebilecek kısım bu.

Sekizinci Bölüm

ARİC

Gitmek zorundaydım. Hava onun kokusuyla doluydu, bunu kendi kafamda bile söylemek garip. Kahretsin, gerçekten aklımı kaçıyorum.

Her şeyin yolunda olduğunu anladığımda odama dönüp ilaçlarımı içiyorum, sonra lavaboda kendime bakıyorum. Gözlerim berrak ama cansız. Tam kıvamında görünüyor.

Lavabonun kenarlarına tutunup uzun, derin nefesler almaya çalışıyorum.

Her şey yoluna girecek.

Benim sadece yanımda, hareket eden, nefes alan, var olan, ses çıkaran, beni sinir eden o varken hayatta kalmaya ihtiyacım var.

Duvarların ince olduğunu biliyorum.

Tıpkı ikimizin de yataklarının aynı ortak duvara yaslandığını bildiğim gibi.

İnç.

Bedenlerimiz birbirinden santimlerce uzakta olacak, her an yıkılabilecek eski bir taş duvardan başka bir şey tarafından korunmayacaklar. Tanrım, umarım deprem olmaz, bir moloz yığınının altında ölmek istemediğim için değil, son anlarımı onun yanında o moloz yığınının içinde yatarak geçirmek istemediğim için.

Keskin bir kokusu var; serin hava ve ayaklar altında ezilmiş kır çiçekleri. Yağmurun tam yağmadan önceki hali gibi. Temiz. Rahatsız edici. Beni tedirgin eden bir şekilde tanıdık.

Kapımda hafif bir vuruş sesi duyuluyor.

"Evet," diye hırıltılı bir sesle konuşuyorum.

Reeve içeri giriyor. "Yani... bu ilginç olacak."

Küfür edip ilaçlarımı çekmeceye geri atıyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Çekmeceye, sonra bana baktı. "İyi misin?"

Omuz silktim. "Her zamanki gibi iyiyim."

Yani hayır, kendimi iyi hissetmiyorum. Terapistim bana bir kez daha nöbetler geçirdiğimde veya garip rüyalar gördüğümde duygularımı günlük olarak yazmamı söylerse, patlayacağıma yemin ederim.

Kardeşimin bana şaşı bakışlarından aptalca bir şey söyleyeceğini anlıyorum. "Üzgün görünüyorsun," diyor sonunda.

"Yok canım, Reeve. Üzgün müyüm? Üzgün mü görünüyorum?" Pencereye doğru ağır adımlarla yürüyüp bakışlarımı gölün ötesindeki dağlara odaklıyorum. Camların arasında oluşan buzlanma dikkatimi dağıtıyor. "Dışarısı soğuk mu?"

"Ha?" Reeve yatağıma çöküp arkasına yaslanıyor. "Biliyorsun, telefonun var. Hem de kullanışlı bir hava durumu uygulamasıyla. Normalden daha soğuk değil. Tüm birinci sınıf öğrencileri şu anda dışarıda her zamanki tuhaf oryantasyon öncesi işlerini yapıyorlar, yani sinirini yatıştırmak için bir şeyler atıştırmak istersen yemekhane çok kalabalık olmamalı. Karbonhidratların harikalar yarattığını duydum."

"Evet, çünkü patates kızartması bana her zaman öfkemi unutturur. İyi fikir," diye çıkıştım, sonra arkamı döndüm. Derin bir nefes alıp çalışma masamın sandalyesine oturdum ve tekrar kardeşime döndüm. "Özür dilerim."

"Özür mü?" Reeve'in kaşları havaya kalktı. "Onur duydum. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, onun burada olmasından ben de rahatsızım, tamam mı? Bu dönemi elimizde cinayet olmadan atlatalım. İnsanlar bize hayranlık duyuyor, anlıyor musun? Bu yüzden olabildiğince sakın ol, yani ondan olabildiğince uzak dur. Ve eğer onunla karşılaşırsan, kafasını vücudundan ayırmamaya çalış." Tereddüt etti. "Lütfen?"

Kaşlarımı çattım. "Çok cazip. Yani, neden burada? Ailemizin kurduğu üniversitede mi?"

Reeve elini yüzünden aşağı indirip esniyor. "Hâlâ o kısmı anlamaya çalışıyorum. Mesele şu ki, o burada. Babası çok güçlü ve ihtiyacımız olan son şey Endir'in kötü bir üne sahip olması. Bu aile mirası, değil mi? Birkaç ay iyi geçiniriz, mezun olursun, özgür kalırız. Kolay gelsin."

"Evet," diye mırıldandım ve ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Sanırım."

Duvarın diğer tarafına bir şey düştüğünde irkiliyorum.

Rey. Ellerimi yumruk yapıyorum ama kalkıp sese doğru ilerliyorum.

Reeve önce duvardan bana, sonra tekrar duvara bakıyor. "İyi olduğundan emin misin?"

Hiçbir zaman iyi değilim ama sanki cevap farklı olacakmış gibi sorması güzel, ikimiz de uzun zamandır iyi olmadığımızı biliyoruz.

Çok uzun bir zaman.

Ellerimle yüzümü ovuşturdum. "Evet, tabii, neyse. Hadi buradan çıkalım."

O kapıya doğru giderken ben de komodinin üzerinden telefonumu alıyorum.

Reeve'in peşinden uyuşuk bir şekilde odadan çıktım ve kapının arkamdan kapanmasına izin verdim. Kapısının önünden geçerken kalbim normalden daha hızlı çarpıyordu ve Reeve ile asansöre bindik.

Lobi tuşuna basıyor. "Keçi yogasının gerçekten rahatlatıcı olduğunu duydum."

"Sus, Reeve."

"Ne?" Ellerini havaya kaldırdı. "Bu kadar düşmanca davranmayı bırak. Keçiler gerçekten çok tatlı! Ya da belki bir kedi kafesi. Kahve içebilir, ödevlerini yapabilir, sevimli küçük bir kediyle—"

"O cümleyi tamamlama," diye homurdandım.

"İyi bir başlangıçtı." İç çekti. "Neyse, mesele şu ki, dikkatini dağıtmamız gerekiyor ki ona takılıp kalma." Bakışlarını yakalamaya çalışıyor ama ben dümdüz karşıya bakmaya devam ediyorum. "Neden ona takılıp kaldın? Yani, ikimizin

de ondan haklı sebeplerle nefret ettiğimizi biliyorum ama o sadece bir kız."

Hayır, öyle değil.

Ve neden bu konuda bu kadar güçlü hissettiğimi açıklayamıyorum, sadece onun kontrolünden kaçma seçeneği sunulduğunda orada kaldı. Buna saygı duyamam. Ayrıca, onda daha derin, daha uğursuz bir şey var. Büyükbabam ödevini yapmış, Reeve de öyle. Ailesi ve nasıl yetiştirildiği hakkında bilinebilecek her şeyi biliyoruz. Tehlikeli olduğunu biliyoruz, ama kimse bunu görmüyor gibi. Belki de beni asıl sinirlendiren bu. Baş belası biri, ama yine de tanıştığı herkesi büyüleyor gibi görünüyor.

Kendi düşüncelerime o kadar dalmışım ki, lobiye vardığımda cüzdanımı unuttuğumu fark ettim.

"Öf." Reeve'i asansörden dışarı ittim. "Cüzdanımı almam gerek. Beni bekle."

"Endişelenme." Bana selam verip bir grup kız öğrenciye baktı. "Meşgul kalmanın yolları var."

Tam bir pislik; bu, gelecekteki partnerlerine bir uyarı olarak tişörtüne yazılmalı. Aşkı sevdiğini söylüyor. Bence sadece ilgiyi seviyor.

"Evet, bahse girerim." Asansörün kapıları kapanıyor.

Cam panelde kendi yansımaımı görüyorum; yüz hatlarım gergin, çenem gergin, gözlerimin arkasında bir boşluk var. Bana bakan adamı neredeyse tanıyamıyorum.

Endir'e ilk geldiğim zamanı hatırlıyorum, birinci sınıftaydım. Kardeşim gibi rahat bir adam değildim hiç, ama en azından nasıl gülümseneceğini biliyordum. Şimdi dudaklarımın neşeye yakın bir şekilde yukarı kıvrıldığı son zamanı hatırlamıyorum bile.

Aşağıya bakıp yerimi bekliyorum. İştahım tamamen kaçmış, onun yakınlığıyla ilgili endişem damarlarımdaki kanın buz tutmasına neden oluyor.

Yurt odama döndüğümde, Reeve'e hemen bir mesaj atıp ona daha sonra katılacağımı ve bensiz yola devam etmesi gerektiğini bildirdim.

Yatağın kenarına oturuyorum, yumruklarımı dizlerime bastırıyorum.

Bir şeyler ters gidiyor.

Binanın içinde değil. Dışarıda da değil.

Benim içimde.

Asansörden beri hissediyorum bunu. Ondan beri.

Gözlerimi kapatıyorum ama gerginlik geçmiyor. Sadece kaslarımda değil, tenimin altında da.

Ve her ne ise—

Uyanıyor.

Dokuzuncu Bölüm

REY

Odada yalnız kaldığım anda, elimi kot pantolonumun cebine sokuyorum. Laufey'nin notunu çıkarırken parmaklarım titriyor.

Buruşmuş ve sıcaktı, kağıdı açıp masama düz bir şekilde yaydığım da kalbim hızla çarpıyordu.

Hiçbir kelime yok. Ne sevgi ya da cesaretlendirme mesajları, ne de direnme mantraları.

Sadece beş rün.

Raido, Dagaz, Hagalaz, Othala ve Thurisaz.

Thurisaz, Odinbaba'nın beni üniversitenin girişinde bıraktığı yerden çok da uzak olmayan bir yerde kaldırım taşına oyulmuş gördüğüm ründü. Aynı rüne takılıp küfür etmek istedim.

Bütün bunların anlamı ne? Görevimle bir bağlantısı olmalı. Bu notu bana sebepsiz yere uzatıp Odin'in gazabını göze alamazdı.

Aric'in kapısının kapanma sesi beni irkiltti. Duvara doğru yürüyüp hafifçe vurdum. Karşılığında gelen yankı beni neredeyse irkiltti. Harika, yani ses geçirmez değil. Zihnim aniden bu duvarın diğer tarafından duyabileceğim her şeyle doldu, ama düşüncelerimi hemen kafamdan attım.

Kapıya vurulunca donup kalıyorum. Sonra notu masadan alıp kot pantolonumun arka cebine tikiyorum.

Kapıyı çalmazdı. Çalar mıydı?

Daha fazla düşünmeden kapıyı açıyorum. Ve orada duran Aric değil.

Uzun boylu, çok uzun boylu, kalın, kıvırcık kahverengi saçlı, uçları elektrik mavisine boyanmış bir kız, sanki evin

sahibiymiş gibi içeri girdi; dev yeşil sepeti tek kalçasında dengede tutuyordu.

Kıyafetine bakarken iki kez gözümü kırpmam gerekiyor: Zincirleme sigara içen çizgi film kedileriyle kaplı flanel pijama şortu, gerçek bir savaştan sağ çıkmış gibi görünen eski Metallica tişörtü, diz üstü mor çoraplar ve büyük köpekbalığı desenli terlikler. Bu... çok fazla.

Koyu kahverengi gözleri kocaman açıldı. "Lütfen bana sabah insanı olmadığını söyle."

"Ben— Ne?"

Başını bana doğru uzatarak işaret etti. "Biliyor musun, sabahın dokuzunda, podyumdan yeni inmişim havası mı var sende?"

Kıyafetime bir göz atıyorum, aniden her ayrıntının fazlasıyla farkına varıyorum. Siyah yün palto - yapılı, şık. Altında, çoğu insanın kirasından daha pahalı olan özel dikim kot pantolonun içine sokulmuş, bol gri bir Dior kazak. Celine güneş gözlüğüm, kazağımın yakasından bir noktalama işareti gibi sarkıyor ve boynumdaki altın zincir, hareket ettikçe sabah ışığını yansıtıyor. Kalın siyah çizmeler, temiz ama zahmetsiz denebilecek kadar yıpranmış, görünümü tamamlıyor.

"Bu... tam da giydiğim şey," diyorum, ama bu, kafamda olduğundan çok daha iddialı geliyor.

"Harika. Harika-harika-harika." Başını sallayıp çenesine vuruyor. "Yeni hayat hedefim: Seni renk kavramıyla tanıştırmak. Hatta belki de, eğer cesur hissediyorsak, sim bile."

Bunu söylerken sırtıyor ve garip bir şekilde hakaret gibi gelmiyor. Bu kişi kim?

Elinde tuttuğu hediye sepetini ikinci yatağın üzerine koyuyor; içinde atıştırmalıklar, enerji içecekleri ve ithal olduğunu düşündüğüm bir pint dondurma var, kuru buzun içine gömülüyor.

"Senin için" diyor.

"Şey, teşekkür ederim."

"Ben Ziva Morales. Koridorun sonundaki 213 numaralı sit. Bu katın resmi karşılayıcısı/atıştırmalık fısıldayıcısıyım. Gayriresmi dedikodu arıyım. Siz Rey olmalısınız."

Gz kırptım. "Bu kadar mı belli?"

Homurdanıp yatağımın kenarına çöküyor, sanki birbirimizi ezelden beri tanıyormuşuz gibi. "Lütfen. Bir not vardı. 209'da mafya prensesi. Muhtemelen tehlikeli. Kesinlikle ateşli."

Kaşlarım sa diplerime doğru kalkıyor. "Affedersiniz?"

"şaka yapıyorum. Ama sen nlsn bebeğim. Soyadınız konut listesine girdiği anda fısıltı kanalları alev aldı." ne eğildi, sesi komplocu bir şekilde alçaldı. "Baban o Stjerne, değil mi?"

Hafifçe omuz silktim, hazırlıksız yakalandım. "Bu konuda konuşmuyoruz."

Ziva aldırmadan sırtıttı. "Adil. Sadece beni bıçaklama falan. Gğslerimin altı çok yumuşak."

Tekrar sırtıyor, bu sefer daha sıcak ve onun gibi birine ne kadar alışık olmadığımı fark ediyorum. Atıştırmalıklarla ve cesaretle içeri dalan insanlara. Rowen asla böyle şeyler yapmazdı. Kendi tarzında arkadaş canlısı olmadığı için değil. Ama... daha sessizdi. Kıyıya vuran istikrarlı gelgit. Ziva tam tersi; gökyüzünde havai fişekler ve ardında parıltılar.

"Yani," diyor, sepetten bir cips paketi açıp bir tane yerken, "Aric Erikson'ın komşususun, biliyorsun. Kampüs soyluları. Lanet olası bir çubukta seks." Sonunu şarkı söyler gibi bir sesle, aynı şekilde başını sallayarak söylüyor. "Ayrıca, ne yazık ki dokunulmazsın. Ama eğer kendini neşeli hissediyorsan, küçük kardeşe dokun. Herkes dokundu."

Kendi şakası karşısında esmer yanakları hafifçe kızardı. Kaşımı kaldırdım.

"Ah, tabii ki ben değilim," diyor, sanki onu kutsal şeylere saygısızlıkla sulamışım gibi gözlerini devirerek. "Lütfen. Benim standartlarım var. Ve daha iyi seçeneklerle dolu bir takvimim var."

Durduramadan şaşkınlık dolu bir kahkaha attım.

"Şey, tavsiyen için teşekkürler," diyorum. Reeve Erikson'a "musluk" açmaktansa lağım çukurunda yüzmeyi tercih edeceğimi söylemeye bile gerek duymuyorum. Sanırım bu konuda ikimiz de aynı fikirdeyiz.

"Kampüsteki sosyal ortam hakkında bir sürü faydalı ipucum var," diyor ve kaşlarını bana doğru sallıyor.

Ziva, nefes almadan, önemli gördüğü okul hiyerarşisi hakkında bir sürü gerçeği saymaya başlıyor. Kim kiminle yatıyor, kim kiminle kapışıyor, hatta kim paylaşmayı seviyor. Durmadan bir isim ve cinsel tercihler silsilesi ama ben tek kelime bile duyamıyorum.

Spontane monologunun ortasında, belki de benim Aethercall'ıma karşı aşırı duyarlı olduğu için bu kadar arkadaş canlısı davrandığı fikrine kapıldım. Bu yüzden bilinçli olarak çekmeyi bırakıp biraz ittim. Sert değil, sadece test edecek kadar.

Ama Ziva durmuyor, gözünü bile kırpmıyor, bir ismi bile yanlış telaffuz etmiyor. Aramıza görünmez bir duvar örmemişim gibi konuşmaya devam ediyor. Sanki ne olursam olayım, önemi yokmuş gibi.

Şaşırtıcı derecede ferahlatıcı.

Sonunda, sanki "Endir hakkında bilmen gereken tek şey bu," der gibi elini sallıyor ve ayağa kalkıp kedi şortundaki hayali tüyleri silkeliyor ve cips paketini sepetime geri koyuyor. "Neyse, on dakika sonra kahve arabasında bir vardiyam var. Yerel kafein durumunu araştırmak istersen, sana ipleri sonra gösterebilirim."

Kapıya ulaşıyor, sonra geriye bakıyor. "Ciddiyim Rey, burada olmana sevindim. Az önce karar verdim, en iyi arkadaş olacağız."

"Teşekkürler?" Sanki bir soruymuş gibi başladım ama başka ne diyeceğimi bilemedim. Hiç kimse bana önemsiz bir şeymiş gibi arkadaşlık teklif etmemişti. Hiçbir koşul. Hiçbir bedel. Bir kapüşonlu gibi öylece teslim edilmişti.

Koridora geri dönmeye başlıyor ama ekliyor: "Oryantasyondan sağ çıkarsan, sonra beni bul. Sana ruhunu

çalmayacak otomatların nerede olduğunu göstereceğim."

"Teşekkür ederim," diyorum tekrar ve bu sefer gerçekten de öyle.

"Henüz bana teşekkür etme. Hayaletimle tanışana kadar bekle. O aşırı bölgeci."

Ve işte öylece gitti.

Onuncu Bölüm

REY

Şimdi boş olan kapıya bakıyorum, biraz şaşkınım.

Ne yapacağımı bilemeyince, babamın bana verdiği mavi çantadan defterimi çıkardım. Şüpheye düştüğümde, sanırım savaşı seçerim.

"Sadece bir defter. Isırmıyor." İlk sayfayı yavaşça açarken neden kendi kendime konuştuğumu bilmiyorum.

Bu, dünyanın en güçlü silahı olan Thor'un çekici Mjölner'in bir çizimi. Tanrılar ve Devler arasındaki savaş hakkında, Baba'nın anlattıklarının dışında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum ve onun versiyonunun fazlasıyla tek taraflı olmadığı konusunda hiçbir yanılgım yok.

"İskandinav" kelimesi ortaya çıkmadan, insanlar Tanrıları taşa oymadan çok önce, Odin sadece bir isim değildi. O bir güçtü. Ve Mjölner sadece yüzüklere ve aile armalarına damgalanmış bir sembol değildi; bir cümleydi, kesinlik silahıydı. Odin'in tarafındaysanız adalet, değilseniz yok oluş anlamına geliyordu. Devler -en azından hikâyeler onlara böyle diyordu- onu çaldılar, ancak mitlerin söylediği gibi açgözlülük veya kaos yüzünden değildi. Onu Bifrost'u yok etmek için kullandılar ve bu her şeyi değiştirdi. Bifrost, dünyamızı onlarınkine bağlayan bir köprüydü, diyarlar arasında parıldayan, canlı bir bağlantıydı. Midgard veya Dünya ile Tanrıların kalesi Asgard arasında. Bifrost, Odin'in güç, insan, hafıza ve büyü akışını nasıl kontrol ettiğini gösteriyordu.

Ama bir kez kırıldığında, her şey parçalandı. Tanrılar ve Devler her iki tarafta da kapana kısılmıştı ve Odin, burada kapana kısılanların, ayrılmalarına sebep olan savaşı artık hatırlamamalarını sağladı. Gücünü kullanarak, zaman kazanmak için herkesi uyuttu. Anıları kilit altında ve tüm

bunlar, yüce ve iyiliksever Odınbaba'nın tarihi silip kan ve altınla yeniden yazmaya karar vermesi yüzünden.

Asgard'da mahsur kalanlar için bunun ne anlama geldiğini bana hiç söylemedi. Kendisini şefkatli bir hükümdardan başka bir şey olarak ifşa edebilecek bir cevabı olabilecek hiçbir sorudan hoşlanmaz.

Babama Bifrost'u ve neden birinin bölünmesini isteyebileceğini sorduğumda, bunun bir hata, savaşın doğal bir sonucu olduğunu söylüyor ama hep bir şeyleri atlıyormuş gibi hissediyor. Devler, Bifrost'u devirmek için Mjöltnir'i kullanmış. Onu saklamak babama sadece dev bir orta parmak. Onsuz eve gidemez ve Asgard'dan geldiği için kendi güçlerini geri kazanamaz. Onu kullanabilecek tek kişilerin Odın'ın kanına sahip olması ya da layık olması gerekiyor ve Odın'ın kendisi artık kötülüğün kişileşmiş hali olduğuna göre, geriye ben kalıyorum. Layık olup olmadığım konusunda jüri hâlâ kararsız ama en azından onu geri çalacak soyum var - bulunduğumda.

Daha da önemlisi, Devler neden tam bu yere kadim bir silah sakladılar ve neden yerini bilen tek kişi Aric? Kampüste gördüğüm rünleri düşünüyorum. Koğuşlar gibi mi çalışıyorlar? Ve eğer Mjöltnir burada korunuyorsa, yani babamın içeri girmem gerekiyorsa, rünler onun kanıma seslenmesini imkansız mı kılıyor? Bir şey onu bastırıyor. Ya da biri.

Yatağımdan fırlayıp bir ileri bir geri yürüyorum. Tam önümde önemli bir şey var, biliyorum. İçinden geçmeliyim. Adım adım. Eğitim aldığım şey bu.

Devler, babamın mutlak güce kavuşmasını istemiyor. Çekici saklamaları, savaşın bir parçası oldukları ve en azından o planları yapabilecek kadar uzun süre hafızalarını korudukları anlamına geliyor. Bunu Bifrost'un yıkılmasından sonra yapmış olmalılar. Çünkü hepsi hâlâ burada mahsur kalmış durumda.

Kalbim göğsümde hopluyor, aklım ise sebepleri seçip eleyerek yarışıyor. Erikson ailesinin mirası bu okul. Eğer

rünlerle korunuyorsa, bu aynı zamanda daha kadim bir g c tarafından da korunduğu anlamına gelebilir.

Endir'e ilk vardığımda, hayal gücüm coşmamışsa,  niversitenin altında için için yanan kadim bir şeyin kokusunu alabiliyordum. Hatta, okulu çevreleyen dağlar bile efsanevi ve acımasız hissettiriyordu. Belki de Mjölnir'i yakınlardaki bir mağaraya veya ormanın derinliklerine saklamışlardır. Belki de Aric'e yaklaşmak, güvenini kazanmak, onu keşfetmenin anahtarıdır.

Yatağıma geri dönüp g nl ğ m  tekrar karıştırıyorum.

Mjölnir'i tasvir eden sayfaya dönüp parmağımla çizimi takip ettim. Rowen bana, Thor'un çekici sıkıca elinde tuttuğu ve göge doğru sapladığı yerdeki sap boyunca rünlerle dolu hikayeler anlattı.

Thurisaz da bunlardan biri miydi?

şimşek, Berserker'ların savaş çığlığını atmadan önce, çekici ve gözlerini korkunç bir gümüş rengine dönüştürüyordu. Savaşçıları, Tanrılara kurban ettikleri hayvanları kuşanmış halde ağaçların arasından çıkarken etrafında toplanırlardı. Berserker'lar o kadar çılgına dönmüşlerdi ki, onlara zaten ihtiyaçları olmadığını kanıtlamak için kendi kalkanlarını ısırırlardı.

Ama bu, her şey paramparça olmadan önceydi. Tanrılar düşmeden önce. Hayatlar kaybolmadan ve tarih yeniden yazılmadan önce. İnsanlığın bir zamanlar bildiği her şey silinmeden veya tanınmaz bir şeye dönüşmeden önce.

Hem ihanete uğrayan hem de ihanet eden Tanrılar ve Devler, zamanın, yarı gerçeklerin ve propagandanın çarpıttığı efsanelere dönüşmüştü.

Ya  eki teki rünler Laufey'nin notundakilerle uyuşuyorsa? Not, Mjölnir'i nasıl bulacağımızı gösteren bir harita mı? Elbette, bu çok kolay olurdu, ama yine de en mantıklısı olurdu. Biyolojik annem olmayabilir ama beni o büyüttü ve kemiklerime kadar bildiğim tek şey, Laufey'nin beni korumak için canını vereceği.

Notunu alıp dosyaya koyuyorum, sonra da Mjölnir'in sayısız

yaşamına dair bir sayfa daha çeviriyorum. Görünüşe göre, çalınmadan önce, sadece metal ve tahtadan oluşan basit görünümlü bir çekiçmiş. Ama Mjöltnir yaşayan, nefes alan bir eser olduğu için, savaştan savaşa değişmeye ve dönüşmeye devam ediyor.

Thor dünyaları yok edip düşmanlarını yendikçe, Mjöltnir sadece farklı şekil ve boyutlara bürünmekle kalmadı, aynı zamanda Asgard'ın bilgisini ve tarihini de aldı. Onu kullanan her soyun bilgisini de. Rowen bir keresinde bana çekicin yalnızca tek bir soya, Odin'in soyuna hesap verecek şekilde dövuıldüğünü söylemişti, peki bu doğruysa, bir Dev onu Bifrost'u yok etmek için nasıl kullandı? Yarı gerçekler ve daha fazla yarı gerçek.

Defteri karıştırmaya devam ediyorum. Görüntüler hızla kadim silahlardan ve diyarlardan hedefime geçiyor.

Ariç.

Bu sayfadaki resimler beni durduruyor. Genç, kot pantolonunda çimen lekeleri var. Birinde futbol oynuyor.

Neden bu kadar takıntılı olduğumu bilmiyorum, onu normal bir küçük çocuk olarak düşünmek tuhaf olsa da. Bir diğerinde elinde bir balık tutuyor. O kadar küçük ki muhtemelen üzerinde et yok, ama gurur duyuyor.

Gülümsemesi geniş. Parlak. O fotoğrafa bakan herkes Aric'in dünyanın en mutlu çocuğu olduğunu düşünürdü. Bugünkü adamın yüzünde o çocuktan eser yok.

Bir sonraki fotoğrafta, lise mezuniyet kepini ve cübbesini giymiş Reeve ile birlikte duruyor. Aric'in gülümsemesi şimdi daha az parlak, duruşu gergin. Fotoğrafı daha önce çekilmiş olanlarla karşılaştırıyorum. Aynı kişiye bile benzemiyor.

Onu değiştiren ne oldu?

Anne ve babasının ölümü, hiç şüphesiz. Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Sonraki birkaç sayfayı çeviriyorum. Programı, hobileri, en sevdiği kitaplar ve filmler hakkında bilgiler ve benzeri şeyler var. Her zamanki bilgiler. Mafya babası Sigurd Erikson'ın da benim hakkımda benzer bir dosyası olduğundan eminim -

muhtemelen daha kalın. Bir an duraklıyorum, zihnim Aric ve ailesinin benim hakkımda başka neler bildiğini merak ediyor.

Hayır, oraya gitmeye gerek yok.

Başımı sallayarak okumaya devam ediyorum. Aric uykusuzluk çekiyor. Yani ikimiz de öyleyiz.

Yıldırım çarpmasıyla ilgili bir gazete kupürüne göz atıyorum. Bunu hatırlıyorum. Odin herhangi bir ilgisi olduğunu reddediyor, ama bana her iki şekilde de söyleyeceğini sanmıyorum.

Sayfayı çeviriyorum. Kivi alerjisi mi var?

Hmm. Bunu bilmiyordum.

Aric'in yurt odasının fotoğraflarına, büyükbabasıyla paylaştığı evin şemalarına geri dönüyorum. SUV'sinin bir fotoğrafı ve spor yaptığı spor salonunun bir fotoğrafı daha var.

Göğsüm sıkışıyor. Dosya, Endir ve Aric hakkında sonsuz bilgilerle dolu, hatta Reeve'in bile birkaç sayfası var. Hiçbir ayrıntı, eklenemeyecek kadar küçük değildi. Yine de, kaba bir çizim ve birkaç karalanmış not dışında, Mjöltnir'in olası konumu hakkında neredeyse hiçbir şey eklenmemiş.

Sanki babam benim önce mücadele etmemi, sonra da muhteşem bir şekilde başarısız olmamı istiyor.

Bulmam gereken nesne hakkında neden daha fazla bilgi eklemiyor? Çalmak için mi? Asırlardır görülmediğini anlıyorum ama Odinfather zaman kadar eski. Hatta çekiçten bile eski. Öyleyse neden başarılı olmama yardımcı olabilecek her şeyi paylaşmadı?

Defteri tekrar çılınca karıştırmaya başladım, babamın notlarını arıyordum. Erikson ailesiyle ilgili sayfa sayfa.

Ama Bifrost'un yok edilmesinden bu yana Mjöltnir'in kullanıldığına dair hiçbir işaret yok. Elbette, babam bunu zaten biliyordu. Bu dosyayı hazırladı. Çekici bulamazsam sevdiğim herkesi tehdit etti.

Güç uğruna sırlarınızı kendinize saklamanız gerekebilir; ama bir de hayatı başarıya bağlı olan birini bilerek karanlıkta bırakmak vardır.

Ama Mjöltnir kaybolmamıştı. Öyle değil mi? Kimse onu kaybetmemişti. Bir araba anahtarı seti değildi. Onu kullanabilen biri tarafından bilerek saklanmıştı. Soyundan gelen biri, kadim silahı çağırıyordu ve bu silah onu hatırlatıyordu. Evet, doğru duydunuz. Mjöltnir hatırlayabilirdi...

Parçalar yerlerine oturdukça ellerim sayfada donup kalıyor. Aric tam olarak nerede saklandığını biliyor. Ama tamamen unutmuş.

Yapılanlar Mjöltnir olmadan geri alınamaz. Babam onların hafızalarını geri getiremez. Babamın sakladığı şey bu. Bana bu yüzden ihtiyacı var. Aslında buraya sadece Mjöltnir'i çalmak için gelmedim.

Bu göreve seçilmemin bir sebebi var. Daha fazlası da var. Odin'de her zaman böyle değil mi?

Boğazım düğümlendi. Babam beni her şeyi başarabileceğime inandığı için göndermedi. Beni, kontrol edemeyecekleri şeylerden korkan çoğu erkek gibi, bir kadının elindeki silah olmasını, onu elinde tutan kişi olmaktan daha çok istediği için gönderdi.

İki yıl önce, ben kendimde görmeden çok önce, o bende bunu görmüştü: Ellerini temiz tutarak savaşa gönderebileceği bir asker. Bu görev de farklı değil.

Sahildeki o günü hiç düşünmemiştim. Ama şimdi yine de aklıma geliyor; rüzgar, tuz ve aramızdaki sessizlik.

Aric ve benim yalnız olmamamız gerekiyordu.

Diğerleri eve dönmüşlerdi; kumdan bıkmış, rüzgârdan yorulmuşlardı. Ama biz kalmıştık. Birbirimizden çok uzakta oturuyorduk, hiçbir şey olamayacak kadar, bir şey olmadığımızı iddia edemeyecek kadar da yakın.

Arkasındaki dalgaların nasıl çarptığını hatırlıyorum. Havadaki keskin tuz kokusunu. Sanki kaybolacakmışım gibi bana sürekli bakmasını.

"Onun gibi olmak zorunda değilsin" dedim.

Babamın adını söylemedim. Söylememe gerek yoktu.

Aric uzun süre bakışlarını kaçırdı. Sonra sonunda, yumuşak

bir sesle, "Belki de başka bir şey olmak istemiyorum." dedi.

Sanırım o an eline dokundum. Ya da belki o benimkine dokundu. Kimin önce hareket ettiği önemli değil. Önemli olan gerçekleşmiş olmasıydı.

Sadece bir kere. Yeter artık.

Eli sıcaktı. Benimki titriyordu.

Ondan sonra ne konuştuğumuzu hatırlamıyorum. Sadece sessizliği hatırlıyorum. İstemeye hazır olmadığın şeylerle ağırlaşmış gibi hissettiren türden.

Öpüşmedik, sarılmadık bile.

Ama aramızda bir şey geçti; ikimizi de korkutacak kadar, hiç yaşanmamış gibi davranmamıza sebep olacak bir şey.

Ve sonra rüzgar değişti.

Kıyı şeridinde şiddetli bir rüzgar esti, deniz kabuklarını ve kumları, sanki derinliklerden bir şey üflemiş gibi etrafa savurdu. Hava bir anda on derece düştü.

Arkamızda gelgit durdu. Dondu. Aric'in oturduğu yerden bir kırağı tabakası yükseldi, ardından ıslak kumların üzerinden geçti; ince, kusursuz, kayalara doğru kıvrılan bir buz damarı.

Aric'in gözleri kısa bir anlığına beyazlaşırken, şaşkınlık ve belki de bir parça korku parladı. Sanki yanmış ya da kırılmış gibi elini geri çekti. Bundan sonra elleri titredi. Onlara, donmuş havaya, sanki bir ölüm fermanıymış gibi baktı.

"Git," dedi. Sesi acımasız değildi ama soğuktu. Kesindi.

Uzaklaştığımı hatırlıyorum, geri dönmedim, denizin neden kötü görüldüğünü ya da parmaklarımın neden uyuştüğünü sormadım.

O zamanlar neye sebep olduğumuzu bilmiyordum.

Ama nişanın hemen reddedildiğini biliyorum ve babamın kızmasını beklerken, neredeyse... memnundu, sanki her şey bir tuzakmış ve tam da onun işine yaramış gibi. Ne kadar utandığımı umursamadı.

Laufey'in notunu düşünüyorum.

Aric'in el ele tutuşarak yarattığı don hakkında.

Ona yaklaşıp Mjöltnir'i buluyoruz.

Ya biliyor ve bunu dünyadan saklıyor... ya da hatırlamak

için biraz yardıma ihtiyacı olacak.

Neredeyse güleceğim. İyi oynadın, baba. Eğer Aric ne olduğunu biliyorsa, o zaman kurtların arasına gönderildim demektir. Babama tek kelime bile etmeden ölür.

Yani Odinfather benim onu alt etme, güvenini kazanma, sadakatini kazanma yeteneğime güveniyor; bunlar kendi ailemde bile sahip olamadığım Şeyler, dşmanımla hiç sahip olamadığım Şeyler.

İ çekip bir Şey fırlatmamaya çalışıyorum. Bu bir görev değil; bir av.

Ve avcılar her zaman bir Şeyi unuturlar. Er ya da geç, avlananlar da avlanmayı öğrenirler.

On Birinci Bölüm

REY

Bir an babamı aramak istiyorum. Ona Mjöl'nir'i nereye sokabileceğini söylemek istiyorum.

Ama yapmayacağım.

Hiçbir şey değişmedi. Bu görevin muhtemelen ölümle sonuçlanacağını hep biliyordum. Tek soru nasıl olacaktı. Ve şimdi biliyorum: büyük ihtimalle devasa bir Dev'in kollarımı vücudumdan çekmesiyle.

Laufey, Odin'den yara almadan kurtulduğu sürece bunu bir zafer olarak sayacağım.

Beni kıran babam olsun, Aric olsun fark etmez. Acı kaçınılmaz.

Ama şimdi, göğsümde daha derin bir amaç duygusu zonkluyor. Hayatında ilk kez, gerçekten birine ihtiyacı var. Bana ihtiyacı var.

Aric'in odasından gelen başka bir ses beni sarmaldan çekip çıkarıyor ama aynı zamanda bana bir fikir de veriyor. Eğer bu oyunu oynayacaksam, hemen başlasam iyi olur.

Fırtınaya doğru yürüdüğümde neler olacağını görelim.

DeFTERimi çarparak kapattım, telefonumu anahtar kartımla birlikte cebime koydum. Sonra dışarı çıkıp kapısını çaldım, belki biraz fazla sert bir şekilde.

Kapı hızla açılıyor ve Aric bana bakıyor. "Ne?"

Dişlerimi sıkarak ona gülümsedim. "Artık yurt arkadaşı olduğumuz için kendimi tekrar tanıtayım dedim. Sana kek yapmadım ama—"

Kapıyı kapatmaya başlıyor. Ayağımı kapı aralığına koyup soldaki küçük aralıktan kıyafetini inceliyorum. Baştan aşağı spor kıyafetleri giymiş.

"Bacak günü mü?"

"Rey." Adımı bir hırıltı gibi duyuyorum. Beni odasına

ekiyor.

Vay canına, bu çok kolaydı. Tam o sırada arkamı döndüm ve beni duvara doğru itti.

"ok dikkatli dinle," diye fısıldıyor. Bu kadar yakından bakınca, profili efsanelerden fırlamış gibi. Toprak karası gözleri bana hırlarken neredeyse parlıyor.

Bakışlarının çekimine karşı koyarak güçlükle yutkundum. "İyi bir dinleyiciyim."

"Senden hoşlanmıyorum." Sırıttı. Ancak sesi alçak ve lmcld. "Ailenin temsil ettiği her şeyden nefret ediyorum. Keklerini veya senin uydurabileceğin herhangi bir şeyi isteyeceğim bir gün asla olmayacak. Neden burada olduğunu bilmiyorum ve gerçekten umursadığım için rahatsız oluyorum." Nefesi tenimde sıcacıktı ama omurgamdan aşağı bir ürperti hâlâ iniyordu, sesi yavaş ve kasıtlı bir yakıcıydı. "O zamanlar benim için hiçbir şeydin, şimdi de hiçbir şeydin. Ve biraz sert sevgiye ihtiyacın olursa, baban için de hiçbir şeydin."

Sözleri tokat gibi çarptı. Ama irkilmiyorum. Bir zamanlar, ailelerimiz arasındaki husumeti öğrenmeden önce, çok kısa bir srelіėine, o ve ben sahildeydik. Her şey ne kadar da kolay değişiyor.

Elini yanağımdan aşağı doğru kaydıldı. "Sen onun imparatorluğunda sadece bir piyonsun, masumların kanıyla ıslanmış bir piyonsun. Tıpkı annemle babam gibi masumların." Başını eğip kulağıma doğru nefes verdi. "Biz arkadaş değiliz."

Bütün vücudum titriyor ama soğuktan değil.

Yıllar önce bir araba kazasında ölen anne ve babasını duymuştum ve ona ne kadar zgn olduğumu mesaj atmak için parmaklarım kaşınıyordu. Ama içimdeki bu öfke, beni suçlaması haksızlıktı. Düşünmeden ıkıştım. "Ailene masum demek gülünç Aric. Seninkiler benimkilerden daha iyi değildi. Acımasız. Soğuk. G düşkünü. Benimkiler de bu konuda daha iyiydi."

Gözleri kısılıyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Alçak sesle, "Ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diyor.

"Belki de değil. Ama senin de benim gibi olmak istediğini biliyorum," diye fısıldadım, o gün sahilde paylaştıklarımızı hatırlatarak.

Sanki bir prizden kabloyu çekmişim gibi, dipsiz maun gözleri cansızlaşıyor.

Duraksıyor, ağzı tam boynumun yanında. "Sadece yarıyıl boyunca hayatta kalmaya ve benden her ne pahasına olursa olsun kaçınmaya odaklan." Bunu söyledikten sonra geri çekilip kapısını açıyor, beni kapıdan geçiriyor ve sonra peşimden çıkıyor.

Daha ben nefes alamadan asansöre doğru koşuyor.

"Güzel konuşma!" diye bağırdım arkasından, bana karşı bu kadar saldırgan olmasına biraz şaşırılmış bir şekilde ve tanıdığımı sandığım adamın kaybını hissetmemeye çalışıyordum.

"Hoşça kal Rey," diye bağırdı asansör kapıları aramızda kapanırken.

Eğer o pislik şimdi benden sadece damarlarımda akan kan yüzünden nefret ediyorsa -asla istemediğim kan yüzünden- belki de başına gelecekleri hak ediyordur. Hem de her zerresini.

Önce mahremiyetine ufak bir müdahaleyle başlıyorum, çünkü odasını korumasız bırakacak kadar nazik davranıyor, ardından kendimi ona o kadar acı verici bir şekilde bağlıyorum ki, keşke ölmüş olsaydım diyecek.

Sırtarak odama koşup maymuncuğumu aldım, sonra kapıyı hızla açtım ve merdiven boşluğundan çıkan Reeve ile yüz yüze geldim.

"Ah. Merhaba." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyormuş gibi yapıp penayı hızla arka cebime sokuyorum.

O bakıyor.

Bakıyorum.

Kaşları kalkıyor. "Aric'i yakalıyordum. Yemekhanede benimle buluşacaktı ama sonra görüşmek üzere mesaj atmış. Bir yere mi gidiyordun yoksa...?"

"Tuvalet," diye patladım. "Acil bir durum!"

Ben bundan daha iyiyim.

Yavaşça anladığını belli ederek başını salladı. "Pekala, peki, mutlu..." Ellerini önünde bükerken ne diyeceğini bilmediğini anlayabiliyordum. "Zaman."

İrkildim. "Daha iyisini yapabilirdin."

"Farkındayım." İç çekiyor. "Ah, bir de kattaki ışıklar söndü, bu yüzden yaklaşık iki dakika içinde bir ekip gelip durumu kontrol edecek. Çok fazla yüksek ses duyarsanız, soyulmazsınız. Sadece bakım çalışması."

Kahretsin. "Ah. Güzel, teşekkürler. Ben olsam çıldırırdım."

"Bir şekilde bundan şüpheliyim ama tamam." Asansör tam kapıya doğru açılırken Aric'in kapısına doğru yürüyor.

Harika. Bakım ekibi çoktan geldi, yani Aric'in kilidini gün ışığında açamam. Neyse ki her zaman bir B planı var.

Elbette B planını sevmiyorum ama elimde olan tek şey bu.

Reeve'in Aric'in burada olmadığını fark etmesi için banyoda yeterince bekledim, sonra odama dönüp çantama baktım. Önemli bir şey değil. Kolay olmalı. Stresi üzerimden atmak için zıplayıp durdum, sonra parmaklarımı çıtlattım. Odasından çıktı. Biraz keşif yapmak için mükemmel bir zaman. Nasıl çalıştığını anlamaya çalışıyorum.

"Pekala. Hadi yapalım şunu," diyorum kendi kendime ve derin bir nefes alıyorum. Pencereden dışarı baktığımda sis kampüsün kenarlarını yutuyor ve kapılı giriş boş. Güzel. Tanık yok. Olsa bile, Eter Çağrım beni korurdu.

Karnım guruldası da aldırış etmiyorum. Daha önemli doyurmam gereken şeyler var.

Hızla üstümü değiştiriyorum: siyah tayt, dar üst, cebimde telefon, kapüşonum altına sıkıştırdığım örgü, eldivenlerim, belimdeki kılıfta babamın çantasından aldığım bıçak. Abartı yok. Sadece zırh.

Korktuğum sadece iki şey var: yükseklik ve açık su. Ama Aric'in odası hemen yan tarafta olduğu için tek yapmam gereken kendi pencereden dışarı tırmanmak, iki kat yukarıdaki yirmi santimlik çıkıntıya basmak ve sonra odasına

girmek. Üstelik düşüp ölmeden.
Sorun değil.

On İkinci Bölüm

REY

Sadece bir çıkıntı. Birçok şeyde çok iyi eğitimliyim. Jujitsu. Balta fırlatma. Hatta el çabukluğu. Ama ip cambazlığı, yani bana göre değil. Pencereyi ve ardından perdeyi kaldırırken aklıma gelen bir şey. Hava, çam ve huzur vermesi gereken her şeyle dolu orman kokusu taşıyor. Pencereden çıkıp dar çıkıntıya tırmanırken buna odaklanıyorum.

Tamam. O kadar da kötü değil. Sadece iki kat yukarıdayım. Düşsem bile hayatta kalabilirim. Belki.

Ayağımı eski çimento üzerinde kaydırıp sırtımı duvara yaslıyorum, yavaş ve istikrarlı bir şekilde hareket ediyorum. Rüzgârlı ama idare ediyorum. Zorlandığım şey, Aric'in penceresine vardığımda vücudumu bu çıkıntıda döndürmek, sonra da gürültü yapmadan veya düşüp ölmeden sinekliği sökmek zorunda kalmam.

Yurt kapısı daha mı kolay olurdu?

Kesinlikle.

Ama şimdi koridorda ışıkları tamir eden bir bakım ekibim varken, bu seçeneğin artık mümkün olmadığından eminim ve Aric'in ne zaman döneceğini kim bilebilir ki? Bilgi toplama fırsatını elimden kaçırarak kadar vaktim yok. Özellikle yükseklik korkusu gibi kişisel bir zaafım yüzünden.

Penceresine vardığımda, çıkıntıda hafif bir panik hissi dışında hiçbir şey hissetmeden kendimi 180 derece döndürmeyi başarıyorum. Sonra sinekliği çekip yanımdaki çıkıntıya yerleştiriyorum, sonra da eski mandalı kaldırıp içeri girmenin bir yolunu bulmak için kenarlarını yokluyorum.

Bıçağımı kullanarak mandalı açmam birkaç dakika sürüyor, ardından camı dışarıdan yukarı doğru itmek için bir saniye daha. Her birkaç saniyede bir, açık bahçeden kütüphaneye doğru ilerleyen bir çift dışında, görünürde başka kimse

olmayan yurdun arkasındaki araziye tanyorum.

Camı yeterince yukarı kaldırdığımda içeri giriyorum, hemen arkamı dönüp sinekliği tekrar takıyorum.

Odası hâlâ karanlık ve burada olmadığını biliyorum. Sadece birkaç dakika geçmişti ve döndüğünü duyardım, üstelik spor kıyafetleri giymiş ve kulaklarında kulaklıklar vardı. Belli ki spor yapacaktı veya koşuya çıkacaktı.

Eğer erken dönerse... Peki babamın kızından bundan daha iyisini mi beklerdi?

Odasında güçlü bir sedir ve taze yağmur kokusu var. Kendimi durdurmaya çalışıyorum ama bağımlılık yaratan kokuyu içime çekmekten kendimi alamıyorum. Hiç ait olmadığım ve asla tanıyamayacağım bir ev gibi kokuyor. Bu, üzerinde durmak istemediğim müdahaleci bir düşünce ama kahretsin, derin bir nefes alıp kokunun tadını çıkarmama engel olmuyor.

Neden buna takmış durumdayım ki? Bunu kafamdan atıyorum. Muhtemelen aşırı pahalı bir tasarımcı kolonyasıdır ve ben de onun feromonlarına kanarlardan biriyimdir.

Karanlık odaya göz gezdiriyorum, her şeyin ne kadar özenle yerleştirildiğini fark ediyorum; rafları en az otuz kitapla dolu, yatağı tertemiz yapılmış.

İlgi alanlarını bilmem gerek ki benim de ilgi alanlarım olsun. Karate mi? Harika, katılabilirim. Koşu kulübü mü? Katılmamayı tercih ederim ama bu işi bitirmek için biraz uğraşmam gerekecek.

Eğer haklıysam onu uyandırmam gerekecek.

Odnfather bunu açıkça itiraf etmedi, ama artık birini uyku halinden uyandırma gücüne sahip olmadığından şüpheleniyorum. Bana ihtiyacı olduğunu. Güçlerinin azaldığını. Ne kadar olduğunu asla hiçbirimize söylemeyecek, ama durum çok vahim olmalı.

Aric'i içinde bulunduğu durağanlıktan çıkarmak benim görevim, çünkü Mjölner'in bulunduğu yere dair hafızası kilitlenmiş olacak. Ve eğer bu tür bir Tanrısal durağanlığı kırarsam, Aric'i ilk başta ayakta tutan şeyin ne olduğunu

anlamam gerekiyor.

Neye tutunuyor. Neyi saklıyor. Ne uğruna kan dökmeye razı.

Bundan daha fazlasını planlamama izin vermedim.

Baştan çıkarmak? Evlenmek? Öldürmek?

Kendi şakama gülüyorum. Onu öldüremem. Onunla evlenmek daha da komik, baştan çıkarmak mı? Boğazıma bıçak dayar.

İyi ki kendiminkini getirmişim.

Telefonumun ışığını seyrek döşenmiş odada gezdiriyorum. Köşede, üzerine hiç oturulmamış gibi görünen bir puf duruyor. Yere çöküp ağızıma bir sakız atıyorum ve kitaplığını inceliyorum.

Mimarlık ve davranış bilimleri hakkında birkaç kitabı var. Birkaç cilt tarih kitabı. Bir raf dolusu klasik. Virginia Woolf'u gördüğüm için ona daha fazla saygı duymayı reddediyorum.

Ayağa kalkıp duvardaki posterine doğru yürüyorum. Deniz fotoğrafı. Tam uyuyor. Eminim geri dönmek istiyor ama nedenini bilmiyor.

"Denizden ve ormanlardan doğdun." Parmağımla renkli resme dokunup dolabına doğru ilerliyorum. "Onlara ilgi duymam çok doğal."

İç çekerek eldivenli elimi sweatshirt'ünün ve pantolonunun, mokasenlerinin ve yürüyüş botlarının üzerinden geçirdim, sonra yüzüme bir tişört çekip nefes aldım.

Orman. Sis. Ateş. Su.

Anladım.

İnsanların duygularını etkilemenin dışında çok fazla gücüm olmayabilir ama koku alma duyum inanılmaz.

Gömleğimi kolumun altına sıkıştırıp etrafa bakmaya devam ediyorum.

Çekicin saklandığı yere de denize çekildiği gibi çekilir miydi?

Yavaşça masasına doğru yürürken ayak sesleri ve Aric'in tanıdık sesi duyuluyor.

"Evet, hemen geliyorum. Kitabımı ve cüzdanımı yine

unuttum. Biliyorsun, geçen sefer buraya gelmemin asıl amacı buydu," diye seslendi.

"Acele et!" diye sızlanıyor Reeve. "Açlıktan ölüyorum."

Bok. Kısa mesafeymiş anlaşılan.

Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor ve hiç düşünmüyorum. Gömleği hâlâ elimdeyken eğilip yatağının altına giriyorum. Neyse ki gerçekten de başarıyor. Yorgan beni saklayacak kadar alçakta.

Bıçağımın hazır olup olmadığını kontrol etmek için belime vuruyorum. Ne olur ne olmaz diye.

"Hep açsın," diye bağılıyor Aric. Çok yakın.

Hipnotik sesine alışmam gerekecek. Kahretsin, belki de süper gücü budur. Ama... Devlerin güçten başka bir gücü var mı ki? Tanrılar ve Devler hakkında bildiklerimdeki uçurum hiç bu kadar derin görünmemişti. Beni daha iyi hazırlamadığın için siktir git Odin.

Babama göre yarı yarıya doğru olan Marvel filmlerini hızla aklımdan geçiriyorum. Devler ne yapabilir ki? Ortalığı mı soğutuyorlar? Yoksa soğuk bir yerde yaşamayı mı seviyorlar? Başımı sallıyorum. Eğer Odinbaba'yı hafızalarını silecek kadar korkuttularsa, mükemmel vücut ısılarından ve kardan adam yapabilme yeteneklerinden kesinlikle daha fazlasına sahiplerdi.

Odasının kapısı açılıp, unuttuğum açık pencereden içeri rüzgarın kokusunu taşımasıyla nefesim boğazımın arkasında düğümlendi.

Lanet olsun. Burada olduğumu anlayacak. Her şeyden önce... Umarım hâlâ burada olduğumu anlamaz.

Yavaşça yatağın kenarına doğru yürürken döşeme tahtaları gıcırdıyordu.

"Reeve, yemin ederim, eğer bu da birinci sınıf öğrencisine yaptığın bir şakaysa, seni öldürürüm." Havayı kokluyor. "Ciddiyim. İki gündür uyuyamadığımı biliyorsun; kafamı karıştırmayı bırak. Beni yakaladın. Şimdi lütfen yemek yemeye gidelim mi?"

Aric odanın içinde attığı her adımda zemin gıcırdıyor ve

sonunda pencereyi kapatmak için eğiliyor.

Kapının yanındaki bir tabaktan bir şey çıkarıyor, içinden aptal kardeşlerden bahsediyor, sonra tekrar dışarı çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Bu kıl payı kurtulmanın acısıyla yüreğim boğazıma kadar saplandı, beş dakika boyunca yatağının altında yattım. Tişörtünün kokusunu duymadan. Sadece nefesimi tuttum.

Hemen geri dönmeyeceğinden emin olduğumda yatağın altından kayarak çıkıyorum, yorganı düzeltmek için bir süre duruyorum.

Sonraki beş dakika çekmeceleri karıştırarak geçiyor; metodik ve hızlı. Zaten şüphelendiğim şeyi doğruladıktan sonra midemdeki sıkışmayı fark etmemiş gibi yapıyorum: siyah boxer külot. Tabii ki.

Lavabosunun altındaki çekmeceyi açtığımda yüzüm hâlâ sıcaktı ve üç ilaç şişesi birbirine çarpıyordu. Her birini kaldırıp etiketlerini okudum. Tanıdığım hiçbir şey yoktu.

Telefonumu çıkarıp fotoğrafını çekiyorum.

Kendi kendime bunun onun iyiliği için olduğunu söylüyorum. Belki bu onu özgürleştirir.

Ama bu gerekçe göğsümde boş duruyor.

On dakika sonra her yeri aradım ve gizemli ilaçtan başka hiçbir işe yarar şey bulamadım.

Karnım guruldamaya başlıyor, hâlâ yemek yemediğimi bir kez daha hatırlatıyor.

Kapalı pencereye bir göz atıyorum ama görmezden geliyorum. Aslında o şekilde geri çıkmayı hiç planlamamıştım. Yurt odası kapısı arkamdan kolayca kilitlenebildiği sürece, asla.

Odama geri dönüp siyah taytımı eşofmanla değiştirdikten sonra, daha fazla istenmeyen karşılaşma yaşamamak için yemek salonuna doğru ilerliyorum.

Kalabalık ve gürültülü, etrafım kokularla dolu: ucuz kolonya, tikka masala, çikolatalı kurabiye ve yağlı her şey. Bir tepsi alıp büfe boyunca sırayı takip ediyorum, patates kızartması, hüzünlü görünen bir hindi sandviçi ve yemeyi

planlamadığım bir salata ekliyorum. Sonra köşeye yakın, ulaşamayacağım bir yerde, tam da sevdiğim gibi, sıkışmış bir masa buluyorum.

İlk kızartma muhteşemdi. Günün o ana kadarki kısmını unutmaya başlamıştım ki Aric içeri girdi ve neredeyse boğuluyordum. Şimdiye kadar çoktan gelip gitmeleri gerekirdi.

Yalnız. Reeve'le değil. Ve odayı tarıyor.

Burada oturmayın...

Burada oturmayın...

Hazır değilim.

Mekan tıklım tıklım ama yanımdaki iki boş sandalyeye dokunulmamış; Aethercall'ım sayesinde. İçeri girdiğimden beri sessiz tehdit dalgaları yayıyorum ama sadece plan yapabilmek için. Görünüşe göre işe yarıyor.

Genellikle bundan hoşlanırım.

Ama Erikson'ların benim yeteneğime karşı bağışık olduğunu varsayabilirim. Yoksa, yıllar önce Aric buna bir şekilde tepki verirdi. Hissederdi, değil mi? Reddedilmemi ya da kalbimin göğsümde atışını gizleyememem? Ve bugün sergiledikleri tavırlar bunu doğruluyor. Beni iğneliyorlar. Bana yaklaşıyorlar, ama aniden gidiyorlar. Sinirimi bozuyorlar.

Etrafa bakınıp, etkiyi tersine çevirip birini boş koltuğa çekip çekmemeyi düşünüyorum. Ama yakınlardaki öğrenciler kendilerini filme almakla veya anlamsızca kaydırmakla o kadar meşguller ki, bir daveti fark edemiyorlar.

Bakışlarımı indirip yemeye devam ediyorum; yavaş, mekanik, sanki bir şekilde yok olacaktım gibi.

Yanımda bir sandalye sürtünüyor.

O'ndan başkası ol.

Cidden.

Herhangi biri.

On Üçüncü Bölüm

REY

"Zor bir sabah mıydı?" diye soruyor, tepsimin büyük bir kısmını kaplayan küçük patates kızartması yığınının odaklandığını gizleme gereği bile duymuyor.

Ona dik dik bakıyorum. Az önce benden uzak durmam gerektiğini söyledi ve sadece birkaç boş koltuk olmasına rağmen, karşımda oturmaktansa yerde oturmayı tercih edeceğini düşündüm. Peki ne yapıyor? Odasında olduğumdan mı şüpheleniyor? Yoksa kendi oyununa mı oynuyor?

Patates kızartmasını ketçaba batırıyorum. "Sadece alışmaya çalışıyorum."

Keskin, karanlık ve kararlı bakışları, bale ayakkabılarımdan kapüşonlu üstümün ucuna kadar üzerimde geziniyor. Sonunda kalkıp benimkine indiğinde, bakışlarının ağırlığı yakıcı bir hal alıyor.

Ve henüz oturmadı bile.

Hayır, tam bir eşek gibi tepemde dikilmeyi seçiyor.

Aric'in yaptığı her şey, hatta bana bakış şekli bile hesaplı. Bu, baskınlık kurmak için bir taktik. "Görünüşe bakılırsa," diye mırıldanıyor, dudakları yüzüne çarpmak için can attığım seksi bir sırıtişla kıvrılırken, "bu biraz zaman alabilir."

Parmaklarımı zorla açıp patates kızartmalarını tepsiye bırakıyorum, kalbim göğsümden fırlayacak gibi atmasına rağmen. Ne kadar da güzel, neredeyse acımasızca.

Sinirlerimi ve giderek hızlanan kalp atışlarımı gizleyerek omuz silkiyorum. Dolabını incelerken aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Yürüyüş yapmayı severim. Beni acıktırıyor."

"Hmm," diyor, başını hafifçe eğerek beni süzerek. "Aynen. Buralarda bir sürü patika var ama," -tepsisini benimkinin yanına koyup boş koltuğa otururken- "sen yürüyüşçü

tiplerden biri gibi görünmüyorsun."

"Bu neredeyse hakaret sayılır." Bir patates kızartması daha alıp ağzıma tıkıyorum. "Yine de az önce söylediğin kadar hakaret değil."

Omuz silkiyor. "Yürüyüş ayakkabısı ayağına uyarsa..."

"Peki neden buradasın Aric?" diye sordum, gerçekten merak ederek. "Az önce bana senden uzak durmamı söylememiş miydin?"

Omuz silkti. "Düşmanını tanı."

"Ah," diyorum. "Peki, o zaman. Günün nasıl geçiyor, düşman?" diye eğiliyorum. "Olaylı mı?"

Gözleri kısılıyor, sonra tamamen kapanıyor. "Hayır. Okuyorum."

Yalancı.

"Ne okuyorsun?" diye dürttüm.

"Gılgamış Destanı."

Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyorum ama itiraf etmeliyim ki beklediğim bu değildi. Ölümsüzlük ve lanetli tanrılar hakkında bir şiir -onların dünyasının bir yankısı- ilgisini çekecek bir şey gibi duruyor. "Bu zorunlu bir okuma mı? Yaptığım onca yürüyüşten sonra henüz ders programıma bakma fırsatım olmadı."

"Okumak asla zorunlu olmamalı." Siyah tişörtünün kumaşı göğsünü sıkarak geriye yaslanıyor. Sesi alçalıyor ve bir kez daha sesinin bir siren sesi kadar hipnotik olabileceğini hatırlıyorum. "Zevk için olmalı. Sence de öyle değil mi?"

Bakışları yavaş ve kasıtlı bir meydan okumayla bana kaydı.

Yutkunuyorum. Zorla. Ama cevap vermiyorum.

"Doğru kitap seni tüketebilir. Yemeyi, uyumayı unutturabilir." Dudaklarında yine alaycı bir sırıtış belirdi. "Bunu yapmaman gerektiğini bildiğin halde, sadece bir sayfa daha okumak için can atmanı sağlayabilir." Nefesimin kesilmesine yetecek kadar yakınımaya eğildi. "Bu, baştan çıkarmanın ta kendisi olabilir."

Yemeye devam ediyorum; aç olduğum için değil, ona daha fazla bakarsam pervasızca bir şey yapabileceğim için. Bunu

söyleyiş şekli... Bu hiç adil değil.

"Söyle bana Rey," diye mırıldandı, gözleri karanlık ve tehlikeliydi. "Hiç bir hikâye yüzünden mahvoldun mu?"

Boğazım düğümleniyor ve bakışlarımı kaçırıyorum; ancak Ziva'nın arkasındaki çöp kutularından bana el salladığını görüyorum. Tepsisini gösterişli bir şekilde yere bırakıyor, göğsüne vuruyor ve "Gelmem gerek mi?" anlamındaki evrensel bir hareketle beni işaret ediyor.

Dokuz Diyar'daki tüm Tanrılara Aric'in bana hiç mahvolup mahvolmadığını sorduğunu duymamasını diliyorum.

Aric, kaşlarını çatarak omzunun üzerinden baktı. "Hey, Z," dedi, sesi düz ve soğuktu. Sanki paylaştıkları tarihten sıkılmış gibiydi.

"Hey, Douche," diye cevap veriyor ve ben patates kızartmasına boğuluyorum.

Eğer Ziva bizi daha önce en iyi arkadaş ilan etmeseydi, hemen diz çöküp ona hayatım boyunca tapınmak için yalvarırdım.

Aric ikimizi de görmezden gelip hamburgerini alıp kocaman bir ısırık alıyor.

"Sonra görüşürüz Rey." Ziva yemek salonundan çıkmadan önce bana göz kırptı.

"Görüyorum ki sen de benim kadar iyi arkadaş ediniyorsun," diyorum sessizliği bozarak.

"Görünüşe göre hayır," diyor. "Senden hoşlanıyor."

Omuz silkip sos kutusundan ketçap şişesini kaptım. "Nazik davranıyorsun. Neden?"

"Alışma." Sırıttıyor ve bu seferki sırıttışı saf kötülük. "Yanında olmak istemiyorum. Ama aynı zamanda, neden burada olduğunu anlayana kadar uzak duramıyorum. Hiçbir şeyi, hele ki eğitimini umursamadığını biliyorum."

Kibarca gülümsemeye çalıştım. "Umurumda olmadığını kim söyledi?"

"Evet." Masaya yumruğunu vuruyor. "Sadece sana ne söylerse onu öğrenirsin. Herkes biliyor. Peki, ne oldu? Bu yerin Stjernes için neden birdenbire önemli hale geldiğinin

sebebi ne?"

"Sen paranoyaksın."

"Bu okul ailemin mirası. Ailenin lekelemediği tek şey." Aşağı baktı. "Ve onu zehirlemene izin vermeyeceğim."

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor ve bir patates kızartmasına daha uzanıyorum. "Beni korkutmaya mı yoksa baştan çıkarmaya mı çalıştığını anlayamıyorum."

"Çok güzelsin," diyor ayağa kalkarak. "Ama en güzel oyuncaklar her zaman dişlerle gelir."

"Yani hem oyuncak hem de güzel miyim?" Kirpiklerimi kırıştırdım ona. Eşek herif.

Sinirlenmiş gibi kollarını başının üzerine kaldırdı, bana karın kaslarını gösterdikten sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Kasların beni etkilemesini reddediyorum. Bu saçma ve zayıf bir hareket olurdu. Ağzımın tamamen kuruması benim suçum değil. Havanın etkisi.

Yani spor yapmayı seviyor.

Belki yürüyüş.

Benden nefret ediyor ama bana ilgi duyuyor.

Sandalyemi geriye itip ayağa kalkıyorum. Sanırım başkalarıyla ne kadar iyi oynadığını göreceğim.

On Dördüncü Bölüm

ARİC

Günümün geri kalanında Rey'in beni takip ettiğini görmekten ziyade hissediyorum. Gerçekten hiç gururu yok mu? Odamda saatlerce odaklanamayarak, duvarın diğer tarafında onu sadece birkaç santim ötemde hissederek geçiriyorum. Çıktığımda, merdiven boşluğuna girmeden önce kapısının açıldığını ve beni takip ettiğini duyuyorum.

Günün ikinci koşusunda, alacakaranlık ormanın üzerine bir battaniye gibi çökmeye başlarken onu kaybediyorum. Sanırım küçük siyah ayakkabıları bana ayak uydurmaya yetmemiş. Hadi bakalım, yürüyüşe çıkalım.

Ama döndüğümde yurtların dışında bekliyordu. Kahretsin. Ama bana bakmıyordu. Ormana ve göle doğru uzanan patikaya doğru yürüyen öğrencilere başını sallıyordu, eski bir kemerin içinden geçiyordu.

Bu ritüel saçma ama insanlar her yıl buna yemin ediyor.

Yakınlarda, dev bir sekoya ağacına yaslanmış Reeve'i fark ediyorum ve tüm birinci sınıf öğrencilerinin mumlarını yakıp kemerin altından geçmelerini izliyorum. Her biri geçip de mum sönmediğinde, hepsi tezahürat ediyor.

Yaklaştığımda Reeve kaşını kaldırdı. "İnsanların gerçek olmasını istedikleri şey üzücü. Yukarıda onlara bakan, kimin mumunun yanacağını seçen bir Tanrı yok."

Omuz silkiyorum.

"Sanırım eğlenmelerine izin vermek iyi bir şey," diye düşünüyor. "Ayrıca, çoğu zaten sarhoştur muhtemelen."

"Çoğunlukla sarhoş olanlar mı?" Rey. Bu sesi nerede olsa tanırım. Dişlerimi sıkıyorum.

Reeve iç çekiyor. "Bütün bu Tanrı lafları ve Şeytan'ın evcil hayvanı çirkin yüzünü gösteriyor." Omzunun üzerinden ona bir gülümseme göndererek sözlerini yumuşatıyor. "Bir şeye

mi ihtiyacın vardı prenses?"

Rey yanımda duruyor. Bir adım geri çekiliyorum; korkudan değil, zorunluluktan.

Buraya geleli henüz bir gün bile olmadı ve vücudumdaki gerginlik şimdiden yabancı gelmeye başladı. Çok sıkı sarılmışım, sanki tamamen kendim değilmişim gibi.

Ama yanımdayken hep böyleydi. Bir boşluğa girdiğinde insanların nedenini bilmeden nasıl hareket ettiğini fark etmemek elde değil. Yumuşuyorlar. Uyum sağlıyorlar. Sanki yerçekimi yeni bir merkez seçmiş gibi.

Hayatımın tamamını büyükbabamın dünyasında kendime yer açmakla geçirdim. Ona göre dünya içgüdüsel olarak o alanı yaratıyor.

Ona kızmıyorum ama ne olduğunu biliyorum. O, insanları kendine çekmek için yaratılmış. Bense onları itmek için yaratılmışım.

Eğer o çekimi bana kasıtlı olarak yöneltirse, onun çekiminde ne olacağımı bilmiyorum. Ve sanırım o da bilmiyor.

İkimiz de hiçbir şey olmamış gibi davransak bile, iki yıl önce ailelerimizin o gün sahilde olmasının asıl nedenini hatırlıyorum. İki baba da buna ateşkes demişti, ama aslında bir alışverişti. Babası bana akıl almaz bir güç verdi - ve istersem ona da. Ailelerimiz evlilikle birbirine bağlanacak ve ömür boyu süren kan dökülmesine son verilecekti.

Annemle babam her şeyi planlamıştı. Eğer o gün nişanımızı kabul etmek isteseydim, on sekizinci yaş gününde evlenecektik.

Ve yaptım da. Bu, hiçbir zaman yüksek sesle söylemediğim gerçek.

Sahilde yanına gidip ona bu anlaşmayı kabul etmeyeceğimi söyledim. Onun geleceğini benimkiyle takas etmeyeceğimi. Onun koz olarak kullanılmayı hak etmediğini söyledim.

Ama yanına oturduğumda tereddüt ettim. Tuzlu havayı ve aramızdaki mesafeyi hatırlıyorum, sanki orada asılı duran kocaman bir şey varmış gibi, geri dönmeyeceğim bir şeymiş

gibi hissediyordum.

Ve sonra elimi tuttu.

Parmakları benimkilere değdi -sıcak ve titrek- ve içimdeki bir şey yerinden oynadı. Sonra konuştu.

"Onun gibi olmak zorunda değilsin."

Odin demedi ama demesine de gerek yoktu.

Son iki yıldır o anı gereğinden fazla düşündüm. Uyanık kalıp defalarca kafamda canlandırdım. O zamanlar kendi kendime, ne dediğini bilmediğini, beni neyle suçladığını anlamadığını söyledim.

Gerçek daha da kötü. O haksız değildi.

Dayanılmaz bir an için bu anlaşılmayı düşündüm. Babasının ona sunduğu gücü alıp onu da beraberinde götürmenin nasıl bir şey olacağını hayal ettim.

Beni daha çok korkutan neydi bilmiyorum: Teklifin kendisi mi, yoksa cazip gelen tarafım mı?

Ama o yumuşak sözleri söylediğinde, kendimi açığa çıkmış hissettim. Yargılanmış. Sanki taktığım maskenin ardını görüp, dönüştüğüm adamı görmüş gibi.

Bu yüzden ona dönüşmeden önce ayrıldım ve arkama bakmadım. En azından annemle babam bir haftadan kısa bir süre sonra ölene kadar.

Haberi duyduktan sonra göğsümün nasıl hissettiğini hatırlıyorum; sıkışmış, acımış, sanki içten dışa çatlamış gibi. Uyuyamadım. Konuşmadım. Büyükbabam telefonu elimden alana kadar sadece yere baktım.

Herkes bunun sadece bir kaza olduğuna, benim suçlu olmadığımı beni ikna etmeye çalıştı. Ama öyle olmadığını biliyordum. Bunu yaptı çünkü kızını reddettim. Ve içimde bir daha asla ısınmayacak bir şeyi uyandırdı.

Dolgun dudaklarında asılı kalan yarım gülümsemeye bakınca, sadece evet deseydim hayatımın nasıl olacağını düşünmeden edemiyorum. En azından annemle babam hayatta olurdu.

Yumruklarım sıkılıyor. Tenim acıyor, sanki tutması gerekmeyen bir şeyi tutmak için geriliyormuş gibi.

Avucumdan küçük, kırılgan bir ses kaçıyor. Aşağı baktığımda tenimde kıvrılan, ışıktan narin ve parıltı veren bir kırışıklık görüyorum.

Hemen siliyorum, sanki bu onu daha az gerçek yapacakmış gibi.

Mühim değil.

Sadece o.

Benim.

Elbette, şimdi dışarı çıkmak istiyor. O zamanlar, ailemin intikamını alabilecek bir canavarı uyandırmak için her şeyi yapardım ama o çok derinlere gömülmüştü.

"Yine bir soğuk hava dalgası olmalı," diye mırıldandı Reeve, gökyüzüne bakarken kollarını ovuşturarak. "On dakika önce böyle hissetmiyordum."

Rey sonunda tekrar konuşuyor. "Kemerin altında ne yapıyorlar?"

"Cadılık," diye ifadesizce karşılık verdi Reeve. "Ya da bu durumda, Tanrılara açılan bir kapı olduğuna inandıkları kadim kemerle ilgili tüm o saçma hikâyeleri duymuşlar. Hatta Endir, tarihi açıdan korumak için kemerin etrafına inşa edilmiş."

Gözlerimi deviriyorum ama tur rehberi Reeve konuşmaya devam ediyor.

"Lake Stevens'ın bu kadar eski bir Viking etkisine sahip olması gerçekten çılgınca." Kemerin üzerine kazınmış antik rünleri işaret ediyor.

"Viking değil, İskandinav," diyor Rey.

Reeve'in kaşları havaya kalktı. "İskandinav, Viking değil ne?"

Rey homurdandı. "Vikinglik bir meslekti, bir halk değil. Yani tüm Vikingler İskandinav'dı, ama tüm İskandinavlar Viking değildi."

Bunu ilkokulda öğretilmiş gibi söylüyor ama itiraf etmeliyim ki daha önce hiç böyle düşünmemiştim. Ve haklı. "Tıpkı tüm spor ayakkabıların ayakkabı olması gibi, ama tüm ayakkabıların spor ayakkabı olmaması gibi."

Gözleri benimkilerle buluştu ve parıldadı, hafif bir gülümsemeyle yüksek elmacık kemikleri daha da yukarı kalktı. Farkında olmasam da. "Kesinlikle."

Bakışlarımı Rey'inkilerden ayırıp kemere diktim. Siyah saçlı, kısa boylu bir adam, mumunun titrek ışığını tek eliyle koruyarak hızla içeri girdi; sanki hız, kadim bir şeyin alevi söndürmesini engelleyecekmiş gibi. Diğer tarafa ulaşınca arkadaşları sevinç çığlıkları atarak sırtına vurdular. Mumu başının üzerine kaldırdı, gülümsemesi korumayı başardığı ateş kadar parlaktı.

Sırada sarışın bir kız var. Bir ayağı kemerin altında, sonra diğeri. Sanki her adımda altındaki zemin çökecekmiş gibi ağır ağır ilerliyor.

Arkasında, uzun siyah örgülü, daha uzun boylu bir kız koşarak yanından geçiyor, eşiği tek nefeste geçerken omzunun üzerinden ona cesaret verici bir gülümseme sunuyor.

Daha fazla birinci sınıf öğrencisi onları takip ediyor; bazıları temkinli, bazıları kendine güvenen, diğer tarafa geçtiklerinde mumlarını kupa gibi kaldırıyorlar.

Odak noktamı orada tutuyorum, kimin geçtiğini, kimin tökezlediğini takip ediyormuş gibi yapıyorum. Solumdan birkaç adım ötede gelişen konuşmanın her kelimesini dikkatle izlediğimi belli etmekten daha kolay.

Reeve, Rey'e kampüsün tamamını konferans formatında gezdiriyor: isimler, tarihler, söylentiler. Muhtemelen uyurken bile okuyabilirim. Ama yanında dururken onun ağzından duymak farklı hissettiriyor.

Sanki önemliymiş gibi dinliyor. Sanki bunların hepsi - mirasımız, parçalanmış geçmişimiz- anlamak istediği şeylermiş gibi.

Reeve, kampüsün karşısındaki, ormanın içinde kaybolan eski taş yolu işaret ediyor. "Şurada bir tapınak var. Genişletilmiş turda göreceksiniz..."

Rey merakla eğiliyor. Büyülenmiş bir şekilde.

Sonunda, sohbeti kemerin gizemine geri getiriyor ve kadın

taşa yaklaşıyor; bir adım, belki daha az. Kenarda, hâlâ koşan birinci sınıf öğrencilerinin yolundan çekiliyor ve sanki değerli bir şeye uzanıyormuş gibi elini kemere doğru kaldırıyor. Eli rünlerin üzerinde kayıyor, girintilerle birlikte yukarı aşağı hareket ediyor.

Reeve'e dönüp ona daha önce hiç görmediğim bir gülümsemeyle bakıyor. Çok basit. Samimi. İnsanları ısıtan, kapıları açan türden bir gülümseme.

Ciğerlerimdeki havayı çekiyor. Neden bu kadar sert vurduğunu bilmiyorum, sadece vuruyor.

"Tek bir sağlam bazalt kemer," diyor, sesinin kıvrımına hayranlık sinmiş bir şekilde.

Reeve tereddüt etmeden yanına doğru yürüdü. Sanki oraya aitmiş gibi.

Ben olduğum yerde kalıyorum. Çünkü kalmıyorum.

"Birçok kadim balıkçı, daha buraya yerleşmeden önce bile burada olduğunu iddia etti, ama kim bilir. Bazıları bir geçit olduğunu, bazıları ise Tanrılara adanmış bir tapınak olduğunu söylüyor. Her iki durumda da, bir mumla geçmek gelenektir." Kemeri işaret edip ona sırtıyor. "Mum sönerse, Tanrılar seni unutmuş demektir ve talihsizlik seni takip edecektir. Mumun yanmaya devam ederse, Tanrılar seni hala hatırlıyor ve sana iyilik yapacak demektir. Öğrencilerin geçerken tezahürat etmesinin sebebi budur."

Rey gülüyor. "Ah, yani Tanrılar onları hatırlıyor. Tanrıların kim olduğunun farkındalar mı?"

Sanki yanlış bir şey söylemiş gibi donup kalıyor ve dudağını ısırtıyor.

Başımı eğiyorum, sonra kendimi tutuyorum. Bu kadının söylediği her şeye takılıp kalmama gerek yok. Sanki söylediklerimi kanıtlamak istercesine ellerimi ceplerime sokup homurdanıyorum: "Yatağa gidiyorum."

Kimsenin cevap vermesini beklemeden yürümeye başlıyorum ve Reeve bana yetişmek için koşuyor. Kolumu tutup beni durduruyor, gözlerinde yaramaz bir parıltıyla, kısık sesle, "Onu bu süreçten geçirip mumunu söndürmesini

sağlamalıyız ki onu korkutalım," diyor.

"Evet," diye mırıldandım başımı iki yana sallayıp. "Çünkü bir mumu söndürmek kesinlikle Şeytan'ın kızını korkutur. İlgilenmiyorum."

Reeve gözlerini devirdi. "Kardeşim, ifadesini görmedin."

Gözlerimi deviriyorum. "Öyleyse neden katılmak zorundayım?"

"Denetlemek." Omuz silkiyor. "Sen denetliyorsun."

"Ben bunu tercih etmem."

"Hey, Rey!" diye seslendi Reeve, kemerin yanında bıraktığı yere. "Aric senin denemeni görmek istiyor!"

Harika. Daha sonra öldürürüm onu.

En sevimli sırtışını takınmış, bu da kızın hayır diyemediği anlamına geliyor. Gerçi ona hayır demesi için zaman da vermiyor. Beni çoktan sürükledi ve ikimizi de birinci sınıf öğrencilerinin geçmeyi beklediği sıranın en arkasına götürüyor.

Rey uzaklaşmaya başlıyor. "Hayır, iyiyim. Aslında çok yorgunum."

"Korkuyor musun?" diye alaycı bir şekilde sordum, kelime kastettiğimden daha sertti. Tereddüt ettiğini görünce omuzlarımin arasında bir şey sıkıştı. "Sadece eski bir kemer. Defalarca yaptım," dedim. Tamamen yalan.

O lanet kemerin altından hiç geçmedim. Bir kez bile.

Beni tedirgin eden bir şey var. Mistik, tekinsiz bir şekilde değil; sadece ayaklarımı ters yöne doğru hareket ettirmeye yetecek kadar.

Hayatımda yeterince tuhaf şey yaşadım zaten. Listeye "ürkütücü, büyüü üniversite mimarisi"ni eklememe gerek yok.

"Elbette seninle gelecek," diye gönüllü oldu Reeve, sırtıma vurarak. Evet, onu öldüreceğim. Öz kardeşimi. Neydi buna? Kardeş katli mi?

Hâlâ suya girmeyi bekleyen birinci sınıf öğrencilerinin sırasına ulaştığımızda, çoğu geri çekilmiş, bazıları hayranlıktan sessiz kalmıştı. Reeve ve ben okulda, alt sınıf

öğrencileriyle nadiren konuşmamızla, hatta saçma oyunlarına katılmamızla ünlüyüz. Reeve, tahta kütüğün üzerindeki yığından iki düz siyah mum alıp yaktığında, sanki tüm grup sessizliğe gömülmüş gibi hissediyorum. Birini bana, birini de Rey'e uzatıyor. "Tamam, hadi!"

"Senden nefret ediyorum," dedi Rey kısık sesle. "Bunu yapmak istemediğimi söylemiştim."

"Duygularımız karşılıklı." Reeve göz kırpmıyor, sonra bana bakıyor. Doğru. Mumunu üflemem gerekiyor. En basit şeylerden biri de bu, yemin ederim.

"Bu aptalca," diyorum yüksek sesle, dışarıdaki sıcaklık düşmeye devam ederken nefesim yüzümün önünde buharlaşıyor. Rey'le bazalt kemerin önünde dururken tüylerim diken diken oluyor. "Hadi şu işi bitirelim. Yorgunum."

"Aynı," diye mırıldanıyor Rey yanımda.

İkimiz de yavaşça kemerin altından geçerken, sis ormandan patikaya doğru yayılıp ayaklarımıza doğru geliyor. Kemerin altından geçip diğer tarafa ulaştığımızda, mumunu söndürmek için dönüyorum ve alevin çoktan söndüğünü fark ediyorum.

Sönmüş.

Tanrılar onu unuttu mu yani?

Yavaşça benimkine bakıyorum.

Lanet buzla kaplı. Tamamen kaplı, sanki suya batırıp dondurmuşum gibi.

Mumu hemen bırakıp üzerine basıyorum, hem mumu hem de etrafındaki buzu kırıyorum. En son isteyeceğim şey, Odin'in kızının bunu görmesi. "Ne dedim? Aptal."

Rey de aynısını yapıp ellerini pantolonuna sürtüyor. "Evet, tuhaf. Benimki dayanmadı bile. Sanırım unutuldu. Çok yazık."

Eğer onu daha iyi tanımasaydım, biraz üzgün görüldüğünü düşünürdüm.

Reeve homurdandı. "İçeri giren aptal sis ikisini de uçurdu. Tekrar denemelisin."

Sert bir bakışla ona baktım. "Bu kadar takıntılıysan, git. Ben yatmaya gidiyorum. Uzun bir gündü."

Yurda dönüş yolunda ellerim titriyordu. Sadece aptalca bir soğuk hava dalgasıydı.

Odama doğru yürürken bunu içimden tekrar tekrar söylüyorum. Üzerimi değiştirip yatağa girerken hâlâ mırıldanıyorum. Rey'in kapısının açılıp kapandığını ve sonunda hışırdarak yatağa girdiğini duyduğumda hâlâ tekrarlıyorum. Duvara dönüp bakıyorum. O da rahat edemiyor.

Dönüp tekrar dönme sesleri beynime saplanınca, uzun ve sert bir rahatsızlık duyuyorum. Onu yatağa bağlamadan önce duvara vurup kıpırdamadan yatmasını söylemek geliyor içimden. Ama sonra beynim, onu gerçekten o yatakta tutup ağzımı onunkine bastırma hayalleriyle doluyor.

Aniden oturur pozisyona gelip suratıma tokat attım. "Hayır. Hayır. Hiçbiri. Hayır."

"Konuşmayı kes!" diye bağılıyor Rey duvarın diğer tarafından, her kelimedede bir tokat atarak.

Hemen karşılık verdim. "Seninle konuşmuyordum!"

"O zaman kendi kendine konuşmayı bırak! Bazı insanların uykuya ihtiyacı var!"

Bu noktada hem onu hem de Reeve'i öldüreceğim. "Bağırmayı kes."

Tekrar duvara vuruyor. "Uyu."

Bunu bir emir gibi söylüyor ve ben kendimi itaat edercesine uzanmış, aptal duvara bakarken buluyorum. Yine.

"Eşek," diye fısıldadığını duydum.

İşte bu kadar. Orta parmağımı duvara doğru kaldırıyorum.

Bir dönem boyunca.

Sadece birimiz hayatta kalacak.

Yıllar önce ona koşma şansı verdim.

Artık, o aptalca kalıp kaldığı için dökülen azıcık kan yüzünden hiçbir suçluluk hissetmeyeceğim.

On Beşinci Bölüm

REY

"Devlerin çoğu uyuyor, Tanrılarla birlikte."

"Peki neden?" diye soruyorum.

Babamın sırtışı tehditkârdı.

"Çünkü başka seçenekleri yok."

Alarmım beni rüyamdan uyandırıyor ve tanıdık melodi ilk kez değil, telefonumu odanın bir köşesine fırlatmak istiyorum. Simon and Garfunkel'ı uyanma çağrım olarak kullanmanın neden iyi bir fikir olacağını düşündüğümü anlayamıyorum. Yani "Sessizliğin Sesi" mi?

Sessizlik istiyorum. İnliyorum. Daha fazla uykuya ihtiyacım var. Ama artık ironiye kendimi adadım, bu yüzden onu değiştirmek yanlış geliyor ve tüm kafamı karıştırıyor.

Kemerli geçitte yürürken yaşadığım o tuhaf deneyimden sonra gece geç saatlere kadar dönüp durdum. Alevim tamamen söndü. Tek iyi haber şu ki, herkes bunun rüzgarın bir oyunu olduğunu söyleyecek, bense gerçeği biliyorum.

O lanet kemerin gerçekten de bir tür kadim gücü var. Hissettim. Babamın yanındayken hissettiğim şeye benzer, hafif bir enerji parıltısı. Yine de babam bundan hiç bahsetmedi. Belki de Devler'in korumaya çalıştığı, onlar kadar uykuda olan bir başka kalıntıdır. Bu en mantıklısı. Teoride. Kemerdeki rünlerin hiçbiri Laufey'nin benim için yazdıklarıyla uyuşmuyordu. Dün gece etrafı daha fazla rün için aramalıydım ve kampüste her dışarı çıktığımda bunu yapmayı aklımda tutuyorum.

Aric'in mumunun ne yaptığını merakla bekliyordum ama ben kemerin etkisini göremeden o, huysuz bir çocuk gibi mumu huysuzca fırlatıp çimlere sürtmüştü bile.

Şaşırmalı mıyım? Hayır.

Ama tüm bu deneyim beni biraz sarstı, uyumamı imkânsız

hale getirdi. Odalarımız arasındaki duvarın gerçek kağıttan yapılmış gibi görünmesi de durumu daha da kötüleştirdi. Diğer taraftan gelen her sesi duyabiliyordum.

Başımı sallayıp üzerine bir yastık çektim. Sanki sonsuza dek süren bir süre boyunca dönüp durduktan sonra, gece yarısı civarında kapısının açılıp kapandığını duydum. Dakikalar sonra geri döndüğünde, odasında volta attığını duyabiliyordum. Anlaşılan uykusuzluk konusunda şaka yapmıyordu.

Kapısına doğru gelen ayak seslerini ikinci kez duyduğumda, koridora çıkmak için o anı seçtim. Tuvalet çantamı siper alarak, kapımın önünden geçerken ona rastlamayı başardım. Su ve ay ışığı kokuyordu.

"Gece yarısı yüzmesi mi?" diye sordum, sesimdeki çatlaktan dolayı kendime küfrederek.

"Lütfen benimle konuşmayı bırak. Geç oldu ve bugünlük senden bıktım." Yorgun ve sinirli geliyordu. Nefes nefese kalmış gibi derin bir nefes aldı. Şimdi ne yapıyordu acaba?

"Sadece merak ediyorum." Onun yanından geçtim, ne oynuyorsa ona kanmamaya kararlıydım.

Ama duvara uzanıp kolumu ölümcül bir şekilde tuttuğunda, ben bile endişeliymişim gibi davranmadım. "İyi misin?" diye sordum.

Sanki bir şey itiraf etmek istiyormuş gibi ağzını açtı, sonra yumruklarını sıktı. "Rüyalar kabustur. Kabuslar rüyadır. Tek ihtiyacım olan bunun sona ermesi, sonunda sona ermesi..."

Ve sonra, sanki az önce bir konuşmanın ortasında değilmişiz gibi, yanımdan uzaklaştı ve banyo kapısını arkasından çarptı.

Beklenen.

Sonuçta o bir eşek. Uyuyan bir eşek. Uyuyor.

Uyuyan bir dev.

Uyuyan bir tanrı.

Çoğu uyuyor.

Bu cümleyi hayatım boyunca duydum. Çoğu. Ama hepsi değil. Peki, kim uyumuyor ki? Babama defalarca sorduğum

ve hep aynı cevabı aldığım bir soru daha.

"İnsanlık uyandı," derdi, sanki bu soruma cevapmış gibi, sanki tartışma burada bitiyormuş gibi.

Ama tabii ki öyle değildi. Anlamak istiyordum. "Tanrılar ve Devler mi? Uyanık olan var mı?" diye sorardım, cevabın evet mi yoksa hayır mı olmasını istediğimden asla emin olamazdım.

Cevabı hep aynıydı. "Bu Tanrı'nın unuttuğu dünyada sahip olduğun tek şey benim."

Dün sabah ona bunu sordum. Ve aynı cevabı aldım. Senin tek sahip olduğun şey benim.

Dün bana ilk gerçek doğum günü pastamı aldı. Kutlama yapacağımız için, Laufey ile nihayet doğum günümü kutlayacakları için o kadar heyecanlıydım ki, Laufey'nin çocukluğum boyunca yaptığı gibi gizlice değil, herkesin önünde pasta vermesine izin verdi. Neredeyse sevildiğimi hissettim. "Doğum Günü'n Kutlu Olsun" şarkısını söyledik, mumları üfledim ve sonra bana bir hediye verdi.

Açmak için o kadar hevesliydim ki, özel bir şey bulmayı umuyordum. Belki bir kolye? Küpeler? Kana susamış yanım bir fırlatma bıçağıyla bile mutlu olurdu.

Gülümsemem o kadar büyüktü ki, yüzüm acıdı. Sonra babam gözlerimi kapatmamı söyledi. Elbette itaat ettim ve ambalaj kağıdının acımasızca yırtılma sesini duydum.

"Ellerini uzat," diye fısıldadı.

Evet, öyle yaptım. Nesne biraz ağırdı. Gözlerimi açtım ve şimdiki zaman yavaş yavaş netleşti.

Bir satranç taşıydı.

Kraliçe, daha doğrusu.

Satranç tahtasındaki en önemli taş. Yatay ve dikey olarak hareket edebilir ve genellikle bir piyon verilir veya tahtadaki piyonlar vezir olarak yükselme fırsatına sahip olur.

Mesajı açıktı. Ben bir piyondum, şimdi beni vezir yapıyordu. Minnettar olmam gerekiyordu.

Bana sıırttı ve fısıldayarak, "Ailene çok iyi hizmet edeceksin. Unutma, sadece Tanrılara güvenilebilir." diye

fısıldadı. Laufey'nin irkildiğini gördüm. Kendisi de bir Dev olduğu için nasıl irkilmezdi ki? "Zamanı geldi."

Kısa süre sonra ayrıldık. Hafızamı silkeleyip kendimi yataktan dışarı attım.

Oryantasyon saat on birde, bu yüzden dün gece alarmımı yediye kurdum - salak gibi. Dört saat daha uyumak akıllıca olurdu ama babam bana bir şey öğrettiyse o da şuydu: Bir plana bağlı kaldığında, onun için kanarsın.

Bu yüzden tereddüt etmiyorum. Sadece çantamı alıyorum. İçinde: atıştırmalıklar, su, günlük, telefon. Yatağımın altına koyduğum bıçağım hariç, her zamanki temel ihtiyaçlar.

Eğer biri beni durdurursa, ben sadece kampüsü keşfeden ve çok tehlikeli gizli bir hafızaya sahip çok tehlikeli bir Dev'i takip eden bir üniversiteli kızım.

Kesinlikle. Normal.

Odamdan çıkıp asansörün aşağı tuşuna basıyorum.

Dışarının kokusu havayı dolduruyor ve koridordan birinin yaklaştığını hissedebiliyorum ama bu Aric değil.

Reeve'in yüzündeki o rahat gülümsemeyi görmek için bakmama gerek yok. "Yürüyüşe mi çıkıyorsun? Meditasyon mu?"

"Reeve," diyorum dişlerimi sıkarak. "Erken kalktın ve yanlış kattasın."

"Çatıda kuş gözlemlemeyi seviyorum," diyor kuru bir sesle.

Asansörün kapıları açılıyor. İkimiz de içeri giriyoruz.

Sessizlik rahatsız ediciydi. "Neden buradasın Rey? Gerçekten mi?"

"Eğitim," diyorum sakince. "Yoksa neden burada olayım ki?"

"Hoş karşılanmıyorsun ve bunu biliyorsun. Aric, babanın anne babamızı öldürttüğüne inanıyor ve ben de aynı fikirde olmadığımı söyleyemem."

Neyse, en azından çıkıp odadaki devasa fili kabul etti. Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım.

"Kaybınız için üzgünüm," diyorum ve gerçekten de öyle. "Ama haberlerde gördüğüm kadarıyla, anne babanız trajik

bir kazaydı." Bunun doğru olduğuna inanmak istiyorum ama içimden bir ses, babamın -ve akrabam olarak benim-ölümlerinde parmağı olup olmadığını hep merak etti.

"Saçmalık," diye çıkıştı ve sesi asansörün duvarlarında yankılanınca irkildim.

Muhtemelen bunu hak etmiştim. "Benim suçum olmamasına rağmen özür diledim. Belki de sadece adım yüzünden bana karşı önyargılısındır. Öyleyse, bunun üzerinde çalış. Ailen de masum değil." Öfkemi zar zor bastırıyorum. Devlerin Bifrost'u yok ederken ne yaptığını hatırlamıyor olabilir. Ama bana söylendi ve bunun için Odin'in zulmünde bir ömür boyu acı çektim.

Neyse ki asansörün kapıları açılıyor ve o nefes bile alamadan ben asansörden çıkıyorum.

Kampüsün içinden yürüyüp kahvaltı için yemekhaneye doğru yöneliyorum ama son anda sola, orman yoluna sapıyorum. Sakinleşmem gerek. Reeve'in geçmişi tekrar gündeme getirmesine içerlemiyorum ama bu hiçbir şeye, özellikle de huzura veya iyileşmeye fayda sağlamıyor.

Ayrıca, ne olursa olsun, babamın kim olduğu, neler başarabildiği, neler yaptığı yüzünden suçlu bulunacağım.

Ben bunu üzerimden atıyorum.

Defterdeki bilgilerden Aric'in genellikle bu saatlerde ormanda meditasyon yaptığını biliyorum. Harika. Ağaç hattını geçip, kemerden dikkatlice kaçınarak patikaya doğru yürüyorum.

Aric'in etrafında sıra dışı bir şey gördüğüm tek zaman, o gün sahilde donun parıltısıydı. Sırtı okyanusa dönük, uzaklaşmıştı, bu yüzden fark etmemiş bile olabilir. Peki ya buna ne sebep oldu?

Bir dakika bir anı paylaşıyorduk, bir sonraki dakika ise acımasız davranıp öfkeyle uzaklaşmıştı. Eğer zalim tarafını göstermek bir tanrıyı güçlendiriyorsa, babamın hepsinin arasında en güçlüsü olmasına şaşmamalı. Ben daha bezsizken bunu başarmıştı.

Patikada bir virajı dönerken, Aric'in bir açıklıkta durduğunu

gördüm. Birkaç metre ötede, durgun bir pınarın suyu gökyüzünün ürkütücü gri ışığını yansıtıyordu.

Bir ağacın arkasına saklanıp etrafına bakınıyorum ve tam zamanında ceketini ve ardından gömleğini çıkardığını görüyorum. Onları eski bir tahta bankın üzerine fırlatıyor ve nefesim kesiliyor.

Bana sanki şov yapıyormuş gibi bakıyordu. Hımm, beklediğim gibi değildi.

Göz teması kurmuyor ama bakışları o kadar doğrudan ki, sanırım ağacın arkasına saklandığımı görmüş. Ağzım kurumuş bir şekilde izlemeye devam ediyorum. Gözlerimi alamıyorum.

Belki beni fark etmemiştir ve sadece teşhircidir? Washington'ın tipik sabah sisinden dolayı onu hâlâ tam olarak göremiyorum ama sonunda dağıldığında, yavaşça kot pantolonunun düğmelerini açmaya başladığını görüyorum. Ne oluyor?

"İlk seferin mi?" diye seslendi. Kahretsin. Beni gerçekten gördü. Ama belki de benim olduğumu bilmiyordur?

Dur, az önce bana ne sordu? Utancımdan yanaklarım yanıyor.

"Reyyyyy?" Adımı bir alay gibi söylüyor, gereğinden fazla uzatarak. "Yani, çıplak yüzmeye benimle birlikte katılmak istersen, şikayet etmem. Ama seni boğmayacağıma söz veremem."

Yakalanmış.

On Altıncı Bölüm

REY

Ben bundan çok daha iyiyim.

Yeni mantram bu mu olacak? Bundan daha mı iyiyim? Kahretsin.

Ağacın arkasından sertçe çıkıp onu da beni savurduğu kadar dengesizleştirmek için aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Tam önünde soyunmaya başlıyorum, ceketimden başlayarak. Bu oyunu iki kişi oynayabilir ve kaybedecek her şeyim olduğunu düşünürsek, her şeyimi ortaya koyuyorum.

"Davetin için çok teşekkür ederim," dedim ayakkabılarımı çıkarırken. "Seninle çıplak olmayı yıllardır bekliyordum."

Aric, gözleri anlaşılmaz bir duyguyla parlayarak üzerime dikiliyor. Öfke mi... yoksa daha kötü bir şey mi? "Neden buradasın?"

Tişörtümün eteğini yumruğumla sıkıp başımın üzerinden çekiyorum, nabzımın durmasını diliyorum. O düşman. Çok öfkeli. Ve yarı çıplak.

Hadi bakalım Rey!

"Ağabeyin de bana aynı soruyu sordu. Eğitim," diyorum tatlı bir sesle, sanki bu en azından bir haftadır aklıma gelen en kötü fikir değilmiş gibi.

Sütyenimi çıkarıp banka fırlattım ve tek bir hareketle pantolonumu çıkardım. Külotum hala üzerinde. İnsanlara istedikleri her şeyi veremiyorum.

Bakışlarımız kesişiyor, sonra tek bir bakışla bakışlarımız birbirine değiyor. Boxer külot, odasında gördüğüm gibi. Biraz daha yaklaşırken tenim gergin ve ağzım sulanıyor. Aramızdaki hava, söylenmemiş şeylerle, itiraflarla, geçmişimizle ilgili tartışmalarla, her şeyle yüklü; ağır.

"Haklıymışsın," diyorum ona. "İlk defa yapıyorum."

Arkasındaki yayı işaret ediyorum. "Hadi, öğret bana."

Yüzü ölümcül bir şekilde solgunlaşıyor, birkaç saniye sonra da yangın alarmı kırmızısı oluyor.

"Daha çok, yaparken öğrenebileceğin türden bir şey," diyor sonunda, sesi aniden buz kesen havada yankılanırken sertleşiyor ve yüzüme öyle bir şiddetle çarpıyor ki nefes alıyorum. "İçeri giriyorum."

Kaynağa doğru geri geri gidiyor, maun gözleri karanlık ve hiç kırpmıyor, bu yeterince sinir bozucu olurdu, ama bir de buna göz temasını bir kez bile kesmemesi eklendiğinde, midemde bir sıcaklık oluşuyor... Beni korkutmaya mı çalışıyor?

İşte buradayım. Çıplağım. Gerçekten bu kadar kolay pes edeceğimi mi düşünüyor?

Sonra birden anladım. Beni korkutmaya çalışmıyormuş.

Bana meydan okuyor.

Burun delikleri tekrar genişledi, çenesi kasıldı ve sonra sanki bir şey söylememek için yutkundu. Bunu, nefretine ve hayırseverlik amacıyla burada olduğumdan duyduğu mutlak şüpheyne bağlıyorum.

Nabzım çılgınca atıyor, nefeslerim çok sık, onu pınardan yükselen sisin içinde kaybolurken izliyorum. Sabahın erken saatlerindeki sessizliği, sadece onun içeri süzülürken çıkardığı suyun dalgalanma sesi bozuyor. Ne baskı ne de panik. Bunu başarabilirim.

Kayalık patikada dikkatlice ilerleyerek küçük pınarın kenarına varana kadar onu takip ediyorum. Suyu pek sevmem. Çocukluğumdan beri boğulma kabusları görürüm. Muhtemelen Odin'in beni çocukken malikanenin derin ucuna atmasının bir sonucu. Onun ebeveynlik anlayışı tam anlamıyla "ya bat ya yüz"dü. Ama bu havuz midemde o sarsıntılı korku hissini tetiklemiyor; su berrak ve duvarları ve kenarları kaplayan taşları görebiliyorum. Çıplak tenime değen hava serin, ama suya battığım anda sıcaklık beni sarıyor.

Ne yapıyorum ben?

"Pervasız" kelimesi bile durumu tam olarak yansıtmıyor. Aklımı kaçırıyor olmalıyım... Neler başarabileceğini bilmek.

Yaklaşmam lazım ama bu çok yakın, çok erken.

Daha bir gündür buradayım ve düşmanla çıplak yüzüyorum.

Artık onu tekrar görebilecek kadar yaklaştığımda, Aric'in gözlerinin kapalı olduğunu, ifadesinin okunaksız olduğunu fark ediyorum. Neredeyse çıplağım. O da neredeyse çıplak. Ve hiç rahatsız değil. Hiçbir şey söylemediği için gücenmeli miyim yoksa minnettar mı olmalıyım, bilmiyorum.

Aramızda uzanan yüklü sessizlik, dile getirilmeyen bir meydan okumayla ağırlaşıyor.

Ağzımı açıyorum ama konuşabilmemden önce sesi sessizliği yırtıyor.

"Şşşş." Sesi alçak ve uyarıcıydı. "Burası sessiz bir yer. Gürültü yaparsan, seni yiyebilirler."

Gözlerimi devirip ona su atıyorum, olası çift anlamlılıktan dolayı içten içe biraz ölüyorum.

Tepkisi anında oldu. Gözleri aniden açıldı, karanlık ve yoğun ve sonra aniden, sırtım kaygan yüzeye dayanmış bir şekilde, pınarın çamurlu duvarına doğru itildim.

"Tekrar yap." Sesi bir meydan okuma gibiydi. Bir tehdit. Başını yana eğdi. "Hoşuma gitti."

Gözleri ağzıma kaydı.

Tepki vermemeye çalışıyorum ama Aric söz konusu olduğunda bu imkansız. Ona sorular sormak, derinlemesine araştırmak istiyorum; hem kişisel sebeplerim hem de beni içeri almasının tek yolu bu olduğu için. "Meydan okunmaktan nefret ediyorsun."

"Hayır, asla bir meydan okumadan geri adım atmam. Kaybetmekten nefret ederim," dedi hızla ve gözleri biraz yumuşadı. "Ve seni affedebilirim, ama uyarayım, babanı asla affetmeyeceğim."

"Affedilemez. Hepsi." Ve doğru. Babamın yaptıkları, savaş sırasında yaşananlar... Aric, soyunun herhangi bir şekilde parmağı olduğunu hatırlamıyor... hepsi affedilemez.

İç çekiyor. "Öyle, ama ben hâlâ tek düşündüğüm şey şu: 'Vay canına, düşmanımın dudakları o kadar yumuşak görünüyor ki, bir saniyeliğine kendimi şımartıp bir ısırık almalıyım.'"

Planımın bir parçası ama sözleri kanımı kaynatmamalı. Alt dudağımı içeri çekip onun olduğunu hayal ediyorum. "Seni ne durduruyor?"

Gözleri ağzımdan tekrar gözlerime kaydı. "Sadakat." Başını eğdi. "Seni ne durduruyor?"

"Oto kontrol."

Eğilip dudaklarıyla kulağıma dokundu. "Odin'le yaşadıktan sonra hiç kalmadığına şaşırdım."

Donup kaldım. Uyuduğunu bilmeme rağmen, isminin gücünü fark etmeden babamdan Odin diye bahsetmesi şok ediciydi.

"Bütün dönem böyle mi geçecek?" diye soruyorum ona, nefes nefese.

Geri çekildi. "Muhtemelen."

"Bundan mı deliriyorsun?"

"Tekrar söylüyorum, meydan okumayı severim. Ayrıca, Endir ve özellikle de ailemle baş edemeyeceğini düşünüyorum. Burada bir sebebin olduğunu biliyorum. Bize yakınlaşmak ve tüm sırlarımızı öğrenmek mi istiyorsun? Buyur, ama sen bana ne kadar yaklaşırsan, ben de sana o kadar yaklaşıyorum. Dikkatli olsan iyi olur."

"Himm, tamam." Başımı salladım. "Tavsiyeni ciddiye alacağım."

Tekrar dudağımı ısıriyorum, karnımda bir sıcaklık birikiyor, o izlerken. Kalbim güm güm atarken, tedbiri elden bırakıp yüzüne bir damla daha su atıyorum. "Aman," diye mırıldanıyorum. "Kaymış."

Dudaklarında yavaş, şeytani bir sırıtış beliriyor. Eli suyun altında kayboluyor, uyluğuma sürtünüyor. Tekrar donup kalıyorum, parmakları yukarı doğru yavaşça, kararlı bir şekilde hareket ederken nabzım hızla atıyor; belimin kıvrımı boyunca, kaburgalarımın yukarı doğru kayıyor ve avucu

boğazıma değiyor.

Ve sonra dudakları boynumda. Sıcak ve kararlı.

Çekinmeden, denemeden. Tam orada, sanki her zaman tam da bu noktada son bulacağını biliyormuş gibi.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Ellerim boş boş duruyor, onu itmeli miyim yoksa kendime mi çekmeliyim, kararsızım.

Yavaşça ve sinir bozucu bir şekilde kendinden emin bir şekilde yukarı doğru hareket ediyor, ağzını çeneme doğru sürüklüyor.

Ve ısırduğında - beni nefes nefese bırakacak kadar sert bir şekilde - bunu tekrar yapmasını ne kadar çok istediğimden nefret ediyorum.

Yanağıma doğru mırıldandı: "Sana söylemiştim, asla bir meydan okumadan geri adım atmam. Bu arada, çok güzel kokuyorsun. Çok yazık..."

Yanağımda soğuk ve ıslak bir şey belirdi. Bu... çamur mu?

Beni bırakıyor ve parmaklarındaki fazlalığı silkeliyor, sırtışı karanlık ve tatmin olmuş.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, sesi eğleneliydi. "Kaymış."

Yüzümdeki çamuru silip ona doğru savuruyorum, dudaklarımda samimi bir gülümseme var. "Özür dilemene gerek yok. İyi bir çamur maskesini severim."

"Ah, ben yardımcı olmuyordum; sadece yüzünü görmek beni üzüyor."

Vücudumu ona dolayıp onu suya itiyorum. Kolayca gidiyor ve tekrar yukarı çıktığında yüzündeki ifade tamamen eğleneli. Uyuyor olabilir ama sonuçta içi ölü değil. Hissedebiliyor.

Daha iyisi mi?

O istiyor.

"Aman," diye omuz silktim. "Kaydım."

Beni tekrar pınarın duvarına yaslayıp sırtıyor. "Gerçekten çok zor bir insansın. Uzun süre dayanamayacak olman çok kötü. Eğlenceli olabilirdin."

Tekrar omuz silktim. "Geleceğin neler getireceğini kim

bilebilir?"

Aric, başımın iki yanındaki ellerini yaylı duvara bastırarak beni kafese koyuyor, sonra hafifçe geri itiyor. Aramızdaki mesafe hızla büyüyor. "Gerçekten kim bilir?"

On Yedinci Bölüm

ARİC

Kıyafetlerimi bankta bıraktığım yerden alıp patikaya geri dönüyorum, yarı çıplak bir şekilde yatakhaneye dönmek için pantolonumu giymek üzere yarı yolda duruyorum. Rey'le olan etkileşimimden dolayı tüm vücudum zonkluyor. Onun beni sinirlendirmesine izin vermemeliydim ama onda bir şey yok mu acaba...

Vücudumu silmek için gömleğimi kullanıyorum ve kendimi tekrar kemerin hemen yanında buluyorum.

"Aptal efsaneler," diyorum kollarımı nemli gömleğimin içine sokup kemerin tam altından yürüyorum. Anında omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor. Silkelenip yürümeye devam ediyorum ama ayaklarımın altında tuhaf bir his var. Kaşlarımı çatarak aşağı bakıp ayağımı kaldırıyorum. Kusursuz buzlu ayak izleri çimenlere basıyor.

Bana ait.

Yavaşça yutkunup omzumun üzerinden bakıyorum, sonra kemerden asıl patikaya uzanan bir patika görüyorum. Saniyeler içinde ayak izleri kayboluyor. Kahretsin. Belki de bu sefer ilaçlarımın dozunu gerçekten artırmaları gerekiyor. Yıllar oldu dozları ayarlayalı.

Reeve'in kontrolümü kaybedebileceğimden endişe etmesini suçlamıyorum. Kampüse geleceğini duyduğumdan beri aynı değilim.

Orada, kaplıcada Rey'i neredeyse öpüyordum. Sanki bir şey, tanıdık bir şey beni sardı. Isıtılmış sudan yükselen buharı görebiliyor olsam da, hissettiğim tek şey içimdeki soğukluktu. Dondurucu ama aynı zamanda yakıcı. Rey için yanıyordum.

Yurtlara doğru ağır adımlarla yürümeye devam ediyorum ve Rey'in ağzını, kollarımda hissettiğim duyguyu

düşündüğümde kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi attığını hissetmeyi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Onunla ilgili her şey yanlış.

O bir katil soyundan geliyor ve bunu hiçbir şey değiştiremez. Ciddi bir şekilde odaklanmam ve vücudumun ona bu şekilde tepki vererek bana neden ihanet ettiğini fazla düşünmemem gerekiyor. Nedenini bulmak zor değil, ama bunu ona itiraf etmeden önce öldürdüm.

O kadar güzel ki, bakmamak elde değil.

O alaycı, zeki ve biraz da savunmasız.

Sesi bile hipnotik; beni içten dışa ısıtıyor, ama sonra öyle yakıcı bir yanmaya dönüşüyor ki beynim bana tek bir dokunuşun bile degeceğini söylüyor; hatta sonrasında göğsüme bir bıçak saplasa bile. O bir kara dul ve onun ağına düşmeyi reddediyorum...

Ama sadece bir tadına bakmak hoş olmaz mıydı?

Parçalanmadan önce odamın güvenliğine ihtiyacım olduğu için hızla asansöre biniyorum. Kata ulaşmam belki otuz saniye sürüyor ama bu bile çok uzun. Koridorda ilerlerken, son birkaç gündür olduğu gibi tepemde ışıklar titriyor. Aniden midem bulanıyor.

Hızla odama girip lavabonun yanındaki su şişesini kapıyorum ve tavan dönmeye başlarken şişeyi yumrukluyorum. Görüşüm iki katına, üç katına çıkıyor. Suyu bitirip lavaboya yaslanıp aynaya bakıyorum.

Yüzümden kan damlıyor. Bağırıp su şişesini aynadaki yansımama fırlatıyorum. "Dur, hayır!"

Işıklar titreyerek sönüyor ve tekrar yandığında yansımam normale dönüyor. Baş dönmem de geçti ve odanın dönmesi durmuş gibi görünüyor. Ama yine de boğazım ateşli bir ağrıyla yanıyor.

Daha fazla.

Daha fazla suya ihtiyacım var.

Su şişemi üç kez daha dolduruyorum ve derin nefesler alıyorum, sonra ilaçlarımı alıp içiyorum.

Telefonum çalıyor. Büyükbabam, ya da kampüse her

döndüğümde ona hitap ettiğim gibi Sigurd. Kahretsin.

Cevap vermemeyi düşündüm. Ama aramaya devam edecekti, bu yüzden telefonu kaydardım ve yüzü ekranda belirdi. Kampüste, ofisindeydi. Arkasında sergilenen eserlerden anlayabiliyordum: rün döküm çelikten Asgard zincirleri; Ragnarök'ü çağırdığına inanılan lanetli boynuz Gjallarhorn'un parıldayan bronz bir kopyası; Jötunheim'ın parçalanmış taşlarından geldiği söylenen rünlere oyulmuş volkanik bazalt parçası; ve köşede, kilidi yılan gözü şeklinde, küçük, demirle bağlanmış bir sandık. Dürüst olmak gerekirse, bu adamla bir Zoom görüşmesine katılan hiç kimse geleceği hakkında pek de cesaretlenmeyecektir; ofisi ölüm, yıkım, yıkım ve ona karşı gelerseniz ne olacağının hatırlatıcılarıyla doludur. Tıpkı rünler gibi, o da bilerek güçlü eserlerle etrafını sarıyor.

"Evet efendim?"

"Kontrol hayati önem taşıyor, Aric. Bunun sana hatırlatılmasına ihtiyacım var mı?"

Benimkinin kaydığını nereden biliyor? Kaplıcadan dönerken bıraktığım buz izini gördü mü? Zorlaştığını kabul etmek istemiyorum ama... "Eve geri dönsem daha iyi olur. Derslere gidip gelebilirim-"

"HAYIR."

Söz havada asılı kaldı. Hiçbir açıklama yok. Sadece onun fermanı.

Tartışmaya girmiyorum.

"Uyanıyorsun, Aric."

Saçmalama. "Reeve biliyor mu? O da benim gibi mi?"

"Hâlâ uyuyor."

Kardeşimin güçlerimi kullandığını hayal ediyorum. "Muhtemelen en iyisi bu."

"Öyle mi dersin?" diye kükredi Sigurd. Bu, onun gerçek duygularının nadir bir göstergesi. Beni gülümseten bir şey, çünkü evet, Reeve konusunda kesinlikle aynı fikirdeyim.

Aklıma gelen tek şey, bir sürü çıplak kardan adam, zorunlu dondurucu soğuklar ve hayatta kalmak için vücut ısını

kullanma çağrısı. Evet. Büyük güç, büyük sorumluluk getirir; Reeve'in fazlasıyla yoksun olduğu bir şey.

"Sorularım var—"

"Ve manipüle edebileceğin bir düşmanın var."

Rey.

"Neden burada?" Tüm sorularımı dile getiremeden Sigurd başka birine el sallıyor.

"Profesör Higgins! Evet, buyurun." Ve Sigurd, başka bir şey demeden görüşmeyi sonlandırıyor.

Evet. Okulun ilk haftası. Büyükbabam üniversitenin rektörü. Ama yaşlı adamın benimle iletişim kurmak için birkaç dakika ayırması gerçekten canını sıkar mı?

Telefonu öfkeyle yatağıma fırlatıp duş rafımı kapıyorum. Odadan çıktığımda, Rey'in yeni döndüğünü görüyorum. Yanımdan geçerken, hâlâ taze bir bahar günü gibi koktuğunu anlayabiliyorum. Sanki dakikalar önce çamura bulanmış değilmiş gibi.

Tepemde ışıklar titremeye devam ediyor. Bu, kötü ruh halime hiç yardımcı olmuyor.

"Bütün dönem boyunca bunu mu yapacaklar?" diye soruyor, sanki patlamaya hazır olduğum yönündeki tüm uyarılara rağmen benimle bir sohbet başlatmak istiyormuş gibi.

Gözlerimi devirip yanından geçiyorum, ona geniş bir alan bırakıyorum. "Belki de artık bu kanatta olduğun için lanetlenmişizdir."

"Çok komik," diyor, bakışları kilitli kapısının önünde salladığı anahtar kartına odaklanmış halde.

"Şaka yapmıyordum."

Kilit sesi duyulur ve kadın döner. "Hey, Aric—"

"Hayır." Onu görmezden gelip banyoya giriyorum, onu hayatımdan ve düşüncelerimden olabildiğince uzak tutuyorum.

Kapı arkamdan kapandığı anda nihayet nefes alabiliyorum.

Odayı üç adımda geçip duşu açtım - sıcak, olabildiğince sıcak - sonra buhar aynayı kıvrıp beni resimden çıkarmaya

alışan parmaklar gibi yukarı doğru kıvrılırken iki elimi de lavaboya dayadım.

Soyunuyorum. İçeri giriyorum.

Sıcaklar yumruk gibi vuruyor ve ben bunu memnuniyetle karşılıyorum.

Dakikalar öylece uzun süre orada dikilirken geçiyor, su başımın üzerinden, sırtımdan aşağı vuruyor, onun anısını tenimden kazımaya alışıyor. İşe yaramıyor. Sıcaklık sadece onu daha yakın hissettiriyor.

Sesi hâlâ kulaklarımda yankılanıyor. Bana attığı o bakış - yarı meydan okuma, yarı davet- sanki kontrolümü kaybetmem için bana meydan okuyormuş gibiydi.

Ve neredeyse başarıyordum.

Başımı ne eğip alnımı fayansa yaslıyorum.

Bu böyle devam edemez.

Annem ve babam öldüğünden beri her şeyi içimde tuttum: kederimi, öfkemi, büyükbabamın aile mirasından geriye kalanları devralması beklentisini. Bu yükü ben istemedim. Ama yine de taşıyorum çünkü birinin taşması gerekiyor. Ta elimizden alınmadan önce birinin takması gerekiyor.

Odin'i ve anne babama yaptıklarını düşünmek bile kaslarımdın kasılmasına, yumruklarımdın içgüdüsel olarak sıkılmasına neden oluyor. Lanet olsun. Buraya sakinleşmeye geldim, öfkemi daha da artırmaya değil.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, ciğerlerim buharla doluyor, sıcaklığı içime çekip tutuyorum. Nefes alıyorum, e kadar sayıyorum. Nefes veriyorum, e kadar sayıyorum. Terapistimin bana öğrettiği egzersizi tekrarlıyorum ve nabzım yavaşlıyor, omuzlarım gevşiyor, kemiklerime bir kontrol hissi geri sızıyor.

Kontrol. Ne kadar basit bir kelime. Ve beni kırılmaktan alıkoyan tek şey.

Ama Rey odadayken hiç halim yok.

Ayaklarımdın altındaki zemini hiç uğraşmadan kaydırıyor. Bana sanki çoktan çözdüğü bir bulmacaymışım gibi bakıyor ve cevabından rahatsız oluyor.

Ve ondan bu yüzden nefret ediyorum. Neredeyse onu isteyen içimdeki kısımdan nefret ettiğim kadar.

Su soğuyor ama altında kalıyorum. Bu kadınla ne yapacağımı düşünürken acının beni bağlamasına izin veriyorum. Vazgeçmeyeceği çok açık. Hatta vazgeçemez bile. Ama bu, durumu kontrol altına alamayacağım anlamına gelmiyor. Bunu kendi lehime kullanacağım.

Sonunda dışarı çıktığımda kararımı vermiş oluyorum. Yavaşça, dikkatlice hareket ediyorum. Planın tanıdık bir battaniye gibi göğsüme çökmesine izin veriyorum.

Havlumu alıp belime doladım. Nefes aldım.

Yumruğumu buğulu yüzeyde gezdirerek aynada belirgin bir çizgi oluşturun. Bana bakan yansıma mı? Güzel. Her şeyiyle kendine güvenen bir adam gibi görünüyorum.

Ve hepsi basit bir plan yüzünden.

Yakınlaşmak mı istiyor? İzin vereceğim. Ona ayak uyduracağım, istediğini düşündüğünü vereceğim: erişim, yakınlık, etki.

Ve karşılığında ihtiyacım olan şeyi alacağım: Gerçeği. Neden burada olduğunu, babasının ne istediğini ve bunu nasıl durduracağını.

O zaman belki de -eğer akıllıysam- bu takıntıyı, insan olduğumu hissettiren son parçamı da almadan önce nasıl yok edebilirim.

On Sekizinci Bölüm

REY

Sorumu bitirmeme fırsat kalmadan Aric kapıyı suratıma çarptı.

Harika. İyi gitti.

Orada, olması gerekenden bir saniye daha uzun süre duruyorum, elimi yarı kaldırmış halde, sanki banyo kapısını çalıp tekrar deneyecekmişim gibi.

"Biliyor musun," dedi arkamdan bir ses, "bazı insanlar bunu bir işaret olarak algılayabilir."

Arkamı dönüp baktığımda Ziva'nın kapı pervazına yaslandığını görüyorum; diş fırçası ağzının kenarından lolipop gibi sarkıyor. Saçları elektrik mavisi uçlu buklelerden oluşan vahşi bir hale gibi, kedi desenli pijama şortu hâlâ Endir kapüşonlusunun altında kalçalarının altında duruyor. Hem kaotik hem de kibirli görünüyor.

"O sabah insanı değil," diye mırıldandım.

"Ben de değilim," diyor diş fırçasını ağzından çekip Aric'in kapısına doğrultarak. "Ama en azından onu silah olarak kullanmıyorum."

Kendimi tutamıyorum, homurdanıyorum.

Ziva sırtıyor, sonra fırçayı sol elindeki kupaya bırakıyor. "Tahmin edeyim. İnsani bir şey söylemeye çalıştın ve o da ölümcül bir bakış ve kapıyı kapatarak mı karşılık verdi?"

"Temel olarak."

Kollarını kavuşturdu. "Kişisel algılama. Herkese karşı böyledir. Özellikle de gerçekten önemli olabileceğini düşündüğü kişilere."

Kaşımı kaldırdım. "Tecrübeyle konuşuyormuşsun gibi geliyor."

Ziva'nın ifadesi biraz değişiyor ama bu beni durdurmaya yetiyor.

"Diyelim ki Aric'le çok eskiden beri tanışıyoruz. Çocukken en iyi arkadaşlık. İlkokulda falan - puding kaplarını paylaşırdı, matematik ödevimden kopya çekmesine izin verirdim. Tamamen platonik, trajik derecede sevimli."

Gözümü kırptırdım. "Peki... ne oldu?"

Ağız kırırdıyor ama bunda mizah yok. "Büyükbabası olayı yaşandı. Bir gün, artık hoş karşılanmadım. Hiçbir açıklama yok. Hiçbir uyarı yok. Sadece çok yaşlı bir adamdan, bazı isimlerin birbirine karışmaması gerektiğini hatırlatan çok nazik bir uyarı."

Göğsüm sıkışıyor. "Çünkü sen—?"

Ziva nefes nefese, elini göğsüne götürüyor. "Meksikalı Amerikalı mı?"

İrkildim. "Öyle demek istemedim—"

Gülerek beni savuşturuyor. "Rahatla Pamuk Prenses. Hayır, görünüşe göre tehlikeliyim çünkü fikirlerim var. Hem de yüksek sesli. Ayrıca bir keresinde bana baharatlı dediği için bir çocuğun pantolonunu yakmakla tehdit etmişim."

"Gerçekten mi?"

Ziva parmağını kaldırdı. "İddiaya göre."

Kıkırdadım. Elimde değil. Onda beni silahsızlandıran bir şey var, sanki bir tehdit olmadığımı, rakip olmadığımı, sadece... desteklenecek biri olduğuma karar vermiş gibi. Bunun ne kadar nadir olduğunu bilmiyorum.

"Aric'ten hoşlanmıyorum," diyorum, fazla düşünmeden. "Koridorda gördüğün her neyse, beş saniye sonra kapıyı suratıma çarptı."

Ziva, sanki bunu daha önce duymuş gibi kaşını kaldırdı. "Umursadığımı söylemiyorum ama umursasaydım? Dikkatli olmanı söyledim. Bu tür bir güç bedava gelmez."

Yavaşça başımı sallıyorum. "İyi ki yardım aramıyorum. Sadece cevaplar."

Bir ritim daha dinliyor, sonra sertçe başını sallıyor. "Harika. Sonra on beş dakikalığına yatağa dönüp dünyanın var olmadığını farz edeceğim." Diş fırçasını tekrar bana doğrultuyor. "Bana ihtiyacın varsa bağır. Ya da sadece psişik

titreşimler gönder. Onlara da karşılık veriyorum."

Odamın kapısı kapanana kadar bekliyorum.

Yatağımın kenarına çöküp derin ve derin bir iç çektim. Düşman olduğunu biliyordum ama baharda birbirimize çamur atarken Aric bir anlığına neredeyse arkadaşım gibi hissetti. Elbette hayatımı da tehdit etti ve dişlerini boynumda gezdirdi ama kendi kendime bunların hiçbirini gerçekten kastetmediğini söylüyorum.

Dikkat çekmeye bu kadar mı açım?

Muhtemelen. Yemin ederim, bu gidişle görülme ya da duyulma ihtiyacından asla vazgeçemeyeceğim.

Küçük oyun saatimiz başladığı gibi bitti. Ama benden bu kadar kolay kurtulamaz. Kapıyı suratıma çarpmış olmasına rağmen bunu söylüyorum. Uzun vadeli oynuyorum. Sorun değil.

Ayağa fırlayıp masama oturdum ve defterimi çıkardım.

Parmaklarım Laufey'den aldığım kağıt parçasının üzerinde geziniyor.

Bütün bunlar, bunların hepsi Laufey için.

Dikkatim dağılmıyor. Başarısız olamıyorum. Babamın benim üzerimde sahip olduğu tek koz o ve onu kullanacak. Onu kullanacak. Acımasızca.

Güvende mi acaba? Merak ediyorum. Üzgün mü? En eski anılarımda bile hep üzgündü. Saçlarımı örerken gülümserdi, beni uyuturken şarkı söylerken ve korktuğumda bana hikayeler anlatırken çok huzurlu görünürdü.

Çok uzaklardaki bir krallığın hikâyeleriydi bunlar, ama bu gerçektir. Ben prenestim. Ama kral kötüydü ve benden başka kurtarıcı yoktu. Halkın güvenebileceği tek şey bendim ve kötülüğü yenmek için sabırlı olmayı öğrenmem gerekiyordu. Tüm hikâyelerinin bir sebebi, gizli bir anlamı vardı. Tıpkı eylemleri gibi, Laufey de kelimelerini akılcıca ve amaçlı seçiyordu. Hiçbir şey tesadüf değildi, her şey tasarlanmıştı ve şimdi o ölüyor - ya da Mjöltnir'i zamanında bulamazsam ölecek.

Frigga'dan bahsetmiyoruz. Asgard'daki hayatın nasıl

olduğundan bahsetmiyoruz. Tıpkı şifa gücü için sevdiği birinin hayatını kurtardığı dışında, burada onunla neden evlendiğini de konuşmadığımız gibi. O zamandan beri karısından çok çalışanı oldu.

"Seni kurtarmanın bir yolunu bulacağım," diye fısıldıyorum.

Rünlerle dolu notu inceliyorum. Bunlardan birini Endir'de görmüştüm. Diğerlerinin ne anlama geldiğini biliyorum, yani kampüste bunlardan herhangi biriyle karşılaşırsam... Belki beni Mjöltnir'e götürmezler, ama belki benim için bir tür koruma veya kalkan oluşturlar?

Notları inceleyerek herhangi bir referans arıyorum ve Mjöltnir'in resminde tekrar duruyorum.

Maddeleri okudum: "Asgard'ın tarihini ve tüm savaşları barındırır. Dünyaları hem inşa etme hem de yok etme gücüne sahiptir. Yalnızca layık gördükleri tarafından kullanılabilir. Thor için cüceler Brokk ve Eitri tarafından yaratılan Mjöltnir, Thor'un gücünü kontrol etmeye yardımcı olur. Diğer tüm eserler gibi bir kişiliğe sahiptir; hissedebilir, konuşabilir ve etkileşime girebilir. Orijinal sahibi: Thor."

Defteri kapattım.

Mjöltnir iletişim kurabiliyor.

Acaba Aric'e herhangi bir noktada iletiliyor mu? Belki rüyalar veya vizyonlar aracılığıyla? Mjöltnir, dün gece bahsettiği kabuslar aracılığıyla onunla mı konuşuyordu? Bunu daha önce nasıl kaçırdım?

Merakımdan babama mesaj atıyorum, oysa konuşmak istediğim son kişi o.

Ben: Mjöltnir Thor'la hiç konuştu mu?

Bekliyorum.

Son olarak ekranda noktalar belirir.

Odinfather: Thor öldü. Ölülerden bahsetmiyoruz.

Ben: Bir çekiçten bahsediyoruz. Ama yaptım.

Odinfather: Savaştan önce birbirlerinden ayrılamazlardı. Aile gibiydiler.

Ben: Peki ya savaş sırasında?

Odinfather: Tarihi biliyorsun. Thor öldü, Mjöltnir alındı.

Ben: Yani onun için yas mı tutuyor?

Odinfather: Ben de öyle. Her gün.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Ben: Thor'un fırtınası gökyüzünde, Tanrıların en büyük salonu olan Bilskírnir Salonu'nda sonsuza dek ve hiç bozulmadan devam etsin.

Odinfather: Yarattığı fırtınaların arasında huzur bulmasını dilerim.

Telefonu bırakıp kelimelere bakıyorum. Üvey kardeşimle hiç tanışmadım. Ama Odin'in cevaplarının altındaki sessizlik, Thor'u sevdiğini söylüyor bana - kendi çarpık tarzıyla. Ve eğer Mjölñir, sahibini yansıtacak şekilde yaratıldıysa, o olmadan şimdi ne anlamı var?

Keder ve güç, asla unutulmayan bir kalıntıda mı saklı?

Eğer çekiç yas ise, o zaman bunu düşündüğümde daha iyi anlıyorum.

Ve bir şeyi kesinlikle biliyorum:

Mjölñir Tanrılara aittir. Aileme aittir.

Ve onu eve getirecek olan da ben olacağım.

Telefonuma bakıyorum. Oryantasyon için aşağı inmeme on beş dakika kala, üzerime temiz kıyafetler giyip saçımı geriye atmaya yetecek kadar zaman. Aynada yüzümü düzeltiyorum. Dudak parlatıcısı. Pudra. Tepeden atkuyruğu. İyi uyumuş ve ellerinde hiç kan olmayan bir kız gibi görünüyorum.

Oryantasyon paketimi alıp sırt çantamı omzuma atıyorum. Defter ve bıçak, ihtiyacım olana kadar yatağımın altında kalıyor.

Aric üstünlüğün kendisinde olduğunu düşünebilir ama bugün aşırı oynadı. Beni istiyor. Ve bunu kullanabilirim.

Ziva'ya da dediğim gibi... Bazı cevaplara ihtiyacım var.

On Dokuzuncu Bölüm

ARIC

Bazen Sigurd'dan nefret ediyorum. Kalabalıklardan hoşlanmadığımı, insanlarla ilgilenmediğimi biliyor, ama yine de torunlarının -ikisi de- öğrencileri gün batımı kampüs turuna katılmaya ikna edecek çekim gücü olacağına ısrar ediyor. İşte buradayız.

Kabul ediyorum, Reeve Endir'i hiç kimse gibi tanıtamıyor ve onu bir Ivy League ütopyası gibi gösteriyor. Derslere bir kez bile zamanında gelmediği gerçeğini saymazsak, bu neredeyse etkileyici.

Ayrıca, bu turlara katılmayı kabul ederek büyükbabamızı memnun etmek onun için kolay. Reeve için her şey kolay. O altın çocuk. Her zaman neşeli, her zaman popüler.

Ancak birçok hayranına rağmen, Reeve'i en çok seven her zaman Reeve olmuştur. Yemin ederim, kendi sesini duymak bile bu noktada ona orgazm yaşatabilir. Harika bir kardeş, sadık, güvenilir, ama narsisizm o kadar güçlü ki, bundan dolayı özür bile dilemiyor.

Yurdumuzu ziyarete gittiğimizde, elinde dev bir yeşil bayrakla ön kapıdan çıktığında okul ruhunu yansıtan turne coşkusunun geri kalanını yakalamasını bekliyordum.

"Hayır." İşaret ediyorum. "Geçit törenindeymişiz gibi bayrak tutmuyorsun. Geri koy."

Sırıtıp kağıdı çeviriyor. "Üzerinde benim yüzüm var."

"Tanrı aşkına, biraz ara verebilir misin? Bir kerecik olsun?"

Başını eğdi. "Hayır, sanırım yapamam. Ayrıca, bu yeni öğrencilerin hayatlarının en sıkıcı iki saati olacak bu süreçte komik bir rahatlama oldu. Onlara bu süreci atlatmalarında yardımcı olmak için içine ot katılmış brownie yapmayı ciddi ciddi düşündüm, sonra Washington'da yasal olmasına rağmen, yine de insanları bilgileri olmadan uyuşturacağımı

fark ettim." Gerçekten üzgün görünüyor.

"Vay canına, ne kadar da zekisin."

"Sınırlarım var" diyor ama bunu söylerken bile yüzünde ciddi bir ifade oluşmuyor.

"Hayır, yapma." Burnumun kemerini sıkıyorum, başımın ağrımaya başladığını hissediyorum.

Bana yapmacık bir sırıtış atıyor, sonra aptal Gucci şapkasını başına takıp yürümeye başlıyor. Onu tur buluşma noktasına kadar takip ediyorum ve oraya vardığımda, yaklaşık kırk öğrencinin toplanmaya başladığı yerden birkaç adım ötede, Endir Üniversitesi karşılama tabelasının yanındaki bir yeri seçiyorum.

Herkes sanki hayatlarının en iyi turnesi olacakmış gibi sohbet edip gülüyor. Biliyorum, sadece birinci sınıf öğrencilerinin okulun ilk haftasındaki heyecanlarını yaşıyorlar ama böyle bir şeyi saf, katıksız bir neşeyle beklemenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

Beni bu şekilde hissetmekten alıkoyan şeyin bir kısmının kullandığım ilaç olduğunu biliyorum. Beni uyuşturuyor. Rey Endir'e gelmeden önce daha iyi etki ediyordu. Şüphesiz, onun etrafında hissettiğim kontrolden çıkmış hislere, her an çıldıracağım korkusuna kıyasla uyuşmayı tercih ederim.

Ve tıpkı Beelzebub'u çağırır gibi, kalabalığın arasına karışıyor ve kocaman, bilmiş bir sırıtışla tam önümde durana kadar kalabalığın arasından ilerliyor. Bol kot pantolon ve spor ayakkabı giymiş, siyah kısa üstlü bir sweatshirt giymiş ve saçları yüksek bir atkuyruğu şeklinde toplanmış.

Zahmetsizce güzel.

Çok sinir bozucu.

Güzel şeylere güvenmem. Yüzeyin altında her zaman bir şeyler gizlenir, ya da Rey'in durumunda olduğu gibi, ortaya çıkıp boğazınızı kesmeyi bekleyen bir sürü şey vardır.

Bana gülümsüyor.

Onu görmezden gelip Reeve'e katılıyorum.

"Hoş geldiniz." Reeve bayrağını havaya kaldırdı. "Her zaman yeşil bayrağı, yani beni takip ettiğinizden emin olun."

Etrafımızdaki birkaç kız kıkırdadı. Elbette kıkırdadılar. "Ve kardeşimle birlikte size üniversiteyi gezdirmekten büyük onur duyduğumuzu bilin. Çoğunuz yurtları ve yemekhaneyi çoktan gördünüz, bu yüzden sizi fen binasını, ticaret binasını, sanat ve müzik bölümlerini gezdireceğiz." Duraksadı ve bunun dramatik bir etki yaratmak için olduğunu biliyordum. "Sonra, turu bitirmek için Ormir Salonu'na uğrayacağız!"

Herkes bir anda konuşmaya başlıyor. Ormir Salonu efsanevi bir yer. Tapınak hakkında çok sayıda teori var. Eksantrik bir milyarderin eseri olduğu söyleniyor. Bir pagan tarikatının toplantı evi. Bazıları ise gerçekten İskandinav kökenli olduğuna inanıyor. Hayalet avcılığı programları, burayı Kuzeybatı'nın en perili yerlerinden biri olarak görüyor.

Hayır, perili değil. Ama orada bazı korkunç şeylerin olduğuna dair söylentiler var.

O salonda duyulan fısıltılar, antik yapı ile onu çevreleyen su arasında esen rüzgarın sesinden başka bir şey değil, ama insanlar hâlâ inanıyor.

Çünkü insanlar aptaldır.

Reeve bayrağını havaya kaldırıp sallıyor. "Şşş. Oraya vardığımızda kuralları tekrar gözden geçiririz. Önce sıkıcı şeylerden başlayalım." Dönüp yürümeye başlıyor. Onu takip ediyorum ve aniden Rey'in yanımda olduğunu hissediyorum.

Ben de onun kokusunu alıyorum.

"Ne?" Dönmüyorum. "Ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey," diyor hemen. "Yürüyorum sadece. Uygun mu?"

Homurdanıyorum.

Benimle aynı hızda gidiyor -ki bu etkileyici bir şey, çünkü bacaklarım en az 15 santim daha uzun- ama en azından benimle konuşmuyor veya bana dokunmuyor.

Bilim binasını gezdikten ve sanat bölümüne geçtikten sonra, neden beni hiç etkilemeye çalışmadığını merak ediyorum.

Bir saat sonra son binaya geldik - iş. Reeve, bağışlarıyla

her kanatta yer alan Sigurd ve diğer bağışçılardan bahsediyor. Sonunda Rey'e bir şey söylemek için dönüyorum, ama sonra uzaklaştığını fark ediyorum. Kalabalığı taradım ve sonunda onu Reeve'in yanında görüyorum. Rakamlar.

Kaşlarımın daha da çatıldığını hissediyorum. Neden umursuyorum ki?

Reeve, Rey'in söylediği bir şeye gülmeye başlıyor ve damarlarımda bir öfke dalgası dolaşiyor. Onun düşman olduğunu biliyor. Gezegendeki en komik insan bile olsa onunla gülmemeliydi.

Dikkatini çekmek için elime öksürüyorum.

Reeve başını kaldırmıyor.

"Reeve," diye çıkıştım sonunda.

Gözleri gözlerime kilitlendi. Ne yaptığını çok iyi biliyor. "Evet?"

"Çok geç olmadan Ormir Salonu'na gitmeliyiz."

Geçerli bir mazeret. Karanlık çöktükten sonra kapılardan geçilmesine izin verilmiyor; yıllar içinde çok sayıda öğrenci ya boğuldu ya da kayboldu. Bazıları boğulmaların, salonun inşa edildiği kaynak suyuyla beslenen havuzdaki akıntının yönüyle ilgili olduğunu düşünürken, diğerleri insanların suda çok uzun süre kalıp bunun kendilerine özel güçler vereceğini düşündükleri için boğulduklarını söylüyor. Kimse aslında hiçbir şey bilmiyor, sadece gece burada olmanın akıllıca olmadığını. Ve yüzmek asla güvenli değil.

"Üniversite, o kapılardan geçirdiğimiz herkesten sorumludur," diye hatırlattım Reeve'e.

Başını sallıyor. "Doğru. Doğru." Birinci sınıf öğrencilerine, "Tamam, Endir ailesi, hadi başlayalım!" diyor.

Rey yanından ayrılıp grubun yanına dönüyor. Reeve bayrağını kaldırıp bizi tüm ihtişamıyla Ormir Salonu'na doğru yürütürken, Rey tekrar yanıma oturma zahmetine girmiyor.

Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor, yaklaştıkça daha da güçleniyor.

Kapılardan geçerken aniden serin bir esinti başladı, grubun

etrafında döndü ve sonra her şey sessizliğe büründü. Açıklayamıyorum ama kalbim aniden hızla çarpmaya başladı.

Bir çocuk bağılıyor: "Hayalet bu!"

Rey aniden yanıma gelip kısık sesle fısıldadı. "Ya da öfkeli Tanrılar."

Gözlerimi devirip cahil numarası yapıyorum. "Bana bunların hiçbirine inandığını söyleme."

Ormandan gelen soğuk havaya karşı kendini sıkı sıkı sarıyor ve yürümeye devam ediyor. Antik tapınağa yaklaştıkça hava soğuyor, ta ki nefesimi yüzümün önünde görene kadar. Sakinleşmem gerekiyor ama sakinleşemiyorum.

Parmak uçlarım karıncalanıyor. Damarlarımda ürperti dolaşıyor. Ellerim buzla kaplı.

Tekrar.

Bir anda kendimi rüzgarlı bir sahilde buldum, dalgalar kıyıya vuruyordu, yüzümde tuzlu su birikintileri vardı ve düşmanımın kızı öpebileceğim kadar yakınımda oturuyordu.

O gün içimde bir şeyler değişti.

Bir baraj yıkılıyor, bir kapı açılıyor. İçimden bir parçanın nasıl parçalandığını anlatacak kelimeler bulamıyorum.

Tek bildiğim, Rey'in ortak noktamız olduğu. Varlığı, kaçamadığım soğukta bir alev. Her temas, içimdeki uçurumu daha da derinleştiriyor ve içimdeki canavarın özgür kalmak istemesine neden oluyor.

Ellerimi ceplerime sokuyorum. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor, alnımdan yapışkan bir ter fışkırıyor. Kahretsin, oluyor.

Rey'e fark edip etmediğini anlamak için gizlice baktığımda, nefesinin de aynı şeyi yaptığını fark ediyorum, yani dışarısı gerçekten soğuk olmalı. Verdiği rahatlama nefesinden nefret ediyorum; havasının da buz tuttuğunu biliyorum ama bu buz gerçek sıcaklıktan kaynaklanıyor, benden değil.

Kafamın içindeki küçük bir ses fısıldıyor... şimdilik.

Bunu bilincimden itiyorum.

Saklamak, açıklamak giderek zorlaşıyor ve biliyorum ki bir gün bu imkansız olacak.

"Diğer öğrencilerle kalmalıyız." Başını sertçe sallıyor ve grubun geri kalanına yetişiyoruz.

"Tamam." Reeve devasa taş girişin önünde duruyor.

Demir kapının kendisi en az üç metre yüksekliğinde. Binanın geri kalanı, taş kazınmış ikonalar ve rünlerle eski bir tapınak gibi inşa edilmiş. "İçeride yaklaşık otuz dakikanız olacak. Lütfen merdivenlerin altındaki havuza girmeyin. Geri dönmeyeceğinizi söylediğimde bana güvenin. Bir sebebi var, iplerle çevrili, bu yüzden pislik olmayın, tamam mı?"

Herkes onayını mırıldanarak binaya girmeye başlıyor. Telefonlar açık, kameralar tıkırdıyor veya canlı yayın yapıyor.

"Daha önce gördüğüm en büyük canavar bu," diye fısıldıyor Rey yanımda.

"Eh, Odin'le yaşıyorsun, öyle mi?" Başımı kaldırıp devasa yapıya baktım. Kadim siyah taştan yapılmış yapı, en az üç kat yüksekliğinde ve orman etrafını sarmış gibi görünüyor; ağaçlar sanki onlara aitmiş gibi yanlarına doğru büyüyor. Zirvesinde, dokuz bükülmüş demir kule, göğe doğru uzanan yılan benzeri bir tanrıyı oluşturuyor; ağzı sessiz bir çığlıkla açık, gözleri boş.

Dik çatı, siyah arduvazla kaplı. Meşe kapının üzerinde, demir şeritlerle çevrili ve taş kazınmış solmuş rünlerle dolu başka bir yılan daha var.

Her yer canlı gibi. Ve birini yemeye hazır.

Çocukken babam beni buraya getirirdi. Taşlardaki oymaları, rünleri, hikayeleri anlatmaya çalışmaktan vazgeçene kadar ağlardım. Komik olan şu ki, bunu yıllardır hiç düşünmemiştim, muhtemelen genellikle bu bölgeden vebadan kaçır gibi uzak durduğum içindir.

Rey binanın ön cephesini inceliyor, bakışları sanki her ayrıntıyı ezberlemeye çalışıyormuş gibi rünleri takip ediyor.

"Senden sonra mı?" diye soruyor.

Baktığımı fark ettim. Tapınağa değil. Ona.

"Evet." Kapaıya dokunuyorum ve hemen elimi geri çekiyorum.

Eminim canım yanmıştır ama avucuma baktığımda gayet iyi görünüyor.

"Her şey yolunda mı?" Kaşlarını çattı.

"Kendin için endişelen." Yanından geçip kapıyı bir daha dokunmadan omuzlarımla açtım ve geniş kutsal alana doğru yürümeye devam ettim. Hava, en arkadaki açık lagünlerden ve tapınağın altındaki havuza akan sürekli sudan dolayı nemliydi. Tütsü kokusu hâlâ ürkütücü derecede güçlüydü, sanki binanın bir parçası olmuş ve gitmeyi reddetmişti. Yüksek kirişler bir cesedin kaburgaları gibi kavisliydi, yüzeylerine bedensiz yüzler oyulmuştu ve her biri acı içinde ağlayan insanlar gibi görünüyordu.

Rey bana yaklaşıyor. "Bu çok ürkütücü."

Neredeyse güleceğim.

Hayır. Savunmanı yıkmasına izin verme. "Tarih genellikle öyledir."

Reeve, birinci sınıf öğrencilerini salonda gezdiriyor ve gösterileri arasında grupta selfie çekiyor. Hikâyeleri, her zamanki gibi, fazlasıyla süslü.

Rey yanımda geride duruyor. En yakın duvara doğru yürürken gözleri kısılıyor ve uzanıp elini geri çekiyor. "Neden yanık izleri var?"

Bir eşek olup uzaklaşmak istiyorum ama bunun yerine ona cevap veriyorum, cezaya aç bir obur gibi. "Rahiplerin burada Tanrılara kurbanlar sunduğunu, onları geri getirmek için adaklar sunduğunu söylüyorlar. Ama ben inanmıyorum. Bunlar hediye değildi; kefaretti. İnsanlık tüm hatalarını telafi etmek için kendini kurutuyor."

"Bu... karanlık." Dudaklarını yalayıp bana boş bir ifadeyle baktı. "Hangi Tanrılar?"

"Önemi var mı?" diye çıkıştım.

"Belki."

"Sanırım İskandinav tapınağı." Omuz silktim. "Kimse tarihini belirleyemese de sonuçta bir İskandinav tapınağı."

"Gerçekten mi?" diye şüpheyle sordu. "Washington eyaletinin Batı Yakası'nda antik bir İskandinav yapısı."

"Tarih her zaman doğruyu yazmaz." Omuz silktim. "Leif Erikson, Kolomb'dan çok önce Amerika'ya seyahat etti."

"Yanlış sahil. Ama... adil."

"Tapınak kapısının etrafındaki oyulmuş rünlerden anlayabilirsin. Dokuz Diyar için dokuz rün."

"Bifrost'un dünyamızı, kayıtlı zamandan çok önce başka dünyalara bağladığı söylenir. Bilirsin, eğer böyle şeylere inanıyorsan." Gözleri neredeyse beklenti dolu görünüyor.

"Tabii, neden olmasın. İşte bu kadar. Gizem açıklandı. Başka sorunuz varsa, yoksa gittiğiniz yönün tersine yürüeyebilir miyim?"

Bana baktığında gülümsemesi zoraki görünüyor. Sanırım bu bizi ikimiz yapıyor, ama o bunu daha iyi gizliyor. "Açıklık bırakmamalıydın."

"Çaylak hatası," diye homurdandım.

Sırıttırıyor, sonra salonun arkasını işaret ediyor. "Bu ne?"

Sinirli iç çekişimi içimde tuttum. "Suyu yansıtacak şekilde aşağı doğru eğilen çok ürkütücü bir obsidyen ayna."

Rey havuza doğru ilerliyor, ben de onu takip ediyorum. Uzaklaşmak da cabası.

"O havuz zifiri karanlık." Titriyor. "Sanırım çok derindir."

"Suyu sevmiyor musun?"

"Özellikle değil." Havuzun kenarından biraz uzaklaştı.

"Suyu neden aynayla yansıtıyorsun?"

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun?" diye sinirle karşılık verdim. "Reeve bu konuda daha fazla şey biliyor olabilir. Bütün bu işlere meraklı ama sanırım bunun suda hapsolmuş Tanrılarla falan bir ilgisi var. İnsanları kurban edip aynayı suya koyup, Tanrıların ruhlarını almak için yüzeye çıktıklarında yansımalarının esaretten kurtulduklarında nasıl olacağını görmeyi beklerlermiş." Bana üç başım varmış gibi baktığını görünce ona baktım. "Çünkü bir Tanrı'nın gözlerinin içine bakamazsın."

"Şey, neden Tanrı'nın gözlerinin içine bakamıyorsun?"

"Çünkü insanlar buna layık değil." Elimi çeviriyorum. "Görmek için aynaya bakmalısın. Medusa gibi bir şey - yanlış mitoloji ama benzer bir kavram."

Bu açıklamayla ona yardım etme ihtiyacı hissetmemin sebebini bilmiyorum. Sanki ağzımdan dökülen kelimeleri, nefesimi kontrol edemediğimden daha fazla kontrol edemiyorum. Ayrıca, gerçekten bilmediği için mi yoksa beni kıskırttığı için mi sorduğunu anlayamıyorum.

"Ah. Tamam." Rey başını sallayıp aynaya bakıyor ve bulanık göl suyunu gözlemliyor. "Karanlıktan başka bir şey göremiyorum."

"Hepsi bir efsane," diyorum hızla, göğsümde sızlayan bir soğuk dalgası yükselirken. Muhteşem bir zamanlama. "Gitmeliyiz. Gece burada olmak istemezsin. Daha da ürkütücü. Yine de, eğer bu seni korkutuyorsa, acele etme."

Rey gözlerini devirdi. "Kolay kolay korkmam. Sanırım en kötüsünü gördüm."

"Baban meşhur bir katil. İnsanları parçalara ayırırken son derece yaratıcı olduğundan eminim."

Soğuk artmaya devam ediyor. Peki nereden geliyor?

Aynaya tekrar baktı, bakışları kısıldı. "Obsidyenin üstüne kazınmış bir şey var," diye mırıldandı ve daha da yaklaştı.

Keskin bir düdük sesi ikimizi de yerimizde sıçratıyor.

Muhtar.

Shit For Brains tekrar patlıyor, sonra o saçma bayrağı sallıyor ve diğer öğrenciler onu bir lemming sürüsü gibi salondan takip ediyorlar.

"Biz de gidelim," diyorum ona.

"Bir saniye. Sanırım bu runu tanıyacağım." Ayak parmaklarının ucunda yükseliyor.

Boyumu artırdığım için daha rahat görebiliyorum.

"Raido" diyoruz aynı anda.

Ön kapı çarparak kapanıyor ve odanın içinde bir rüzgar esintisi oluşuyor. Rey arkasını dönüyor ama çok geç; ayna aniden dönüyor, devasa taş levha kafasının arkasına çarpıyor ve tekrar çarpmasını engellemeye çalıştığımda beni

kesiyor. Kenarları keskin ve pürüzlü. Yere düşüyor.

"Kahretsin!" Onu yakaladım, yanına diz çöktüm. Başı taşa çarpmadan önce yanına ulaştım ama boynundan kan sızıyordu. "İyi misin?"

Ayağa kalkıp başının arkasına dikkatlice dokundu. "Ah, evet, bu tuhaftı-" Gözleri odaklanmayı kaybetti.

"Rey? Rey?" Panik yükseliyor.

Yüzünü kavıyorum ama tenim onunkine değdiği anda hava değişiyor. Bir zamanlar durgun olan havuz şiddetle dalgalanıyor, sanki karanlık derinliklerinde bir şey yeni uyanmış gibi taş kenarlarına çarpıyor. Soğuk beni ısıtıyor, geri çekilmeye çalışıyorum ama ellerim hareket etmiyor; tenine yapışmış halde donmuşlar.

Sırtım alev almış gibi tutuşuyor, bedenim titriyor.

Buradan çıkmamız lazım.

Yirmiinci Bölüm

ARIC

Rey'in yüzüne dokunduğum her yer kırağıyla kaplandı. Geri çekilip onu ikinci kez yere düşürdüm.

Kahretsin. Tekrar ona uzanıyorum.

Hâlâ şaşkın ve suyla ilgili bir şeyler mırıldanıyor, ama ben bizi binadan çıkarıp kapıyı arkamızdan çarpmayı başarıyorum. Nedenini bilmiyorum ama dönüp yukarı bakıyorum, bakışlarım kapının üzerine eski İskandinavca yazılmış cümleye takılıyor.

Suyun hatırladığı, kanın yas tuttuğu yer.

Endir'e giden yola geri döndüğümüzde titriyorum. Hâlâ sessiz ama en azından iyi görünüyor - gerçi bu terimi biraz gevşek kullanıyorum. Gözleri donuk ama sanırım kafasının üzerine beyin sarsıntısı geçirecek kadar sert düşmedi. Yara aynanın suçu ama beyin sarsıntısı onu ikinci kez yakalayamadığım için kesinlikle benim suçum. Sırtım hâlâ boynumun altında, tam omurgamda yanıyor. Kahretsin, ne yaptım ben? Gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Gruba yaklaştığımızda Reeve kaşlarını kaldırıyor ama onu görmezden gelip Rey'i uzaklaştırıyorum. "Yurtlara dönüyoruz."

Oraya vardığımızda, ellerim hâlâ titreyerek kartımı kapıya vuruyorum. Asansöre doğru sessizce yürüyoruz. Kata inip onun karşı tarafına geçiyorum. Artık birbirimize dokunmuyoruz ama nefesini hissedebileceğim kadar yakın.

"Yarayı temizledikten sonra bu gece okul hemşiresinin seni kontrol etmesi gerek. Beyin sarsıntısı olduğundan şüpheliyim ama kim bilir." Hava ikimiz için de çok ince, asansör çok dar geliyor. İyi olup olmadığını sormak istiyorum ama umursamamalıyım. Arayan Rey.

Ben odama gidip kendimi tamamen kaybetmemeye

çalışırken o gördüğü kabusla uğraşabilir.

"Evet, o düşüş beni biraz sarstı." Başını sallıyor. "Ama şimdi iyiyim. Biraz uyuduktan sonra derslere hazır olacağım." Rey başının arkasına dokunuyor. "Kan yok, bu hem güzel hem de endişe verici. İlk başta kafamda kocaman bir yara olduğunu sandım."

Yüzüne dokunduğumda olanları düşünüyorum. Belki de yanılmışımdır? Belki de çabuk iyileşiyordur?

Ama o don, o yanma hissi... Onu görmezden geliyorum. Kafamın içinde. Öyle olmak zorunda.

"Mide bulantısı mı var? Baş ağrısı mı?" diye soruyorum. Beyin sarsıntısı geçirmişse uyumasına izin veremem.

"Hiç yok," diyor hafif bir gülümsemeyle. "Sadece biraz kan."

"Bakayım mı?" Yanına gidip saçlarını kaldırıyorum, kendi paranoyamdan uzaklaşmaya ihtiyaım var, hatta bunu bana verenin ailemin katili olduğunu bile düşünüyorum.

Haklı; taze kan var.

Ama aynanın keskin kenarından bir kesik olması gereken yer...

Hiçbir şey yok. Sadece pürüzsüz, yumuşak bir cilt.

Benim elim zaten iyileşiyor, bu şaşırtıcı değil, ama o benim ne kadar hızlı iyileştiğimi fark edemeyecek kadar kendinde değil.

Saçlarını bırakıp geri çekildim. "Evet, sadece kanı yıkaman gerek. Kesik sa izginde falan olmalı," diye yalan söyledim. Bunun neden olabileceğine dair ona veya kendime verecek cevabım yok. En iyisi unutam.

Başını sallıyor. "Yapacağım. Benim için endişelenme. Yaralanmaya yabancı değilim."

Bu ne demek oluyor?

Odasına girip kapıyı yüzüme kapatırken gayet sakin görünüyordu; ben ise koridorda içten içe bir bunalım yaşıyordum.

Ellerim devasa donuk eldivenlere dönüşüp yüzünde dondu kaldı ve şimdi ne onda ne de elimde hiçbir yara var. Tanrıya

şükür tepkimi görmedi, ama neden şimdi? Neden o?

Odamda volta atıp aynada kendime bakıyorum. "Kontrolü kaybetmiyorsun. Sorun onda, streste, koşullarda; sorun sende değil."

Ve yine de bunu söylerken bir şeylerin ters gittiğini biliyorum.

Hâlâ beni rahatsız eden acıyı hafifletmek için sırtımı esnetiyorum. Bana da bir şey mi çarptı? Gömleğimi çıkarıp yere atıyorum ve arkamı dönüyorum.

Gün gibi apaçık, öfkeli siyah bir rün boynumun hemen altından başlayarak bana bakıyor.

Raido'nun en basit hali.

Bir uyarı.

Normalde önümdeki yolculuğun bir parçasıydı ama bu bana el sallıyor olabilir.

Eh, bok.

Ve ben donu ve duygularımı kontrol etmenin en büyük sorunum olduğunu düşünüyordum.

Yirmi Birinci Bölüm

REY

Üniversitenin ilk günü.

Ve ben zaten geç kaldım.

Saçmalık.

İlk dersim için eşyalarımı toplamaya çalışırken aynayla yaşadığım o tuhaf karşılaşma beni hala biraz sarsıyor.

Dün gecedan beri bir düzine kez baktım ama hâlâ gerçek yarayı bulamıyorum. O ürkütücü tapınakta birkaç saniye yatarken, Aric'in bana iyi olup olmadığımı sorarken koyu gözlerinin parıldadığına yemin edebilirdim. Başımı kısaca tuttu ve beni o kadar hızlı bir şekilde serinleten bir his kapladı ki acıyı tamamen unuttum. En hafif tabirle garipti ve sonra aniden binadan çıktık ve hiçbir şey olmamış gibi geri yürüyorduk. O serinletici hissi daha önce sadece Laufey'nin beni iyileştirdiği zaman hissettim - ama eğer bir şey olacaksa, Aric beni ölüme terk eden ilk kişi olurdu, bu yüzden hiçbir yolu yok.

Belki o uyuyordur ama güçleri uyumuyor mu?

Belki de hissettiğim ürperti, tapınağın ürkütücü atmosferinden ya da o havuzda insan kurban edildiğine yüzde yüz inanmamdan kaynaklanıyordu. Tanrılar hep buradayken ve kendi varlıklarının farkında değilken, Tanrıları çağırmak için insan öldürmek ne kadar da aptalca.

Hapsedilmiş. Yalnız. Unutulmuş.

Babamın içinden taşan acıyı neredeyse anlayabiliyorum.

Aklımdaki tek gerçek soru şu: Hangi Tanrıları çağırmaya çalışıyorlardı? Devleri mi? Bizi mi? Acaba babam biliyor mu? Mjöltnir'le hiçbir ilgisi olmadığı için bana söylemezdi herhalde.

O tapınak Mjöltnir'le bağlantılı olabilir mi? Öyle olsaydı bir şeyler söylerdi sanırım ama zaten bana hep yarım yamalak

gerçeklerle konuşuyor.

Çantamı karıştırıp anahtar kartımı ararken alt dudağımı ısıyorum. Tapınağın dışındaki rünlerin hiçbirisi Laufey'nin notuyla uyuşmuyordu. Ama aynadakiyle uyuşuyordu. Raido, yolculuklar ve hac yolculuklarıyla ilişkilendirilen güçlü bir rün. Bu yüzden, onu bir ibadethanede bulmak şaşırtıcı değil.

Kampüs, şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla, patikalardan binalara kadar her yer rünlerle dolu. Sigurd Erikson açıkça koruma alanları kurmuş. İnsanları dışarıda tutmak için mi? Yoksa içeride tutmak için mi?

Hatta belki de aktif değillerdir. Endir'e ilk vardığımda Thurisaz'a bastım ve kaya bana alaycı bir şekilde baktı, ne sihir ne de başka bir şey. Laufey'den gelen notla rünler arasında bir bağlantı varsa, bunu daha sonra araştırmam gerekecek. Öncelikli meseleler. Parmaklarım anahtar kartımı kavrarken elimdeki yeni işe odaklanmam gerek.

Müfredatımı buluyorum.

Masamdan basılı programı hızla alıp çantama tikiştiriyorum, telefonumu alıp kot pantolonumun cebine koyuyorum, sonra da kapıyı açıyorum. Reeve çoktan diğer tarafta duruyor, elini kaldırmış, kapıyı çalmaya hazır.

"Ormir Salonu'ndan geçtikten sonra geceyi atlattığından emin olmak için geliyordum," diyor ve bana kaşlarını hafifçe sallayarak ekliyor. Neden yakışıklı olanların hepsi tam bir psikopat?

"Birkaç dakika boyunca kritik bir durum vardı." Omuz silkip kapıyı arkamdan kapattım. "Ama başardım."

"Kahretsin." Reeve yüzünü buruşturuyor.

Ben de ona karşılık olarak orta parmağımı gösteriyorum.

Aric'in odasından sesini duyamıyorum. Çıktı mı? O kadar mı geç kaldım? Reeve dün, ilk derslerimizden önce tüm öğrencilerin kısa bir açılış törenine katılacağını söyledi.

Aniden onu kontrol etme ihtiyacı hissettim. Dün gece de oldukça sarsılmış görünüyordu. Ama... neden düşmanım için endişeleniyorum ki? Ne önemi vardı ki? "Şey-" Reeve'i işaret ettim. "Bensiz gitmelisin. Tuvalete gitmem gerek."

Kaşlarını çattı. "Emin misin? Bekleyebilirim."

"Evet! Bana bir yer ayırın."

"Cehennemde mi? Kesinlikle. Ön sırada."

Asansör kapıları açılırken gözlerimi devirdim ve onu içeri ittim. "Sen tam bir baş belasısın, Reeve."

Sırıttı. "Hiçbir fikrin yok."

Asansör tekrar kapanır kapanmaz Aric'in kapısına koşup kulağımı kapıya dayadım. Hiçbir şey duymuyorum.

Daha sert eğiliyorum, ta ki kapı aniden açılınca kadar. Öne doğru yuvarlanıp ona çarpıyorum. "Özür dilerim, ben sadece..." Ne oldu Rey? Kulak misafiri olurken yakalanmanın verdiği utancı gizleyebilecek hiçbir cevap yok.

Göğsü sert ve sıcak. Geri çekilmeye çalışıyorum ama beni geriye doğru itiyor, duvara yapııştırıyor. Burun delikleri genişleyerek, sanki beni içine çekecekmiş gibi ağzı tenime değiyor. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Senin için endişeleniyor mu? Takip mi ediyor? İkisinden de biraz mı? "Açılış törenine gitmeye hazırlanıyordum. Reeve çoktan gitti, uyuyorsan ve alarmını kaçırmışsan diye kapıyı çalmayı düşündüm."

Çünkü umursuyorum mu? Lanet olsun, sanki gerçekten buna inanacakmış gibi.

Dudakları acımasız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Evet, çünkü o kadar yakınız ki bana göz kulak olursun." Gözleri soğuk ve duygusuz bir tavırla gözlerimi taradı. En azından nerede durduğumuzu acı bir şekilde belli etti.

"Sanki dün gece bana göz kulak oluyordun?" diye karşılık veriyorum.

"Bu farklıydı," diye homurdandı. "Lanet olası bir kafa yarası vardı."

Kollarımı öfkeyle kavuşturdum. "Şimdi iyi hissediyorum." Başımı eğdim. "Neden sana göz kulak olamıyorum ki? Bu dönem hepimiz birlikteyiz. Ayrıca, yabancı da değiliz. Uzun zamandır birbirimizi tanıyoruz ve çıplak yüzdük, bu da bizi ömür boyu birbirimize bağlıyor." Bunu dile getirmem gerekiyordu, değil mi? Sanki beynimin çıplak teninin nasıl

göründüğünü hatırlamak için sağlam bir bahaneye ihtiyacı varmış gibi. Yanaklarım kızardı.

"Bu bir hataydı." Sözleri alçak ve tehditkârdı.

"Çok büyük bir hata," diye katılıyorum, ama sesim fısıltıdan öteye gitmiyor.

"Gitmelisin. Geç kalmak istemezsin."

Ona gözlerimi kırptırarak baktım. "Üzerinden tırmanılamayacak kadar uzunsun ve beni duvara sıkıştırıyorsun. Sen geri çekilince ben de gideceğim."

"Bu kalabalık değil." Daha da yakınlaştı. "Bu." Vücudu benimkine karşı sert ve sıcaktı. O kadar yakındı ki, kalp atışlarını kendi kalp atışlarım gibi hissedebiliyordum.

Nefesim göğsümde düğümleniyor. Onu avlayan ben olmalıyım, tam tersi değil.

Birkaç saniyeliğine tereddüt ediyorum, kendi zayıflığım yüzünden panikliyorum; çünkü o duygusuz bir zombi olması gerekirken, bana bu kadar yakın hissetmesini sevdiğimi itiraf etmeliyim. Dün geceyi, yüzümdeki ellerini düşünüyorum.

Parmağımı çekinerek göğsünde gezdiriyorum.

Elimi tutuyor ama bırakmıyor.

Hayır, sıkıca tutuyor. Sıkıca. Sanki parmaklarımın avucuna nasıl oturduğunu ezberliyormuş gibi.

Aniden ateşli bir rüyaya daldım. Daha önce hiç görmediğim bir buz duvarına yaslandık ve sonra, aynı hızla, kendimizi onun yatakhaneğinde bulduk. Ağzı boynumdan aşağı iniyor, kıyafetlerimi yırtarken küçük ısırıklar alıyor. Gömleğini çıkardım, gözleri parlak maun renginde parlıyor, dudakları aralanırken etrafımızdaki duvarları sarsan bir inilti çıkardı.

Bir anda beni belimden tutup kalçalarının üzerine oturttu. Beni doğru yürütüyordu...

Nefes nefese kendime geliyorum, hâlâ duvara yaslanmış vaziyetteyim, o ne biçim bir görüntüyse, başım dönüyor. Elim hızla elinden çekiyorum. "Gitmem gerek."

Yirmi İkinci Bölüm

REY

Asansörden inip kampüsün içinden Meclis Salonu'na doğru sendeleye sendeleye yürüyorum, az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Öpüşmek. Yatağına doğru ilerlemek. Ve... buz? Görüntü hiç mantıklı değildi. Öncelikle, ben görüntü almam. Evet, bu bir güç ama yeteneklerimin bir parçası değil. Güçlüyüm, dayanıklıyım ve Aethercall'ımla insanları büyüleyip onlara bir şeyler hissettirebiliyorum.

Peki ya tuhaf zihinsel yansımalar? Özgeçmişimde yok.

Belki de bunlar Aric'in gücünün bir parçasıydı? O zaman şu soru akla geliyor: Yüzeyinin altında, uyandığında ve onlara erişebildiğinde ortaya çıkmayı bekleyen başka ne tür yetenekler gizleniyor?

Midem bulanıyor. Eğer bu onun gücünün bir göstergesiye, Tanrıların Devlerden korkmasına şaşmamalı. Zihnimi o kadar ele geçirdi ki, kafama silah dayansa bile sahte olduğunu anlayamazdım.

Dudaklarını hissettim, sıcak dili dudaklarımı işgal ederken buz gibi soğuk dudaklarının dudaklarım üzerinde nasıl kaydığını.

Ağzının sıcaklığını, dişlerinin boynumda sürtünmesini hissettim.

En azından bu gerçektir.

Titriyorum ve kollarımı kavuşturuyorum, neredeyse birine çarpana kadar daha hızlı yürüyorum. "Özür dilerim!"

Reeve. Elinde bir kağıt bardak tutuyor ve sanki hayal kırıklığına uğramışım gibi başını sallıyor. "Neredeyse bir arama ekibi gönderecektim." İki öğrenci yanımdan geçerken sesini alçaltıyor. "Sana çay da aldım. Kahveyi atladım çünkü yine altına sıçmanı istemedim."

"Ben altıma sıçmadım, seni pislik." diye dik dik baktım.

Tartışamayacak kadar bitkin bir halde fincana uzanıyorum. Ama ona dokunabilmemden önce başka bir el beni yakalıyor: Ziva'nınki.

Sahne ortasında düşen bir perde gibi aramıza giriyor, parmakları bileğimi nazikçe ama kararlı bir şekilde sarıyor ve onu tekliften uzaklaştırıyor.

"Bundan hiçbir şey alma," diyor bana bakmadan. Sesi sakın ama altında çelik bir ton var. "Keserken gülümsüyor."

Reeve ağzını açar. Kapatır. Gözlerini kırpıştırır. Tekrar dener. Ama hiçbir şey çıkmıyor.

Alay yok. Umursamaz gülümseme yok. Sadece, sanki ruhu bir sonraki söyleyeceği doğru kelimeyi bulmaya bağlıymış gibi, gözlerini kırpmayı asla bırakmayan bir adam. Ve başarısız.

Kaşlarım havaya kalktı. "Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Bir Erikson kırdın."

Şakayı Ziva'ya anlatmak için döndüm ama yüzündeki ifade boğazımda donup kaldı. Zafer değil. Küstahlık değil.

Yaralı. Sessiz ve gömülü ama aynı zamanda da inkar edilemez.

Ve ben o bakışı biliyorum. O bakışı ben de taşıdım. Onu taşıdım.

Hafifçe kıpırdanıp, yatağımın altında duran bıçağa ulaşmak için elimi sırt çantama kaydırdım. Evet. Üniversite kampüslerinde bıçaklar hoş karşılanmaz.

Sadece... içgüdüsel olarak onu hep yanımda taşıyorum.

Elim boş dönüyor. Bıçak yok.

Ziva, gözleri hâlâ ileriye dönük bir şekilde kolunu kolumdan geçirdi. "Hadi," dedi yumuşak bir sesle. "O morarmaya değmez."

Ne yapacağımı neredeyse bilmiyor. Ama beni her zamanki gibi uzaklaştırıyor ve ben de buna minnettarım. Şimdilik.

Beyaz katlanır sandalyelerin arasından sahneye doğru ilerliyoruz. Sahnede okul kıyafetleri giymiş yaşlı bir adam mikrofonla oynuyor.

"Sigurd," diye mırıldandım.

Ziva yüzünü buruşturuyor. "Neden bütün kötü adamlar Etsy'de sarhoş alışveriş yapmış gibi giyiniyor?"

Geri bildirimler salonda yankılanırken yarı gülüyor, yarı irkiliyorum.

Sigurd mikrofona tekrar vuruyor ve bu da daha fazla tepkiye neden oluyor. Altmışlı yaşlarının ortalarında görünüyor, baştan aşağı okulun kırmızı ve altın renklerine bürünmüş. Ne kadar da... klişe. Yine de neredeyse neşeli görünüyor. Hayatım boyunca bana Aric ve Reeve'den daha tehlikeli tek kişinin Sigurd olduğu söylendi, ama o sadece elinde çok fazla para ve zaman olan eksantrik yaşlı bir dede gibi görünüyor.

Sigurd'un koyu kahverengi gözleri yoğun bir ilgiyle gözlerime kilitleniyor. Bakışları tehditkâr değil. Daha çok, beni hâlâ sandalyeme gömülmek isteyen, bilgiç bir bakış. Yoğunluğundan hoşlanmıyorum.

Aklıma not ediyorum: Onun sis perdesi okul, kıyafetleri ve kendini ifade etme biçimi. Ama başkalarının onu nasıl algıladığı önemli; bazıları için ulaşılabilir, bazıları içinse dokunulmaz.

Benim için ölümcül.

Aric kürsüye çıkar ve Sigurd elini sıkmak için döner, ardından torununa kürsünün yan tarafındaki iki boş sandalyeden birine oturmasını işaret eder.

Aric başını sallıyor ve bir şekilde 1.98 boyundaki bedenini sallantılı sandalyeye zarifçe yerleştirip bacaklarını öne doğru uzatıp ayak bileklerini çaprazlıyor. Sonra kollarını kavuşturup geriye yaslanıyor ve bakışlarımız kesişiyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor, nefesim boğazımın arkasında düğümleniyor, ikimiz de bakışlarımızı kaçırmıyoruz. Zihnimde görüntüler uçuşuyor. Diller. Dudaklar. Açlıkla birbirine sürtünen bedenler.

Yanaklarım ısınıyor, aramızdaki an uzuyor ama gözlerimi alamıyorum. Maun rengi bakışlarında ve asla paylaşmamamız gereken bir anın anılarında boğuluyorum.

Ağzının köşesi sanki o da biliyormuş gibi yukarı kalkıyor ve bunda bir şey, üzerimdeki etkisini paramparça ediyor.

Başımı sallıyorum, ciğerlerime derin bir nefes çekiyorum ve sanki dünyadaki en önemli şeymiş gibi dizlerime bakıyorum.

"İyi misin?" diye sordu Ziva eğilerek.

Gördüğü şeyi inkar etmeye bile tenezzül etmiyorum. "Oraya varmak."

"Ona aşık olma," diyor Ziva, sesi alçak ve kararlı. "Ya da ol, ama takıntıyı yakınlıkla karıştırma. Kazanmalarının yolu bu."

Kelimeler göğsüme bir çapa gibi saplanıyor; batıyor, sürükleniyor. Sanki deneyimlerinden konuşuyormuş gibi. Bu gözlemi zihnimde arşivliyorum.

Sahnedeki Sigurd hâlâ konuşuyor ama ben tek kelimesini duyamıyorum.

Ziva'nın bakışları ileriye, sakın ve kaygısızca bakıyordu. Ama ben sarsılmıştım.

Takıntıyı yakınlık ile karıştırmayın.

Sandalyemin kenarına tutunuyorum, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor. Çünkü tam olarak bunu yaptığımı düşünüyorum. Ve en kötüsü de? Durmak istemiyorum.

Sadece beni çekmiyor. Beni yavaş yavaş aşağı çekiyor.

Ve ne kadar direnirsem, o kadar çok anlıyorum ki, ben asla özgürce yüzmek için yaratılmamışım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

REY

Bir saat boyunca eski Endir mezunlarının ve prestijli (onların ifadesi, benim değil) mezunların konuşmalarını dinledikten sonra, Sigurd tekrar mikrofonda.

Bir yarışma programı sunucusu gibi ışıltılı parlıyor ve sanki bir NFL takımının ilk beşinde oynuyorlarmış gibi öğretim üyelerini tanıtıyor. Bu ne zaman bitecek?

Herkes alkışladığında ben de alkışlıyorum.

Buradayım. Tamamen normalim. Katil değilim. Kötü şöhretli bir suç ailesinden değilim. Katılıyorum. Haydi Endir!

Sigurd, içimdeki alaycılığı hissetmiş gibi duraksıyor. Elini alnına götürüp Meclis Salonu'na bakıyor. "Bayanlar ve baylar, artık Endir'in bir parçasısınız. Bu okul sizin mirasınız! Sınıf arkadaşlarınız ve mezunlarınız arkadaşlarınız, aileniz olacak."

Bununla nereye varmak istiyor ve neden bu kadar yanlış hissettiriyor?

Psikopat kötü adamın kıkırdaması üç, iki, bir.

Gülüyor.

Bingo.

Tahminimle gurur duyardım ama bu çok kolay.

"Utangaç olmayın," diyor Sigurd. "Hepiniz çok dağınıksınız. Ömür boyu sürecektir dostluklar böyle kurulmaz."

Ciddi mi şimdi?

"Hadi," diye yalvarıyor. "Herkes öne geçsin. Arkada yatmayın. Boşlukları doldurun, sınıf arkadaşlarınıza kendinizi tanıttin. Farklılıklarınızı, ortak noktalarınızı kutlayın. İttifaklar kurun!"

İttifaklar, hımm? Ne ilginç bir kelimeymiş bu.

Ziva biraz fazla yüksek sesle, fazla zorlama bir şekilde gülüyor. Ama o ayağa kalkıyor, ben de öyle yapıyorum.

Sıranın dışına çıkıp öne doğru onu takip ediyorum. Bunu istediğim için değil, Sigurd'un talimatlarına uymamak çok fazla dikkat çekeceği için yapıyorum ve tekrar ediyorum, sadece oryantasyonun tamamlanmasını istiyorum.

Ben de arkasından içeri giriyorum ve sahneden on sıra ötede yeni koltuklarımıza yerleşiyoruz.

Önümüzde ve arkamızdaki öğrenciler beklentiyle bize doğru eğiliyor. Arkadaş edinme zamanı. Vay canına. Bu gerçekten oluyor.

"Ben başlıyorum!" Ziva neşeyle gülümsüyor. "Ben Ziva." Flört profiline benzeyen bir dizi hobi sıralıyor. Sıcak yoga, mum yapımı ve "Sahilde uzun yürüyüşleri severim." gibi.

Kızım, lütfen.

Dudakları seğiriyor. Tamam, saçmaladığını biliyor. Diğer sınıf arkadaşlarımız sanki Shakespeare okumuş gibi başlarını sallayıp alkışlıyorlar.

Çevredeki öğrenciler "Merhaba Ziva" diye bağıyor.

Aethercall'ıma ufak bir dokunuşla hepsi beni fark edemeyecek kadar sersemler. Ama hayır. En iyi halimdeyim.

Önümüzdeki sıradaki esmer kız arkasını dönüp elini kaldırıyor. "Ben Tacoma'dan Gaby Smith. İşletme mezunuyum. Pasta yaparım ama kurabiye yapmam, çok basit. Sadece kek yaparım. İskelede bir dükkan açıp bir balıkçıyla evleneceğim." Boş bakışlarımıza omuz silkiyor. "Böylece topraktan geçinebiliriz. Sürdürülebilir bir şekilde."

Çok tatlı. Kekler ve somonla kendi kendine yetebilme. Neden bu kadar neşeli konuşuyor?

İkinci el sıkışmayla başka bir öğrenciyi daha kendi yörüngesine çekiyor. "Ben sarılmayı severim!"

Lütfen bana dokunma. Lütfen bana dokunma—

Bana doğru uzanıyor, sonra elini geri çekip sıkıyor. "Vay canına! Şok. Auranız çok baharatlı!"

Kendimi zorlayarak güldüm. "Parazit. Olur."

Bütün gözler bana çevrildi. Aman Tanrım, sıra bende.

"Herkes merhaba. Ben Rey." Soyadımı bilerek atlıyorum, sonra yavaşça Aethercall'ıma basıyorum. Yabancılaştırmaya

yetecek kadar değil, sadece dikkati dağıtmaya yetecek kadar. "Bölümümü henüz belirlemedim. Ama gitmem gereken yolu keşfetmeyi dört gözle bekliyorum. Hayat bir yolculuk, biliyorsun."

"Kelime." Ziva sağ tarafıma doğru öksürüyor.

Ona alaycı bir sırıtış atıyorum. Evet, beni neredeyse hiç tanımıyor ve şimdiden saçmaladığımı anlayabiliyor. En azından yanımda olan bir kişi var.

"Merhaba Rey!" nakaratına geri dönüyorum.

Sırada Jameson Jacobs var. Fazla kitap kurdu olmasa da hoş bir adam, salaş kakülleri ve kıskanılacak kadar kusursuz bir cildi var. İsmi bir porno yıldızının adıyla almış gibi görünüyor. Bilebileceğim bir bilgi değildi. Yine de bunu söyledi.

Arizona'lı Jillian Merritt psikoloji bölümünde okuyor. Ve basketbol takımında.

Kaliforniyalı Hector Salas, tıp fakültesi öğrencisi.

Mühendislik. Finans. İngiliz edebiyatı. Biyokimya.

Bir düzine yabancı, onların hedefleri ve kişilikleri hakkında fikir veriyor.

Şimşek gibi çaktı: Kıskanıyorum. Hem de azıcık değil. Öyle bir kıskançlık ki gözlerimin arkasını yakıyor.

Kek yapıp ders buluşmaları ayarlamak nasıl olurdu? Bir kız öğrenci kulübüne gitmek? Kan, ölüm ve şiddet içermeyen gerçek bir gelecek planlamak?

Yukarı bakıyorum ve donup kalıyorum.

Ariç.

Odanın öbür ucundan beni izliyor.

Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor, sanki fark edilmek, duyulmak için yalvarıyormuş gibi. Adrenalin tüm vücudumda yükseliyor. O benim hedefim. Düşmanım. Beni gerçekten gören ilk ve tek kişi.

İşte bu yüzden yıllar önce beni reddetmesi canımı çok daha fazla acıttı.

Tam bakışlarımı kaçırmam gerektiğini düşündüğüm anda, o benden önce davranıyor. Sanki bakmaya değmezmişim gibi.

Öğrenciler etrafımda gevezelik etmeye devam ediyor ama midemdeki o kemiren ağrı bir türlü dinmiyor. Sıradan bir üniversite kampüsünün tam ortasında olmanın beni bu kadar etkileyeceğini hiç düşünmemiştim.

Bu insanların dünyayı şekillendiren savaştan habersiz bir şekilde bir arada yaşama biçimleri.

Onların umut edip hayal kurabilmeleri gibi. Ve ben asla bunu yapmayacağım.

Yıllardır babamla birlikte sıkışıp kaldım ve izole oldum, ama kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Duyguların burada yeri yok, diye hatırlatıyorum kendime. Bu yüzden onları gömüyorum. Derinlere gömüyorum.

Eira Helian'a inene kadar çember çevirme devam ediyor. Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Birbirimizi zaten tanıyoruz Rey," diyor.

Evet mi?

"Babam Odin Enterprises'da çalışıyor."

Elbette babamın şirketi, ama bu gerçeğin herkes tarafından bilinmesini istemezdim. Ziva bana daha yakın duruyor. Ama ben kolayca geçiştiriyorum. "Babamın işleriyle pek ilgilenmiyorum."

Yalan.

"Ama seninle tanıştığım gerçekten çok memnun oldum." Aethercall'ıma daha güçlü bir şekilde basıyorum ve etrafımdaki öğrenciler dikkatlerini başka yöne çeviriyorlar. "Bize kendinden biraz daha bahset Eira."

Uzun, sakinleştirici bir nefes alıyor. Sinirlerini yatıştırmak veya düşüncelerini hazırlamak için olmasa da, insanlığın bildiği en uzun konuşmalardan birine başlamak için nefes aldığını fark ediyorum. Tamam, bu abartı. Ama bu tipleri bilirsiniz. Kendi seslerine bağımlıdırlar. Sürekli ilgiye muhtaçtırlar.

"Öncelikle günüm tam bir bok gibi başladı. Muzlarımız bitmişti..."

Keşke bir kere de olsa bu tür şeylerde yanılmış olsaydım.

Gözlerini deviriyor. "Elbette, hizmetçiyi kovdum. Sadece

muzlar yüzünden değil; tam bir canavar değilim. Taşınma günüm olduğunu biliyordu ve yine alışveriş listesini unuttu. Ailesine durmadan mesaj atıyor! Tek bir işi var."

"Cesaret," diye fısıldadım içimden. Yani, aileme mesaj atmak, dehşet.

"Öyle mi?" diye bağılıyor. "Teşekkür ederim!"

Alaycılığı anlamıyor. Anladım.

"Neyse." Rahatlatıcı olduğunu düşündüğüm bir nefes aldı. "Taşıma ekibi en sevdiğim iki sukulenti düşürüp paramparça etti; en az altı aydır bendeler."

Allahım bu kadına madalya ver.

"Sonra buraya geldim... Kimse bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlamıyor, annem ve babam da dahil. Odam tamamen yanlış, broşürde görüldüğü kadar büyük bile değil ve yan komşunun kızının bana tısladığından eminim."

O kadar çok açık kapı bırakıyor ki, cevap vermemek zor. Dilimi ısırp başımı sallıyorum, sonra herkesle birlikte "Merhaba Eira," diyorum.

Parlak kırmızı dudaklarından sert bir nefes daha çıkıyor. "Merhaba, neyse, yemeğim neredeyse geldi." Sanki Bananagate hiç olmamış ve dünya düzelmiş gibi telefonuyla oynamaya başlıyor.

"Bunu uydurmak mümkün değil," diye fısıldıyorum Ziva'ya.

"Vaaz et."

Sigurd toplantıyı düzene soktuğunda, sağ gözüm zonklamaya başlıyor. Konuşmasına devam ederken öğrenciler etrafımda sessizleşiyor ve ben tamamen kendimi kaptırıyorum. Tüm bu sosyalleşmenin ardından gelen göreceli sessizlik mutluluk verici.

Ziva bana bir paket Oreo uzatıyor. "Sanırım seni seviyorum," diyorum.

"Bunu sık sık duyuyorum."

Kurabiyeleri parçalıyorum ve inlememi zar zor bastırıyorum.

Cebimdeki telefonum titreyince nihayet rahatlamaya

başladım. ığnerken, boştaki elimle telefonu alıp ekrana baktım.

Odinbaba: Tik tak.

Orospu ocuğu.

Avularım terlemeye başlıyor. Oreo'nun tadı ağzımda tamamen kayboluyor ve ardından bir mesaj daha geliyor.

Bu, bir satranç tahtasının basit bir resmi.

Cosa Nostra ilk cinayetinizi işlediğinizde size koruyucu azizler verirken, Odin size bir satranç tahtası verir.

O andan itibaren onun oyununu oynuyorsun.

Yakınlaştırmak için sıkıştırıyorum.

Kraliçe eksik.

Bana herhangi bir tahtanın resmini göndermedi.

Bana kendi resmini gönderdi.

Oyunun başladığını ve kazanmak için beni feda etmeye hazır olduğunu söyleme şekli.

Yirmi Dördüncü Bölüm

REY

Telefonumdan saate bakıyorum. Son doksan dakikadır oturmaktan popom ağrıyor ve sinirlerim bozuk.

Sadece yirmi dört saat önce her şey nasıl bu kadar kolay görünüyordu? Uyuyan bir devi uyandır. Onu veya kimi gerekiyorsa onu tehdit et, seni Mjöltnir'e götürmesini sağla, onu geri çal, temize çık. Tamamdır. Ah evet, ve hepsini yedi lanet günde yap.

Sessizce inliyorum. Planlar açısından bu, şimdiye kadarki en kötü planlardan biri olabilir.

Öncelikle, "uyuyan bir devi uyandırma" planının taslağı, ona kivi yedirmekten onu ateşe vermeye kadar her şey olabilir. Ben kovmaktan yanayım.

İkincisi, görünüşte duyarlı olan efsanevi bir silahı çalmak tam anlamıyla... saçmalık. Ya sapına dokunduğumda beni bayıltırsa? Yine de, babama göre, soyumuza tepki veriyor, bu yüzden -anahtar kelime "olmalı" oluyor- endişelenecek bir şeyim yok.

Çünkü tabii ki babamın söylediği her şeye güvenebilirim.

Ve son olarak, bence en önemlisi, çekici çalıp Eriksonlardan saklamayı başarsam Tanrı aşkına ne olurdu acaba? Çaldığını düşündükleri ilk kişi ben olurum ve peşime düşerlerdi. Laufey ve benim gazabından saklanabileceğimiz hiçbir yer olmazdı. Sonunda bizi kana susamış bir adamdan kurtarır, ama bir başkası tarafından öldürölmemize sebep olurum. Harika.

Özetle: boktan bir keşif planı, daha da boktan bir hırsızlık planı ve Darwin Ödülü'ne layık bir emeklilik planı.

Sandalyemde kıpırdanıp tüm planı aklımdan atıyorum. Yeni bir plana ihtiyacım var.

Ayağa kalkmaya başlıyorum, yan kapıdan gizlice çıkmaya

hazırlanıyorum, Sigurd'un onur ve eğitim hakkında şiirsel konuşmasını dinlemek yerine onun sonunu planlamak için zamanımı kullanmaya hevesliyim.

"İşte bu yüzden torunumdan birkaç kelime söylemesini istiyorum," diye bitiriyor Sigurd ve ben kaskatı kesiliyorum. Bakışlarım Aric'in kısık gözlerine takılıyor. Belli olmuyor ama konuşmasının isteneceğinden haberi olmadığını anlayabiliyorum.

Koltuğuma geri yerleştim, yüzümde gerçek bir gülümseme belirdi.

"Bu eğlenceli olmalı," diye mırıldanıyor Ziva.

Hakkını vereyim, ayağa kalkıp kürsüye en ufak bir dürtmeyle yaklaşıyor. "Pekala. Endir'e hoş geldin."

Kalabalık çılgına döndü. Tezahüratlar, ısıklar, ara sıra "Dostum" diye bağırışlar, sanki idolleriymiş gibi.

Ziva'ya bakıyorum ama o sadece gözlerini devirip "Siktiğimin Erikson'ları" diye mırıldanıyor.

Aric derin bir iç çekiyor ve şaka yapmıyorum, tam on cümle kuruyor. Neredeyse madde madde. Aile mirası. Endir gururu. İş yerleştirmeleri. Yüksek lisans programlarına giriş sınav puanları. Hadi bakalım, harika bir yıl geçirelim.

Tam bir şiddet örneği gibi görünüyor ve sanki burada değil de başka herhangi bir yerde olmak istiyormuş gibi konuşuyor. Sonra büyükbabasının sahnenin kenarında durduğunu fark ediyorum.

Sigurd kollarını kavuşturmuş, Aric'e bakıyor, gülümsemesi donmuş. İlginç. "Şefkatli" bir büyükbabadan bekleyeceğimden değil.

Garip. Aric'in burada kendi ünlüsü olması kadar garip.

Gözlerimi kısıyorum.

Dikkat çekmekten nefret ettiği belli.

Birden aklıma geldi.

Aric, cilalı bir sahnede kukla gibi. Tıpkı benim gibi.

Aric, şimdiye kadar yapılmış en kısa ve en öfkeli konuşmayı bitirirken, "Aric de senin gibi sıkışıp kaldığı için ona acıma," diye kendime hatırlatıyorum. Etrafımda yeniden canlanan

sohbetin beni girdap gibi dönen düşüncelerimden sıyrıp çıkarmasına minnettarım. Odaklanmam gerek.

Nerede olduğumu hatırla.

Ve ben neden buradayım.

Ve o lanet olası B planını bul.

"Geç kaldığım için özür dilerim. Neyi kaçırdım?"

Tanıdık sesi duyunca başımı çevirdim, burada görmeyi beklediğim son kişiyi görünce ağızım açık kaldı. "R-Rowen?"

Gizlemeye bile çalışmadığım gerçek bir gülümseme kaplıyor yüzümü. Rowen. Burada. Bana gülümsüyor.

Aslında tamamen saçma olmayan bir planı olan tek kişi. Tanrı yardımcım olsun, onun burada olmasına çok sevindim.

Keşke nedenini bilseydim.

Yirmi Beşinci Bölüm

ARİC

Kalabalık nihayet dağılmaya başlıyor, solumda bir hareketlenme gözüme çarpıyor. Normalde pek düşünmezdim ama adam uzun boylu.

Gerçekten uzun.

Rey'le konuşuyordu ve yüzü gökyüzündeki yerini yeni bulmuş bir yıldız gibi aydınlanmıştı. Onun için tuhaf, benim içinse tamamen mantıksızdı.

Elbette, birkaç dakikalığına odamda kendimi kaybettim, vücudum onun yakınlığına hâlâ açıklayamadığım şekillerde tepki verdi. Ama en yakın birkaç yüz tanıdığının önünde durup bir erkeğin libidosuna soğuk su dökmek gibisi yok.

Başka bir adamla flört etmesini izlemekten bahsetmiyorum bile.

Çenemi sıktım ve onu bu kadar hareketli kılan kişiye daha iyi bakabilmek için bir sıra sandalyenin etrafında döndüm, sonra onu ilk gününde bırakan şoförü hemen tanıdım. Vedalaşırken çok yakınımda duran adamdı.

Benim yaşlarımda görünüyor ama öğrenci olması imkansız. Siyah üç parçalı takım elbisesi güvenlik görevlisi olduğunu gösteriyor ve ucuz bir alışveriş merkezi polisi gibi taktığı kulaklığı da bunu doğruluyor. Rey konuşmaya devam ediyor ama gözleri kalabalığı tarıyor.

Yürümeye devam ediyorum. Bu benim işim değil. Benim sorunum değil.

Ama bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıp ona sanki burada olduğuna seviniyormuş gibi baktığında, yönümü değiştiriyorum.

Bir nedene ihtiyacım yok. Sadece var.

Gözlerinin bana doğru kaydığını görebilecek kadar yaklaşıyorum. Hiç kıpırdamıyor. Gülümsemeyi bırakmıyor.

Gözlerini bir anlığına bile ondan ayırmıyor.

"Hey, Aric." Yanımdan geçerken kısa boylu, esmer bir kadın kolumu tuttu. "Harika bir konuşmaydı."

Ona baktım, göz bebeklerini yarım yamalak süzdüm. Kafası güzel olmalı. Oryantasyon konuşmaları tarihindeki en kötü konuşmaydı. Kalabalığı büyülemesi gereken Reeve'di ama ortadan kayboldu. Bu yüzden Sigurd beni konuşmamı tamamlamam için seçtiğinde elimde hiçbir şey yoktu. Notlarım yoktu. Planım yoktu. Sadece Endir'in mezuniyet notlarına dair belli belirsiz bir anı ve kötü bir tavır.

"Teşekkürler, Becks," diye mırıldandım, çoktan harekete geçmiştim.

"Düşünüyordum da-" diye söze başlıyor.

"Harika. Buna daha sonra döneriz," diyorum yanından geçerken.

Evet, kaba bir hareket. Ama daha büyük sorunlarım var. Rey'in şoförünü kaybettim.

Öğrenci gruplarının arasında dolaşıp duruyorum, sesleri patlamalar halinde yükseliyor; profesörlerden yakınıyor, ders ödevleri hakkında dedikodu yapıyorlar. Her zamanki ilk okul günü telaşı ve kulağa ne kadar kolay geldiğini kısıkanıyorum. Sanki hiçbirinin koruyacak bir şeyi yokmuş gibi. Kaybedecek hiçbir şeyim yokken, ben burada nefret ettiğim kızın şoförünü arıyor, günlük arızalarla uğraşıyor ve her zaman kontrol edebildiğim halde neden sürekli buzun onun yanında belirdiğini merak ediyorum. Ama evet, evet, o İnsan Anatomisi dersi zor geçecek.

Birkaç dakika sonra onu tekrar görüyorum; bu sefer odanın uzak bir köşesinde. Kalabalıktan sıyrılmış, çıkışın yakınında duruyor, elleri ceplerinde, kimseyi izlemiyormuş gibi davranıyor.

Ama ben daha iyisini biliyorum.

Yönümü değiştirip doğruca ona doğru yöneliyorum. Omuzlarımda kurtulamadığım bir gerginlik var ve bu adamın ne istediğini ne kadar çabuk anlarsam, o kadar çabuk günüme dönebilirim.

Beni çoktan görmüş. Hiç kıpırdamıyor. Sadece ağırlığını hafifçe kaydırıyor, sanki bunu bekliyormuş gibi.

Güzel. Hadi başlayalım.

Kollarımı kavuşturup ona doğru yürüdüm. "Yeni misin?"

Söyleyebileceğim onca şeyden, ortaya çıkan bu mu?

Çenesi sanki cevap verip vermemekte kararsızmış gibi seğiriyor. "Öyle bir şey işte."

Adamın hafif bir aksanı var -tam olarak çıkaramadım- ama asıl göze çarpan şey boyu. Sadece uzun boylu değil. Geniş yapılı. Önemli birinin güvenlik görevlisi gibi yapılı. Kasları siyah takımının altında can havliyle savaşıyor ve insanların spor yaptığını bilmesini mi istiyor yoksa takımının dar olmasını ve dert edecek daha önemli şeyleri olmasını mı umursamıyor, anlayamıyorum.

Onun sadece bir şoför, belki de beş para etmez bir güvenlik görevlisi olduğunu düşünmüştüm. "Koruma mı?" diye sordum.

Hemen cevap vermiyor. Gözlerini, şimdi başka biriyle konuşmaya başlayan Rey'den ayırmıyor. Sonunda, "Onun için değil," diyor.

"Onu bu kadar dikkatle izlemen biraz ürkütücü, değil mi?"

Bu dikkatini çekti. Yavaşça döndü. Soğuk, kayıtsız mavi gözler benimkilerle buluştu. "Onu izlediğimi kim söyledi?"

"Evet."

Bir duraklama. Sonra omuz silkme. "Sanırım her şey görüldüğü gibi değil."

Eklemlerim gergin. Parmak uçlarımda karıncalanma hissini görmezden geliyorum. "Zamanını boşa harcıyorsun."

Mavi bakışları sonunda benimkilere kaydı. "Bağlı. Ne kadar zamanın kaldığına bağlı."

İçinde kötü niyet yok. Sadece kesinlik var. Sanki o sonunu çoktan okumuş da ben atlayamayacak kadar aptalmışım gibi.

"Sen Erikson mısın?" diye sordu, sanki küfürlü bir kelimeymiş gibi. Tanrım, suratındaki o sırtışı silmek istiyorum.

"Ariç."

Ağız yine seğırdi. "Doğru. Varis."

Tüylerim diken diken oldu. Başlığa değil. Ağzından ne kadar kolay çıktığına. Sanki Sigurd'un eserlerinden biriymişim gibi.

"Burada ne yaptığını sanıyorsun-" diye başladım.

Başını eğerek sözümü kesti. "Rahatla. Sadece izliyorum. Şimdilik."

Bu imayı sevmiyorum. Rey'in ona böyle gülümseyecek kadar güvenmesi ise daha da az hoşuma gidiyor. Benim neyim var? Kime gülümsediği kimin umurunda?

Parmaklarım kıvrıldı. O ürperti kollarımdan aşağı doğru yayıldı ve ona karşı sertçe esneyip ellerimi ceplerime soktum.

"Gösterinin tadını çıkar," diye mırıldandım sonunda, gitmek üzere dönerken. Orada bırakmalıyım. Uzaklaşmalıyım.

Ama bir anlığına geriye dönüp bakıyorum.

Hâlâ Rey'i izliyor. Göz ucuyla bakmıyor. Değerlendirmiyor.

Koruma.

Ve bu daha da kötü.

Çünkü onunla oynadığımı sandığım her ne oyun varsa, artık onu oynayan tek kişi ben değilim.

Ve kaybetmesem de...

Bana öyle geliyor ki o da öyle düşünmüyor.

Yirmi Altıncı Bölüm

REY

"Peki, şimdi ne olacak?" diye soruyorum, Aric uzaklaşırken sırtını izleyerek.

Sınıfın bir köşesine geçtik. Birinci sınıf öğrencilerinin çoğu atıştırmalık masalarına akın ediyor veya birbirleriyle kaynaşmak ya da danışmanlarıyla sohbet etmek için uzaklaşıyor. Ama tanışma grubumuzdan birkaç kişi Rowen ve benim yanımızda oyalanıyor, ne yapacaklarından emin olmadıkları belli.

Koridor, çok fazla konuşmanın alçak uğultusuyla yankılanıyor ve aşırı hassas burnuma lanet okuyabiliyorum. Stresten ter, ucuz parfümler, çeşitli vücut losyonları, sabun ve kahve alıyorum. Dikkat dağıtıyor.

Eira iç çekip saatine bakıyor. "Lütfen bana bunun gerçekten bittiğini ve takım oluşturma egzersizlerine geri dönmeye zorlanmayacağımızı söyle, çünkü ben hayır diyorum."

Rowen, sanki gerçekten başka seçeneğin yok der gibi, onun yanında boğazını temizliyor. Cidden, neden burada? Ve neden bir şey söylemedi? Sessizliği, sanki bir şekilde aklını okuyabilmem gerekiyormuş gibi bana doğru fırlattığı o uzun bakışlardan bile daha kötü.

Eira, ağzını açamadan omzunun üzerinden baktı. "Bir saattir çalışıyorsun. Kes sesini."

Ellerini havaya kaldırıyor. Normalde gülerdim çünkü Rowen'a emir veren benim ama bunun yerine, kafam çok karışık.

"Çalışıyor musun?" diye soruyor Ziva. "Nasıl çalışıyorsun?"

"Evet," diye ekledim. "Kimin için çalışıyorsun?"

Eira telefonunu sanki belli oluyormuş gibi sallıyor.

Ziva'yla bakıştık. Hayır, hayır öyle değil.

"Ben bir makyaj fenomeniyim," diyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Gerçekten mi? Biraz açıklıyor.

"Öyle mi dersin?" diye sordu Ziva ifadesiz bir tavırla. "Yani o, kirpik kıvrıcını çalmaya çalışan birine karşı kişisel koruman mı?"

Eira omuz silkti. "Tehdit her yerden gelebilir."

Tamam, bu aslında geçerli bir ifade.

"Ayrıca," diye devam ediyor Eira, "babam Odin Enterprises'da üst düzey bir yönetici. Bana bir şey olursa, bu tam bir reklam kabusu olur. Yani, hayal edebiliyor musun?"

Ah, öyleyim. Hayal ediyorum.

Patronun kızı olduğumu ve bir korumamın olmadığını biliyor, değil mi?

Ama bu, Rowen'ı şüphe çekmeden kampüse getirmenin ustaca bir yolu. Yine de babamın onu neden korumam olarak göndermediğini merak ediyorum. Ya da onu transfer öğrenci olarak falan kaydettirmediğini.

Dahası, birkaç gün önce Rowen'ın bana yardım etmesine bile izin verilmiyordu.

Ne değişti?

Aric yanıma gelip yanıma sokulunca irkildim. "Arkadaşın mı?"

"Vay canına." Kendi karanlık düşüncelerimden kurtulmak için yavaşça alkışlıyorum. "Arkadaşlar nedir biliyor musun? Çok etkilendim."

Reeve, kardeşinin arkasından gelip şefkatle kolunu omzuna atıyor. "O da 'kedi' kelimesini hecelemeyi biliyor. Vahşi. Hâlâ şaşkınım."

Aric onu hafifçe itiyor ve Reeve acı içinde kolunu sıkıyormuş gibi yapıyor.

Çenemi kaldırdım. "Bu arada, güzel konuşmadı."

Yüzünü buruşturdu.

Sigurd mikrofona boğazını temizliyor, bu da havada bir geri bildirim oluşmasına ve yüzlerce öğrencinin topluca inlemesine neden oluyor.

"Yine mi?" diye mırıldandı Aric.

"Özür dilerim. Özür dilerim." Sigurd, sanki küçük ben mikrofon kullanmayı bilmiyormuşum gibi gülümsüyor. "Törenimiz burada sona eriyor. Bugünkü toplantıya katıldığınız için teşekkür ederiz! Endir uygulamasını indirmeyi unutmayın; yeni öğrenciler ve transfer öğrenciler, son kayıt belgelerini üç numaralı masadan alabilirler." Odanın sol köşesini işaret ediyor. "Son olarak, bu haftanın etkinliklerine kaydolmayı unutmayın!"

"Daha fazlası mı var?" diye boğuluyorum.

"Çok daha fazlası." Reeve'in gülümsemesi ürkütücü derecede büyük.

Sigurd gösterişli bir şekilde konuşuyor. "Hafta boyunca bir dondurma partisi yapacağız-"

"Biz katılmayacağız," dedi Reeve kısık sesle.

"Gölün üzerinde havai fişek gösterisi yapıldı."

Reeve, "Ayrıca katılmıyorum, çünkü hafta sonu ev partimizde havai fişek gösterisi daha güzel oluyor," diye ekliyor.

"Ve yıllık bayrak kapma/Nerf savaşımız."

Reeve'in eli havaya kalktı. "Bunu yapacağım."

"Ve son olarak, uzun zamandır süregelen bir Endir geleneği olduğu üzere, değerli mezunlarımızı, velilerimizi, öğrencilerimizi ve öğretim üyelerimizi iyi şans getirmesi için Vahşi Av'a katılmaya davet ediyoruz! Elbette ziyafet ve oyunlar da olacak. Tabii, tehlikeli patikalardan başarıyla geçerseniz."

Herkes gülüyor.

Reeve gülümsüyor. "Bunu planlayacağım."

"Ayrıca, bölümün diğer öğrencileriyle tanışmanızı sağlayacak bölüm liderliğinde birkaç toplantı da var. Bol şans." Sigurd sonunda mikrofonu bırakıp personelden birine uzatıyor.

Reeve rahat bir nefes aldı. "Mikrofonu sakla. Gerekirse pantolonunun içine koy. Geri verme."

Ve böylece Endir'deki ilk ve son haftam resmen başlamış oldu.

Tanrı bizimle olsun.

Yirmi Yedinci Bölüm

REY

Endir kampüs etkileşimli uygulamasını telefonuma hızla indiriyorum, sonra sürüyü takip ederek aktivite masalarına gidiyorum. Hiçbir şeye kaydolmadan kayıt formlarını inceliyormuş gibi yapıyorum, sonra da son kayıt paketimi alıp kapıdan çıkıyorum.

İlk dersime iki saatim var.

Odama geri dönüyorum, plan yapmaya, entrika çevirmeye veya derslerden önce kısa bir şekerleme yapmaya hazırlanıyorum, ama kapıyı aniden açtığımda yüzümün yanından bir şey vızlayarak geçiyor.

Havadan kapıp kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum ve saldırganı değerlendiriyorum.

"Bir kaya mı, Rowen? Gerçekten mi?" Ama bakınca kaya olmadığını görüyorum. Mermer bir satranç taşı. Babamın daha önce mesaj attığı fotoğrafta eksik olan taş.

Kraliçe.

Onu komodinin üzerine koydum.

"Babanın hediyesi," diyor.

Ama ikimiz de bunun bir hediye olmadığını biliyoruz. Bu bir uyarı.

"Bana fırlatmana gerek yoktu."

"Bunu yakalayacağını biliyordum," diyor, sanki bu durumu telafi ediyormuş gibi. Yatağımın yanından kalkıp bana bakıyor, ben de aynısını yapıyorum. Sarı saçları sıkı bir erkek topuzu şeklinde toplanmış ve üzerinde hâlâ siyah takım elbise var. "Bu arada, berbat görünüyorsun."

"İnsanların apaçık ortada olanı dile getirmeyi bırakmalarını gerçekten diliyorum."

Ağzının köşeleri gamzelerini ortaya çıkarıyor. O rahat gülümsemesini özledim. Sürekli tetikte olmasından nefret

ediyorum.

"İlk dersimden önce duş alıp biraz kestirmem gerek. Her şey yolunda mı? Küçük mesaj gölgen nerede? Konuşurken telefonundan başını kaldırıyor mu?"

Burun kemerini sıkıyor. "Başka nerede olabilir ki? Telefonunun önünde yüz maskesi takıyor. Bilirsin, derslere ve açılış haftasının geri kalan aktivitelerine hazırlanırken, bir yandan da kitlelere içerik sunuyor. Gelecekte çok fazla insan görüyorum."

Kahkahalarla güldüm. Tanrım, biraz olsun rahatlamak ne güzel hissettiriyor. "Yapmayı en sevdiğin şey. Çok şanslısın."

"Babasının paranoyak bir yönetim kurulu üyesi olması ve birinin onu yakalamak istediğini düşünmesi nedeniyle, ücretli bir arkadaş değil, bir koruma olduğumu anladığını sanmıyorum." Gözlerini deviriyor ama sonra yüzü ciddileşiyor. "Odin çoğunlukla onu yatıştırmaya çalışıyor ama son zamanlarda daha fazla tehdit geliyor, bu yüzden..."

Esniyorum. "Babam bu sefer kimi kızdırdı?"

"Sormadım. Bilmek istemiyorum." Bakışları kapıyla benim aramda gidip geliyor. Bana attığı bakışı ya da sanki çok kötü bir haber vermeye hazırlanıyormuş gibi nefes alışını sevmiyorum. "Odin bugün yine öfke dolu bir nöbet geçirdi. Daha da kötüleşiyorlar, Rey."

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Bir şey onu çileden çıkardı. Dört satranç tahtasını kırdı. Dört kişi gözünü kırpmadan öldü."

"Tanrılar."

Omuz silkiyor. "Yakın çevresinin çoğu, kesinlikle aziz değil. Ama şirket içinde yüzlerce çalışan var. Kaçınılmaz olarak, masum insanlar zarar görecek. Bu sadece iş için kötü olmakla kalmıyor, aynı zamanda çok kritik bir zamanda istenmeyen bir ilgiye de yol açıyor."

Düşüncelerim diğer öğrencilere kayıyor. Aileleri, arkadaşları var. Eira ile yeni tanıştım ve en sevdiğim insanlardan biri olmasa da, ne ona ne de babasına zarar gelmesini istemem. Bir de Ziva var. Zaten defalarca

arkamda durdu. Onu tehlikeye atmaya gerçekten katlanabilir miyim?

"Gücü azaldıkça gerçeklikle bağıını daha da kaybediyor."

Her zaman durumun daha da kötüye gideceğinden şüpheleniyordum, ancak Rowen'in bunu bu kadar açık bir şekilde dile getirmesi...

Odin'in yaşam gücü Asgard'a bağlı. Kaynaktan bu kadar uzun süre kopuk kalması, elbette giderek zayıflayıp insanlara saldırmaya başlamasına neden oluyor. Güç de tıpkı zaman gibidir; sonunda tükenir.

"Laufey nasıl?" diye dürttüm. Babamın telefonunu dinleyeceğini bildiğim için ona mesaj atmadım ve en son isteyeceğim şey başını belaya sokmak.

Rowen iç çekiyor. "Nasıl olduğunu bilirsin. Pişirmeyi ve bahçe işlerini çok sever. Son zamanlarda dışarıya daha çok çıkıyor. Sanırım Odin'den biraz olsun uzaklaşmak istiyor ama o da sürekli onu kontrol ediyor."

"Tutuklusunu kontrol ediyor, öyle mi?" diye homurdandım. "Ona zarar vermemesi iyi olmuş—"

"Ama yapacak. Yakında. Eğer hastalığı onu önce ele geçirmezse. Odin boş tehditler savurmaz." İç çekti. "Ona değer veriyor... kendi tarzında."

Ama aslında mesele bundan ibaret. Babamın sahip olduğu ufak tefek duygular bile onu etkileyemez.

"Onu savunma Rowen. Bu sadece sana yumruk atmak istememe neden oluyor ve senden gerçekten hoşlanıyorum. Bu konuşmayı bitirebilir miyiz? Elimden gelenin en iyisini yapıyorum ama iki gün oldu. Kampüste soru sorarak dolaşamam ve Erikson varisine yaklaşmak da pek heyecan verici olmadı."

Aric düşmanca.

Sinirli.

Her an patlayabilecek, kontrol edilemeyen duyguların tehlikeli şişesi.

"Bir şey hissediyor musun..." Sesim kısılıyor. "Endir'de farklı yani. Sırların hep vardı biliyorum ama burada kendini daha

zayıf mı hissediyorsun? Daha dengesiz mi? Sigurd'un gücünden mi? Saçma sapan miktardaki rünlerden mi?"

Rowen yere bakıp gerildi. "Yaralarımı gördün. Kampüse adım attığımdan beri, sanki yepyeni kesiklermiş gibi yanıyorlar Rey. Bu nasıl farklı?" Gözlerini sımsıkı kapattı. "Özür dilerim, bunu hak etmedin."

Sağ koluna bakıyorum. Sanki biri tırnaklarını derisinde gezdirmiş gibi, parmak uçlarına kadar uzanan izler o kadar derin yaralar bırakmış ki, neredeyse yanık kurbanı gibi görünüyor. "Eriksonlar, tüm soyları, sana yaptıklarının bedelini ödeyecek."

Hiç kıpırdamıyor ama gözlerindeki öfkeyi görüyorum; kaybedilmiş bir savaşın, kaybedilmiş bir ailenin, her şeyin verdiği öfke. "Bundan daha derin bir şey var ve sen de biliyorsun. Daha hızlı çalışman gerek. Aric aptal değil, büyükbabası da değil. Odin ve Sigurd binlerce yıldır savaş halindeydi. Burada mahsur kalmak geçici bir ateşkes yaratmış olabilir ama hepsi bu. Asla barış olmayacak."

Sözleri içimde boşluk hissi yaratıyor.

"Şimdilik seni kendi dünyalarına aldılar ve seninle oynayıp bir süreliğine iyi geçinmekten memnun olabilirler. Ama sakın Giants'ın zayıf olduğunu düşünme hatasına düşme. Dikkatli ol ve hızlı hareket et."

Yardımsever.

"Sen Odin'in kızıydın. Mjöltnir sana ilgi duymalı."

Bunların hepsini biliyorum ama bunları yüksek sesle tekrar duymak görevimi çok daha zor hale getiriyor. Telefonumu yatağa atıp saçımı alçak bir topuz yapıyorum. "Odin, ailen aracılığıyla aynı kan bağına sahip olduğunu söylüyor, sulandırılmış da olsa. Öyleyse neden sana da tepki vermiyor?" Saçımı düzelterip kollarımı kavuşturuyorum. "Bunu takım halinde yapmak çok daha kolay olurdu, biliyorsun."

Dudaklarını yaladı. Cevabını düşünmek için zaman kazanmak isterken yaptığı bir şeydi bu; çünkü asla hemen tepki vermez. Her zaman önce değerlendirir. "Keşke öyle olsaydı. Ama kanımda kalan Odin izi, dünyanın en güçlü

silahını kullanmaya yetmiyor. Kaza beni mahvetti; o kadar çok kan kaybettim ki bazen önemli olan kısmın hala orada olup olmadığını merak ediyorum." Yüzü karardı. "Bunu şimdi konuşmasak olmaz mı?"

"Üzgünüm, sadece bana hiç söylemedin, belki de bu konuda konuşmak faydalı olabilir."

"Olmayacak." Başını iki yana sallıyor. "Bir ömür boyu yetecek kadar travma yaşadım zaten, Rey."

"Konuyu açmak istememiştim-"

"Unut gitsin," dedi hızla, gergin bir vücutla pencereye doğru yürürken.

İçten ve dıştan yara aldığını biliyorum. Yaralanmaması gerekirken, aklıma Aric geliyor. Ailesini kaybetmesi. O tuhaf kazada yıldırım çarpması.

"Ortalama bir yıldırımda kaç volt vardır?" diye soruyorum Rowen'a.

Burun delikleri sanki soru onu çileden çıkarmış gibi hızla döndü. Hemen toparlanıp gözlerini ovuşturdu. "Özür dilerim, yorgunum ve intikamla, kavgayla, ölümle veya patates kızartmasıyla hiçbir ilgisi olmayan sorular sormana alışkın değilim. Ayrıca, Odin'in Mjölhnir takıntısından da bitkin düştüm. Neden ihtiyacımız olduğunu anlıyorum ama... onun değil."

"Yani teknik olarak onun. Çekici yapan babamdı."

Rowen hâlâ gözlerini ovuşturuyor ama sırtı kaskatı kesiliyor, elleri yumruk oluyor. Endişeyle ona uzanıyorum.

"Hey, iyi misin?"

Bir anda beni duvara yasladı, eli boynumda, ayaklarım havada sallanıyor. Panikle elini çekiştiriyorum, hava almaya ihtiyacım var. Neler oluyor? Bana bir kez bile zarar vermeye çalışmadı.

"Rowen," diye boğuluyorum. "Rowen!"

Gözleri dipsiz, karanlık delikler gibi, sonra eğilip burnunu boynumda aşağı yukarı gezdiriyor. Sesi boğuk. "Erikson'ın ya da Odin'in değil! Diyarın en güçlü Tanrısı'na armağan edildi ve insanların onun fedakarlığını görmezden gelmesinden

bıktım!"

"Koy." Bacaklarına tekme attım. "Ben." Daha sert tekme attım. "Yere."

Eğer ona en kısa zamanda ulaşamazsam bayılacağım.
Öleceğim.

Yirmi Sekizinci Bölüm

REY

Bir anda şaşkınlığımdan çaresizliğe, sonra da gerçekten çok öfkeli bir hale geliyorum. Aslında onun ailesiyim. Bana karşı hiç öfkesini kaybetmedi, bir kez bile. Ruhumun derinliklerinde Rowen'ın bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum.

Ben de ona zarar vermek istemiyorum ama başka seçeneğim yok. Elimi göğsüne doğru itiyorum ve onu boş ikinci yatağa doğru geriye doğru savuruyorum. Çarpma anında yatak ikiye ayrılıyor.

Ve evet, güçlüyüm ama o kadar da güçlü değilim. Titreyen elime bakıyorum.

Sadece tek elimle mi saldırdım? 1.80'lik bir korumayı yatağa mı fırlattım? Bu normal değil.

Acaba kanım burada olmama mı tepki veriyor?

Tüm tuhafliklarına rağmen, aslında iyi hissediyorum. Mjöl'nir'e bu kadar yakın olmanın bir şeyler ifade etmesi iyi.

Rowen homurdandı. "Kahretsin, beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Beni boğazından yakaladın, seni pislik!" Kalbim hızla çarparken ona elimi uzattım ve onu ayağa kaldırdım.

Almadan önce gözleri kısılıyor. "Neyden bahsediyorsun? Az önce şimşekle ilgili bir soru sorduğunu ve Odin hakkında konuştuğunu söyledin." Ayağa kalkıp kıyafetlerini silkeliyor. "Bu arada, bir milyar volta kadar çıkabilir."

Bir milyar.

Volt.

Aric bundan sağ çıkabilecek mi?

Yara almadan mı? Yani, kaplıcada geçirdiğimiz zamandan sonra buna tanıklık edebilirim. Üzerinde tek bir iz yoktu. Sadece yoğun kaslar ve bronzlaşmış bir ten.

Ama daha da önemlisi...

"Neler oluyor sana?" diye temkinli bir şekilde ona baktım. "Az önce aklını kaçırdın ve bana bir kere bile bağırmadın. Bir şey mi oldu?"

"Aman Tanrım." Yüzü yumuşadı. "Çok üzgünüm. Ben sadece... Belki beni de etkiliyordur. Uzun zamandır burada olmak, memleketimizden uzakta olmak, etrafımızda Tanrı bilir kimler var."

Kulaklarım dikleşti. Bana şimdiye kadar söylediği en uzun şey buydu. "Yani Washington'da doğmadın mı?"

Alt dudağını ısırды. Kapıyı kıracak kadar şiddetli bir vuruşla konuşmamız bölündü.

Pat.

Pat.

Pat. "Orada ne halt ediyorsun? Tadilat mı yapıyorsun?"

Ben Aric.

Tekrar kapıya vuruyor.

"Bu lanet kapıyı kırmamı sağlama!"

Bugün herkes öfke vitamini mi alıyor?

Rowen'a hızlıca bir bakış attım. "Özür dilerim." Aric onu görüp benden şüphelenmesin diye onu yatağa doğru tekmeledim. Kapıyı hafifçe aralarken "Evet?" diye sordum.

Aric'in koyu gözleri kocaman açılmıştı ve başımın üzerinden arkamdaki yıkıma baktığında paniklemiş görüldüğüne yemin edebilirdim. Kırık yatak.

"Düştüm."

Kaşları havaya kalktı. "Tavanda sürünerek mi? Okul malına zarar vermenin yasa dışı olduğunu biliyorsun."

"Evet." Kollarımı kavuşturdum. "Üzerinizde kampüs güvenliği yazan küçük bir rozet göremiyorum. Ve bu bir kazaydı, tamam mı? Gerçekten düştüm."

"Odanızdaki yedek yatak tam anlamıyla ikiye bölünmüş."

"Göründüğümünden daha kiloluyum."

"Sanki tekmelemişsin gibi görünüyor." İçeri girmeye başlıyor.

"Hayır." Kapıyı ona doğru ittim. "Zararı ben öderim. Sen

kendin için endişelen." Lanet olsun, ona yaklaşmam gerek ve Rowen yatağımın yanındaki kapının arkasına saklanmıyorsa bu mükemmel bir fırsat olurdu. Yalanımın şimdi ortaya çıkmasına izin veremem.

"Konuşma duydum" diye ekliyor Aric.

"Telefonda konuşuyordum," diye tısladım. "Şimdi gidebilir misin?"

Gözleri kısıldı. Sonra büyük bir itişle kapı geriye doğru savruldu ve neredeyse menteşelerinden fırladı. Rowen tamamen görüş alanına girdi, biraz yıpranmış görünüyordu, saçları yatağa tekmelenmekten darmadağınktı, gömleği yırtılmıştı. Harika. Mükemmel.

Aric küfür ediyor ve az önce gözlerinde gördüğümü sandığım şey yok oluyor. Şimdi ise buzdan ibaretler.

"Vay canına, neden odana koştuğunu merak ediyordum ve aniden her şey anlam kazandı. Sen çiftleştikten sonra öldüren kara dulsun." Benden bahsediyor ama gözleri Rowen'a dikilmiş. "Buna değmez, yeni tanıştığım kişi. Rey Stjerne'nin yatağından daha iyi yollar var."

Rowen rolünü mükemmel bir şekilde oynayarak sırtıyor. Yanıma gelip duruyor. Ah hayır, ne yapıyor? Bu adam benim kardeşim gibi. "Bundan çok şüpheliyim."

Onu öldürüyorum.

Aric kırık yatağa bakıp işaret etti. "Sanırım orada bitirdin?"

"Ya da başladı," diyor Rowan küstah bir sesle. "Bazılarımız diğerlerinden daha uzun süre dayanıyor."

"Bazılarımız bu detayların hiçbirini bilmeden bir ömür yaşayabilirdi." Aric başını sallayıp kapımdan çıkıyor.

Odasına geri dönüşünü izliyorum ve içeri girdiğinde kendi kapımı kapatıp Rowen'a başımı sallıyorum. "Daha az tuhaf bir şey düşünebilir miydin Rowen? Cidden."

Gözlerini devirdi. "Ona tavandan Örümcek Adam gibi düştüğünü söyledin."

"Panikledim, tamam mı? Ayrıca kıyafetlerini düzelt. Psikopat ailemize evlat edinilmiş olabilirsin, ama ikimiz de biliyoruz ki Odin seni yatağımda görse giyotinden daha

hassas bir şekilde başını keserdi."

Rowen saçlarını düzelterip gömleğini içeri sokuyor. "Endişelenme. Güzel olsan bile riske değmezsin."

Nesi var onun? Normal davranmıyor. Gözleri bile koyulaşmış. Bana mı öyle geliyor? Yoksa kampüsün tuhaf ağırlığı mı? Belki de rünlerin taşması insanların çıldırmasına sebep oluyordur. Sigurd'un öğrencilerini bir şekilde kontrol altına almak için böyle bir şey yapması beni şaşırtır mı? Hiç de değil.

"Uğraşmayı bırak. Cidden." Bana asla zarar vermezdi - en azından ben öyle sanıyordum, ama şimdi bıçağıma ne kadar hızlı ulaşabileceğimi merak ediyorum.

Kendime not: Yatağın altı çok uzakta.

"İşimi gayet iyi yapıyorum." Bunu sanki hiçbir şey olmamış gibi, az önce aklını kaybetmemiş gibi söylüyor. "Odin'i hayal kırıklığına uğratan sensin." Hayatımın hikayesi. "Belki farklı bir taktik denemelisin?" Kaşlarını çatarak suratından silmek istiyorum.

"Aric'i vücudumla baştan çıkarmıyorum, seni pislik."

"Aric gibi erkekleri vücudunla baştan çıkaramazsın; kötü tavrınla baştan çıkarırsın ve neden herkes gibi kendini onlara kaptırmadığını merak etmelerini sağlarsın." Omuz silkip kapıya doğru yürür. "Ayrıca, senden daha boktan tavırları olan kim var?"

Beni tüm kafa karışıklığımla baş başa bırakıyor, ki bu olmak istediğim son yer. Yalnız kalmak, Aric'in kapıyı açtığındaki ifadesini hatırlamak, Rowen'ı, yatağı ve beni gördüğünde yaşadığım o kısır döngüyü hatırlamak demek.

Aric'in ne düşündüğünü biliyorum. Hakkımda ne düşündüğünü umursamıyorum bile. İçten içe ürperiyorum. Evet, bu tamamen yalan.

Umursadığımdan, birazcık bile olsa, nefret ediyorum ve içimdeki daha da karanlık bir tarafın ilk başta mutlu olmasından. Çünkü Aric kapımı ilk çaldığında, sanırım endişelendiği içindi.

Hakkımda.

Her zaman birbirimizden nefret etmiyorduk.

Kapımın koluna dokunuyorum ve hafifçe sendeliyorum.

Dudaklarının çeneme doğru indiğini, ağzının boğazımın kenarına değdiğini hayal ediyorum. Her tüy kadar hafif öpücüğü tenimde esen bir kırağı dalgası gibi hissettiriyordu. Tüylerim diken diken oluyordu. Dudakları boynumun çukurunda oyalandığında derin bir nefes alıyordum. Tereddüt ediyor, sonra nabzımın tam üzerine serin bir hava üflüyordu.

Hemen toparlanırdı.

Kendimi sabitlemek için parmaklarımı omuzlarına gömüyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Her şeye ihtiyacım vardı.

Uzakta gök gürültüsü, düzensiz kalp atışlarımla mükemmel bir uyum içinde yankılanırken, duyularım etrafımda bulanıklaşırdı. Dışarıda bir fırtına kopabilirdi ama o her öpücükle aramızda yeni bir fırtına başlatırdı. Teslim olmak, buza teslim olmak istiyordum. Bırakmak istiyordum. Bu yüzden kollarımı boynuna doluyor, gözlerimiz kenetleniyordu.

Dudaklarıma doğru gülümserdi. "Sıcaklığını seviyorum."

Üzerine çöktüğümde titrerdim—

Dur orada. Hayır.

Kafamı vuruyorum ve kapımın hâlâ yarı açık olduğunu fark ediyorum.

Ziva orada duruyor, elindeki kahve fincanı ağzına kadar dolu. "İyi misin?"

"Evet!" diyorum çok çabuk. "Sadece... ne yaptığımı unuttum ve, şey, dersten sonra görüşürüz." Kapıyı kapatıp yaslanıyorum.

Keşke biri benim takımımnda olsaydı - herhangi biri - ve şimdi Rowen bile çıldırıyor, kendini kaybediyor, şiddete başvuruyor, babam adına konuşuyor, beni izliyor. Çabaladığımı görmüyorlar mı? Üstelik iki gün oldu! İki günde mucize yaratamam.

Yatağa yığılıp altına uzanarak Laufey'den gelen notu

çıkardım.

Raido, Dagaz, Hagalaz, Othala ve Thurisaz.
Rünleri tekrar tekrar okudum, sonra durdum.
Raido. Ormir Salonu'ndaki rün.

Kaşlarımı çatarak Reeve'in bana verdiği siyah oryantasyon paketini karıştırıyorum, kampüsün broşürünü çıkarıyorum, sonra da Raido'daki rünü daire içine alıyorum. Endir'in rün haritası var mı? Bir rehber? Google'da her şey için bir rehber var; muhtemelen bir Reddit başlığı da vardır. Hatta iyimser olursam, belki de faydalı bir tane.

Laufey bir şey avlamamı mı istiyordu, yoksa sadece bir Dev olduğu ve rünleri bildikleri için bana kadim bir kutsama mı verdi? Bu durumda, uzak durmam gereken bir uyarı olduğuna hiç şaşmamam.

Laufey, bana karşılıksız rünler vermek için hayatını riske atmazdı; rünler bunun için fazla güçlü, anlamları ise fazla önemli. Yaptığı her şeyin bir amacı var. Bunu unutamam. Sabırlı. Harika. Bunu çözmem gerek.

Kampüste dolaşırken onlara daha fazla dikkat etmem gerekecek. Belki de ne anlatmak istediğini anlamaya çalışırken Mjölñir'i daha hızlı bulabilirim.

Pencereden dışarı bakıyorum ve Aric'i görüyorum. Ormana doğru yürüyor ve öfkeli görünüyor. Çünkü Rowen ve beni bastı mı?

Yere tekme atıyor ve ayaklarının altında buz birikince aniden duruyor. Şaşkınlıkla yere bakıyor, sonra yürümeye devam ediyor. İlginç. Duyguları tavan yaptığında farkında olmadan buz yaratıyor.

Daha da ilginç, uyanık olmayabilir ama içindeki bir şey uyanıktır.

Belki de ona içimi dökmesinde yardım etmemin zamanı gelmiştir.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

ARİC

Binadan koşarak çıktım, düzgün göremiyordum. Arkamdan kapıyı çarptığımı hatırlamıyorum ama görünüşe göre çarpmışım çünkü biri bana dikkat etmem için bağılıyor. Reeve'in beni sürekli ondan uzak tutmasının sebebi bu. Sanki bu kadının etrafında hiçbir şeyi kontrol edemiyorum; öfkemi, her şeyi daha da kötüleştireceğini bilsem bile onunla konuşma ihtiyacımı.

Lanet olsun, her yerde olmak zorunda mı?

Durup aşağıya bakıyorum. Buzlu ayak izleri bana bakıyor.

Onlara tekme atıp nefesimi kontrol altına alıyorum, sonra da göle doğru giden patikada sert adımlarla yürüyorum. Duyularım yakınlarda olabilecek başka birine karşı duyarlı, ama sessiz. Derslerin ilk günü falan filan.

Kontrolümü kaybediyormuşum gibi hissediyorum ama yapabileceğim son şey Sigurd'a gidip itiraf etmek. Rey kampüste olduğu ve onun içeri girmesine izin verdiği için uyuşturucular artık artan duygularımı bastıramıyor. Bu iki yıl öncesinin cezası mı?

Son birkaç gündür, birbiri ardına tetikleyiciler geliyor.

O. Rey içimdeki bir şeyle uğraşıyor ve bunun durması gerekiyor.

Şimdi.

Uzanıp patikaya düşmüş, uyluğum kadar büyük bir kütüğü tutuyorum. Ama kolumu çevirerek kütüğü ormana doğru savurduğumda, parmaklarımın saplandığı kabukta yarım santimlik bir çukur açtığımı görüyorum.

Şaşkınlıkla yere düşürdüm. Parmak uçlarıma baktım. Tahtaya parmaklarımı bastırdığıma dair herhangi bir çizik veya başka bir iz yoktu.

İşte bu yeni bir şey.

"Uzun bir Devler soyundan geliyorsun," demişlerdi bir keresinde bana, "ama endişelenme, ilaçlar sana yardımcı olacaktır. Sadece kontrol etmeye çalış; dışarıdan doğan ilk kişi sensin."

"Uzakta mı?" diye sordum.

"Jötunheim'dan."

Ev.

Tadını alabiliyordum, kokusunu alabiliyordum, deneyimlemek istiyordum. "Ne zaman geri dönebiliriz, Sigurd?"

Gözleri simsiyah oldu. "Asla. Tanrılar onu yakıp kül etti. Küllere geri dönemezsin."

"Onlara ödeme yaptırdın mı?" diye sordum.

"Hayır. Ama bir gün yapacağım." Gülümsedi ve başımı okşadı. "O zamana kadar etrafımızdaki taze karın tadını çıkar, soğuğa odaklan, her şey yoluna girecek."

Karnım yine kasılıyor.

Dalı incelemek için eğildiğimde göğsümün içinde karanlık ve uğursuz bir girdap oluştu. Baskı artıyor ve sanki her neyse, kurtulmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Boşluğa bağırmak, her neyse ona karşı çıkmak istiyorum ama bunun yerine daha önce hiç yapmadığım bir şey yapıyorum. Sigurd'un beni uyardığı bir şey. Bana asla yapmamam gerektiği söylenen tek şey, çünkü bu dünya insanlar için yaratılmış, Tanrılar ve canavarlar için değil. Benim gibiler için değil.

Karanlığa teslim oluyorum ve etrafımdaki her şeyi tüketen soğuğa doğru serbest düşüşe geçiyorum.

Ve uzun zamandan beri ilk defa özgürlüğümü hissediyorum.

Sırtım ısınmaya başlıyor, dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyor. Yavaşça dudaklarım aralanıyor ve gözlerimi açtığımda, verdiğim her nefesin önümde buz tuttuğunu görüyorum.

Rey ve Rowen'ı düşünüyorum.

Göğsümün içinde bastıramadığım öfke, bir fırtına gibi

büyüyor ve sonunda çığlık atıp ellerimi bir ağaca çarpıyorum. Ağaç ikiye bölünüp yere çarptığında bir çatırtı sesi geliyor.

Kabuktaki çatlakların etrafında don ve buzun parıltısı var, parmak uçlarım ise haklılık hissiyle uyuşmuş durumda.

Bir dakikamı ayırıp tadını çıkarıyorum, soğuk, temiz havayı içime çekiyorum.

Ne yapabilirim? Emin değilim. Kimsenin yapabileceğini sanmıyorum.

Başımı sallıyorum.

Sigurd bana Dev olmak ve bunun getirdiği her şey hakkında neler anlatmadı ki? Özellikle de burada doğmuş olmam göz önüne alındığında. Ne zaman ailemden ve geçmişimden bahsetsem, aldığım tek şey uyarılar, nutuklar veya en sevdiğim sessizlik oluyor. Sabırlı olmamı istiyor ama sanki zaman daralıyor ve nedenini anlayamıyorum.

Peki bunun onunla ne alakası var?

Karnım yine ağrıyor.

Yüzeyin altında bir girdap kaynıyor. Hissedebiliyorum: soğuk, kadim, kana susamış.

Aç.

Kırık ağaca bakıyorum ve gülümsemeye başladığımı hissediyorum. Yıkma istemek korkutucu olmalı, peki neden bu kadar güzel hissettiriyor?

Cebimdeki telefonum titriyor.

Muhtemelen Reeve'dir.

Çıkarıp ekrana bakıyorum.

Reeve: Neredesin? Yurttan derse gitmek üzere ayrılıyorum. Oyunlar bu gece ve bu sene kazanmalıyız, yoksa seni reddederim.

Rey'le olanları neredeyse ona anlatacaktım ama karanlığın, çarpık düşüncelerimle birlikte çoktan gittiğini hissediyorum. Bunu kontrol edebilirim, her neyse. Şimdilik bunu yapmak zorundayım. Başka seçeneğim yok.

Ben: Hemen geliyorum.

Otuzuncu Bölüm

REY

Hala aptalca bir kabusun etkisinden kurtulamıyorum.

İçinde boğuluyordum elbette, çünkü bir girdap beni denizin zifiri soğuk derinliklerine sürüklüyordu. Babam, Rowen, Aric, Reeve ve hatta Laufey kıyıda durmuş, izliyorlardı.

Aşağı doğru giden bir sarmal. Suyun ezici ağırlığı - açıkça sorumluluklarımın bir metaforu. Sanki beynim, stresimin en yoğun kısmını dev bir televizyon ekranına aktarmış ve beni izlemeye zorlamış gibi.

Yurt lavabosunun üzerindeki aynaya doğru sürükleniyorum. Yansımam berbat görünüyor ama kendime acıyacak vaktim yok. Atkuyruğu, siyah tayt şort, neredeyse hepsini yutacak kadar büyük siyah kapüşonlu ve tenis ayakkabıları. Yeterince iyi. Her zamanki tasarımcı üniformam değil ama uyum sağlamama yardımcı oluyor. Ve kovalayan olursam -ya da kovalanan olursam- tenis ayakkabıları topuklulardan daha iyi. Yaşasın üniversite ve olası ölüm tuzakları.

Lobiden geçerken terlemeye başlıyorum bile. Yurt binasının ön kapısını iterek açtığımda suratımı buruşturuyorum. Her seferinde bir gün. Her seferinde bir pislik: aynı zamanda her seferinde bir Erikson olarak da bilinir. İyi olacağım.

Telefonumu çıkarıp kampüs haritasına bakıyorum ve yürümeye başlıyorum.

Devasa ağaçlardan ağır havaya kadar her şey burada o kadar yoğun ki, sanki çorbanın içinde yüzüyormuşum gibi hissediyorum. Peki, binaları birbirinden bu kadar uzakta tasarlamak kimin parlak fikriydi? A noktasından B noktasına gitmek için gerçek bir doğa yürüyüşü mü gerekiyor?

Tanrım, Bellevue'e olan eski kızgınlığımı unutun. Şehri özlüyorum. Everett'in nemi bana veya benim gibilere karşı kişisel bir husumet besliyormuş gibi saldırırken tavrım hiç

düzelmiyor.

Belki de kampüs lanetlenmiştir. Belki de kanımı hissetmiştir ve çoktan peşime düşmüştür. Yerde, seksek oyununun hastalıklı bir versiyonu gibi aralıklı birkaç rün görüyorum ve yanlarından geçiyorum. Çok mu paranoyak davranıyorum? Evet. Kesinlikle.

Rünler, tıpkı koğuşlar veya tılsımlar gibi kullanılır. Tek başlarına güçlüdürler, ancak bir araya geldiklerinde ciddi bir koruma dalgası ve herkesin hissedebileceği devasa bir uyarı işareti elde edersiniz. Yani çoğu insan ne olduğunu veya neden nefes almanın zor olduğunu bilmez, ama kadim güç böyle bir şeydir. İnsanı yavaş yavaş boğar.

Sanat binasının yanındaki açıklığa girdiğimde öfkeden kuduruyorum. Sonra da nefesim kesiliyor çünkü muhteşem.

Ağaçların arasında, çimento banklarla çevrili, dalların arasından güneş ışığının süzüldüğü bir açık hava sınıfı var. Sınıfın hemen yanında ise sanat binasına açılan mübarek çift kanatlı kapılar var. İleri Antik Tarih. Sabırsızlanıyorum. Telefonumdan programımı tekrar kontrol ediyorum. Dokuz numaralı oda, Dr. Tyrson. Telefonumun ekranına kaşlarımı çatarak bakıyorum, sonra derin bir nefes almaya çalışıyorum. Sorun değil. Bu sadece bir iş, bir görev. Laufey'i kısa sürede Odin'in pençelerinden kurtarıp, elimde Mjöl'nir ile kampüsten sekerek ve yol boyunca Erikson'lara orta parmak göstererek uzaklaştıracam.

Ve eğer bu süreçte bazı ilginç gerçekler öğrenirsem, ne mutlu bana.

Aric'in ağzının benimkinde bıraktığı hisle görüşüm aniden bulanıklaşıyor; cidden, neden en uygunsuz zamanlarda? Hayır. O görüşü gömüyorum, olmadı, asla olmayacak ve sadece bir dikkat dağıtıcı. Rünler vizyon getirebilir mi?

Sigurd'un bunu başarabileceğini sanmıyorum. Dünyanın en güçlü silahını çalabiliyorsa, vizyonların çocuk oynacağı olduğundan eminim. Zaten kendi başına da güçlü değilmiş gibi.

Bunu hatırlamam gerek. Şu anda her şey eşit, ama ben

şansı lehimize çevirmeyi hedefliyorum.

Kapıdan içeri adımımı attığım anda temizlik solüsyonunun kokusu burnuma doluyor. Hevesli öğrenci kalabalığının arasından geçiyorum ve bu o kadar normal ki, neredeyse gerçek dışı geliyor. Herkes sadece var oluyor, bölümlerinden, acele etmekten, spordan, hayattan bahsediyor. Hiçbir fikirleri yok ve ne kadar çok dinlersem, o kadar buruk hissediyorum.

Hayatlar tehlikede.

Ve bu bilgisiz çocuklar flört uygulamalarındalar.

İnsanlar ölecek ve birileri TikTok'unun viral olmamasından dolayı sinirlenecek.

Gözlerimi devirip bir grup erkeğin yanından geçiyorum, birkaçı sanki gülümsememi bekliyormuş gibi bana bakıyor. Her zamanki bakışları görmezden gelip Aethercall'ıma basıp yürümeye devam ediyorum. Erkeklerle ayıracak vaktim yok. Reeve'e ve Aric'e zaten katlanmak zorundayım.

Sonunda dokuzuncu odaya ulaşıyorum ve bakıyorum.

Ne kadar da tipik—Aric arkada oturuyor, Reeve hemen yanında, kalemini uyluğuna vurarak bir grup kadınla konuşuyor. Elbette söylediği her kelimeyi dikkatle dinliyorlar. Gözlerimi kısıp onun üzerinden Aric'e bakıyorum.

Aric başka herhangi bir yerde olmayı tercih eder gibi görünüyor. Bilmesem nefes bile almadığını düşünürdüm; belki de gevezelikten benim kadar rahatsızdı. Düzenli nefeslerinden kaleminin parmaklarının arasında dönüp durmasına kadar her yere yoğunluk yayıyor. Sonra gözleri benimkileri yakalıyor. Dudaklarında bir sırıtış belirmeden önce bir an öylece bakıyor; hayal etmekten kendimi alamadığım dudaklar.

Bakışlarında hiçbir yumuşaklık yok. Cinayet mi? Onu ikinci bir deri gibi giyiyor.

Önlerindeki uzun masaya geçip eşyalarımı yerleştirmeye başlıyorum. Önce siyah Stanley'imle başlıyorum, sonra kalemi, defterimi, ders programımı ve ajandamı çıkarıyorum. Gördünüz mü? Ben de normal olabiliyorum. Ders kitabımı

elime alıp parmaklarım ön sayfada gezinirken tuhaf bir başarı hissi duyuyorum. Antik Tarih.

Hakkında gereğinden fazla bilgi sahibi olduğum bir konu.

"Hey." Bir adam yanıma yanaştı; kısık bir ses, parlak sarı saçlar, kulağının arkasına silah gibi sıkıştırdığı bir kalem, kullanmaktan çekinmediği bir silah gibi. Endir sweatshirt'ü, kolları kavuşturulmuş, sanki ona numaramı borçluymuşum gibi bana dik dik bakıyor, ardından agresif bir mesaj ve ardından bir kalp emoji.

"Hey." Ders kitabıma tekrar bakıyorum.

"Sen birinci sınıf öğrencisi değil misin?"

Dişlerimi sıktım. "Evet."

"Bu ileri seviye bir ders," diye belirtiyor. "Çok güzel ve zeki olmalısın."

"Evet, tamam." Ya flört etmeye çalışıyor ya da kızlarla nasıl konuşulacağını bilmiyor. Ayağa kalktım. "Dinle-" Duraksadım, adını duymayı bekledim. Görgü kurallarım var; ama saçmalıklara ve dünyanın onlara bir şey borçlu olduğunu düşünen erkeklere karşı sıfır toleransımın altında gömülü kaldılar.

"Zane," diyor gururla.

"Harika Zane, seni zahmetten kurtarayım. Bir sinir krizi geçirip seri katile dönüşmem an meselesi ve babam cesetleri nasıl gömeceğini çok iyi biliyor. Bana üç metrelik bir sılıkla bile dokunmazdım."

"Çok doğru," dedi Reeve arkamdan alçak sesle. Tamam, belki de ekibimde birini umuyordum ama kastettiğim bu değildi. Teşekkürler evren.

Konuşmaya devam ediyorum. "Eğlenceli görüldüğümü biliyorum ama ben, işine geldiğinde çıkarıp parlatabileceğin parlak bir kupa değilim. Daha çok yatağının altında bıçakla bekleyen tiplerdenim-"

"Ya da dolap," diyor Reeve arkamdan yardımsever bir tavırla. "Ya da şamdanlı oturma odası, ipli mutfak... Dürüst ol dostum, elinde ne eşya olursa olsun, sonu her zaman ölümdür. Ben olsam koşardım, yürümezdim."

Zane yavaşça benden uzaklaşıyor ve fısıltıyla "kaltak" diyor.

"Tanıştığıma memnun oldum!" diyorum neşeyle ve tekrar yerime oturuyorum.

"İlk dersinde birini ağılattın bile. Ben futbol takımına transfer olan birine değil, bir profesöre bahis oynamıştım," diye homurdandı Reeve. "Hiç de alaycı olmayan bir şekilde gülümsemeyi veya konuşmayı becerebiliyor musun?"

"Alaycılığın aptallara karşı yarı akıllı bir caydırıcı olduğu düşünülüyor, ama yine de seni asla iğrendirmiyor. Nedenini bir türlü anlayamıyorum."

Reeve, Aric'e dirsek atıyor. "Tehlikeye çekiliyoruz."

Aric bir kahkaha attı. Tamam, nabızı hâlâ atıyor. "İtiraf etmeliyim ki bir şeyi merak ediyorum."

"Ah, konuşuyor." Kollarımı kavuşturdum. Sonunda. "Evet?"

"Son iki yıldır evde eğitim görüyordun ve AP dersleri alsan bile, Dr. Tyrson'ın dersinin kredilerini veya ön koşullarını karşılayamazsın. Saçmalık diyorum. Bu noktada biraz taciz gibi geliyor. Sana kötü haber vermekten nefret ediyorum ama cevap iki yıl önce hayırdı ve şimdi de hayır."

Öfke boğazımı yakıyor. "Bilgilerini tekrar kontrol et. Buraya gelebilmek için tüm AP sınavlarımda başarılı oldum. Senin için üzücü olan, bu tüm dönem boyunca benimle sıkışık kalman anlamına geliyor. Gözlerin işkenceden kanasın."

"Arkanda oturuyorum. İnan bana, zaten oturuyorlar." Koyu gözleri kısa bir anlığına beyazlaşıp sonra normale dönüyor ve aniden sırtımın tehlikeli bir düşmana, ne kadar güçlü olduğunun ve şu anda gerçekten kızdırmamam gereken birinin eline döndüğünü fark ediyorum. Sakince bir kalem alıp silah olarak kullanabileceğim bir şey alıp bekliyorum.

Odadaki gerginliği yüksek bir ses dağıtıyor. "Henüz yapmadıysanız, paketlerinizle birlikte indirmanız söylenen uygulamayı açın, partnerinizi bulun ve lütfen yanına oturun. Acele edin; bütün gün burada bekleyecek halimiz yok."

Korku beni sarıyor.

Bu iyi bir şey, ama yine de...

Bana doğru gelen ağır adımları sayıyorum.

Defter yere düştüğünde, ardından çanta ve yavaşça yuvarlanarak elime çarpan kalem düştüğünde neredeyse irkiliyorum. Parlak maun rengi ve son derece öfkeli gözlere bakıyorum. "Kenara çekil."

Otuz Birinci Bölüm

REY

"Eşlerinizi alın ve rahatınıza bakın." Dr. Tyrson'ın sesi odanın içinde yankılanıyor, alçak ve buyurgan. Gürültülü değil ama olması da gerekmiyormuş gibi geliyor. O adamın ağzından çıkan her kelimenin kasıtlı olduğunu ve ağırlığı olduğunu düşünüyorum. İçeri girdiğini bile duymamıştım.

Odanın ortasında, uzun boylu, geniş omuzlu ve koyu kahverengi tenli bir adam duruyor. Kısa kesilmiş siyah saçlarının şakaklarında gümüş rengi noktalar var ve özenle kesilmiş sakalı, zaten güçlü olan çene hattını daha da belirginleştiriyor. Üzerinde, onu neredeyse ulaşılabilir kılan sade, siyah bir Endir sweatshirt var. Belki de bu, profesörlerin buradaki temasıdır; Sigurd'un gösterişli altın rengi kıyafeti de ortama hava katıyor.

Aric'e bir bakış atıp donakaldım.

Havada en ufak bir düşüş bile yok. Ama yine de görüntü çığ gibi üzerime düşüyor.

Elim boynunda, onunki benimkinde. Gözleri ağzımdan aşağı, aşağı kayıyor. Eğiliyoruz, nefesler ağırlaşıyor, ağızlarımızın önünde beliren kırağı bulutları birbirine karışıyor, baştan çıkarıcı. Dolgun dudakları adımı fısıldıyor, eli boğazıma doğru geliyor—

"Bitirdin mi?" diye soruyor Aric. Gülümsemesi yavaş ve temkinli. "Yanlış anlama, sadece daha sonra ne kadar ipe ihtiyacım olacağını ölçüyordum. Hazırlıklı olmayı severim."

O benim kafamın içinde. Vizyonlarım.

İşte bu, hazırlıklı olmadığım bir komplikasyondur.

Sınıf gürültüyle uğulduyor; sırt çantaları açılıyor, dizüstü bilgisayarlar tıklar tıklar açılıyor, sandalye ayaklarının sürtünme sesi duyuluyor, fısıldanan dedikodular duyuluyor. Masama yaslanıp başımı Aric'e doğru eğerken havada hafif

bir kahve ve eski kitap kokusu var. "Vay canına, bağlanma fantezimi zaten biliyorsun. Gerçekten iyi bir partnersin."

Bunu başarabilirim. Onu büyüleyebilirim.

Dudaklarımı yaladım, bakışlarımın uzun süre orada kalmasına izin verdim ve çektim - sadece biraz. Aethercall benden kayıp gitti, sıcak ve yumuşak, havada hafif bir el dokunuşu gibi dolaştı. Çok değil, sadece onu sınamaya yetecek kadar. Tepki verip vermeyeceğini görmek için.

Kalemini o kadar sıkı tutuyor ki kırılacak gibi oluyor ama parmakları yavaşça, acıyla açılıyor. Çenesi gevşiyor. Omuzları düşüyor. Sanki onu boğan görünmez ipleri kesmişim gibi.

Gürültünün arasında zar zor duyulabilen alçak bir inilti çıkartıyor ama Reeve duyuyor. Bir spor ayakkabı Aric'in sandalyesinin arkasına çarpıyor. "İyi misin?"

"Tamam." Aric'in sesi, sıkılmış dişlerinin arasından demir gibi çıkıyor. Bakışları bana kayıyor, beni koltuğuma çivileyecek kadar keskin. "Kes şunu."

Gözlerimi kocaman açıp masum numarası yaptım. "Neyi durduracağım? Seninle konuşmuyorum bile."

Aethercall'ın zor yanı, bir kucaklama gibi, göğsünüze yayılan bir sıcaklık gibi, birinin saçınızı okşayıp her şeyin yoluna gireceğini söylemesi gibi hissedebilmeniz.

Ama ona dokunmuyorum. Yakınından bile geçmiyorum. Hissediyor. Farkında. Ama onu etkilemiyor. Sadece... sakın. Ve bunu fark etmesi biraz zaman alıyor.

İroni canımı acıtıyor: Başkalarının kendilerini güvende, sakın ve istenen hissetmelerini sağlayabilirim; ama bunun kendim için nasıl bir his olacağını hiç anlayamadım.

"Pekala." Dr. Tyron'sın sesi sınıfın uğultusunu yarıp geçiyor. "Müfredatınızı açın. Biliyorum, biliyorum; asıl iş şimdi başlıyor. Eğer henüz anlamadıysanız, İleri Antik Tarih dersindesiniz."

Zane -elbette Zane- sevinç çılgınlıkları atıyor. Reeve hemen büyümüş bir çocuk gibi koltuğumun arkasını tekmelemeye başlıyor. Etrafım çocuklarla çevrili.

"Siz ve partneriniz dönem boyunca birkaç grup projesi yapacaksınız. Ve başlangıç olarak—"

Aman Tanrım. Kötü haber geliyor. Hissediyorum.

"—her birinize ziyaret edeceğiniz yerel bir simge yapı atanacak. Hafta sonuna kadar ödevinizi bekliyorum, tam da hepinizin partilere ve telaşın yarattığı kaosa kapılmadan önce teslim etmeniz için."

Oda iniltiyle, dağınık tezahüratlarla inliyor. Midem bulanarak müfredata göz atıyorum. İsimlerimiz hemen orada, eşleştirilmiş, atandığımız yerin yanında: Buz Mağaraları.

Mükemmel. Tam mükemmel.

Bize fazla zaman tanınmamasının yanı sıra, Aric Erikson'la bir arabada mahsur kalma düşüncesi bile başlı başına bir işkence. Ve bu eşleşmenin neden gerçekleştiğini, babamın neden bunu planladığını biliyorum. O sadece teslim edilmiş bir ödev istemiyor. Aric'e yakın olmamı istiyor.

Zorla yakınlaşma. Zorla uyanma.

Kendi başıma idare edebileceğimi biliyor. Peki Aric'in yanında olmanın bana ne gibi zararlar verdiğinin farkında mı? Yıllar önce onu reddettikten sonra sadece duygusal olarak değil, Aethercall'ıma, kontrolüme, akıl sağlığıma da zarar verdiğinin farkında mı? Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor mu?

Umurunda değil. Beni kurtlara atmak tam da mesele.

Buz Mağaraları. Buz Devlerinin en güçlü olduğu yer.

Ne ters gidebilir ki?

"Harika." Aric telefonunu gürültüyle masaya bırakıyor ve sanki bu sirkle işi bitmiş gibi elini kaldırıyor. Dr. Tyrson ona bakmıyor bile. Aric telefonu düşürüyor, sonra yavaşça boynunu bana doğru uzatıyor.

"Aslında son sınıfı atlatmak istiyorum," diye mırıldanıyor, "bu yüzden sadece başını sallayıp sorun çıkarmazsan ve en azından katkıda bulunursan, harika olur."

Eli elime değiyor. Kaza gibi ama öyle hissettirmiyor. Tenimin altında patlayan bir kıvılcım gibi. Geri çekiliyor. Elimi

yumruk yapıyorum, içimdeki korkuyu -ya da heyecanı- belli etmemeye çalışıyorum.

"Bunu ne zaman halletmek istiyorsun?" diye soruyorum, sanki bunların hiçbiri beni etkilemiyormuş gibi ajandamı açarak. "Salı ve Perşembe günleri İş Dünyasına Giriş derslerim var, ondan sonra da biyoloji laboratuvarım var."

Hiç tereddüt bile etmiyor. Telefonumu alıp elinde bana doğru çeviriyor ve kilidi açılıyor. Başparmakları ekranda geziniyor, sonra numarasını kaydedip telefonu bana geri kaydırıyor.

"Normalde insanların bunun için çok daha fazla çalışması gerekir."

Ekrana bakıp adını yazıyorum. Dev Piç.

"Beni asla yalvarırken göremezsin, Erikson."

Ayağını sandalyemin ayağına doladı ve beni kendine doğru çekti. "Yazık, çünkü dizlerinin üzerinde olmak en rahat olduğun yer gibi görünüyor... bugün içeri girdiğimden sonra."

Donuyorum, yüzüme sıcaklık çarpıyor.

Reeve arkamızdan boğazını temizliyor. "Şey... tam olarak neyle içeri girdin?"

Aric onu görmezden geliyor. Beni de görmezden geliyor, sanki hiçbir şey olmamış gibi öne doğru bakıyor. Telefonuma bakıyorum, kendimi nefes almaya zorluyorum ve buz gibi soğukkanlılığının daha da derine işlemesine izin vermemeye çalışıyorum.

Sınıfın geri kalanı anlamsız bir vızıltıyla konuşuyor. Eşyalarımı toplayana kadar, hem Aric hem de Reeve çoktan kapıdan çıkmışlardı.

Dr. Tyrson, Sigurd'la derin bir sohbete dalmış.

Nereden çıktı bu? Ve ne kadar zamandır orada duruyor?

Çerçeveye yaslanmış, sabırlı, dikkatli, kadim.

Ondan, o da benden hoşlandığı kadar hoşlanmıyorum. Ama kim olduğunu çok iyi biliyorum. Ne olduğunu. Sigurd hakkındaki fısıltılar, babam hakkındaki fısıltılar kadar karanlık. Daha yaşlı. Daha soğuk. Kraliyet ailesinden değil,

ama ona en yakın olanı. Babam bir keresinde, kendi türünün boyun eğmeye zorlanmasının üzerinden yüzyıllar geçtiğini söylemişti.

Her kültürün bir başlangıç hikayesi vardır. Her mitin bir başlangıcı vardır.

Ve ben onun önünde duruyorum.

Dr. Tyrson telefonuna bakıp bir aramayı cevaplayıp yanımızdan uzaklaştığında, hiç sanmıyorum. Sadece hareket ediyorum. İki parmağımı dudaklarıma bastırıp başparmağımı boğazıma götürüyorum. Eskiden bu bir sadakat anlamına gelirdi; Tanrılara ihanet etmeden önce kendi ağzını kapatıp kendi boğazını keseceğin anlamına gelirdi.

Artık alay konusu oldu.

Odadan çıkarken Sigurd'un gözleri bana doğru kısıldı, keskin ve okunaksız bir şekilde parladı.

Otuz İkinci Bölüm

ARİC

Ağzımda yemeklerin tadı donuk. Rey ile dersimden bu yana tam iki saat geçti ve onu hâlâ havada hissediyorum. Daha da kötüsü, gittiği anda sakinleşeceğimi sanmıştım ama bunun yerine neredeyse daha da gergin hissediyorum.

Yemek tabağını itip kola kutusuna uzandığımda şakaklarımda bir baş ağrısı zonkluyor.

Reeve yanıma çöküyor. "Onu evcilleştirmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"DSÖ?"

"Şeytan."

"Asla." Kaşlarımı çattım. "Onun partneri olmak zorunda olmam yeterince kötü zaten."

Ziva, aynı masaya uğrayıp iki tepsiyi etrafa yaymak için o anı seçiyor. Bir kişi kaç patates kızartması alabilir ki? "Eriksons, bir zevk olduğunu söyleyebilirim ama buraya gelmemin tek sebebi diğer tüm masaların dolu olması ve insanların sizden çok korkması."

Başka bir tepsi masaya düşüyor. Eira.

Yemeğini vücudundan birkaç santim uzağa kaydırıyor, sarı saçları floresan ışıkların altında parlayan bir taç şeklinde arkaya örülmüş. Öğrencilerin çoğu yataktan yeni kalkmış gibi görünürken, o simli göz farı ve parlak kırmızı ruj sürmüştü. Reeve'e kocaman gülümsüyor.

"Çoğu insan," diye mırıldanıyor Ziva, sanki kötü bir şakaya yorum yapıyormuş gibi patates kızartması ısıkları arasında.

Rowen, Eira'nın arkasında dikilip o keskin gözleriyle odayı tarıyor. Sürekli izliyor, hiçbir şeyi kaçırmıyor. Neden yine bu kadar önemli? Söylentilere göre önemli bir babası, belki bir yönetim kurulu üyesi, belki de daha kötüsü var.

Odin'in kasları esniyor, hepsi bu.

Ama Rey'in canı yanıyor olmalı. Odin'in bir başkasının kanını korurken onu düşmanlarının eline teslim ettiğini görmek.

Peki ya Rey? O kendi ayakları üzerinde durabiliyor.

"Rowen." Eira yanındaki boş sandalyeye hafifçe vurdu. "Otur. Aric'i rahatsız ediyorsun."

Rahatsız değilim. Meraklıyım.

"Yani Odin için mi çalışıyorsun?" diye sordum arkama yaslanarak. "Ne, kiralık koruma işi gibi bir şey mi?"

Rowen gözünü bile kırpmıyor. "Ailem yıllardır onun hizmetinde. Bu çok doğal."

"Hı hı." Omuz silktim. "Yani hiç üniversiteye gitmedin mi?"

Bu bana çok az bir eğlence katıyor. "Dürüst olmak gerekirse, sahip olduğum işler ve korumakla görevlendirildiğim insanlar düşünüldüğünde, sanki milyonlarca hayat yaşamışım gibi hissediyorum. İstedğim son şey Organik Kimya'da çürümek."

Eira sonunda telefonundan başını kaldırıyor. "Bu hafta sonu bir parti vereceğinizi duydum?"

Reeve elini kaldırdı. "Sadece davetliler girebilir. Ev herkese yetecek kadar büyük değil."

Ona yavaşça bir göz atıyor. "Peki içeri girmek için ne yapmam gerekiyor?"

Burnunu kırıştırdı. "Şey, düşündüğün gibi değil."

Ziva homurdandı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, sensin, o zaman neden böyle düşünmesin ki?"

Aralarındaki gerilim, gülüp geçseler bile boğucu, acı ve keskin. Birbirlerine duydukları yakıcı öfkeden neredeyse sandalyemi geriye itiyordum.

"Burada oturduğunu bile unutmuşum," diye karşılık veriyor Reeve.

Ziva'nın gülümsemesi donuklaştı. "Aıştım artık. Telefonunu, anahtarlarını, bir kız arkadaşının olduğunu unutman."

Ellerimi yumruk yapıp inledim. "Siz ikiniz de dramınızı buraya taşımasanız olmaz mı?"

"Ne olursa olsun." Reeve tam telefonum çalarken ayağa kalktı. "Hepiniz gelebilirsiniz, ama havayı bozmayın."

Aşaağıya bakıyorum. Bilinmeyen numara.

Bilinmeyen: Derslerim bitti. Ödevimizi bitirmek mi istiyorsun yoksa aklında başka bir gün mü var?

Rey. Tabii ki Rey.

Ve tabii ki yemek salonuna girmek için tam da o anı seçiyor.

Ziva ona el sallıyor. Telefonumun ekranını yukarı çeviriyorum, onu "Okundu" modunda bırakıyorum ama gözleri ekrana kaydığında, sonra bana döndüğünde bakışları derinden kesiliyor.

Ve aniden nefes alabiliyorum. Ya da alabildiğimi hissediyorum.

"Az önce sana mesaj attım," diyor düz bir sesle.

"Evet." Ben de olabildiğince soğukkanlı bir tavırla gülümsüyorum.

"Hey, Eira." Rey'in sesi aldatıcı bir şekilde rahattı. "Rowen'i hemen ödünç alabilir miyim?"

Kıskançlık ateşi o kadar hızlı yükseliyor ki, neredeyse boğuluyorum. Hayır, kıskançlık değil. Sadece öfke. Sinirlilik. Rahatsızlık.

Eira umursamazca omuz silkiyor ve Rowen yanına gidip kolunu omzuna atıyor.

Elim, alüminyum gıcırdayana kadar kola kutusunun etrafında dolanıyor. Kırağı, kalın damarlar halinde yüzeyde yükseliyor, buz parmaklarımdan yukarı doğru hızla akıyor ve kutunun tamamı donuyor.

Eira nefes nefese. "Vay canına. Çok soğuk olmalı. Hemen bir tane alacağım." Hemen uzaklaşıyor.

Ama hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. Tek gördüğüm Rowen ve Rey'in birlikte dışarı çıkması.

Bir şeyler oluyor.

Sırtımdaki rün ise yanıyor. Canlı. Tenimin altında pençelerini hissettiğimi, fark edilmeyi talep ettiğini hissediyorum.

Kendime bunun bir şey olmadığını söyleyip duruyorum. Bir hile. Rey'in Ormir Salonu'nda yaptığı tesadüfi bir sihir.

Orada başladı. Ama şimdi bitmesi gerekiyor. İçimden küçük bir ses yıllar önce başladığını ama o zamanlar böyle olmadığını hatırlatıyor. O zamanlar hâlâ her şeyi kontrol edebiliyordum ama şimdi? Şimdi her şey... değişiyor. Rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum.

Bu gece, rol yapmayı bırakıyorum. Bu gece, Sigurd'a neden üzerime bir marka gibi kazınmış, yaşayan, nefes alan bir rün olduğunu soruyorum.

Ve bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

Otuz Üçüncü Bölüm

REY

"N'aber?" Rowen kollarını kavuşturup öne eğildi. "Şu anda odandaydım ve bir yatak dedikodusunu ortaya çıkardık" lafını pek de ciddiye almıyorsun."

Yemek salonunda etrafıma bilinçli bir şekilde bakarken kaşlarım havaya kalktı. İnsanlar bana bakıyor. Harika. Mükemmel. "Hakkımızda bir söylenti mi var?"

Başını salladı. "Söylentilere göre çıplaktın."

Elimle ağzını kapattım, sonra bıraktım. "Bu çok saçma."

"Üniversiteye hoş geldin." Bunu söylerken neredeyse üzgün görünüyor. "Genç ve güzelsin, ben de trol değilim, bu yüzden insanlar ikiye ikiye topluyor. Yani, yatak kırılmıştı. Neyse, önemli değil. Seninle Aric hakkında konuşmalarından iyidir."

Haklısın.

Telefonumu kaldırıyorum. "Seninkini de yanında tut. Aric'e ödevimizi şimdi yapabileceğimizi söylemiştim. Buz Mağaraları'na okul gezisi."

"Harika bir fikir, Rey."

"Alaycılığı takdir ediyorum."

Rowen'in haklı olduğunu biliyorum ama elimde olan tek şey bu ve bunun normal olduğuna, sadece derslere katıldığımı, kendi dedikodularımı başlattığımı ve dörtlünden hızla geçmeden önce bir seks kaseti skandalına doğru ilerlediğime inanmanın tadını çıkarmak istesem de durum böyle değil.

Hayatlar tehlikede.

"İyi olacağım. Kendimi nasıl idare edeceğimi biliyorum."

"Umarım haklısındır. Çünkü işte geliyor."

Aric'in koyu gözleri benimkilerle buluştu ve tek kelime etmeden başını salladı.

Rowen'a zorla gülümsedim. "İşte bu benim işaretim."

Fırtına bulutları gökyüzünde yoğun ve ağır bir şekilde ilerlerken, Aric'i binadan çıkıp otoparka doğru takip ediyorum. Gün bir anda kararıyor, sanki göklere yazılmış kötü bir alamet gibi hissettiren, yanlışı bir karanlık.

Bugün yağmur yağması beklenmiyordu. Bu gece kesinlikle gök gürültülü fırtına olmayacak.

Titriyorum ve gözlerimi karşıya dikiyorum, ama bakışlarım hâlâ Aric'in yumruklarına takılıyor; sanki bir saniyeliğine duvara geçirecekmiş gibi, parmakları beyazlamış, yanlarında sıkıca kenetlenmiş.

Şimşekler bulutların arasından aniden çakmaya başladı, keskin ve keskin.

Aniden duruyor, bana dönüyor, sesi titriyor, tiz. "Bana ne yaptığının farkında mısın? Yanında olmak nasıl bir his? Bunun bir tür oyun olduğunu mu düşünüyorsun?"

Geriye doğru sendeliyorum, yanağımda serin bir rüzgar estiğinde nefesim kesiliyor. Göğsü bir, iki kez inip kalkıyor, sonra sanki kelimeleri tekrar içine sokmaya çalışıyormuş gibi elini yüzünün üzerinden geçiriyor.

"Boş ver," diye mırıldandı, sesi alçaldı ama sakinleşmedi. "Aynı arabada gitmemiz gerektiğini biliyorum. Ama eğer... benden uzak durabilirsen. Tabii ki çok gerekli olmadıkça. Harika olur."

Üstümüzdeki fırtına derinleşerek homurdanıyor.

Siyah Defender'ına yerleştiğimizde, direksiyonu o kadar sıkı tutuyor ki deri gıcırıyor. Çenesi kilitlenmiş, gözleri sanki bir ipliğe tutunuyormuş gibi öne dikilmiş. Sürekli gözlerini kırıştırıyor, başını sallıyor, sanki odaklanmasını kaybediyormuş gibi.

Nabzım yükseliyor.

Ve ilk defa, acaba ben onunla birlikte bu arabada mı sıkıştım, yoksa o da benimle birlikte burada mı sıkıştı diye merak ediyorum.

Haritaya tam olarak bakma fırsatım olmadı, bu yüzden ne kadar yol kat ettiğimizi hesaplayamadım. Sanırım bir ortak

atılımı için birkaç saatim var.

Aric görünüşe göre bana navigasyon konusunda güvenmiyor. Cebinden telefonunu çıkarıp bir navigasyon uygulaması açıyor, ardından bir adres girip aracın konsolunda senkronize olmasını bekliyor. Sinirliliğimi belli etmemeye çalışıyorum.

Uzun vadeli oynamak benim ölümüm olacak.

"Buz Mağaraları eski," diye söze başlıyor Aric. Sesi alçak, kesik kesik ama bir ders verir gibi duyulacak kadar sakın. "Binlerce yıllık, Kuzeybatı'daki en eski buzul oluşumlarından bazıları. İnsanlar onları barınak, mezarlık, hatta buluşma yeri olarak kullanmış. Dr. Tyrson'ın onları görevlendirmesinin sebebi bu. Yapıların kendileri, bu kadar uzun süre nasıl ayakta kaldıkları hakkında notlar almamız gerekiyor."

Sert bir kahkaha atarak sözünü kestim. "Benim de bir müfredatım var hocam. Ve tahmin edin ne oldu? Okuyabiliyorum. Bana ne yapacağımı söylemenize gerek yok, ortağız, unuttunuz mu?"

Çenesi titriyor. "Sana güvenmiyorum. Ve içimizden biri notları önemsiyor. Mezun olmayı. Kaçmayı."

Kelime olması gerekenden daha sert vuruyor.

Gözlerimi ilerideki fırtınalı yola diktim. "Benim de kaçmak istemediğimi nereden çıkardın?"

Arabanın içi ağır ve boğucu bir sessizlikle doldu.

Sonunda mırıldanıyor: "Kaçma şansın vardı. Kaçmadın."

Titrek bir nefes verdim, cesaretimin olup olmadığından emin olmadığım içten bir konuşma yapmaya çalıştım. "Haklısın. Bir zamanlar bir şansım vardı. Bir umut anı. Hayatımda, babamın benim için planladığı şeyin neredeyse bir kaçış gibi görüldüğü acımasız, kısacık bir an. Umut etmeye cesaret ettim..." Boğazım düğümlendi. "Boşlukta bir çatlak, içinden geçebileceğimi sandığım bir ışık yarığı gibi gördüm."

Cevap vermiyor.

Bu yüzden konuşmaya devam ediyorum, çıkarken kelimeler ağızımdan acı acı çıkıyor. "Ama zincirleri unuttum.

Bacaklarıma hâlâ dolananları. Zihnim özgür olabilir, kalbim de, ama koşma yeteneğim? Donmuş.

Hiçbir şey söylemiyor ama yine de duyduğuma yemin ediyorum; arabadaki rüzgarın hafif fısıltısı, asla yüksek sesle itiraf etmeyeceği kelimeleri taşıyor.

Tıpkı benim gibi.

Dikkatimi dağıtmak için çaresizce telefonuma bakıyorum. Babamdan üç cevapsız arama. Üç okunmamış mesaj. Nabzım yükseliyor.

Bok.

"Yani... dört büyük Buz Mağarası, değil mi?" diye soruyorum, sesimi sakinleştirmeye çalışarak.

"Evet," diye cevaplıyor Aric bana bakmadan. "Buza gidiyoruz."

Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor. Hissetmediğim bir gülümseme takınıyorum. "Tamam. Buzlara."

Telefonum yine çalıyor. Derin bir nefes alıyorum ve sonunda mesajlarımı kontrol etme cesaretini topluyorum.

Odinfather: Derste misin? Güncellemeler?

Nadiren lütfen der, bu yüzden şimdi neden bir tane beklediğimi bilmiyorum.

Odinfather: Eminim Rowen'la çoktan iletişime geçmişsindir. Onu, başaramazsan neler kaybedeceğini hatırlaman için gönderdim. Buzlar çok ince kızım.

Boynuma bir boğulma hissi dolandı. Kahretsin. Haklı olmak istemediğim tek sefer buydu.

Odinfather: Rowen az önce kampüs dışında olduğunu söyledi. Seni oraya onların oyunlarını oynayasın diye göndermedim. Sen onlardan biri değilsin. Asla da olmayacaksın. Yapman gereken bir iş var. Beni hayal kırıklığına uğratma.

Rowen ona kampüs dışında olduğumu mu söyledi? Bu bir okul ödevi! Kimin tarafında? Ama sanırım patronuna söylemek zorundaydı. Rowen da hiçbir ayrıntı vermeden anlatırdı, yani tamamen onun hatası değil.

Telefonum yine çalıyor.

Odinbaba.

Laufey'in bir resmi.

Midem kasılıyor. Yaralanmış gibi görünmüyor ama bu yara almadığı anlamına gelmiyor.

Onun beklediğini, zamanın akıp gittiğini hatırlatmasına ihtiyacım yok. Hayatının tehlikede olduğunu. Babamın öldürdüğünü gördüm. O kalpsiz. Laufey, bana o notu vermek için Odin'in gerçek ve kontrolden çıkmış gazabını göze aldı. Önemli olmalı. Aksine inanmayı reddediyorum.

Rünleri tekrar kafamda okudum.

Raido. Ormir Salonu'ndaydı. Yolculuk anlamına geliyor.

Peki bu benim yolculuğum mu olacak?

Bakışlarımı son derece durgun ve odaklanmış Aric'e çeviriyorum. Hayal kırıklığına alışkınım, babamdan korkuyorum ama düşmanıma karşı bir zaaf geliştirip, hiç gerçekten sahip olmadığım tek şeyi arzulamak, en son isteyeceğim şey.

Bir arkadaş.

Otuz Dördüncü Bölüm

REY

Bir saatlik yavaş işkence - müzik yok, sadece motorun sesi ve kendi nefesim - ve sonunda patikanın başındaki çakıllı otoparka varıyoruz.

"Vay canına." Kelime ağzımdan kaçıp gidiyor, durduramıyorum.

Çok garip şeyler gördüm ama buna benzerini görmedim.

Washington'dan çok Norveç veya İsviçre'nin ortasına düşmüş gibiyiz. Tepemizde karlı sırtlar yükseliyor, gölgeleri uzun ve soğuk bir şekilde araziye yayılıyor. Pürüzlü kayalar, ne kadar zamandır burada olduklarını ve neler gördüklerini merak ettirecek türden, imkansız açılarla dışarı doğru çıkıntı yapıyor.

Havada dağ havasından daha ağır bir serinlik var; tüylerimi diken diken eden ürkütücü bir ağırlık, sanki hiç izinsiz girmememiz gerekiyormuş gibi. Belki de arabaya geri dönmeliyiz. Hemen.

Fırtına tepemizde büyürken rüzgar da artıyor.

Aric kapıyı çarparak kapattı, bakışları yarı yarıya kar altında kalmış patika tabelasına kaydı. Yemekhaneye gitmeden önce kot pantolonumu giydiğime çok sevindim. Tayt şortlar bu yürüyüş için uygun olmazdı. "Bu patika defin yolu olarak kullanılıyordu," diye mırıldandı. "Eski kabileler ölülerini buraya getirir, mağaralara adaklar bırakırdı. Kemiklerin bir kısmı hâlâ buzun içinde saklı."

Midem bulandı. "Harika. Perili mağaralar. Yeni partnerimle mükemmel bir çalışma alanı."

Beni görmezden geliyor.

Patikadan aşağı inmeye başlıyoruz, çakıllar ayaklarımızın altında çıtırdıyor. Her adımda ağaçlar daralıyor, hava daha keskin, daha soğuk. Sanki bir dünyadan çıkıp bambaşka bir

dünyaya adım atmışız gibi. Acaba burası da Endir gibi anlatacak kendine has hikâyeleri ve kimsenin keşfedilmesini istemediği karanlık sırları olan bir yer mi?

İçimde aniden bir heyecan kabarıyor, ama hemen bastırılıyor. Aslında okula gitmek için burada değilim. Ama gitseydim ne kadar güzel olurdu, değil mi?

İlk mağaraya kadar tam bir mil yürüyüş var ki keşke bilseydim. Attığım her üç adım Aric için dev bir adım, bu yüzden ilk mağaranın ağzına vardığımızda nefesim kesiliyor. Mağaranın devasa girişi, yıllarca eriyip donan karın oluşturduğu beyaz buzla kaplı.

İçerisi hayal ettiğimden daha aydınlık ama ilerledikçe tavan alçalmaya başlıyor. Aric, iyi olup olmadığını sormak veya beni beklemek için geri seslenmeden mağaraya doğru kayboluyor. Yerdeki kayalar ve buz parçaları yüzünden onu takip ederken dikkatli adım atmam gerekiyor.

Sol taraftan bir dere akıyor, damlayan suyun sesi sinirlerime iyi gelmiyor. Başımızın üzerindeki buz kubbesi açıkça eriyor.

"Hey, Aric?" diye seslendim ürkütücü mavi karanlığa. "Önce girişin etrafını keşfedeceğimizi söylemiştin. Her şey güvenli mi diye bakacağız, sonra not alıp fotoğraf çekeceğiz, değil mi?" Önümde yürümeye devam ediyor; bunu ancak ayaklarının yere sürtünerek çıkardığı çıtırtılardan anlayabiliyorum. Mağaranın derinliklerine indikçe buz tavanı alçalıyor, bu da beni giderek daha klostrofobik ve paniklemiş hissettiriyor.

Soğuktan nefret ediyorum. Buzdan nefret ediyorum. Bu kötü bir fikirdi, son derece yanlış hesaplanmıştı.

Düşmanınızı yakınında tutmanın daha iyi yolları var, değil mi? Çığ düşerse veya göçük olursa, ölürüz.

Eğilmem gerektiği gerçeğiyle o kadar meşguldüm ki neredeyse Aric'in sırtına çarpıyordum.

Mağara bir mağaraya açılıyor. Etrafımızdaki dünya mavi ve beyazla kaplı.

Çenesi açılıyor. "Nefes kesici." Sesi hayranlık dolu,

derinden geliyor. Neredeyse titriyor. Etrafındaki buz gibi dünya ona ev gibi geliyor; bu çok açık. Bana göre soğuk, ama ona göre, uyuyan yarısının özlediği her şey. Ve herkesten daha iyi biliyorum ki, dünyadaki en güzel his kim olduğunu bilmek ve bunun büyük bir kısmı da nereden geldiğini bilmekle geliyor.

"Aric." Kolunu tutuyorum ve titrediğini fark ediyorum. "İşler pek de istikrarlı görünmüyor."

Aethercall'ımı ona doğru gönderiyorum, gerçekten bağışık olup olmadığını test ediyorum. Titriyor. Acaba onunla mı mücadele ediyor?

Burada uyanırsa, onu güvenli bir şekilde savuşturmamın hiçbir yolu yok ve aniden Mjöltnir'i bulup kullanabileceğini anlarsa, ne olmuş yani? Ölmüş sayılırım. Ben olmadan ona hesap verir mi? Yoksa neşeyle beni kanından arındırıp işe yarayıp yaramadığına mı bakar?

Derin bir nefes alıp sağ eline bakıyorum. Hâlâ titriyor. Uzanıp mürekkep gibi saçlarının arasından geçiriyor.

Başını sallayıp gözlerini kırıştırıyor, sanki yeniden odaklanmaya çalışıyormuş gibi. "Evet, bu yanlış geliyor. Gitmeliyiz."

Tanrılara şükür. "Sonunda bir konuda anlaştık." Çok hızlı dönüp buzda kaydım ama Aric hemen omuzlarımdan yakaladı. Mağarada yankılanan gürültülü bir çatırtıyı duymadan hemen önce rahat bir nefes aldık.

"Kal. Kıpırdama," diye fısıldadı ve boynuma değen sıcak nefesi omurgamdan aşağı doğru bir elektrik akımı gönderdi.

Bana iki kere söylemesine gerek yok. Mağara daha yüksek sesle çatırdıyor. Beni kendine çekip kollarını bana doluyor. Gücünü, içindeki sıcaklığı hissedebiliyorum.

Mağaranın ağzına doğru yüksek bir çatırtı sesi daha duyulurken, tavanımızdan kar ve buz düşmeye başlıyor.

"Koş!" diye bağıyor.

Dediğini yapıyorum, tavanın daha fazlası üzerimize çökerken buz parçalarından kaçıyorum. Burada öleceğiz. Ben de Buz Mağaraları'nda bir Buz Devi ile öleceğim. Bir

yerlerde ironi var.

Belki sağ salim çıkarsam, bu düşüncenin ne kadar saçma olduğuna glerim ama şu anda düşen buz hanerlerinden kaçmaya çalışıyorum. Biri ayağımı kıl payı ıskalıyor. Mağara endişe verici bir hızla çöküyor ve daha hızlı koşamıyorum.

Sağ tarafıma büyük bir buz parçası daha düşüyor, ama mağaranın ağzını ileride görebiliyorum.

Başaracağız.

Aric tam arkasında olduğumdan emin olmak için arkasını dönüyordu ki, aniden sivri bir parça tam aramıza düştü. Tam ayaklarımızın altından zemin kaymaya başlarken elimi tutup beni kendine doğru çekti.

Bir buz parçası daha üzerimize geliyor ve bu sefer tam gözümün ortasına isabet ediyor. Acı her yerime yayılıyor ve bilincimi kaybetmeden önce düşündüğüm son şey...

Başaramayacağız.

Otuz Beşinci Bölüm

ARİC

Öksürüp yüzümdeki bir buz yığını itiyorum. Gözlerim yanıyor, dümdüz karşıya bakıyorum. Rey kollarımda, baygın. Mağara etrafımızda çökmüş, ama önümde saf ışık var. Dokunmak için uzanıyorum ama midem bulanıyor ve gözlerimin başımın arkasına kaydığını hissediyorum.

"Sen buna layık değilsin!" diye bağıyor karşımdaki adam. "Dünyayı mahvedip Ragnarök'ü getireceksin! Dünya asla senin olmadı!"

Başımın tam üzerinde bir çekiç tutuyorum ve şimşek gökyüzünden geçip çekice ve bana saplanıyor.

"Gerçekten yaşamayı hak ettiğini mi düşünüyorsun?" diye homurdandım ikinci bir adam belirince. "Öldürdüğün herkesten sonra mı? İkinizden biri mi?"

"Biz Tanrılarız!" Sesi kulaklarıma gök gürültüsü gibi, gerçek gibi yağıyor ama ben onu reddediyorum, Mjöl'nir buz gibi ellerimde inerken ben onları reddediyorum.

"Sen zayıfsın!" diye kükredim ve yıldırım doğrudan Tanrılara gönderdim.

"Hepimizi bitireceksin!" Altın zırhına kazınmış kırık bir çekiç ve başının yarısı kesilmiş bir miğferle adam bir adım daha yaklaştı. Gözleri bembeyaz parlıyor, bana işaret ediyor ve ağzından gümüş rengi kanlar fışkırarak yere yığılıyor.

Yanımda duran, kanlar içinde, morarmış bir kadına dönüyorum; Rey bu.

O burada ne yapıyor?

Bana doğru uzandı, ama sonra öne doğru düştü, gözleri kocaman açılmıştı, sanki bir şey çarpmış gibi. Çok karanlık, göremiyorum. Kahretsin, neden göremiyorum?

Karnından bir bıçak çıkıyor. "Aric!"

"Mükemmel bir fedakarlıkla," diye fısıldadı sert bir ses,

"Ragnarök... çoktan başladı."

Vücudum elektrik yüklü bir coşkuyla uğulduyor ve çekiçte biriken gücü hissedebiliyorum. Gökyüzü bir şimşek çakmasıyla aydınlanıyor ve aniden bir savaş alanında olduğumuzu görüyorum. Kanlı bir savaş, herkes savaşıyor; çekiç bizim yanımızda olsa bile savaşı kaybediyoruz.

Kaybedemeyiz.

Yapamayız.

Bizim buna ihtiyacımız var, çekicin buna ihtiyacı var.

Don. Donmaya ihtiyacı var.

Ne?

Kısık bir fısıltı ama nereden? Rüzgârdan mı? Çekiçten mi?

"Hemen yap!" diye bağılıyor biri.

Ne yap?

Ne yapmam gerekiyor?

"Hayır!" diye bağılıyor zırhında çekiç olan adam. "Yapma, seni lanet olası iğrenç yaratık!"

Ona dik dik bakarken arkamdan başka bir ses fısıldıyor. "Sen kim olduğunu çok iyi biliyorsun."

Bir kükreme sesi çıkardım ve sıçrayarak uyandım.

Yaşıyorum. Mağaradayım.

Ve sırtım cehennem ateşleri yalayıp geçiyormuş gibi yanıyor. Tenim nabız gibi atıyor, kanım hızla akıyor ve Rey'i yanımda görmeme rağmen, birkaç saniyeliğine kafamın içinde duyduğum tek şey...

"Don."

Otuz Altıncı Bölüm

REY

Buz ve karla kaplıyım. Hissettiğim tek sıcaklık Aric'in göğsünden ve şakağımdan akan kandan geliyor. Benim mi? Ama garip bir şekilde acı hissetmiyorum. Acaba onun mu?

Elimi kaldırıp siliyorum.

"Aric?" Hemen üzerinden atlayıp yukarı bakıyorum. Tuhaf bir sersemlik içinde. Eriyen buzun çökmesi bizi sadece mahvetmekle kalmadı, mağaranın tabanının bir kısmını da uçurdu. Neyse ki, sadece birkaç metre düşmüşüz gibi görünüyor, bu yüzden çıkabilmeliyiz.

Aric doğrulup sağ kürek kemiğine dokunuyor. Elini tekrar çevirip baktığında, kırmızı kan lekeleri ve gümüş lekelerle kaplı olduğunu görebiliyorum.

Görüyor mu? Bir Dev'in gümüş rengi kanını? Ben Odin'in çocuğuyum ve daha önce birçok kez kan kaybettim, ama damarlarımda o yok.

Hemen yanımdaki çamurlu buzlu suya elini daldırıp ayağa kalktı. Ah, demek gümüşü daha önce de görmüştü, muhtemelen insanlar soru sormadan önce saklamayı öğrenmişti. Eğer aynı soruları daha önce sorduysa, Sigurd'un ona ne gibi cevaplar verdiğini merak ediyorum.

"İyi misin?" diye soruyor ve sesinin ne kadar sakın çıktığına şaşıyorum, sanki az kalsın ölüme düşecekmişiz gibi.

Başımı sallayıp yavaşça ayağa kalktım. "Daha kötülerini atlattım. Bu arada, bunun için teşekkürler."

"Ben senin baban değilim Rey. İnsanların ölmesini öylece izleyemem, hak etseler bile." Yanımdan geçip hiçbir şey olmamış gibi kendini yukarı çekti, sonra bana elini uzattı.

Gözümün ucuyla parlayan bir şey görüyorum.

"Bekle." Aramızdan düşen buz yığınının üzerine diz çöktüm. "Bir şey görüyorum."

Aric inledi. "Yine mi r n?" Dalgaz'ın üzerine kazınmış basit bir kaya levhasıydı.

"Bir r n. Burada mı?"

Aric omuz silkti. "Bu bölge eski rünlerle dolu. Birisi bir tane bulduğunda, teşhis için kampüse getiriyor. Antropoloji Bölümü'nün kocaman bir koleksiyonu var."

"Peki kampüsün her yerine serpiştirilmiş rünlere ne demeli?"

Sırıtırıyor. "Bunları fark ettin, ha?"

"Kaçırılması zor bir şey."

"Sigurd tüm üniversiteyi korudu. Batıl inançlı. Bunların koruma amaçlı olduğunu söylüyor."

"Komik, kötü adam olduğunda kimden korunmaya ihtiya ı olacak ki?" O zaman gülüyorum. "Hayat tuhaf."

R n taşını ayaklarının dibine koyuyor, sonra beni havaya kaldırıyor. Devasa göğsüne düşüyorum ama beni itiyor, sonra sanki az önce öldüğümü hatırlamış gibi beni yakalıyor. " z r dilerim, içgüdü."

Evet,  yle olduğuna bahse girerim.

"Endişelenme. İnsanların sana dokunmasından hoşlanmadığını biliyorum."

"Sadece sana alerjim var. Herkes ve her şey mübah." Yürümeye başlıyor. Omzunun arkasındaki yara şimdiden daha iyi görünüyor.

Acımasız bir soğuklukta arabaya doğru yürüyoruz. Tam vardığımızda sağanak yağmur başlıyor, dolu ve yağmur gökten çağlayarak yağıyor, sanki doğa huzurunu bozduğumuz için bize öfkelenmiş gibi.

Turnabout'un oyunu, Doğa Ana. Beni neredeyse  ld r yordun.

Aric'in arabasına binerken dişlerim birbirine çarpmaya başladı. Mağaraya düşme ve sağanak yağmurun etkisiyle, muhtemelen yanaklarımdan akan maskara, tel tel ıslak sa lar ve vücuduma en yakışksız şekilde yapışmış kıyafetler vardı.

Ona hoş görünmek istediğimden değil.

Hiç.

Aric ıslak ve kanlı gömleğini çıkarıyor, ardından arka koltuktan bir spor çantası alıyor.

"Al." Havlu öyle sert fırlatılıyor ki, kafamı patlatıyor.

Dişlerimi sıktım. "Teşekkür ederim."

Göğsüne bakma. Karın kaslarına bakma.

Aman Tanrım, bu adam ne zamandan beri dövme yaptırıyor? Dün baharda hiç dövme görmedim. Yan tarafındaki dövmeyi okuyamıyorum. Solmuş gibi duruyor. Peki ya sırtındaki?

Kesinlikle bu bir run.

Raido.

Ne oluyor be?

Hemen kafasına yeni siyah bir tişört geçirip bana dik dik bakıyor. Bilmiyormuş gibi yapıyorum ama aklım çok hızlı çalışıyor. Uyuyor olsa bile, rünlerin ne kadar güçlü olduğunu biliyor olmalı. Sigurd mu yaptı? İki tane gibiydi. Beynim neredeyse olasılıklarla dolup taşıyor.

Tekrar giyinen Aric, siyah spor çantasını karıştırıp iki reçeteli ilaç şişesi çıkarıyor.

Bunlar odasındakilerle aynı.

"Bunlar ne?" diye soruyorum, masumu kastederek.

"Bunlar," -Aric bir şişe suyu açıyor- "seni ilgilendirmez." Her bir kutudan birer tane atıp çantayı arka koltuğa koyuyor. "Fırtınayı burada bekleyeceğiz."

"Birlikte geçirdiğimiz zamanı uzatmak mı istiyorsun yoksa yağmurda araba kullanmaktan mı korkuyorsun?" diye soruyorum. Ciddiyetten ödün vermeyen tek kişi o değil.

Direksiyona doğru eğiliyor. "Üç, iki, bir." Sağanak anında şiddetleniyor, öyle ki pencerelerden hiçbir şey göremiyorum. "Fırtınalarımı biliyorum."

Elbette fırtınaları bilir.

Don Devi.

"Harika bir numara," diye mırıldandım. "Burada ne kadar süre mahsur kalacağımızı düşünüyorsun?"

"Bir saat kadar, aşağı yukarı. Böyle fırtınalar o kadar uzun

sürmez ama insanlar burada yollardan kayıyor. Buzlu olmamasının tehlikeli olmadığı anlamına gelmediğini unutuyorlar. Sonuçta doğa bu." Aniden koltuğunu geriye yaslıyor, kollarını kavuşturuyor ve gözlerini kapatıyor. "Uyuyacağım."

"Az önce uyku hapi mı aldın?" diye soruyorum. Onunla burada ne kadar süre sıkışıp kalacağım?

"Uyku hapları hastalığıma iyi gelmiyor. Bu konuda bana güvenmen gerekecek."

"Peki sende ne var?" diye sordum.

"Rüyalar," diye fısıldıyor. "Hayal edebileceğinden bile daha kötü."

Otuz Yedinci Bölüm

REY

Aric'in nefesi düzeliyor.

Sanki küçük bir sohbet ediyormuşum gibi tırnaklarımı inceliyorum ve gerçekten umursamıyorum. "Ne tür rüyalar?"

"Terapistim olmanı istemedim." Gözleri hâlâ kapalı. "Sana bir şey söyleyeceğimi nereden çıkardın? Baban sırlarla uğraşıyor. Sen de onun kızıydın, ona karşı herkes kadar güçsüz olsan bile."

Tüylerim diken diken oldu. "Sadece bir soru sordum. Bana hakaret etmene gerek yok." Ya da bana yerimi hatırlatmana gerek yok. Hemen satranç tahtasını düşündüm.

"Bu bir soru değildi. Kim olduğumu unuttun. Benim ailem de seninki kadar güçlü Rey, kendi tarzımızda da bir o kadar tehlikeliyiz. Sen, herkesten çok, nasıl yetiştirildiğimi biliyorsun."

"Çok büyük konuşuyorsun ama senin yetiştirilme tarzının benimkinden daha kötü olduğundan çok şüpheliyim."

Bir gözü açılıyor. "Ailem gitti. Öldü. Mezuniyetimi asla göremeyecekler. Bir daha asla doğum günümü veya bayramı kutlayamayacaklar ya da günümün nasıl geçtiğini soramayacaklar." Durup derin bir nefes alıyor. "Annem çok nazikti, Rey. Gerçekten çok tatlıydı. Evden her çıktığımda bana sarılırdı. Şimdi bunun nasıl bir his olduğunu zar zor hatırlıyorum."

Geri çekildim. "Babam bana sarılmaya kalksa hissedeceğim paniği, bana bıçak doğrultması daha olası."

"Annemle babamın bana sarıldığını hatırlamıyorum artık," diyor Aric. "Hatırladığım tek şey büyükbabamın gözyaşları."

Bir süre ikimiz de sessiz kalıyoruz. Düşüncelerimize ve kederimize yenik düşüyoruz.

"Yani, en azından üvey annenin sana bir çeşit şefkat

gösterdiğine bahse girerim," diyor sonunda. Bu, onunla bağ kurmak için kullanabileceğim bir fırsat, geçici bir an gibi geliyor. Tanrılar biliyor ya, buna ihtiyacım var.

Aric'e sertçe baktım. "Pek sarılmadı," diye itiraf ettim. "Ama bana anlatacak hikâyeleri hep vardı; bazıları bunun fiziksel yakınlıktan daha iyi olduğunu, çünkü daha uzun sürdüğünü iddia edebilir. Jötunheim hikâyeleri, savaş ve ihanetle, tarifsiz kayıplarla ve zamansız aşkla dolu hikâyeler."

Göğsüm sıkışıyor. Laufey, Odin'in gazabını hak etmiyor.

Aric beni inceliyor, ifadesi okunaksız. "Ee, hikayeler?"

"Evet," diyorum titrek bir kahkaha atarak, nemli yanaklarımı silerek. "Her zaman favorim olmuştur."

Dudakları kaşlarını çatarak seğirdi. "Elbette, mesele ihanet. Cinayet. Kötülük."

"Elbette." Ona dik dik baktım. "Hayır. Gerçek aşkla ilgili. 'Gece Donu Yüzüğü'."

Başını hızla kaldırdı, kahverengi gözleri bana kilitlendi.

Sözünü kesmesine fırsat vermeden devam ediyorum. "Thor, Dev Alvaldi'ye nasıl delicesine aşık oldu ki, bağlılığını kanıtlamak için Svartálfheim'ın usta demircileri olan cücelere Mjöltnir'e bir bağ dövdürttü. Gücünü yumuşatan bir yüzük. Yanında kendisine denk birini, Asgard'dan olmayan birini, babasının kendisi için seçmediği birini istiyordu. Gerçek aşkı istiyordu."

Aric sanki kaburgalarına yumruk atmışım gibi nefes veriyor. "Bitirdin mi?"

Kaşlarımı çattım. "Neyse. Soran sendin."

Yüzünü eliyle kapatıp nefesinin altında mırıldandı, "Bunu hak etmek için ne yaptım?" Sonra daha yüksek sesle, acı bir tonla: "Bu tamamen saçmalık ve bunu biliyorsun, değil mi? Yani, Nightfrost'un hikayesi efsanevi, elbette, ama Thor ona ihanet etti. Bu kısmı ballandıra ballandıra anlatıyorlar. Yüzük o zamandan beri kayıp. Bazıları Alvaldi'nin kalp kırıklığının o kadar derin olduğunu, Tanrılara lanet edip yüzüğü sakladığını söylüyor. Diğerleri ise yüzüğü hala Jötunheim

ormanında tutarken öldüğünü ve Thor'un onu kurtarması için fısıldadığını söylüyor. Kim bilir?" Gözleri karardı ve parmak eklemleri kırıyla kaplandı. "Sonuç olarak, bu hala ihanet. Zaman kadar eski bir hikaye. Birine güveniyorsun ve o sana tokat atıyor."

"Vay canına. Tamam," diyorum, gerçekten şaşırmış bir şekilde. Bu hikâyeyi her zaman çok sevdim, onu her zaman olabilecek en saf haliyle düşündüm.

Sesi yumuşadı. "Eğer bu hikâyeyi seviyorsan... o zaman bunun en iyisi olduğunu bilirsin."

Başımı kaldırıp baktığımda ağzının benimkinden sadece birkaç santim uzakta olduğunu gördüm. "En iyisi ne?"

"Hikayedeki kadın gibi ölmeden önce benden, ailemden uzak dur."

Otuz Sekizinci Bölüm

ARIC

Dönüş yolculuğu olaysız geçti, aramızdaki sessizlik cehennem kadar gergindi. Ölüm tehdidimi daha iyi iletebilirdim elbette, ve sanırım onu duymamak için müziği sonuna kadar açtığımda, tüm sorulara sabrımın tükendiğini anladı. Ama ona bir sinir krizinin ortasında olduğumu nasıl söyleyecektim?

Benim alana ihtiyacım var ve Rey her şeyi görüyor.

Arabadan, onun yurda dönüşünü izliyorum ve hissetmemem gereken her duygu göğsümde düğümleniyor. Bir dakika, sinirleniyorum. Sonraki dakika, çok fazla şey gördüğü için paniğe kapılıyorum; kanımda cıva gibi yükselen gümüş benekler gibi. Ya da onun yanında olmanın kontrol edemediğim bir düğmeye basması gibi. Öfkelenmek ya da öpmek, öldürmek ya da korumak; her içgüdü savaş halinde ve hızla geri çekiliyorum. Ellerimi direksiyona vurup göle doğru sürüyorum, sonra park edip arabadan inip arabaya yaslanıyorum.

Derin bir nefes alıyorum. Sessizliği ya da başka bir şeyi bulmam lazım, çünkü şu anda kesinlikle bu konuda günlük tutmuyorum.

Parmak uçlarımda bir güç dalgası hissederken gökyüzüne bakıyorum. Ellerime bakıp soğuğu yüzeye çıkarmaya odaklanıyorum. Anında parmak uçlarım kırağıyla kaplanıyor. Elimi yerde sallıyorum, ardından karmaşık küçük desenler halinde daha fazla kırağı geliyor. Uzakta gök gürültüsünün sesi yankılandığında sakinliği bekliyorum. Statik elektrik havayı doldurmuş gibi, havanın titreşimlerini tenimde hissedebiliyorum.

Hayır, titreşim benden geliyor, fırtınayı ben yaratıyorum.

Sağ elimi gökyüzüne doğru savuruyorum, sonra şimşek

çakması tam önümde bir ağaca çarptığında aşağı çekiyorum. Geriye doğru sendeliyorum ve sonra sessizlik geliyor; fırtınadan önce değil, fırtına sırasında.

Gücün yükselmesine, dalgalanmasına ve serbest kalmasına izin verdim.

Belki içimdeki gücü kucaklayarak, bu işe bir son verebilirim. Ve Odin'in kafasını Sigurd'a gümüş bir tepside sunabilirim.

Gölden dönüp idari binaya yaklaşırken acele etmiyorum. Sigurd'un en üst katta, etrafı balkonlu bir ofisi var; gün içinde sık sık, özellikle de geceleri volta atıyor. Yıldızları izlediğini söylüyor ama asla yukarı bakmıyor. Sigurd ise sürekli karşıya, kemere ve kampüsün dört bir yanına dağılmış sayısız rüne bakıyor.

Bir keresinde, kaç tane olduğunu bilip bilmediğini sordum. Sadece güldü, onlara bir çiftçinin bahçesine baktığı gibi baktığını, koruma kalkanları için minnettar olmam gerektiğini söyledi. Sigurd'un yaptığı hiçbir şey tesadüf değil. Kemerin bazalt taşına, bu yere takıntılı; Endir onun için kutsal.

Kampüste uyum sağlamak zor, bu yüzden insanlar el sallarken başımı sallayıp gülümsemeye çalışıyorum. Yine de düşünmeden edemiyorum: Ya bir gün el sallamak için elimi kaldırmam daha da kötü bir şeye dönüşürse? Binanın cam kapısını hızla açıyorum ve sanki menteşelerinden sökmüşüm gibi elimde gıcırıyor.

Bazı öğretim görevlileri asansörlerin önünde oyalanıyor. Hayır. Dar bir alanda kibar bir sohbet etmek istemiyorum. Bu yüzden lobiye geçip merdiven boşluğuna giriyorum.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp üçüncü kattaki ofislere varana kadar koştum. Onunki koridorun sonunda ve büyük siyah kapı çoktan aralanmış. Boynuzlu koridorda yürürken yüzümü buruşturdum, avladığı hayvanların gözleri boş boş bana bakıyordu. Avlanmayı sevmeyen biri olarak, neden özellikle bunun hobisi olduğunu veya neden avladığı her şeyi süsleme ihtiyacı duyduğunu asla anlayamayacağım.

Ama belki de mesele bu kadar basittir.

O bir katil.

Parlak renkli kıyafetler ve Noel Baba'nın gülümsemesi. Tüm o iyi niyetli saçmalıklar, altındaki soğukkanlı hükümdarı gizlemek için kullanılan ince bir maske, bir kılık.

Rünü havaya kaldırıp masaya koyuyorum, tam telefonda ayrılırken. Siyah bir takım elbise giymiş, saçları geriye taranmış, sakalı düzeltilmiş. Dünyaya göre eksantrik ve cömert biri, ama bu ofiste gerçek gücü bir davulun savaş narası gibi atıyor.

"Stjerne kızıyla Buz Mağaraları'na gittin. Her şeyin yolunda gittiğini varsayıyorum, ancak görevde alandan bir eser çalman istenmiyordu. Hanginiz basit talimatlarda zorlanıyor?"

Aslında ikisi de. "Düştü." Kollarımı kavuşturdum. "Buz üzerimize çöktükten sonra."

Duraksadı. "Hayatta mı kaldı?" Memnun mu, hayal kırıklığına mı uğradığını anlayamıyorum.

Alaycı bir tavırla güldüm. "Arabamda kan kaybından ölseydi bu kadar sakın olur muydum sence?"

Sigurd omuz silkti. "Öyle olsaydı, cesedini babası yerine bana geri getirmenin akıllıca olduğunu düşünürdüm."

"Vay canına, bu zihniyetle, neden beni zorla yüzük takmaya zorladın, anlayamıyorum."

Rüne baktı, sonra tekrar bana, keskin bakışlarıyla. "Biliyor musun, bu senin için iyi olabilir. Onun burada olması, eski bir aşkı alevlendirmesi falan." Ellerini kavuşturup öne eğildi. "Aslında, bunu tekrar gözüme girmek için bir fırsat olarak düşün. O zaman güvenilmez olduğunu kanıtladın - şimdi de güvenebilir misin acaba? Kan davası... acıma duygusu muydu? Onun için mi? Düşmanın. Eriksonlar olarak buna yerimiz yok, anne babanın ölümünden sorumlu aile için de, Aric."

Sözleri hem işkence edici hem de alaycı. Onunla hiçbir şey basit değil.

Onunla hiçbir şey basit değildir.

Rey'in beni bu kadar etkileyeceğini hiç düşünmemiştim. O zaman da, şimdi de.

İki yıl önce, hem korkmuş hem de umutluydu; bana bakışı beni üç metre boyunda hissettiriyordu. Babası, tıpkı benim kendi ailemle başımın dertte olduğunu bildiğim gibi, onu feda etmeye hazırdı. Ailemin bana bir çıkış yolu bulmamda yardım edeceklerini ve yemin ettikleri gibi beni koruyacaklarını umuyordu.

O sonsuza dek bir piyon olacaktı, önce onun, sonra benim.

Suyun donduğu o gece için neredeyse şükrediyordum; bir an için daha büyük bir şey olmasını umuyordum; sonra annemle babam öldü ve tüm umutlarım da onlarla birlikte öldü.

Neyi serbest bıraktıysa onu içime attım ve bir daha asla umut etmeyeceğime yemin ettim.

Bu şekilde daha güvenliydik, daha güvendeydik.

Bir yalan daha, çünkü güvenlik bu dünyada bir yanılsamadan ibarettir.

Şimdi bize bakın.

Başladığımız yere geri döndük. İki manipülatif ihtiyar tarafından bir araya getirildik, gerçi asıl mesele bu, değil mi? Onlar insan değil. Ölümlülerin dünyasında mahsur kalmış, hapsedilmiş ve öfkeli, güçleri azalan Tanrılar ve Devler.

Çaresiz zamanlar. Çaresiz önlemler.

Masasına yaklaştım. "Bu kampüste, bu eyalette, senin de parmağın olmadan hiçbir şey olmaz."

Sigurd gülümsüyor.

"Odin'in veya onun adamlarından birinin Endir'e zorla girmesine ve kızını buraya, hem de tüm derslerime bırakmasına izin vermek."

Cevap vermiyor. Kibirli sessizliğinden nefret ediyorum.

Onu bekliyorum. Sigurd'un bir planı olduğu çok açık. Rey aksi takdirde kabul edilmezdi. Programını büyükbabam tasarladı - ya da en azından görmezden geliyor. Amacı ne?

Parmak uçlarını masanın üzerinde bir, iki kez, her seferinde öncekinden daha yüksek ve daha güçlü bir şekilde vurarak,

tırnaklarının bıraktığı küçük izler tahtada çukurlar oluşturan kadar devam ettiriyor.

"Aileler arasındaki barış bu kadar mı kötü olurdu?" diye soruyor.

Ne kadar da saçma bir yalan. Kendisine faydası olmayan hiçbir şey yapmaz, Odin de öyle. Barış mı? Onlar barışın peşinde değil; gücün peşindeler.

"Bir çeşit ittifak mı? Düşünsene. Ben de öyle yaptım. Yaşlanıyorum Aric, meşaleyi devretme zamanı geldi. Uzun zamandır yalnızsın, neden sana özgürce verileni almıyorsun?"

"Ona ihtiyacım yok. Ona ihtiyacımız yok. Ve bir uyarı: Dönem bitmeden onu öldürebilirim." Bu onu tatmin eder miydi?

Sanki onu eğlendiriyormuşum gibi sırttı. "Öldürmek senin için bu kadar kolay olsaydı, seçilen sen olmazdın."

Seçilmiş mi? Neyden bahsediyor?

Kum havuzunda güzelce oynayın, oyuncaklarınızı paylaşmayı unutmayın ve düşmanlarımızı her zaman yakınımızda tuttuğumuzu unutmayın; böylece onlara saldırmanın zamanı geldiğinde onları kovalamak zorunda kalmayız.

Onunla konuşurken boynum tutuluyor. "Yakın komşumuz, bu yüzden kovalamak sorun olmaz."

Gülümsemesi genişliyor. Evet. Bunu planlamıştı. "Hadi, sonraki adımları düşünmeye başlayalım, olur mu?"

"Sonraki adımlar?"

"Mezuniyet, anne babanın mirası, benim mirasım, senin geleceğin, senin kim olduğun." Elini uzatıyor.

"Sallamam mı gerekiyor yoksa...?"

"Beni ve aileni hayal kırıklığına uğratmamak için elinden gelen her şeyi yapacağına dair yeminin."

Elini sıkıyorum. Tıpkı tavrı gibi buz gibi soğuk. İçten içe umursadığını biliyorum. Sadece Stjernes'lere duyduğu nefret ve ailemin ölümlerinin intikamını alma ihtiyacıyla kafayı bozmuş durumda. Anlıyorum.

Ellerimi cebime soktum ve parmak uçlarımda oluşan buzun gıdıklanmasını hissettim.

Gözleri yine de ellerime odaklandı. "Biraz üşüdün mü?"

Cidden kafamın içinde mi? "Hayır efendim."

"Kovuldun."

Bana sırtını dönüyor. Tenime kazınmış rün hakkında soru sormak da cabası. Sigurd seni kovduğunda, sen de kovulmuş sayılırsın.

İki şeyi merak ederek ayrılıyorum.

Zihin okuyabiliyor mu?

Ve neden beni her şeyi mahvedebilecek güce sahip olan kızla vakit geçirmeye teşvik ediyor?

Otuz Dokuzuncu Bölüm

REY

"Asansörü tutun!" diye bağırdı Reeve, içeri adımımı attığım anda.

Hayır. Sanmıyorum.

Ama Reeve kapanmadan önce içeri süzülüp bana öyle bir baktı ki kollarımı kavuşturdum. "O dinlenmiş orospu suratına, çamur lekelerine ve ıslak kıyafetlere bakılırsa, Buz Mağaraları'nın raporuna Aric'in adını yazıp gülüp durmadığını tahmin ediyorum, değil mi?"

Kalemimle onu nasıl delebileceğimi düşünmemeye çalışıyorum. "Yani, kadim tarih adına neredeyse ölüyorduk ama yine de idare ettik." Keşfettiğimiz şüpheli rünü ve yaşanan diğer tuhaf şeyleri saymıyorum çünkü her şeyden önce, bu onu ilgilendirmez ve fikrini sormaktansa boğulmayı tercih ederim. Ama daha da önemlisi, o bir Erikson. Bana cankurtaran salı atacak son kişi o olurdu.

Reeve asansörün acil durdurma düğmesine basıp sarsılmasına neden oluyor. Bu bende yükseklik korkusunu tetiklemiyor ama yine de ölüme doğru yuvarlanmak isteyeceğim bir çıkış yolu değil. Kendimi duvara yaslıyorum.

"Sana karşı dürüst olacağım," diyor ve bu sefer ciddi görünüyor.

"Başka bir yerde bana karşı dürüst olamaz mıydın?" diye soruyorum.

Kelimenin tam anlamıyla başka herhangi bir yer. Tamam, belki korkuyorumdur. Yüksekliklerden nefret ederim. Küçük olanlardan bile.

"Eğer düşersek, olabilecek en kötü şey kış üstü düşmen olur. Yerçekimi, saçındaki çamur ve kirin bir kısmını dökebilir." Sırıttıyor. Ciddiyet bu kadar.

Ona orta parmak gösteriyorum. "Tamam, seviyeni yükselt

ki bu ölüm tuzağından kurtulabileyim."

"Şu an havaya zıplamak istediğimi tahmin bile edemezsin." Bana şeytani bir gülümseme gönderdi.

"Yapacağın son şey bu olur."

Duvara yaslanmayı tercih ediyor ve aniden ayılıyor. "Aric'i zorlayamazsın. Birçok terapistte gitti ama bir türlü aşamadı-" İç çekip öne doğru eğiliyor. "Lanet olsun, bunu mezara götür, tamam mı?"

"Hâlâ havada asılı kalıyoruz. Daha hızlı konuş, Reeve."

"Ailemiz öldükten ve seni reddettikten sonra olanları ve tüm o saçmalıkları hatırlıyor musun?" Güzel bir hatırlatma. Harika. "Aric gibi somurtarak odasındaydı ve oda patladı. 'Bak, küçük bir gaz kaçağı, bu çok kötü' demiyorum. Pencereleri, kapıları patlattı, sandalyesini eritti. İtfaiyeciler bunun ani bir yıldırım düşmesi olduğunu söyledi."

Yıldırım çarptığını biliyorum. Bölgedeki herkes biliyor. Olayın yaşandığında büyük bir olay olmuştu. Aric'in müdahalesi değil, Sigurd'un malikanesinin alev almasıydı.

Reeve başını sallıyor ve açık kahverengi saçları, biçimli yüzüne ve yüksek elmacık kemiklerine dökülüyor. "Alevler çıkacağını düşünerek içeri koştum ama her yer küldü. Kendisi hariç her şey. Tamamen iyiydi. Bir nevi."

"Ne demek istiyorsun, bir nevi?"

"Öfkeliydi, kafası karıştı ve bunu asla unutamam."

"Ne?"

"Gözleri," diye hırıltılı bir sesle söyledi Reeve. "Bembeyaz parlıyorlardı."

Reeve'e doğru yaklaşıyorum, endişeli bir ton takınıyorum. "Korkunç geliyor. Çok korkmuş olmalı." Bana daha fazlasını anlat.

Reeve duraklıyor. "Aslında, bence o kelimeleri hiç kullanmamış olsa da, bunu oldukça havalı bulmuştu." Reeve düğmeye basıyor ve asansör sarsılıyor. Midem de onunla birlikte sarsılıyor. "Şimşegin içinden geçtiğini söyledi."

"Ona inanıyor musun?"

Bana sırtarak baktı. "Unutma, ben de terapideyim."

Kapılar açıldığında onu asansörden dışarı takip ediyorum.
"Ama o—"

"Kendine sor." Omuz silktilti. "Yani, eğer onun iyi tarafına geçebilirsen, ki geçemeyeceğini garanti ederim. İnsanları sevmez, çünkü hayatı boyunca insanlar onu ya hayal kırıklığına uğratmış ya da deli olduğunu söylemişlerdir... Eh, bu kısım biraz da onun hatası. Bir ara sürekli vizyonlardan bahsediyordu. Ucube canavarlar, bir sürü ceset, siyah-altın bir köprü. Davasına pek yardımcı olmadı."

Vücudum anında soğuk terler döküyor. "Köprü mü?"

Beni duymazdan geliyor. "Ve bu, geçen yılki saldırılardan önceydi. Sigurd, geçen sonbahardan beri onun buradan çıkmasına izin vermiyor, biliyor muydun? Kendi güvenliği için mi?"

Kapımın önünde duruyoruz. "Ben yapmadım," diye itiraf ediyorum.

"Kaçırma girişimleri," diye mırıldandı Reeve. Kapımın yanındaki duvara yaslandı. "Odin'in kızı, bunlar hakkında bir şey biliyor musun?"

Hayır. Ama aniden mantıklı geldi - Mjölnir'in yerini bir yıl önce öğrenmiştik. Tabii ki babam o zamandan beri Aric'i ele geçirmeye çalışıyor. Ve tabii ki Sigurd, torununun kampüsten, koruması dışında çıkmasına izin vermezdi. Acaba tam da bu amaçla mı rünler ekliyordu - babamı uzak tutmak için mi?

Ve Odin beni bu yüzden gönderdi.

"O yüzden belki de onu bu kadar zorlamamalısın," diyor Reeve. "Patlamaya hazır. Bu, batan gemiyi kurtarmak için atladığın hikayelerden biri değil. Kardeşimi seviyorum, yanlış anlama ama kurtarabileceğin biri değil. Kaçman gereken biri. Ve o yozlaşmış babanın oynadığı hangi çarpık küçük oyun olursa olsun... kazanamayacaksın. Bunu son uyarım olarak kabul et."

"Vay canına," diyorum yavaşça. "Ona gerçekten değer veriyorsun."

Reeve'in kaşları çatıldı. "Elbette isterim, Stjerne. Hadi

bakalım. Belki sıcak tutan bir şeyler giyersin. Ve unutma, bu gece Nerf savaşı var. Burada yaptığımız tek eğlenceli şeylerden biri bu."

"Evet." Yavaşça başımı sallayıp düşündüm. "Bir saat kadar sonra görüşürüz."

"İyi seçimler yap." Reeve göz kırpmıyor.

Hızla odama girip kapıyı arkamdan kapattım.

Gerçekten Aric'i görmezden gelip ona alan tanımak iyi bir tercih olur mu?

Ve şimdi istesem buradan yürüyüp gidebilir miyim?

Kırkınıc Bölüm

REY

"Vay canına." Ziva, hızlı vuruşlu Nerf silahına takdirle baktı, sonra onu kaldırıp vücuduna daha fazla mühimmat yerleştirdi.

Aric ve Reeve, Berserkers'in takım kaptanları. Şok edici. Ziva ve ben Viking takımına gönüllü olduk, Eira ise kelebek toplamaya bayılıyor. Tamam, aslında değil ama onu Nerf silahıyla havada en az iki kez zıplarken gördüm ve sürekli Reeve'e nişan alıyor. Reeve'in bunu bir tehdit olarak mı gördüğünü yoksa aniden ona mı nişan aldığını anlayamıyorum.

Rowen tarlanın kenarında etrafı gözetliyor, muhtemelen babama avlanmam gerekirken yine "oynadığını" göstermek için fotoğraf çekiyor.

Ama ben avlanıyorum yani.

Etrafımızdaki tüm bu kaos ortamında, oyun sırasında sıvışıp biraz araştırma yapmak zor olmayacak. İlk durağımız Sigurd'un ofisi.

Neden orada? Çünkü rktc Rn Bahçeleri'nin Bay Koleksiyoncusu aradığım şeylerden daha fazlasına sahip olabilir.

Sigurd babama benziyorsa hazinelerini yanında tutmak isterdi.

Aric ve Reeve sahanın ortasındaki çizginin karışısında pozisyon almak için yürüyorlar. Silahımı Aric'in karnına doğrultup iki el ateş ediyorum. Tanrım, bu harika hissettirdi. "zr dilerim, sadece işe yaradığından emin olmak istiyordum."

Gözlerini kıstı. Reeve önüne geçti. "fkeni sahaya sakla dostum, sahaya sakla."

Görünüşe göre, bu turnuva tarzında düzenleniyor ve

takımlar bir sonraki aşamaya geçmeden önce mücadele etmekle görevlendiriliyor. Bir skor tabelası ve kenarlarda bekleyen terli öğrenciler görüyorum. İlk turda Aric'in takımıyla kafa kafaya mücadele etmeyi beklemiyordum ama kazansa da kaybetse de, dikkati dağılacak.

Sigurd, yine Endir şapkasıyla birlikte siyah bir eşofman giyerek iki takım arasındaki çizgide yürüyor. "Pekala, asıl amaç diğer takımın bayrağını kendi topraklarında ele geçirmek. Viking bayrağı yemekhanede, Berserker bayrağı ise çeşmede olacak."

Kampüsün idari binayla aynı tarafında. Çok yakın değil ama yakında.

"Önce güvenlik!" diye uyarıyor Sigurd. "Ve sportmenlik. Nerf okuyla vurulursanız, oyundan çıkın."

"Nerf savaşı sırasında üniversite öğrencileri arasında bir onur sistemi," diye düşünüyor Ziva.

Evet, tam bir çılgınlık olacak.

"Bir eylem planı hazırlamak için on dakikanız var," diyor Sigurd. "Ve bir kez daha, hoş geldiniz—"

"Endir Üniversitesi" diyoruz hepimiz, sıkılmış bir tonla.

Bizi çoktan eğitti. Belki de planı budur? Çekici al, dünyayı kontrol et ve onu akılsız robotlarla doldur.

"Harika, harika." Sigurd alkışlamaya devam ederken etrafımızda daha fazla tezahürat kopuyor.

Başımı eğip yüzündeki dalgın ifadeye bakıyorum. "Onu vurabilir miyiz?" diye fısıldıyorum.

Ziva derin bir nefes veriyor. "Evet, sanırım sürekli kafası güzel ve dünyadan tamamen habersiz. İster kötü ister başka bir şey olsun, bir dahi olduğunuzda her şeyi engellemeniz gerektiğini duydum." Nerf silahını kuruyor.

Ziva'nın söylediklerine takılıp kalmamaya çalışıyorum. Dahi olduğumu iddia etmiyorum ama sessizliğe ihtiyaç duymanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

Silahımı koklayıp hazırlıyorum, etrafa bakınıp yüzümü buruşturuyorum. Ekibimdeki çoğu insan, hayatlarında hiç organize spora katılmamış, hele ki Nerf silahıyla ateş

etmemiş gibi görünüyor. Ama eminim ki oyunculardır ve bu da işe yarayacak kadar iyidir.

Boğazımı temizledim. "Tamam, askerler, toplanın!"

Karşılama töreninden tanıdık yüzler görüyorum ve Hector ile psikoloji bölümü öğrencisi Jillian'a, kol bantlarımızı alırken cesaret verici bir şekilde gülümsüyorum. Sarı bizim için. Mavi ise Berserker'lar için.

"Call of Duty oynadıysanız elinizi kaldırın!" diye bağıyorum.

Hemen hemen her el kalkıyor.

"Mükemmel. Sadece iyi nişan aldığınızdan, yeterli cephaneniz olduğundan ve cephaneniz biterse birbirinize yardım ettiğinizden emin olun."

Grubumuzun sağ tarafına doğru dönüyorum. "Çoğunuzun yurtlardan kısayol olarak kullandığı, güzelce aydınlatılmış bir patika var. Çeşmeye daha hızlı ulaşmak için oradan geçmemizi bekleyecekler. Hücum hattı, rüzgar gibi olmalısınız. Beni duydunuz mu Vikingler? Hel'in tazıları ruhlarınızı almaya geliyormuş gibi koşun!"

Grubumuzun ortasına dönüyorum. "Patikanın ötesindeki ağaçlarda ve çalılarda saklanacaklar, karanlığı siper olarak kullanacaklar, bu yüzden en iyi seçeneğimiz onları açık alana çekip kaosu kendi lehimize kullanmak. İşte tam bu noktada siz devreye gireceksiniz, fedakar dikkat dağıtıcılar. Siz, cesur ve asil dostlarım, dikkatimizi dağıtacaksınız. Bazılarınız, diğerlerinin geçmesini sağlamak için vurulabilir, ama siz yine de devam edin."

Coşku bekliyorum ama aldığım tek şey boş bakışlar.

Boğazımı temizleyip sola döndüm. "Siz dördünüz, yemekhaneye gidiyorsunuz. Bayrağımızı canınız pahasına koruyun. Ne pahasına olursa olsun koruyun." Parmaklarımı şıklattım. "Porno yıldızı herif, Jameson." Biraz daha dikleşti. "Çok yaklaşırlarsa onlara ateş edin demiyorum ama size bu ismin verilmesinin bir sebebi var. Hepimizin bir kaderi var!"

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Ziva.

Gaby'e dönüyorum. "Mutfağınıza geliyorlar! Keklerinizi

almalarına izin mi vereceksiniz?"

Başını sallıyor.

"O boku kendin yetiştir Gaby. Onların kışlarına tam bir Amish gibi davranmanı istiyorum."

Eira elini kaldırıyor ve ben ona dik dik bakıyorum.
"Sukulentlerini öldürdüler."

"Mavi Takım düşüyor!" diye homurdanıyor.

"Doğru. Doğru! Tamam, takım, hadi yapalım şunu! Beyzbolda ağlamak veya bayrağı kapmak diye bir şey yoktur. Duydunuz mu millet? İkincilik yine de kaybetmektir."

Takımım tezahürat ediyor.

Ve birkaç saniye sonra tekrar etrafta dolaşmaya başlıyorlar.

Skor tabelasına bakıyorum. Başlamamıza iki dakika var.

Bunu daha iyi zamanlayabilirdim.

Ziva yanımda yavaşça alkışlıyor. "Güzel konuşma. Amishler şiddete başvurmaz, yani, şey, beni biraz kaybettin. Yani, bir süre seninle aynı fikirdeydim, sonra maskotumuz gibi gerçek Vikinglerin gelip bizi tam üniformalarıyla, ama eski usul üniformalarla savaşa sokacağı fikrine kapıldım. Zırh mı giyiyorlardı yoksa gömleksiz miydiler? Neyse. Hayalimdi. Gömleksiz."

Zamanlayıcı çaldığında hepimiz kendi köşelerimizdeyiz.

Ağaçlara doğru koşuyorum, yanımda Eira ve Ziva var. Spor salonunun yanından geçip yemekhaneye doğru gidiyoruz, orada Ziva beni büyük meşe ağacının arkasına çekip saklanmamı sağlıyor.

Kabuğa yaslanıp eğiliyorum; sonra etrafımdaki her şey duruyor sanki. Artık Nerf silahları görmüyorum. Öğrencilerin gülüp tezahürat ettiğini duymuyorum.

Yerden çıkan, kanla kırmızılaşmış buzlu mızrakları görüyorum.

Buzla kaplı bıçaklar.

Yanaklarında rünler ve ağızlarında mavi çizgiler olan insanlar, etraflarındaki dünya yanarken ve ormanlar turuncu alevlerle aydınlanırken dehşet içinde çığlık atıyorlar.

Acı çığlıkları, ölüm kokusu, bir halkın yıkımı.

Beni bul.

Gözlerimi kapatıp ellerimle kulaklarımı tıkıyorum, görüntü aniden durunca panikliyorum. Aric'in odasında olanlar gibi. Mjöl'nir'e yakın olduğum için mi? Yakınlarda olmalı. Savaşları ve kan dökülmelerini sadece Mjöl'nir hatırlıyor.

Eira beni yukarı çekmeye başladığında gözlerimi tekrar açtım.

"Hadi Rey! Ziva onları oy alıyor. Acele et!"

Ama yapamam.

Bakışlarım meşe ağacına kilitlenmiş durumda. Koyu renkli ağaç kabuğundaki baş harflerin ve kalp oymalarının arasında tek bir rün var.

Hagalaz.

Akciğerlerim tutukluk yapıyor.

Bunun ründen mi yoksa beni tüketen o yürek parçalayıcı görüntüden mi kaynaklandığını bilmiyorum.

Ne oluyor yahu? Nefes alamıyorum.

"Oyuna odaklan, asker!" diye fısıldadı Ziva, bize doğru koşarken. Kolumu yakalayıp beni arkasına çekti. "Hadi gidelim."

Küçük kalkan duvarımıza bağlanıp tarlanın karşısına koşuyoruz, sonra da planladığım gibi dağılıyoruz. Berserker ekibi tahmin edildiği gibi orman patikalarına doğru koşuyor ve insanlar yakalanmaya başlayınca kahkahalar duyuyorum.

"Bu taraftan," diye sesleniyor Ziva ve Eira da peşinden geliyor. Birkaç düşmanımız çalıların arkasına saklanıyor. Bir dizi atış yapıp ikisini de vuruyorum ama sayıca azız. "Gidin! Ben sizi korurum."

Her oku zihnimden sayarak biber gazı sıkıyorum, böylece ne zaman yeniden doldurmam gerektiğini anlayabiliyorum.

Aric'in ekibini yemekhaneye doğru götürmesini izliyorum.

Elbette hücumda. Başka bir şey yapabileceğini hayal edemiyorum.

Reeve hemen yanında, bir cadı gibi gülüp bağıırıyordu.

Ziva'yı görüp arkasında durduğu ağaca doğru koşuyorum. "Binanın yanında biri var mı diye bakacağım," diyorum.

"Hava oldukça karanlık ve diğer ekip saklanıyor olabilir."
Yalan ama kalabalıktan uzaklaşmam gerek.

Tepemizde gök gürültüsü var. Bu iyi bir şey olamaz.

"Başarabilirsin Z. Bayrağı al!"

Bana selam verip koşarak uzaklaşıyor.

Eira'yı kaybettik ama sarı takımımızdan bazılarının patikadan çıkıp çeşmeye doğru koştuğunu görüyorum. Sola doğru giderken ben de sağa dönüyorum.

İdari binanın etrafından dolaşıp servis kapısına doğru ilerledim. Kapı gerçekten açıktı. Çöp kutusunun yanında bir kül tablası ve sigaradan daha keskin bir şeyin kokusu vardı.

Hızla etrafa bakıyorum, sonra içeri giriyorum.

Duvardaki rehberde odalar yazılı. Başkanlık ofisi. Üçüncü kat.

Merdiven boşluğuna dalıp onları olabildiğince sessizce alıyorum. Üçüncü kata çıkan kapıya vardığımda, kimsenin beni takip etmediğinden emin olmak için arkama bakıyorum, sonra Nerf silahımı sessizce kapının yanındaki yere koyup aralık bırakıyorum. Sigurd'un ofisi hemen ileride.

Tüm o ürkütücü boynuzların yanından geçip, açmak üzere olduğum kilidi incelemek için eğiliyorum. Kapı kolunu tutuyorum ve aniden kapı açılıyor. Bu beklenmedik bir şeydi.

Sigurd'un devasa maun masasını aydınlatan karanlık perdelerden süzülen ay ışığı dışında her yer karanlığa gömülmüş. Bir adım geri çekiliyorum. Üsttekiler tırnak izleri mi? Neden masasını tırmalasın ki?

Daha yakından bakıyorum. Bilgisayarının etrafında mükemmel bir daire şeklinde dizilmiş altı rünlü kağıt ağırlığı var. Elimi daireye doğru kaldırıyorum ve hissettiğim şok, elimi geri çekmeme yetiyor.

Lanet etmek.

Tamam. Neyse, zaten sisteme girmeye vaktim yoktu. Buraya gelen insanlara veya gardiyanlara bunu nasıl açıklayacağını merak ediyorum. Ya da belki de insanları tamamen uzak tutacak başka koşullar vardır. Taş sırasına bakıyorum.

Raido. Dagaz.

Aric'le birlikte beliren rünler. Her iki seferde de onunla birlikteydim.

Tesadüf m ? İmkani yok. Yine de... yanlarındaki diğ r rünler Laufey'nin notundakilerle uyuşmuyor.

 ekmeceleri açmaya başlıyorum, hızlı ama dikkatli. Sigurd babama benziyorsa, günahlarını herkesin görebileceği bir yerde saklıyor. Ve benim de bir kozum olmalı. Hem de her şeye.

Üst  ekmece: kalemler, defterler, makbuzlar. İkinci çekmecede küçük, siyah bir defter var, tamamen boş. şüphe uyandıracak kadar boş, sanki sadece onun görebildiği mürekkebi bekliyormuş gibi. Nabzım hızlanıyor.

Daha derinlemesine inceliyorum. Öğrenci dosyaları yığınları; oryantasyondan yarı yarıya hatırladığım isimlerin yazılı olduğu renkli sekmeler. Devamsızlık, notlar... ve kenar boşluklarında garip notlar. "Potansiyel mi?"

Neyin potansiyeli?

Bir dosya iki kez işaretlendi. Aric'in.

En arkada, eski müfredat yığınlarının altında daha ağır bir şey var. Küçük bir demir anahtar. Kaldırıyorum, avucumu ısıyor. Neyin kilidini açıyor?

Ofisi tekrar taradım, kitaplar, eserler ve antik çanak çömlekler gördüm.

Ama burada özel bir şey olmalı—

"İlginç bir şey buldun mu?"

Kırk Birinci Bölüm

REY

Aric'in sesini duyunca anında rahatlıyorum, ki bu saçma. Planım, onun yanımda rahatlamasını sağlamak. Tam tersi değil.

Şortumun altına bağlı bıçağı çıkarmıyorum, onun yerine bir kitaba uzanıyorum. "Evet, şey, sadece okumalarımı tamamlıyorum," diye yalan söylüyorum. En iyilerimden biri değil ama... artık buna kararlıyım. Kitabı kolumun altına sıkıştırıyorum. "Hepsi bu kadar mı?" Yanından geçerken, kırağı olup olmadığını, tepki verip vermediğini görmek için bilerek ona sürtünüyorum.

"Kitap. Hemen," diye mırıldandı. "Ver şunu bana."

Döndüğümde, ay ışığı yüzünün yarısını kesip gümüş rengine boyadı. Kahverengi gözleri neredeyse parlıyordu. Uzaklarda bir yerde bir gök gürültüsü duydum.

"Neden dışarıda kardeşinle oynamıyorsun? Buradan kazanmak biraz zor-"

"Kitabı ver Rey!" Sesi odada yankılanıyor, tepemizdeki avizeyi sallıyor. Kahretsin. Öfkelendiğinde çok korkutucu oluyor. Sanki gözlerimin önünde birkaç santim uzuyor.

Yavaşça kitabı çıkarıyorum.

Onu bir kenara fırlatıp kollarını iki yanımdaki duvara yaslayarak beni sıkıştırıyor. Yemin ederim, az önce yaladığı alt dudağının üzerinde biraz don var.

O hala uyuyor olabilir ama gücü kesinlikle uyumuyor.

"Alo? Burada biri mi var?"

Koridordan bir ses geliyor ve gözleri kocaman açılıyor. İkimiz de etrafa bakıyoruz ama bu küçücük alanda 1.98 boyundaki bir adamı saklayacak yer yok.

Yaşlı bir kadın ofise giriyor. Onu hemen Sigurd'un karşılama törenindeki konuşmacılardan biri olan Profesör Higgins

olarak tanıyorum. O zamanki konuşması kısa, sert ve ciddi; şimdi de aynı enerjiyi yayıyor.

Harika.

Keskin bakışları anında beni buluyor.

"Ben-ben Aric'le birlikteydim," diye patladım, telaşla. Kahretsin, bu hiç iyi görünmüyor.

"Rektörlük binası öğrencilere açık değil, sana bile, Aric." Profesör Higgins kollarını kavuşturdu.

Aric yanımda gerildi ve öfkesinin dalgalar halinde yayıldığını hissedebiliyorum. Kolumu beline doladım. Donuyor ve o kadar gergin ki sanki çeliğe sarılıyormuş gibi.

Beni yanına çekti, kararlıydı, sesi sakindi, gözleri hâlâ çılgındı. "Doğru. Konuşuyorduk ve sadece biraz mahremiyete ihtiyacımız vardı."

Gömleğini tutup ona yapıştım. Bana neden yardım ettiğinden emin değilim ama Sigurd'un etrafı kolaçan ettiğimi bilmesi en son isteyeceğim şey.

Profesör Higgins'in kaşları daha da çatıldı. "Daha önce büyükbabanı ziyaret etmende bir terslik olduğunu biliyordum Aric. Hiç ziyaret etmezsin. Ve şimdi de—" Erikson kardeşlerin disiplinsizliği, Başkan Sigurd'un ofisine saygısızlıkları hakkında sert ve iğneleyici bir sesle nutuk atmaya başladı. Her kelime Aric'in sabrını zorluyor. Gerginliğini, öfkesinin giderek arttığını, havanın soğuduğunu hissediyorum. Yağmur ofis penceresine çarpmaya başlıyor.

Elini, onu bu gerçekliğe bağlayan tek bağmış gibi tutuyorum. Şimdiki zamana. Bana.

"Sakin ol," diye fısıldıyorum.

"Yapamam," diye homurdandı.

Bu sadece bir kelime değil. Karanlık bir uyarı gibi geliyor.

Sesi ağır, serbest bırakılmayı bekleyen bir öfkeyle dolu. Hoşuma gitmiyor. Aniden kontrolden çıkması hoşuma gitmiyor.

Aethercall'ımı ona doğru uzattım; hızlı, çaresiz ve güçlü bir şekilde.

Ama hiçbir işe yaramıyor. Neredeyse elle tutulur bir his,

sanki ondan sekip gidiyor.

Bok.

Aethercall'ı geri çekip Profesör Higgins'e doğru fırlatıyorum ve sanki vurulmuş gibi sendeliyor. Eyvah, belki de fazla ileri gittim?

Aric'e bakıyorum ve gözleri benimkilere çarpıyor; endişeli, dengesiz ve her saniye biraz daha beyazlaşıyor. Dudaklarında donukluk hafifçe parlamaya başlıyor.

"Ailen seni şimdi görebilseydi," diye devam ediyor Profesör Higgins. "Bu kadına ne oluyor böyle?" "Senin için her şeyi feda ettikten sonra, sen burada gizlice dolaşıp—"

Hayır. Kesinlikle hayır. Aric patlayacak.

Ensesinden yakalayıp dudaklarımızı birbirine bastırıyorum. Belki tutku ve şaşkınlık öfkemizi alır, en azından buradan çıkmamıza yetecek kadar.

Donup kalmasını bekliyorum.

Onun sıcak dilini beklemiyorum.

Ya da dudaklarının dudaklarıma yapışması.

Kolları beni sıkıca sarıyor ve baş döndürücü bir kalp atışı boyunca dünya üzerimden kayıp gidiyor. Kış ve nane tadında. Dudakları yumuşak, beklediğimden çok daha yumuşak ve dilinin dokunuşu o kadar ateşli ki neredeyse ayaklarım yerden kesiliyor. Nefesim kesiliyor ve Aric kollarını sıkılaştırıp beni güçlü bedenine doğru çekiyor.

Gerilim, düzensiz bir kalp atışı gibi odanın içinde nabız gibi atıyor, tepemizdeki ışıklar titriyor ve etrafımızdaki sıcaklık düşüyor. Ona o kadar şiddetli tepki vereceğimi ve bir anlığına seyirci olduğumuzu veya onu neden öptüğümü unutacağımı kesinlikle beklemiyorum.

Geri çekilip öpücüğünü yarıda kestim. "Gitmeliyiz!"

Ellerimizi kaldırırken o kaşlarını çatı.

Zaten teninde buz oluşmaya başlamıştı.

"Şimdi!" Profesör Higgins hala bir anlığına şaşkın ve arkamızda gevezelik ederken onu kapıya doğru çektim.

Onunla daha sonra Aric ilgilensin.

Şimdilik, tüm kontrolü kaybetmeden önce onu gizlememiz

gerekiyor.

Merdivenlerden inip binadan çıkarken titriyordu, tutuşu taş gibi sertti. Oda karanlıktı, bu yüzden tenindeki veya gözlerindeki buzu görmemiş olma ihtimali vardı. Beklenmedik fırtınanın gök gürültüsü ve şimşekleriyle, belki de bunu ışığın bir oyununa bile bağlayabilirdi.

Dışarı çıktığımızda, kaldırımda keskin bir buz parçası çatlıyor, çimenlerin ve yakındaki ormanın içinde kayboluyor. Onu takip ediyorum. Bayrak yakalama oyunundan birkaç kişi yağmurdan kaçmaya çalışarak koşuyor, bu yüzden onlara katılmamız garip görünmüyor. Kalabalığın çoğunu geçmeye dikkat ederek, Aric'i patikalardan uzakta, ormanın daha sık kısmına çekiyorum.

Rüzgâr uğulduyor, gökyüzü şimşeklerle yarıyor.

Elini hemen elimden çekip önümüzdeki ağaca yumruk atmaya başlıyor.

Tekrar, tekrar, tekrar.

Gümüş kan belirir, ancak eklem yerlerinde daha fazla buz oluşukça yeniden iyileşir.

Göğsü inip kalkıyor, dişlerini sıkıyor, sanki her şeyi içinde tutmaya çalışıyor ama aynı zamanda kurtulmaya çalışıyormuş gibi. Kükreyerek dizlerinin üzerine çöküyor, gökyüzünden şimşekler çakıp doğrudan Aric'e çarpıyor, ardından bana en yakın ağaca bir darbe daha düşüyor.

Aman Tanrım. İyi mi?

Ama kolları etrafıma dolanmadan hareket etme şansım olmuyor. Sırtım yere çarpıyor, elleri başımın arkasını korumak için hareket ediyor, tam olarak anlayamadığım ama içimde bir sıcaklık yaratan bir hareket.

Kayaların ve çam iğnelerinin üzerinden yuvarlanarak hasarlı ağaçtan uzaklaşıyoruz. Giysileri yırtılmış, yıldırımdan yanmış, dalları yanımızda yanarken vücudu beni koruyor.

Parlayan gözleri ağzıma kilitlendi, sonra yavaş yavaş normal kahverengisine döndü.

Hâlâ uyuyor olması mümkün değil.

Hiçbir şey söylemiyorum.

Nefes nefeseydi, gözleri vahşiydi, vücudu gücünün kalıntılarıyla dalgalanıyordu.

O çok güzel.

Ona göz kırpıp irkildim. "Kurtardığın için teşekkürler."

Üzerime eğilirken göğsü inip kalkıyor. "Bana borçlu kalmadan ölmeni istemedim," diyor boğuk bir sesle.

"Vay canına, ne kadar düşüncelisin." Yüzlerimiz arasında santimler kalana kadar dirseklerimin üzerinde doğruldum.

"Hey. İyi misin? Şimşek-"

"İyiyim," diyor. "Göründüğü gibi değildi. Beni etkilemedi."

Aynen öyle görünüyordu ve ikimiz de bunu biliyorduk. Ama ona borçluyum, bu yüzden konuyu kapattım, ona küçük, bilgili bir gülümsemeyle başımı salladım.

Gözleri ağzıma kaydı.

Sırıttım. "Öpücük için özür dilerim."

"Bununla ilgili kabuslar görebilirim." Şaka yollu söylüyor ama sanki kafası hâlâ o ofisteymiş gibi tuhaf geliyor. Hâlâ Profesör Higgins'in söylediği korkunç şeyleri düşünüyor.

Arkasını dönüp elini saçlarının arasından geçirdi, parçalanmış gömleğinin arasından sırtını net bir şekilde görebildim.

Nefesim kesiliyor.

Rünler.

Ve bu sefer kesinlikle iki tane var. Mağaralarda, ikincisi solmuş ya da henüz şekillenmemiş gibi görünüyordu, ama şimdi gün gibi ortadalar, omurgasından aşağı doğru hafifçe parlıyorlar.

Raido ve Dagaz tüm ihtişamlarıyla.

Öfkeli görünüyorlar.

Yeni görünüyorlar.

Kırk İkinci Bölüm

REY

Dünya etrafımda tamamen duruyor.

Notu düşündükçe ellerim titriyor.

Önce Raido. Sonra Dagaz.

Geriye Hagalaz, Othala ve Thurisaz kalıyor.

Aric'le sohbet etmenin zamanı geldi. Kartlarımızı masaya koymanın.

Ve madem ki bir ağacın enkazında birbirimizi kanattık, yaktık, öpüştük ve koruduk, belki de -sadece belki de- şimdi her zamankinden daha iyi bir zamandır.

"Hadi," diyor. "Bu yağmurdan kurtulalım."

Kampüse doğru yavaş yavaş geri dönerken merak ediyorum: Acaba rünlerin anlamını biliyor mu? Bu dövmeler Mjöltnir'e giden yolum mu? Yani, onları nasıl etkinleştirdiğimi tam olarak bilmiyorum ama...

Bu kadar kolay olamaz.

Babamdan bilgi alamamam, onun da tüm cevaplara sahip olmadığını düşünmeme neden oluyor. Muhtemelen hiç sahip olmamıştır. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor; çekice ihtiyacım var. Aric, onu bulmanın anahtarı. Ve Laufey'nin notunun bana yol göstereceğine güvenmek zorundayım.

Dev'e ayak uydurmaya çalışmak için adımlarımı uzatıyorum. Havadaki odun dumanı kokusu ve fırtınadan sonra gelen o hafif ozon kokusu dışında, orman sakin.

Kampüse yaklaştıkça gürültü artıyor ve düdükler, megafonlar, bağırışlar ve... Bunlar müzik mi? Sahaya vardığımızda, sanki hiç ayrılmamışız gibi. Öğrenciler hâlâ çılgılık atıp tezahürat ediyor, ıslak saçları ve kıyafetleri bizimle aynı fırtınaya yakalandıklarının tek göstergesi.

Reeve'in ekibi sahanın ortasında kutlama yapıyor. Sanırım bayrağı ele geçirmeyi başardılar. Yaklaştığımızı görünce

duruyorlar. "Haberimiz olmayan başka bir çatışma mı oldu?" diye soruyor.

"Neden yarım gömlek giyiyorsun?" Eira başını Aric'e doğru eğdi. "Kendini mi yaktın?"

Herkes gülüyor.

Ben de katılıyorum çünkü, bir nevi?

Saçlarımda toprak ve çam iğneleriyle muhtemelen ben de aynı derecede kötü görünüyorum. Dürüst olmak gerekirse, Ziva'nın ormandaki eğlencemizin nasıl geçtiğini sormamasına şaşırdım. Gömleği dışında, suçluluk duygusuyla birlikte tam olarak böyle görünüyoruz.

Aric hâlâ yanımda hafifçe titriyor. Travma mı geçirdi, sinirlendi mi yoksa ikisi birden mi, anlayamıyorum. Eira, Reeve'in kolunu tutuyor. "Eriksonlar sertliği seviyor, değil mi?"

Ziva yüzünü buruşturuyor. "Dostum, incinmiş gibi görünüyor, ortamı oku."

Aric omuz silkiyor ama gözleri vahşi, sanki birine tek kelime daha söylemesi için meydan okuyormuş gibi. "İyiyiz. Galiba kazandık. Maviye dön."

Başımızın üstünde gök gürültüsü çakıyor ve şimşekler gökyüzünde çakıyor.

Sigurd bir hava kornası çalıyor. "Yıldırım riski nedeniyle," diye bağılıyor, "alanı boşaltmamız gerekiyor. Bu akşamki diğer şenlikler iptal edildi." Aric'e sert bir bakış atıyor. "Oryantasyon haftası programlarınızı mutlaka kontrol edin. Ve Vahşi Av için takvimlerinizi işaretleyin!"

Bir başka gök gürültüsü öğrenci kalabalığının dağılmasına neden oldu.

Aric'e bir göz attım.

Onun kollarında olmanın ne kadar doğru bir his olduğunu unutamıyorum. Ama bu sadece bir hayal.

Bunun işe yaradığı bir dünya yok. Bunu biliyorum. O da öyle. Peki kalbim neden bu kadar hızlı atıyor? Neden ondan uzaklaşmak yerine ona doğru eğilmek istiyorum?

Yutkunuyorum güçlkle.

Onun iyi olup olmadığı neden umurumda olsun ki?

Grubumuz yurtlara giden yolda yürümeye başladığında, ben de aynı şekilde yürüyorum. Reeve, Nerf silahını havaya kaldırıp büyük zaferini sanki yıllardır hatırlanacak bir şeymiş gibi anlatıyor. Eira, her kelimesini dikkatle dinliyor. Rowen ve Ziva ise sıkılmış görünüyor.

O ürkütücü bazalt kemere, mumumu söndüren kemere yaklaşırken duruyorum.

Artık rol yapmanın, kendi köşelerimize çekilmenin vaktini geçtik.

İleriye doğru tek bir yol var.

"Aric," diye seslendim. "Seninle kısa bir konuşma yapabilir miyim?"

Reeve yanına gelip alçak sesle bir şeyler söylüyor. Aric başını sallayıp Reeve'i önüne itiyor. Grubun geri kalanı yoluna devam ederken Reeve dönüp kollarını kavuşturuyor.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Üçüncü rün. Bir test. Hagalaz'ı ortaya çıkarmanın zamanı geldi ve tam da işe alacağım kişiyi biliyorum.

Her şeyi ortaya koyma riskini almanın zamanı geldi.

"Sen." Kollarımı kavuşturdum. "Sana ihtiyacım var, daha doğrusu bir Dev'e ihtiyacım var."

Kırk Üçüncü Bölüm

ARİC

Bir dev.

O kelimeyi söylediğinde nefesimi veriyorum. Birinin seni tanımasında, birinin senin gerçeğini onaylamasında güç vardır. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Bunu ele veren neydi? Şimşek mi? Kırağı mı? İkisi de mi?"

Tenimin altındaki her kas titriyor, vücudum hâlâ kontrolü kaybetmekten, öfkeden ve ardından gelen fırtınadan kurtulmaya çalışıyor. Profesör Higgins'in önünde kontrolden çıkacağımı düşündüğümde, beni dizginleyen Rey oldu. Öpücüğü, sesi, yaptığı her şey, duygularımı öyle bir şekilde birleştiriyor ki, beni orada tutuyor, en azından geçici olarak kendimi bir arada tutacak kadar sakinleştiriyordu.

"Vay canına." Bir anlığına yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor ama sonra sırtıyor. "Doğrulama için teşekkür ederim."

Omuz silkiyorum. Saklanmak çok yorucu. "Ne olduğum aslında bir sır değil - en azından senin için." Öyleyse neden birdenbire görülmekten heyecan duyuyorum? "Yani, belki dış dünya için, ama sen Odin'in kızısın."

Bu da durumu daha da kötüleştiriyor.

Yanmasına izin vermeliydim. Hiçbir duygu hissetmemeliydim. Ama büyükbabamın ofisinde ve ormana girdiğimizde beni korumaya çalıştı. Çoğu kişi kendimi mahvetmeme izin verirdi.

Kontrolüm kırıldığında ve ağaca yıldırım düştüğünde içgüdümlü onu korumak oldu. Öyle de yaptım. Sadece tepki verdim.

Sigurd'a aileme olan sadakatimi kanıtlamam için bana bir şans daha vermesini, iki yıl önce yapamadığımı yapmamı söyledim ve elime geçen ilk fırsatta düşmanımı kurtardım.

Ama başka bir açıdan bakıldığında, belki de yeminimden dönmedim. Rey'i korudum çünkü o bir amaca ulaşma aracıydı.

Güçlerim açığa çıkıyor ve sırtımdaki rünler bunun kanıtı. Nedense, anahtar o gibi görünüyor. Eğer kontrol edebilirsem, belki de Odin'e yönlendirip onu sonsuza dek öldürebilirim. Bu tatlı bir adalet olmaz mıydı? Kızını kullanarak onu yok etmek bana adil geliyor.

Ona bakıyorum. Kollarını kendine dolamış. Ve aniden kalbim ikiye bölünmüş gibi hissediyorum.

Gözlerini devirip alt dudağını titretecek ne söylediğimi veya ne yaptığımı bilmiyorum. Daha iki dakika önce, bana ihtiyacı olduğunu cesurca söylüyordu. Sanırım teknik olarak onu neredeyse öldürüyordum, yani bu işe yaramış olabilir mi? Belki de neredeyse ölmek üzereyken verdiğim tepkinin gecikmesiydi?

Alt dudağını ısıırıyor ve hemen ardından kendine geliyor. Belki şık kıyafetler giymemiş, saçları düzgün ve makyajlı olmasa da, zırhı yine yerinde. Neredeyse buna sevindim.

Rey Stjerne'nin ağladığını düşünmek korkunç derecede üzücü bir şey.

Bok.

Bu, onun sonunda kırıldığı anlamına gelirdi.

Bu, kırılmasında benim de payım olduğu anlamına gelirdi. Bu neden kalbimi sıkıştırıyor? Onunla geçirdiğim zaman arttıkça ondan nefret etmek neden daha da zorlaşıyor?

Diğer öğrenciler patikada etrafımızda dolaşıyor. Gömleğim yırtılmış. Giysilerinde çamur, saçlarında yapraklar var. İkimiz de perişan durumdayız. Ama komik olan şu ki, kimse fark etmiyor gibi görünüyor.

"Bana ihtiyacın olduğunu söylemiştin Rey. Açıklamayı planlıyor musun?"

Kolumu tutup beni kütüphanenin yanından, patikadan aşağı doğru çekiyor, ta ki tekrar yalnız kalana kadar. Burada rüzgar daha soğuk esiyor, ay ışığı ağaçların arasından sızıyor. Ama fırtına geçti; hem üstümüzdeki hem de içimdeki

fırtına. Dallas Hall yakınlarındaki yaşlı meşe ağacının yanında duruyor, kabuğu öğrencilerin baş harflerinin oymalarıyla kaplı; tam ortada olan bir tanesi hariç.

Hagalaz—daha büyük olduğu için dikkat çekiyor, ama aynı zamanda kimse yanına çizmeye cesaret edemiyor.

Nedenini bilmiyorum ama sanki bana tanıdık geliyormuş gibi, ona doğru çekiliyorum.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Rey, ilgimi fark ederek. Hagalaz'ı işaret etti. "Büyükbaban bir tür rün uzmanı değil miydi?" Gözleri keskin ve meraklıydı.

Yutkundum, çenem sımsıkı kapalıydı. "Sen söyle. Tüm cevapları bilen sensin, değil mi?"

"Hepsi değil." Yaklaşıp sesini alçalttı. "Test etmemiz gerek. Sana ne yapacağını görmemiz gerek."

Gülüşüm boş. "Çünkü yıldırım düşmesi ve yanan ağaçlar bir gece için yeterli deney değil mi?"

"Aric." Sesindeki ciddiyet dikkatimi çekiyor ve bakışlarımız kesişiyor. "Sana bir şey göstermem gerek."

Telefonunu çıkarıp sırtıma dolanıyor.

"Dur."

Kaşlarımı çattım. "Bunun asıl amacı ne? Bana neden ihtiyacın var?"

Yine karşımda, elinde telefonunu tutuyor. "Bana ebeveyn gibi davranan tek kadından gelen ve bu notla eşleşen bir notumun olup olmadığını bilmem gerekiyor," dediğinde hiç gözünü bile kırpmıyor.

Telefonunda sırtımın bir fotoğrafı var. İlkinin yanına yeni bir rün dövmesi yapılmış.

Damarlarımdaki kan buz kesiyor.

Rey devam ediyor. "Okul başlamadan önce, babam bana ödevimi vermeden önce, gizlice bana bir not verdi ve çok şey, hatta muhtemelen hayatını riske attı. Bağlantılı olup olmadığını bilmem gerekiyor ve eğer öyleyse... Benimle misin?"

"Bana bundan daha fazlasını vermen gerekecek, Rey."

"Gök gürültüsü." Gözlerini bana dikti. "Şimşek fırtınaları,

kırağı, hepsi... Ya sana bunların birbiriyle bağlantılı olduğunu ve sana yardım edebileceğimi söylesem? Bana yardım eder misin?"

Kelimeler beni tırmalıyor. Çünkü bu kadar basit olmasını istiyordum ama değil. Bir kavga, gerçekmiş gibi gösterilen yarı gerçekler bekliyordum. "Sana güvenmemi mi istiyorsun?"

Yavaşça başını sallıyor.

Gülerdim ama bunda komik olan hiçbir şey yok.

"Peki bu güven her iki tarafa da mı uzanıyor?" Ona dikkatlice bakıyorum.

"O olacak."

Hmm. "Sana yardım edeceğim," diye çıktım sonunda. Elimden gelenin en iyisi bu. "Şimdilik. Ama karşılığında bir şeye ihtiyacım var."

Kaşları havaya kalktı. "Hiçbir şey bedava değil, Dev." Gülümsemesi savunmasız ve büyüleyiciydi. İnanamayarak neredeyse geriye doğru sendeliyordum. Basit bir gülümseme beni nasıl bu kadar savunmasız bırakabilirdi?

Bakışlarımı kaçırdım. "Sigurd'un açıkça vermeyeceği cevaplar istiyorum. Sırtımdaki rünlerin ardındaki gerçek sebebi bilmek istiyorum. Ailemin neden öldüğünü bilmek istiyorum çünkü bunun bir kaza olma ihtimali yok ve sen de bunu biliyorsun." Hiçbir şey söylemedi. "Değişiyorum, farklı bir şeye dönüşüyorum," diye itiraf ettim. "Eskiden kendimi kontrol edebiliyordum. Ama şimdi ayak uydurmak neredeyse imkansız ve rünlerle... eh, az önce o ağaçta olanları gördün."

Dudakları aralandı, sonra acıma gibi görünen bir ifadeyle kıvrıldı. "Burası sana özel bir Buz Devi olduğunu söyleyip sana beşlik çakıp kışına şaplak atmam gereken yer mi?"

Kahkaha atıyorum ama kendi kulağıma yanlış geliyor. "Hasta başı tavrına dikkat et doktor. Ve ben bilmiyorum. İçimde ne güç varsa, onu anlamam gerek." Biliyorum, muğlak konuşuyorum ama güven, istediğim zaman açabileceğim bir şey değil.

Kazanılması gerekecek.

Bakışlarımı kaçırıyorum, çenem gıcırdıyor. Odaklanıyorum. "Ya sen? Ne istiyorsun?"

Ay ışığında gözleri parıldayarak tereddüt ediyor ve sonunda cevap veriyor. "Teorim mi? Aslında sırtında beş rün var, ama şu anda sadece ikisi açık, bu yüzden görebiliyorsun. Açılan her rün, uykulu-güçlü benliğini biraz daha uyandırıyor. Ta ki gücün tamamen açığa çıkıp ya güm diye patlayana kadar" -elini bir patlama gibi savuruyor- "ya da sonunda özgür kalana kadar."

Sözleri kalbimi iki kat hızlandırdı. Ya sonum olacaktı... ya da yeni başlangıcım.

"Bundan sonra," diye devam ediyor Rey, gerçek olamayacağını bildiğim bir kayıtsızlıkla, "onu tam olarak nerede bulacağını bileceksin - benim ödülümü."

Midem düğümleniyor. "Tam olarak neyi bulacağım?"

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir ağaca yaslanmış. Sakin. Ölümcül. "Dünyanın en güçlü silahı. Bizden çalınan bir şey. Sevdiğim insanları kurtarmak için geri almam gereken bir şey."

Donup kaldım. "Dünyanın en güçlü silahı mı?"

Peki ya o? Onu saklayıp asla kullanmayacak mı? Güvenimi istediğini biliyorum ama bu çok fazla.

Başını salladı, gözleri keskindi. "Silahım. Ailemin silahı. İkimizin de ailelerinin karıştığı kanlı bir savaşta çalınan bir silah. Mjölnir saklanmış ve senin rünlerin, sanırım... harita onlar. Ama biri seni kilitlemiş. Sessiz, kontrollü ve normal kaldığın sürece, mükemmel silah da gizli kalır."

Sözler beni eziyor, hâlâ yukarıda uğuldayan fırtınadan daha ağır.

"Ya bir silah değilsem?" diye fısıldadım. "Ya ihtiyacın olan her şeyin tam tersiysem? Ya kötü adamsam? Canavarsam?"

Rey'in soğukkanlılığı kayboluyor. "Sanırım o zaman yüzleşeceğiz. Birlikte. Ayrıca hepimiz içimizde biraz canavarla doğuyoruz. Bunun kötü bir şey olduğunu kim söylüyor? Bizi kendimizden kurtaracak bir şey olmalı."

Ağzı yana doğru eğiliyor, dudaklarında belli belirsiz bir

gölümseme beliriyor. Bunu, olması gerekenden daha çok seviyorum; ne kadar kolay ve güzel olduğunu, aniden bunun sebebi olmak istediğimi düşününce ne kadar çaresizim.

"Ve kurtaran Hyde değil. Jekyll."

Sözleri tehlikeli olduğu kadar rahatlatıcı da, havada asılı kalıyor.

Ve içimdeki fırtınanın korku mu, yoksa umut mu olduğunu bilmiyorum.

Kırk Dördüncü Bölüm

ARİC

Üçüncü olması gerektiğini söylediği oyulmuş runenin önünde duruyorum; çizgileri ay ışığında belli belirsiz görünüyor. Kendimi hazırlıyorum, uzanıyorum ve parmak uçlarımla Hagalaz'a dokunuyorum.

Hiç bir şey.

Sessizlik o kadar derin ki, sinir bozucu. Ne bir elektrik çıtırtısı, ne de kopan bir fırtına var; sadece kendi nefesimin sesi.

Rey, yumuşak bir sesle nefes verdi. "Korkunç olmalı... Bir rüyadan uyanabileceğini bilmek ama ne olarak uyandığını bilmemek. Sanırım Hagalaz'ın üçüncü rün olması çok uygun."

Gözleri sembole kilitlenmiş bir şekilde yaklaşıyor. "Uyanış, farkındalık, umut, denge, dönüşüm demek..." Sözleri kesiliyor, sonra sertleşiyor. "Dönüşü olmayan nokta bu Aric. Ya geriye bakıp uzaklaşacağın ya da ilerleyeceğin an."

Çizgileri tekrar takip ederken kabuğun elimin altında pürüzlendiğini hissediyorum. Boğazım kurumuş gibi hissediyorum. "Söylediklerin doğruysa ve Mjöl'nir'i bulursam... onu kullanabilir miyim?"

Hiçbir şey söylemiyor.

Ona baktım. "Sen yapabilir misin?"

Dişleri alt dudağını kavradı ve omuz silkti, gergin çenesinin her yerinden tereddüt okunuyordu.

Kullanabilir miydi? Bir silahın değeri nasıl ölçülürdü? Kanı çekici çağırırdı...

Kan. Ormir Salonu'nda, Buz Mağaraları'nda.

Kanadık.

Sonunda omuz silkiyor. "Şimdilik ateşkes. Onu bulana kadar birlikte çalışacağız. Senin kendi sebeplerin var. Benim

de kendi sebeplerim var. Ve tamamen uyandığında ve Mjöl'nir'i bulduğumuzda..." Neredeyse kendi kendine başını sallıyor. "Kendi taraflarımıza dönüyoruz."

"Düşman kamplarımıza geri dönelim," diyorum kendi kendime.

Arkasını dönüyor, sesi artık daha kısık. "Sanırım başka seçeneğimiz yok. Senin var mı?"

Rüne, etrafımızı saran karanlığa bakıyorum. "Bir şey bana insanların her halükarda öleceğini söylüyor. Umursamam gerektiğini biliyorum ama şimdi bunu tatmışken - vücudumdaki gök gürültüsünü, şimşegi, kendimi kontrol edemedi nasıl sinirlendiğimi? Hiç sakinleştirici değil Rey. Hiç bitmeyen bir fırtınanın kıyısında durmak gibi." Derin bir nefes alıyorum. "Belki de haklısın. Belki uyuyan bir devi uyandırırsın ve dünya düzelir. Belki Odin'i öldürürüm... ve seni kurtarırım."

Keskin bir kahkaha atıyor, ama gözleri mizahla parlamıyor. "Doğrudan cinayete, ha?"

"Anne babamın intikamını almak için, evet."

"En azından bu konuda dürüstsün."

İkimiz de Mjöl'nir'i bulduğumuzda her şeyin biteceğini biliyoruz ve ikimiz de bu kadim savaşta kimsenin masum kalmayacağını biliyoruz. Hiç kimse.

Ama başımı sallıyorum. Kabul. Ateşkes.

Taktik bıçağımı cebimden çıkarıp avucumu kesiyorum ve Hagalaz'ın parlamaya başladığı kabuğa bastırıyorum. Kan oluklara sızıyor. Hiç tereddüt etmiyor; bıçağımı alıp elini de kesiyor ve elinin yanına, kabuğa bastırıyor.

Rün, göz kamaştırıcı bir beyazlıkla parlıyor. Ağaç, sanki bizimle birlikte nefes alıyormuş gibi avuçlarımızın altında enerjiyle uğulduyor.

Ve sonra sırtıma yakıcı bir acı saplanıyor.

Kırk Beşinci Bölüm

REY

Aric öne doğru eğiliyor, inliyor, acı içinde bağılıyor.

"Aric!" Ellerin omuzlarına, sonra sırtına doğru uçu, nefesim geceyi yırttı.

Bir dalın kırılma sesi ikimizi de o andan koparıyor. Kalbim küt küt atarken, rün hâlâ arkamızda parıldarken, sese doğru dönüyoruz.

Ancak ikimiz de tepki veremedi, gölgelerin arasından simsiyah bir figür fırlayıp patikada hızla ilerliyor. Hareketleri akıcı, hızlı, hatta fazla hızlı. Ama ben bir adım attığımda, çoktan ağaçların arasında kayboluyorlar.

Kovalamaya bile tenezzül etmeyiz. Yakalayamayız.

İçim korkuyla doldu. O kişi ne kadarını gördü? Ve bizi neden takip ediyordu?

"Profesör Higgins olmak için fazla çevik, ama yine de listeye bir kişi daha ekle," diye mırıldandım, kanayan avucumu sıkarak.

Aric kaşlarını çatı, nefesi düzensizdi, hâlâ içinde olduğu acıdan kaynaklanıyor gibiydi. "Hangi liste?"

Karanlık kampüsü tarıyorum. "Ailelerimizi sevmeyen insanlarla dolu."

Aric kahkaha atıyor. "Çok uzun olmalı. Zamandan tasarruf etmek için 'herkes' diye yazman yeterli." Sonra ayılıp bahçeye bakıyor. Bakışlarını takip ediyorum, sessiz pencerelere, gölgelerin izlediği ama asla konuşmadığı belirsiz koridorlara bakıyorum. Göğsüm sıkışıyor. Durgun sessizlikte ne çok sır, ne çok söylenmemiş gerçek var. "En yakınlarımız bile."

Titriyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek. "Özellikle de bize en yakın olanlar."

Fırtına başımızın üstünde gümbürdüyor, ikimizin de kabul

etmek istemediği gerçeği vurguluyor.

Kanayan avucuma bir bakış atıyor, sonra sağlam eliyle kapatıyor. Dokunduğunda kolumda bir ürperti hissediyorum.

Ve elimi çektiğimde iyileşmiş oluyor.

Kendisi, durum ve ailem hakkında bana inandırıldığından çok daha fazlasını bildiği aşikar. Ama ben daha çok, iyileştirdiği yerin hâlâ karıncalandığı elime ve sorduğumda yalan söylememesine odaklanıyorum. Kartlarını masaya koydu ve bana güvendi.

Yurtlara dönerken hâlâ gerginim. Üzerinde yırtık pırtık bir gömlek ve altında parlayan üç rünle Aric, Mjölñir'i bulmama yardım etmeyi kabul etmesine şaşırığım. Rahatlamalıyım.

Laufey'i ve kendimi kurtarabilirim, sonunda babamı gururlandırabilirim, ama yine de Odin için dünyadaki en güçlü silahı mı alıyorum?

Peki, onu saklayan Devler gerçekten de bana hiç mücadele etmeden vermesine izin verecek mi? Bir seçeneğimiz olacak mı, yoksa Mjölñir bizim için bunu başaracak mı?

"Peki," dedim, ormanda yaptığimiz ateşkesi yeniden canlandırmaya çalışarak, "bu sizin için yeni mi?"

Kaşını kaldırdı.

"Ormandaki sapık. Peşinden gelen, seni izleyen biri mi?"

Sonunda yurtlarımıza yaklaştığımızda çenesini ovuşturuyor. "Benim de bazı anlarım oldu. Sence bir şey görmüşler midir?"

Omuz silktim. "Eğer inansalardı, sarhoş olduklarını söyleyebilirdik. Yani, onlara kim inanırdı ki? Ellerimizi kesip, sonra parlayan bir rünü kapattığımızı gördüler. Onlara inanır mıydın?"

"Evet, ama ben ne olduğumu biliyorum."

"Aynı." Etrafıma bakındım. "Babama göre burada bizim gibi daha çok insan varmış ama Bifrost olduğu için-"

Gerçekten sırlarımı mı ifşa ediyorum?

Sırıttı. "Kırık. Söyleyebilirsin."

Vay canına. Tamam. Açıkçası onun bu konularda cahil olduğunu düşünerek yanıltılmışım. Ama ne kadar bilgi sahibi

olduğu belli değil.

"Tamam. Tamam," diyorum, içimden geçirirken. "Yani güçlerine veya hafızalarına erişemiyorlar ve burada neşeyle, güçsüz ve... mutlu bir şekilde mi yaşıyorlar? Sanırım?"

"Neden olmasınlar ki?"

"Sigurd mu? Odin mi? Anılarından memnun, yani? Sen kim olduğunu bildiğine göre, Sigurd da biliyor," diye düşündüm. Tepki yok. Yüzünde tek bir duygu ifadesi bile yok. "Peki, bundan daha mı mutlu?"

Aric şimdi kaşlarını çatı. "Bazen gerçek gücü tatmış olmanın, aniden elinizden alındığında sizi daha da öfkeliendirdiğini düşünüyorum."

"Elbette."

İkimiz de yönetim binasına bakıyoruz. "Tarihin tekerrür etme gibi trajik bir huyu var," diye mırıldanıyor Aric. "Hikâyemizin farklı biteceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Evet," diyorum ve gerçekten de ciddiğim. "Çünkü burada aykırı olan benim. Mjölñir kanımı tanıyacak ve bende Odin'de olmayan bir şey var."

"Bu ne?" diye soruyor.

"Bir kalp," diye fısıldıyorum.

Kırk Altıncı Bölüm

REY

Üçüncü rün Aric'in sırtında belirlediğinden beri göğsüm acıyor. Ama fiziksel bir acıdan daha derin, sanki daha önce hiç sahip olduğumu bilmediğim bir şeyi özliyormuşum gibi. Belki de rünleri uyandıkça kanım da uyanır?

Yurt odamda tek başıma otururken, içimde her zaman var olan bir acı ve ruhumun derinliklerinde bir yalnızlık hissi bıraktı.

Yalnız kalmaya hep alışmıştım, o evde bir canavarla yaşarken çoğu zaman özlemini çekiyordum. Ama şu anda sadece kucaklanmak istiyorum. Bu çok saçma, çünkü en son ne zaman biri beni kucakladı? Hiç mi? Yani, Rowen bazen bana sarılıyor ama bu farklı.

O kişinin tüm hayatı boyunca sizi aradığını bildiğiniz, ruhunuzu parçalayan bir tutuştan bahsediyorum. Onun kollarında geçireceğiniz bir saniye bile, onu hiç görememekten iyidir.

Aşk hakkında çok şey okudum.

Hiç yaşamadım. En azından romantik anlamda. Tek gecelik ilişkiler, ister bir kaşıntıyı gidermek ister babamı kızdırmak için olsun, sayılmaz ve her ikisi de o kadar hayal kırıklığıydı ki, kendimi ait hissettirecek birini bulabilecek miyim diye merak ederek uykuya dalana kadar ağladım.

Her zaman yabancı.

Her zaman silah.

Her zaman görevini bilen bir kız.

Uyumak. Uykuya ihtiyacım var ve elimde ölüm kalım meselesi olmasa bile yarın derslerim ve Buz Mağaraları hakkında yazmam gereken bir rapor var.

Aric ile.

Evet, ödevleri, dersleri, arkadaşları ve ilişkileri düşünmek

saçma. Her şey yakında bitecek; büyük ihtimalle kelimenin tam anlamıyla bitecek. Ama mesele ders çalışmak değil. Mesele onunla, ona yakınlaşmak. Ve eğer bundan keyif alıyorsam, eğer bu arkadaşlıkların bu haftadan sonra da devam edebileceğini varsaymaktan hoşlanıyorsam, o zaman dava edin beni.

Olası trajik bir sondan önce birkaç gün daha birlikte vakit geçirmek gerçekten en kötü şey mi olur?

Babam öğleden sonradan beri bana mesaj atmadı, belki de iyi bir gün geçiriyordur. Laufey'nin öfke nöbetlerini ve kabuslarını kontrol altında tutması için dua ediyorum. Bir Dev olarak tek gücü hem zihinsel hem de fiziksel olarak iyileştirmek, ama gücünü Odin'e her kullandığında bunun onda yarattığı etkiyi görüyorum.

Bu onu yoruyor.

Sonunda onu öldürecek, hastalığı ve babamın tacizi de cabası. Belki bir süreliğine değil ama yine de Mjölner'i ele geçirmek, bir silah bulmaktan çok daha fazlası. Özgürlükle ilgili.

Ama bir kere elime geçince... sonra ne olacak? Laufey güvende olunca, Odin'e istediğini vermekten korkuyorum. Onu her şeye gücü yetecek bir silah.

Başımı sallıyorum. Bir şeyleri kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum. Babamın bana verdiği dosyayı çıkarıp okumaya başlıyorum.

Mjölner'den önce birden fazla çekiç dövülmüştü. İlk ikisi, Thor onları kullanmaya çalıştığında Asgard'ı neredeyse ikiye bölüyordu. Metinde, çekiçlerin birbirine bağlı olmadığı, Thor'un çok genç ve dengesiz olduğu, güçlerini kontrol etmesine yardımcı olan eğitimin onları daha dengesiz ve öngörülemez hale getirdiği yazıyor. İlginç. Görünüşe göre Aric'i dengesiz yapan şey rünler değil.

Ve rün bana cevap verdi.

Kimliğine.

Daha da önemlisi kanımıza tepki veriyor.

Aric'in içindeki fırtınayı bir şekilde körüklüyor muyum? Peki

ya tüm anılar, hem kendi hem de Mjöltnir'in anıları aynı anda ona çarparsa ne olur? Bu birini öldürür mü? Bunu doğrudan konuşmadık ama Aric'in güçlerinin uykuda olmasının bir nedeninin onu korumak olabileceğinden şüpheleniyorum.

Yine de, yıldırım onu öldürmedi, yani belki de zaten korunuyor. Aric'in bir kaderi, bir amacı, ona yolu gösterecek açık bir rün haritası ve bu kahrolası gezegendeki tüm insanlar arasından onu seçen nihai silahın koruması olması ne kadar güzel, diye düşünüyorum.

Ben sadece ölüm için seçildim.

Acaba bu Aric'in hayatı seçme şansı mı?

Kırk Yedinci Bölüm

ARİC

Kapı o kadar gürültülü ki neredeyse yataktan düşüyorum. Saate hızlıca bir göz atınca hâlâ gecenin bir yarısı olduğunu görüyorum. Eğer Reeve sarhoşsa ve sohbet etmek istiyorsa, onu öldüreceğim. Kalbim küt küt atarak kapıyı hızla açıyorum.

Rey orada duruyor. Çıplak ayak. Boş bakışlı. Savunmasız. Bir suç dizisindeki tüm kurbanlar gibi, diğer ayakkabısı düşmeden hemen önce.

Üzerinde "Kediler de İnsandır" yazan kırık bir kupa tutuyor. Tek kelime etmeden yanımdan geçip lavaboya yöneliyor, kupayı suyla dolduruyor ve sanki bir haftadır çölde kaybolmuş gibi içiyor. Su çenesinden aşağı dökülüyor, çıplak bacaklarına sıçırıyor ve bu da bana bacaklarının ne kadar çıplak olduğunu fark ettiriyor.

Bacaklar. Çıplak bacaklar. Pantolonu nerede?

Bakışlarım yukarı doğru kayıyor. Üzerinde sadece iç çamaşırı ve minik bedenini saran, aynı zamanda her ayrıntısına kadar saran ipek bir pijama üstü var. Kumaşın arasından meme uçlarının görüldüğünü görebiliyorum ve ağzım kuruyor.

"Rey?" Sesim titriyor. "Rey, uyan. Cidden. Uykumda ölmek istemiyorum, sen de istemiyorsun. Sadece... odana dön."

Dinlemiyor. Elinde kupayla göğsüme bastırıp beni yatağa doğru itiyor. Bu, üçüncü rünü açmanın tuhaf bir yan etkisi mi? Tepki veremediğim yanına sürünerek giriyor, beni de beraberinde sürükleyip duvara yapııştırıyor.

"Rey," diye uyardım. En azından bir süreliğine aynı tarafta olabileceğimizi kabul etmiştim. Lanet yatağın aynı tarafında olduğumuzu kastetmemiştim.

Bacaklarını düşünme. Bu, karışıma eklememiz gerekmeyen

bir komplikasyon. "Beni seni taşımaya zorlama—"

Üzerime bir bacak atıyor, beni olduğum yere sabitliyor.

Ve birden sakinleşiyorum.

Çok sakin.

Tıpkı Sigurd'un ofisinde beni öptüğünde, tepki vermemi engellemeye çalıştığında olduğu gibi. Tıpkı üçüncü rüne dokunduğumuzda olduğu gibi.

Peki ya kendimizi bıraksak?

Onunla böyle dinlenmek.

Kaosun ortasında getirdiği sessizlikte boğulmak. Bana olan ağırlığı sabit, topraklayıcı, sanki kanımdaki fırtına sonunda susmuş gibi - sadece sessiz değil, huzurlu.

Nefesi boynuma geliyor. "Sadece beş dakika," diye fısıldıyor, sesi uykudan kalınlaşmış.

Ve Allah yardımcım olsun, gözlerim ağırlaşıyor.

Belki ölüm, ardından gelen uykuya değerdi.

Aklıma gelen son şey, güneşi kapatacak kadar uzun ağaçları olan, hiç tanımadığım bir ev. Dallar, asla erimeyen gümüş kırağıyla dolanmış. Uzakta, zirveleri fırtına bulutları tarafından yutulmuş, engebeli buzlu dağlar yükseliyor. Hava demir ve kar kokuyor, ama altında çam dumanının sıcaklığı, erişilemeyecek kadar uzakta yanan bir ateş gibi. Güneş ışınlarının ılık hissi gibi - Rey'in sıcak dokunuşu gibi.

Alarmım çalınca sıçrayarak uyanıyorum ve aynı anda iki şey oluyor. Rey yataktan bana bakıp çığlık atıyor, aynı anda da suratıma yumruk atıyor.

"Orospu çocuğu!" diye kükredim. "Ne oluyor be kadın? Bunun için çok erken! Odamdan çık!"

Yataktan sendeleyerek çıktı, yere yığıldı ve ayağa kalkıp tekrar bağırdı. "Neden senin odadayım? Senin yatağında!" diye kükredi. Tamam, o zaman kesinlikle uyurgezermiş.

Ağrıyan gözümü ovuşturuyorum. "Doğru, odana gidip kilidini açtığım, hırçın küçük bedenini tuttuğum, Rey-Stjerne'e hiç benzemeyen kedi suratını unutmamaya dikkat ettiğim ve seni oyuncak ayı olarak kullanmaya karar verdiğim kesinlikle doğru. Dikenli, bıçak kullanan bir

kaktüsle uyumak istiyormuş gibi mi görünüyorum?"

Kapıya doğru çekiliyor, çıkmak için hafifçe aralıyor ama sonra geri dönüyor. "Şu kedi kupasını çok beğendim, çok teşekkür ederim. Hem ben neden kaktüsüm? Hem bıçak taşımıyorlar Aric! Sivri şeyleri var, bilirsin işte... Kahretsin, isimleri neydi yine? Daha erken. Neden buradayım, neden seninle buradayım, neden burada değilim..."

"Uyurken pantolon giymelisin Rey. Cidden."

Söylenecek yanlış bir şey. Gözleri hemen karardı sanki beni bıçağıyla bıçaklayacakmış gibi.

Kapı çalındığında bir adım sıçradı. Sonra biri kapıyı sonuna kadar itti.

Reeve elinde bir kahveyle içeri giriyor ve sonra olduğu yerde kalakalıyor, başı ikimizin arasında ileri geri sallanıyor. Ağız açılıyor.

"Söyle. Hiçbir şey," diye tısladım, sesim uyku ve sıkıntıyla ağırlaşmıştı. Fırtınalar şimdi nerede? İnsan şu anda tam aramıza yıldırım düşecek sanırdı.

Kahvesini havaya kaldırıyor. "Öyle yapmadım. Nefesim tutuldu ama çok daha yaşlı bir adamın kontrolü bende. Ne olmuş yani, tabuttan sürünerek çıkıp seni mi öldürdü, yoksa bu... planlı bir olay mıydı?"

Ona sert bir bakış attım. "Huzur içinde uyuyordum ki Stalker Stjerne—"

"Hoş bir tınısı var." diye gülüyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sırıttım.

"Hey!" diye bağırıyor Rey.

"Neyse," diye devam ettim, "bu buraya geliyor, tuhaf kedi kupasından suyumu içiyor, sonra beni yatağıma sabitliyor ve... uyuyor."

"Ah, uyuyor." Reeve göz kırpmıyor. "Anladım."

"Hayır, bu seks için bir kod değil, Reeve. Beni kelimenin tam anlamıyla esir tuttu ve uyuttu."

"Lütfen!" Rey sweatshirtlerimden birini alıp üzerine çekiyor. "Sanki seni her şeye bağlayacak kadar güçlüymüşüm gibi. Sen bir Devsin!"

Sanki beni çağırdığını biliyormuş gibi yüzü soldu ama Reeve hiç kıpırdamadı.

Güçlü bir soydan geldiğimi biliyor ve Sigurd ona sadece bunu emanet etti. Her ne pahasına olursa olsun korumam. Bu, özellikle kaza geçirdiğimden beri her zaman kabul ettiği bir gizlilik seviyesi. Reeve, dünyanın gizemlerini düşünen biri değil.

Kaşlarımı çattım. "Evet, oldukça uzun olduğumu biliyorum ama sen hâlâ güçlü ve ataksın, ayrıca uyuyakalmış da olabilirim. Zor bir geceydi."

"İnanılmaz!" Ayağını yere vuruyor. "İkiniz de." Önce Reeve'e, sonra kahvesine bakıyor. "Bunu alıp yoluma devam edeceğim."

Daha bir şey yapamadan veya söyleyemeden elinden bir şey gelmiyor. Kapı arkasından çarparak kapanıyor ve ben de... kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey yapmadığım için suçluluk duyuyorum.

Reeve kapıya yaslandı. "Seni sıkıştırdı mı? Bunu nasıl başardı? Gerçekten merak ediyorum, çünkü 1.98 boyunda bir adam ve 1.50 boyunda bir kız? Hesap tutmuyor."

İnleyip ona bir yastık fırlattım. "Uyurgezerdi."

"Elbette." Başını sallıyor ama sonra yüzündeki tüm alaycı ifade kayboluyor. "Bugün iyi olacak mısın? Yani dün geceki fırtınadan sonra." Cevap vermiyorum. Boğazını temizleyip tekrar deniyor. "Sırtında rünler var, hı?"

Dün gece geç saatlerde ona attığım basit mesajların ötesinde ne kadarını anlatacağımı bilemediğimden başımı salladım. "Yeteneklerim olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum." Kollarını kavuşturdu. "Sigurd'un bundan haberi var mı..." Başını buruşuk yatağa doğru salladı.

"Sigurd, uzun vadeli bir oyun oynadığımı biliyor." Tamamen yalan değil. "Bazen düşmanı yakın tutmak daha iyidir, biliyor musun?"

Reeve yüzünü buruşturuyor. "Sanırım Sigurd çıplak yakın demek istemedi ama sen öyle düşünüyorsun - ve görünüşe göre o da öyle."

Ona dik dik bakıyorum. "Bir kazaydı. Ama yine de, onun bana her şeyle -zihnen, bedenen, ruhen- güvenmesini sağlamaktan daha iyi bir üstünlük yolu olabilir mi?" Bunu söylerken kendimi kirli, iğrenç hissediyorum ama kimseye güvenemiyorum. Kendime bile.

İlk defa kendi başıma bir şey yapıyorum, Sigurd nişan bozulduktan sonra bana ilk defa büyük bir şey emanet ediyor. Berbat etmeyeceğim. Ayrıca, beni babasını öldürmenin çok gerçekçi bir yoluna götürüyor: Mjölnir. Bir can karşılığında bir can vereceğiz. Kanı, yıllar önce olması gerektiği gibi dökülecek. Onu bu dünyadan sileceğim; tıpkı annemle babamı yok ettiği gibi.

Bu, Rey ile ateşkes anlaşmamıza aykırı değil. Hatta bana teşekkür etmeli.

Reeve iç çekip parmaklarını şıklattı. "Gömleğini çıkar. Hadi bir bakalım."

"Sen doktor değilsin, benim de bir hastalığım yok zaten." Gömleğimi sıkıca tutuyorum.

Bir kaşını kaldırdı. "Dostum, ben senin kardeşinim. Merak ettim. Ayrıca, herkes kardeşinin kışından kardan adam yapabileceğini söyleyemez."

"Ben hiç kışımından kardan adam yapmadım."

"Hayal ürünü." Reeve göz kırptı. "Ciddi misin, göster bana."

İç çekiyorum, gömleğimi çıkarıyorum ve arkamı dönüyorum. Beklerken soğuk hava tenimi acıtıyor.

Sessizlik.

Ona dönüp baktığımda yüzü solgunlaşmış, gözleri üzerime marka gibi kazınmış rünlere kilitlenmişti. "İlginç bir rün karışımı, Aric. Çok ilginç bir karışım."

Arkasına yaslanıp sanki bir seçeneği tartıyormuş gibi beni süzdü.

"Umarım Rey'le ne yaptığını biliyorsundur." Sesi alçalıyor, artık ciddileşiyor. "İyi biri gibi görünebilir ama Stjerne'ler anne babamızı hiç tereddüt etmeden öldürdüler. Hiç kendine neden diye sordun mu? Katledilmelerine neden olan ne biliyorlardı? Hepimiz bunun bir kaza olmadığını biliyoruz."

Sözler beklediğimden daha ağır, daha keskin geldi.

"Bu çocuk oyuncağı değil Aric. Odin Stjerne güçlü. Bunda neyi kontrol ettiğini asla unutma..." Bir anlığına tereddüt etti. "Şehir."

Kaşlarımı çattım. Şehir mi? Reeve bunu bir gülümsemeye örtbas etti ama cümlesi tüylerimi diken diken etti, tereddüdü ve ani eğlencesi beni duraklattı.

"Burada güvendeyiz," diye devam etti Reeve. "Endir'in kapıları bizi koruyor. Sigurd bunu hallediyor. Ama Pandora'nın kutusuna dikkat et, kardeşim." Gözleri tekrar sırtıma odaklandı. "Bir kez açtığında kapatamazsın. Ve açtığında da..." Sırtışı neredeyse hevesli bir şekilde büküldü. "Başka nasıl dünyalar sona erer ki? Kaos."

Aramızda bu kelime, havaya bir küfür savurmuşçasına acı bir şekilde asılı kaldı.

Arkamı dönüp gömleğimi tekrar başımdan geçiriyorum. Gözlerinin içine bakmamak için bir saniyeliğine dinlenmeye ihtiyacım var. Bu kelime kafatasımın içinde yankılanıyor. Kaos... kaos... kaos...

Ve Reeve'in beni gerçekten koruyup korumadığından ya da sadece yanışı mı beklediğinden emin olmadığımı fark ediyorum.

Kırk Sekizinci Bölüm

REY

Dün geceki fırtınanın nemi, odasından fırladığım anda aldığım soğuk duşa rağmen tenimde Aric'in kokusu gibi kalıyor. Ziva, telefonuna bağlı vantilatörünü yüzünün önünde tutmuş, yurt odamın dışındaki koridorda beni bekliyor.

"Reeve'in bakım ekibinin titreyen ışıkları tamir edeceğini söylediğini sanıyordum. Sanki perili bir kattayız."

Aynı anda sadece tek bir şeye odaklanabiliyorum ve perili zeminler, düşman topraklarına uyurgezer gibi girmenin verdiği utançla kıyaslanamaz bile. Ne oluyor yahu? Ve neden bir Dev'in kollarında hayatımın en güzel gece uykusunu uyudum?

Sınıfa Aric'in kollarında uyanmanın hayatımın en korkutucu anlarından biri olduğunu anlatmamın sebebini, sanki yastıklı bir odaya kapatılmam gerekiyormuş gibi hissettirmeden anlatamam.

"Aslında," diye cevapladım sonunda Ziva'ya, "ışıklar beni biraz rahatsız etmeye başladı. Ayrıca, Reeve'in bakım ekibine ne denedilerse işe yaramadığını söylemeyi unuttuğuna eminim."

"Bana olan inancınız beni hayal kırıklığına uğratıyor," dedi şakacı bir ses aniden.

Ziva'ya dik dik baktım. "Koridorda olduğunu söyleyebilirdi."

"Herkesin onun kötülüğünü, yani benim kötülüğümü hissedebileceğini sanıyordum." Göz kırıyor.

Reeve ikimizi de görmezden gelirken Aric de odasından çıkıyor. Bol gri bir tişört ve daha da bol bir kot pantolon giymiş, bu da onu bir şekilde yenilecek kadar iyi gösteriyor. Kafasına bir beyzbol şapkası geçirip, bize bakmadan koridorda Reeve'i takip ediyor.

"Ve bir de birlikte yattığımızı düşününce," diye mırıldandım düşünmeden önce.

Ziva, nişanlandığımı yeni duyurmuşum gibi elini kapı pervazına vurdu. "Özür dilerim, ne?"

"Hayır!" Ona el sallayıp anahtar kartımı ve telefonumu aldım. "Öyle değil. Yani, aynı yatakta yattık ama sadece uyurgezer gibi odasına gidip kendimi içeri davet ettirdiğim ve uyuyakaldığım için."

Ziva'nın yüzündeki ifade sadece "almadım" demekle kalmıyor, bana para verseler bile almam diyor. "Yatağında," diye açıklıyor koridorda yürürken.

Dudaklarımı birbirine sürtüyorum, sonra çığlığımı kafamın içinde tutmak için alt dudağımı ısırıyorum. "Evet, yatağında."

"Sen. Ve Aric." Sanki daha önce yaşamamışım gibi, tüm bu bilgileri yüksek sesle işlemeye devam mı etmek zorunda?

"Öyle görünüyor." Aşağı tuşuna basıp asansöre biniyorum.

Kapılar kapanıyor, sonra yerleri oynatmadan tekrar açılıyor. Rowen ve Eira içeri giriyor. Bu kızda beni bu kadar rahatsız eden ne bilmiyorum ama onu görünce tüylerim diken diken oluyor. Poposunu örten bol bir tişört giymiş, koyu renk güneş gözlüğü takmış ve kahve fincanına bakıyor. Belki de Rowen'ın bana yardım edebilecekken -ve etmesi gerekirken- tüm zamanını alması beni rahatsız ediyordur? Ya da en azından, teklif etmesi?

"Zorlu bir gece miydi?" diye soruyor Ziva, manzarayı inceleyerek. "Yoksa zorlu bir sabah mı?"

Eira omuz silkip Rowen'a dirsek attı. "Bu çocuk uykusunda inlemeye devam etti."

Evet, bu yeni bir gelişme.

Rowen yere bakmadan önce benimle kısa bir göz teması kuruyor. Kendini suçlu mu hissediyor? Yani, neyse, çıkmak istiyorsa sorun değil ama kız onun tipi gibi görünmüyor ve bu inanılmaz derecede büyük bir çıkar çatışması olmaz mıydı?

Asansörden iner inmez, ağaçların arasından sınıfa doğru

patikada ilerlerken herkes aynı adımla yürüyor, ben arkada kalıyorum. Hava sisle dolu olsa da, harika, taze bir kokusu var. Çam, sonbahar ve taze yağmur. Üniversitede sıradan bir günmüş gibi davranıp yeni arkadaşlarımla patikadan aşağı iniyorum.

Neredeyse.

Düşüncelerime o kadar dalmışım ki yanımda duran Rowen'i boğazını temizleyene kadar fark etmiyorum. Sanki beni bekliyormuş gibi yavaşlamış.

"Kâbuslar yüzündendi. Bu yüzden onun odasında uyuyordum." diye fısıldadı. "Gerçekten berbat, korkunç kâbuslar. Her seferinde ölüyorum. Belki odada başka biri varken daha iyi uyurum diye düşündüm."

"Şey, bu kulağa hoş gelmiyor. Kötü bir şey mi yediğini düşünüyorsun? Yoksa," -bana bakan bakış saf bir sinirlilikti- "belki de geçmişinle, yaralarınla ilgilidir." Bunu dile getirmekten nefret ediyorum ama bir noktada travmasıyla yüzleşmesi gerektiğine inanmak zorundayım. Belki de uyurken atlatmaya çalışıyordur. "Zor zamanlar geçirmişsin. Belki biriyle konuşmak iyi gelir."

Kahkaha atıyor. "Evet, hemen konuya gireyim. Şimdi hayal edebiliyorum. 'Görüyorsun ya doktor, Odin için çalışıyorum. Evet, o, Asgard'ın hükümdarı, uzun boylu, esmer, düşündüğün kahraman değil, bir sürü dövmesi var, balık yemiyor, bir gün beni öldürebilir ama garip, ölümümü hayal etmeden gözlerimi kapatamıyorum.'"

İrkildim. "Yani, en azından sana ilaç verirlerdi?"

"Çok yardımcı oluyor." Kaşlarını çatarak, duyma mesafesinin dışında olan Eira'ya baktı. "Baban bilemez. Her türlü zayıflığı giderebileceğini sanıyor ve gideremezse, o zayıflığı hatırlatan her şeyi yok ediyor. Sırada ben olmak istemiyorum Rey."

Sesi çaresiz ve korku dolu. Koluna dokunuyorum. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Erikson'la uğraşmak ve Mjöl'nir'i bulmak senin için yeterince zor."

Ona Aric'in sırtındaki rünlerden bahsetmeyi düşünüyorum ama tereddüt ediyorum. Aric'le ateşkes yaptık. Bunu kanla mühürledik. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama düşmanımla çalışmak iyi hissettiriyordu ve şimdi o düşmanın güvenini kırmak yanlış geliyor.

Ayrıca içimden bir ses Rowen'a her şeyi anlatmamamı söylüyor. Tüm bilgileri babama iletmekten kendini alamıyor ki bu da onu içinden çıkılmaz bir duruma sokabilir.

Sanat binasına varıp içeri giriyoruz. Yan yanayız, koridorda ilerliyoruz, çünkü Eira ile dersi benimkinin hemen yanındaki odada. Aric'i dünküyle aynı yerde tek başına otururken görüyorum. Ama farklı hissediyorum; farklıyız. İşler tam bir nefretten, tuhaf bir sıcak-soğuk oyununa ve olası bir ateşkese dönüşmüş. Yatağına girmemin durumu iyileştirip iyileştirmedikten emin değilim. Öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

"Hey, Rowen, sana bir şey sorabilir miyim?" Yaralı kolu olduğunu unutarak koluna uzanıyorum. Parmaklarım yırtık deriyle, derin yaralarla, acıyla temas ediyor ama her şeyden çok hissettiğim şey, ardından gelen yoğun bir sıcaklık ve nefesimi kesen büyük bir nefret.

Aethercall'ım daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı, bana ters etki yapmış ve bana başkasının doğrudan duygularını göstermişti.

Elimi indiriyorum. "Özür dilerim."

Kolunu esnetiyor ve omuz silkiyor. "Sorun değil. Bir sorunuz mu vardı?"

"Evet, şey, Thor'un onu nereye sakladığını merak ediyorum, biliyor musun? Sanırım babama hiç sormadım ama Mjölnir kullanılmadığında nerede saklandığını biliyor musun?"

Gülümsedim.

Rowen öyle düşünmüyor.

"Duygusal. Kendini en çok nerede evinde hissediyorsa orada ürperiyor sanırım." Omuz silkiyor. "Eminim bir zamanlar... savaştan önce, Thor'un kalbinin hemen yanı

başındaydı."

Thor'un kalbinin yanında. Düşüncesi bile içimi ısıtıyor ama his geçici. Thor gitti. Mjölñir yas tutuyor, onu çalan Devler tarafından saklanıyor, ta ki doğru kişi bulana kadar. İçimdeki tüm umutla o kişinin ben olmasını umuyorum. Pek çok hayat buna bağlı.

"Rowen!" diye sesleniyor Eira.

"Sanırım çağrılıyorum. Ama beni gelişmelerden haberdar et." Durup omzuma rahatlatıcı bir el koyuyor. "Bunu yapabilecek biri varsa, Rey, o da sensin."

Keşke buna inansaydım.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

ARİC

Sanat binasından birlikte çıkarken Rey sessizdi. Derste Buz Mağaraları ödevimizi bitirmek hakkında konuşmuştuk ama ikimiz de aslında Mjölhnir'i bulmak için gerçek bir plan yapmakla ilgili olduğunu biliyorduk. İkimiz de uyurgezerlikten bahsetmiyoruz. Eminim bahsetsek, anında patlarım ve bunun sebebi herhangi bir rün olmazdı.

Telefonum aniden çalmaya başladı. Ekrana baktım.

Reeve: Arkanı kolla

Reeve: penisinle düşünme

Reeve: Sigurdlar her zaman izliyor

Telefonum yine çalıyor.

Cidden?

Reeve: Onu hafife almayın, bu ikimizin de yapamayacağı bir hata.

Reeve: ama cidden penisinle düşünme

Kendi kendime küfrediyorum. Haksız olmadığını biliyorum ama sonunda bana tamamen ihanet edebileceğine inanmak istemiyorum. Ya da eğer öyleyse, en azından ben de öyleyim. Şu anda, odak noktamız son iki rünü açmak olmalı. Gerisi bekleyebilir.

Çünkü hissizleşmekten, gerçek benliğimi bilmediğimi hissetmekten ve dokunulmaz bir düşmana karşı güçsüz hissetmekten yoruldum. Ailemin küllerinden doğma zamanı geldi. Tanrıların saltanatı -Odin'in saltanatı- sona ermeli. Rey bunu kabul etmese bile bilmeli.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor Rey.

"Her şey yolunda," diye yalan söylüyorum ve öğrenci otoparkına doğru yürürken telefonumu tekrar cebime koyuyorum.

SUV'umun kilidini açıyorum ve Rey hiç konuşmadan yolcu

koltuğuna tırmanıyor.

Endir kapısından çıkmamı bekleyip "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Bir sonraki adımlarımızı planlayabileceğimiz bir yer."

"Ah. Doğru."

Nereye gittiğimizi sanıyordu? Randevuya mı?

Ona sertçe baktım. Kızarıyor mu acaba? Kahretsin, bunu yüksek sesle mi söyledim?

"İlk olacak." Daha da kızarıyor. "Hayır, yani ilkim gibi değil, o tür bir ilk değil."

Gülümsemem neredeyse yüzümde donup kaldı. "Randevuya hazır mısın, yoksa bakire bir bakire misin Rey?"

"Sus, o kadar korunaklı değilim. Babam beni kilit altında tutmasına rağmen yeterince ilişki yaşadım. Ama etrafta dolaştığım tek insanlar, ebeveynleri babam için çalışan çocuklardı, yani çoğu ya beni fidye için kaçırıp zorla evlendirecekti," -bana dik dik baktı, aman Tanrım- "ya da yüce Odin'in kızıyla olmanın nasıl bir şey olduğunu görecekti. Kimse bana çiçek vermedi zaten. Of, bu konuda konuşmasak olmaz mı? Sanırım şimdi saçmalıyorum."

Ona bunun sevimli olduğunu söylemeyi reddediyorum. "Öylesin, ama zırhındaki tüm o küçük çatlakları görmek hoşuma gidiyor. Her ihtimale karşı tüm zayıflıklarının bir listesini zihnimde tutuyorum. 'Erkeğin tek yapması gerekenin çiçek getirmek olduğu buluşmalar'ı da mutlaka ekleyeceğim."

Gözlerini devirdi. "Evet, kolay etkilenirim."

Sonunda gölün arka tarafına çıkan yola giriyorum. Terk edilmiş bir araziye yaklaştığımızda orman iyice sıklaşıyor.

İlçe yolundan ferforje kapıya doğru çektiğimde Rey ısıklık çalıyor. "Bu çok korkutucu görünüyor."

"Öyle olması gerekiyor."

Sigurd tüm bu toprakların sahibidir. İzinsiz girenlere asla müsamaha göstermez.

Defender'ı park ediyorum. Rey arabadan inip bilgisayar çantasını arka koltuğa fırlatıyor. Yüksek kapılara yaklaşırken

bana sertçe bakıyor, sonra eğilip dekoratif taşlardaki oymaları inceliyor. Her metal çubukta koruyucu bir rün bulunan korkulukların uzunluğuna bakarken gözleri kocaman açılıyor. "Çitin tamamı mı korunuyor?"

"Sigurd bir şeyin mühürlenmesini istediğinde, oylanmaz. Üniversiteden biri bu tarafa doğru gelse, geri dönmek için güçlü bir istek duyardı." Bunu biriyle açıkça konuşmak tuhaf bir şekilde hoş geliyor. Kapıya dokunduğumda ferforje titreyip inliyor ama benim için açılıyor. "Bu taraftan."

Bir an tereddüt ediyor, sonra onu takip ediyor.

Göle giden yol beyaz taşlarla -veya beyaz taşla benzeyen şeylerle- dolu. Her zaman dümdüz ileri bakıyorum, asla sağa veya sola bakmıyorum, böylece onları fark etmiyorum. Nefesim dar ve kesik kesik çıkıyor. Bizim için mahremiyete ihtiyacım vardı ama burada olmanın beni ne kadar etkilediğini unutmuşum.

"Bekle." Rey önümde durup etrafına bakınıyor. "Aric, bunlar taş değil. Bunlar—"

"Bones," diye tamamladım onun yerine. "Biz ona Hollowwood diyoruz. Düşenlerin çoğunun gömüldüğü veya düşenlerin çoğunun... düştüğü yer."

Elini koluma koydu. İçgüdüsel olarak geri çektim. "Odin'in öldürdüğü devler."

"Evet. Etrafınız onlarla çevrili. Asla düzgün bir cenaze töreni yapılmayan, bunun yerine sonsuza dek toprağın altında dondurulan devler. Bedenlerini bu dünyaya verdiler ve kimse bu fedakarlığı asla bilmeyecek."

"İnsanlar savaşta nadiren özür diler," diye itiraf ediyor Rey. "Üzgünüm. Bunun hiçbir anlamı olmadığını biliyorum ama üzgünüm."

"Bir gün suçlarının bedelini ödeyecek." Hafifçe yanından iterek geçtim. "Ve eğer onun yanında duruyorsan, gülümsemeni ne kadar sevsem de, sen de ödeyeceksin."

Sert, ama yine de etrafımda gömülü olanların hatırası da öyle.

Planlarımızı tartışmak için onu buraya getirdim ama bu

hedef, buranın yoğun enerjisi karşısında artık ikinci planda kalıyor. Giderek daha kayalık bir arazide, yolun kenarındaki taşlar kadar durgun, siyah bir cam levha gibi uzanan suyun kenarına doğru yürürken hiçbir şey söylemiyoruz.

Oraya vardığımızda Rey durup zifiri karanlık derinliklere bakıyor. Pürüzsüz, serin, siyah taş bir duvara yaslanıp onu izliyorum. "Buradaki tüm yerlerin ortak temasının neden su olduğunu gerçekten merak ediyorum," diyor.

"Çünkü su hayattır," diye cevaplıyorum. "Her şeyin içinden geçer. Dağları oyar, toprağı şekillendirir, en güçlü metalleri bile toza çevirir." Omuz silkiyorum. "Tanrılar, Devlerden tam da bu güç yüzünden, buzun, suyun, hayatın gücü yüzünden korkarlardı."

Bana gülümsüyor. "Mantıklı."

Ben onu böyle seviyorum.

Silahsızlandırılmış.

Ona güvenmek istiyorum. Sonra cesetleri hatırlıyorum. Odin'in kanına sahip birine gerçekten güvenilebilir mi?

Aklıma Reeve'in mesajları geliyor.

Hava daha serin, nemli, yanımdaki kayadan aşağı akan küçük bir şelalenin sisi var. Su, ayaklarımızın altından akan dar bir dereye dökülüyor ve ardından göle karışıyor. Rey dikkatlice karşıya geçiyor, vücudunu taşa bastırırken elini sıçrayan sudan geçiriyor.

Derin bir nefes aldı. "Burası çok güzel."

"Sanırım—" Sesim titriyor. "Kendimi evime bu kadar yakın hissedebileceğim bir yer burası."

Sonra bana öyle bir anlayışla, öyle bir huzurla baktı ki, nefesim kesildi.

Ve rüzgâr esip saçlarını yüzünün etrafında savurduğunda, toprağın baş döndürücü ve güçlü kokusu, "Yalan" kelimesiyle birlikte bana çarpıyor.

O an, düşünmüyorum. Uzanıp elini tutuyorum.

Bana bakmıyor. Sadece orada duruyoruz. El ele. Ve sanırım bu, hayatımın en mükemmel, en huzurlu anı olabilir.

Ta ki avucuma bir sıcaklık çarpına kadar. Rey'in çığlığı,

onun da aynı şeyi hissettiğini söylüyor.

Bakışlarım önümüzdeki kayadan parlayan bir ışığa, şeleleden yayılan doğal olmayan bir parıltıya takılıyor. Biraz daha yaklaştıkça kalbim iki kat hızlı atmaya başlıyor.

"Ne... ne oldu?" diye sordu Rey, sesi sakın ve saygılıydı.

Kaygan kayaya oyulmuş, akan suyun yarı gizlediği, sivri uçlu bir rün parlıyor.

Elliinci Bölüm

REY

Nabzım tekliyor, hem bana bakışından, hem de bunun her şeyi değiştireceğini bildiğimden. Az önceki an çok yoğundu. Yeniydi. Hoşuma gitmişti...

Ve yeni bir rünün ortaya çıkmasına sebep oldu.

Ama Laufey'in notunda yazanlardan biri olmadığını fark ettiğimde yüreğim sızlıyor.

"Biliyor musun," diyorum kollarımı kavuşturup aramızdaki cızırtılı gerginliği kırmaya çalışarak, "Konuyla ilgili her şeyi duydum. Devler, kırağı, hepsi. Ama dürüst olalım, tek numaran rünleri ortaya çıkarmak mı? Ben sadece ufak, sönük kırağı parçacıkları gördüm." Kaşlarımı çattım. "Ateş mi kaçıyorsun? Kurusıkı mı atıyorsun?"

Bir an sessizce öylece baktı. Sonra, tek bir akıcı hareketle beni kendine çekti. Ciğerlerimdeki hava boşaldı. Nefesi dudaklarımda gezindi, serin ve keskindi ve anında uyuştular; buz, cam gibi üzerlerine işledi. Nefesim kesildi ve başparmağı beni takip etti, yavaş ve kararlı bir şekilde, beni tekrar ısıttı.

"Harika bir numara," diye fısıldıyorum.

Tam burada, şu anda, onun kollarında ölebilirdim.

"Tekrar yap."

Ağzı gülümsemeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. Konuşurken, sesi daha önce hissettiğim ama hiç bu kadar güçlü hissetmediğim o alçak tınıyı taşıyor; içimden titriyor, her kelime göğsümde bir davul ritmi gibi yankılanıyor, diğer tarafa koşmam gerektiğini bilsem bile beni kendine çeken bir ritim. "Daha fazlasını yapabilirim. Çok daha fazlasını."

Elini uzatıp bileğini şıklatıyor. Gökyüzünden etrafımıza kar yağmaya başlıyor. Kar taneleri kocaman. Bir peri masalı gibi. İnanamayarak gülüyorum.

Mjöl'nir'le ilgili tüm düşünceler bir anlığına kayboluyor. Sadece Aric ve buzları var ve ben burada, onunla birlikte, tıpkı böyle var olmak istiyorum.

"Peki... kardan adam yapmak ister misin?" diye soruyorum.

Onu tanıdığımdan beri ilk kez gülüyor. Gerçekten gülüyor. Derin ve çiğ bir şekilde içinden yankılanıyor ve buzun yapabileceğinden daha çok nefesimi kesiyor. "En azından sen söylemedin."

Sonra arkamızdan dalların çıtırdama sesleri yankılanıyor.

Yine mi takip ediyoruz?

Burada da mı? Rün korumaları ne olacak?

Aric'in kolunun bir hareketiyle etrafımızda buz duvarları yükseliyor, yoktan bir mağara oluşturuyor. Beni içeri çekiyor, göğsü inip kalkıyor, buz tenine yapışıyor.

İki geyiğin su aramak için donmuş göle doğru yavaşça ilerlemesini izliyor ve bekliyoruz. Aric, gözleri parlayarak içinden küfrediyor. Gözleri beyaz; bu, onun Dev bedeninin gerçekten de içinden geçtiği anlamına geliyor. Aman Tanrım.

"Sanırım gittiler," diye mırıldandı, dinlerken. Sesi buzun içinden bile titriyor, o kadar derin ve istikrarlı bir ritim ki, neredeyse saklandığımızı unutturuyor.

Başımı ona doğru kaldırdım, ışık kristal duvarlardan yansıdı. "Gözlerin."

Nefeslerimiz birbirine karışıyor, aramızdaki hava buharlaşıyor. Gözlerindeki beyazlık yumuşuyor ve artık bir canavara benzemiyor. Muhteşem, buzun altında hapsolmuş bir şimşek gibi. Elimi kaldırıp onunkine bastırıyorum ve sanki bırakamayacakmış gibi daha da sıkı kavriyor.

"Burası seni uyardığım kısım," diyor, sesi kemiklerime işliyor. "Daha fazla rün açarken bundan fazlasını kontrol edebileceğimi sanmıyorum. Bundan sonra..."

Omuz silktim, sesim kalp atışlarımdan daha sakindi. "Yoluma çıkmamaya çalış, yoksa öldürülmem."

Alnı alnıma doğru eğildi, aramızdaki sıcaklık ve soğukluk çarpıştı. "Rünler güçlüdür, Rey. Canavarı uykuda tutan tek şey onlar. Beni bastırmayı bıraktıkları anda neye

dönüŖeçeđimi kim bilir."

Zorlukla yutkundum, gerçek boğazımda yanıyordu. "Bazen düşünüyorum da... Ben bir insandan çok bir canavara benzemek için yaratılmışım."

Dudakları aralanıyor ve gözlerindeki parıltıyı görüyorum, özgür kalmak isteyen vahŖi bir Ŗey. Nabzım hızlanıyor ama hareket etmiyorum.

O gözlerin ardında bir fırtına kopuyor.

Sanki onların arasında hapsolmak istiyormuŖım gibi yüzümü kaldırıyorum.

Ve sonra teslim oluyorum, ağzımı onunkine çarpıyorum.

Elli Birinci Bölüm

ARIC

Onu görebilecek kadar geri çekildiğimde havada hâlâ buz vardı. Dudakları şişmiş, nefesi kesik kesikti ve gözleri - Tanrım, gözleri- beni asla kurtulamayacağım zincirler gibi tutuyordu.

Ve böylece numara yapmayı bırakıyorum.

Dudaklarımı dudaklarına bu sefer daha sert bir şekilde çarptım. Dişlerim diline sürtündü, ikimize de ne olduğumu hatırlatacak kadar keskindi. Titriyordu ve ihtiyacım olan tek davet buydu.

Ağzım soğuk ama aynı zamanda nedense, imkânsız derecede sıcak. Buzlar saçlarına yapışan minik kristaller gibi üzerimden fırlıyor, sadece bizim için yaratılmış bir kar fırtınası gibi dönüyorlar. Kirpiklerine, dudaklarına yapışıyorlar, sanki kış bile ona dokunmak istiyormuş gibi parlıyorlar.

Beni buz duvarına bastırıyor, vücudu sert ve boyun eğmez. Don sırtımı ısıyor ama umursamıyorum. Dudaklarının sıcaklığı, ellerinin beni kendine doğru çekmesinin verdiği yanma hissi dışında hiçbir şey yok.

"Üzgün değilim," diye hırıltılı bir sesle ağzını tıkadım.

Fısıltısı tenime geliyor. "Ne için?"

"Seni öptüğüm için."

Yumuşak ve titrek bir sesle gülüyor. "Eminim ilk önce seni ben öptüm."

Kolları boynuma dolanıyor ve o an bunun bir hata olduğunu anlıyorum. Ölümcül bir hata.

Çünkü duramıyorum.

Dudaklarım çaresizce aralanıyor ve ondan daha fazlasını istiyorum, tüm varlığım daha önce hiç bilmediğim bir ihtiyaçla titriyor. Tadı. Kokusu. İçimdeki fırtınaya karşı

nefesinin sıcaklığı.

Kötü fikir. Kötü fikir.

Sadece birkaç dakika daha. Sadece birkaç çalıntı öpücük daha. Yapmamalıyım. Ama bahaneler kolay geliyor. Devam etmek için her şey.

Her öpücük, yanağında, boynunda ve aşağısında gezdirdikçe beni daha da çözüyor. Her biri, gerçeği öğrenene kadar bir kontrol ipliği daha çalıyor; bunu asla unutmayacağım. Son nefesime kadar peşimi bırakmayacak.

Onun tadı. Onun ağırlığı. Bu güzel kadının kollarımda, bedenlerimizin tehlikeli bir şekilde birbirine kenetlenmiş, nefis bir şekilde yakın olduğu, onun gerçekten benim olabileceği bir dünyanın acı dolu, tehlikeli düşüncesinin imkânsız hayali. Geçmiş yok. Belirsiz bir gelecek yok.

Ağzı aynı anda hem ateş hem de buz gibiydi. Durmam gerektiğini biliyordum ama elleri saçlarımdaydı, vücudu benimkiyle aynı ritimde hareket ediyordu ve ben de onu bırakıp gitmektense burada ölmeyi tercih ederdim.

Sonra da öyle oluyor.

Dişlerim boynuna çok sert sürtünüyor ve ağzım onun tadıyla doluyor; sıcak, keskin, canlı. Kan.

Geri çekiliyorum ama çok geç. Dudaklarıma birkaç damla bulaşıyor, boğazımı yakan bakır bir tat. Vücudum isyan ediyor, ama hayır, can atıyor. Her sinirim açlıkla, tanımayla şarkı söylüyor.

Gözleri kocaman açıldı. "Aric—"

Buz duvarına tutunarak sendeliyorum, nefesim kesik kesik. Görüşüm bulanıklaşıyor, sanki fırtına beni oymuş gibi gümüş rengi siyaha dönüyor. Dünya sarsılıyor ve sonunda sesimi bulduğumda, bu benim sesim değil.

"Odin'in Kanı."

Fısıltı boğazımdan gırtlaktan geliyor, sanki yüzyıllardır konuşulmayı bekliyormuş gibi.

Vücudum hem korku hem de istekle titriyor. Gözlerim gözlerine kilitleniyor ve ilk kez... İçimdeki canavarın uyanıp uyanmadığını, yoksa çoktan burada mı olduğunu

bilmiyorum.

Elli İkinci Bölüm

ARİC

Rey buzun kenarına, sonra bana baktı ve yavaşça uzaklaşmaya başladı. Onu suçlamıyorum. Ben de suçlardım. Ellerimi kaldırdım. "Bana bir dakika ver."

"Sana istediğin kadar dakika vereceğim," diye hırıltılı bir sesle söyledi. "Hemen buraya gelirim."

Ağzı hâlâ şiş ve boynunu sıyırdığım yeri görebiliyorum. Bize ne oluyor? Bana mı? "Ne oldu bilmiyorum. Özür dilerim, kanının bana böyle tepki verdireceğini düşünmemiştim."

Sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum.

"Rünleri suçlayabiliriz." Derin bir nefes verdi. "Öyle değil mi?"

Düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum ama beynimde uçuşan tek şey onu tekrar öpme, gerçekten tatma ihtiyacı. Vücudum ona sahip olma ihtiyacıyla uğulduyor. Evet, eski zamanlarda Devlerin avlarını yediğini söylerlerdi ama bunlar sadece mitlerdi, insanları korkutmak için uydurulmuş efsanelerdi. Bir dakikaya ihtiyacım var. Net düşünmek için bir dakika. Canavar olmak istemiyorum.

Ellerim titriyor, başım da rünlerle birlikte zonkluyor. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Yukarı bakıyorum. Saçlarını düzeltmeye devam ediyor, sanki herhangi bir santiminin yerinde olmaması rahatsız ediciymiş gibi.

Neredeyse güleceğim. "Eskiden umurunda değildi."

Başını hızla kaldırdı. "Ne?"

Dişlerimi sıkıyorum. Odaklan. Bu konuşmayı bitir. Kontrolü kaybetmiyorsun—henüz.

"O gece..." diye mırıldanmaya çalışıyorum. "Nişan bozulduğundaki gece. Saçların darmadağınktı ama çok kaygısız görünüyordun ve hoşuma gidiyordu." Omuz

silkiyorum. "Senden hoşlanıyordum. Bir nevi."

Gözleri kısıldı. "Şey, teşekkür ederim? Sanırım? Ama görünüşe göre evet diyecek kadar benden hoşlanmamışsın."

"En büyük düşmanım olan Odin'i yatıştırmak için bir nişan istemezdim."

"Örnek mi?" diye kıkırdadı. "Tamam, sıra bende." Bana doğru küçük bir adım attı. "O zamanlar senden nefret ediyordum. Çok güzeldin."

"Nerede?" diye dürttüm, hem kendi egom için hem de onun tekrar gülümsediğini görmek için.

"Konuşmama izin verecek misin, Dev?"

Onun bu yönünü seviyorum. "Hadi bakalım."

"Neyse." Kollarını kavuşturdu. "Kolayca utanmam. Yemin ederim Odin beynimden çıkardı ama o gün utanmıştım. En iyi anlarımdan biri değildi."

"Saçların yüzünden mi?" Anlamakta zorlanıyorum.

Gözleri hiç değişmiyor. Sanki tam karşımdaymış gibi bakıyor. "Çünkü sen uzun boylu, güzel ve güçlü bir insandın ve babamın beni sana bir kurban gibi sunmasından utanıyordum; görünüşe göre hiç de layık olmayan bir kurban. Bir bakış atıp gitmeni suçlamıyorum."

O an bütün dünyam değişiyor.

Kendini gerçekten böyle mi görüyor? "Rey, utanılacak bir şey yoktu. Mükemmeldin. Seni tutmak istemedim çünkü zaten benim malım değildin. Ve kesinlikle pazarlık konusu olacak Odin'in malı değildin."

Bana doğru bir adım atıyor, sonra iki kere düşünüyormuş gibi dönüp uzaklaşıyor. Sırtına bakıp gözlerini silerken çıkardığı yumuşak sesleri duyuyorum.

Ağlıyor mu?

"Kayıtlara geçsin, hâlâ güzelsin. Senden hoşlanmasam bile."

"Sen hala uzunsun."

"Vay canına." Rahatlatıcı bir nefes alıyorum. "İltifatlara dikkat et. Aşırıya kaçmak asla iyi değildir."

"Not edildi."

Boğazımı temizleyip bakışlarımı kaçırdım. "Hey, Mjöl'nir'i bulana kadar çok geçici bir ateşkesimiz olduğuna ve aslında tartışmadan konuştuğumuza göre, bir soru sorabilir miyim?"

Buna gülümsüyor ve yere rahatça uzanıyor. "Vay canına, düşündüğümünden daha soğuk. Ve kesinlikle."

Tereddüt ediyorum ve kontrolden çıkmış hissinin geçtiğini fark ediyorum.

Yavaşça yanına doğru yürüyorum, sonra yere oturup onu kucağıma çekiyorum.

Göğsüme yaslanarak ürperdi. "Kahramanca."

"Üşümüştün."

"Elbette, beni bu yüzden aldın."

"Gerçek bu. Ama sorun değil." Onu kucağımdan kaldırıyorum ama o yerinde kalabilmek için kollarını boynuma doluyor.

Rahatlamamanın verdiği hisle derin bir nefes aldım.

"Tamam, sorunla vur beni. Kahramanlığından sonra en azından bir cevabı hak ediyorsun." Onu böyle kucağımda tutmak fiziksel olarak acı verici ama iyi bir acı. Çok sıcak, çok güzel kokuyor. Dudaklarımı tekrar dudaklarına bastırmak için yanıp tutuşuyorum.

Orada aramızda bir şeyler değişti. Bunu çok fazla düşünmek istemiyorum. Sadece o hissin içine dalmak istiyorum.

Boğazımı temizledim. "Büyüye inanır mısınız? Mitlere? Yani, hakkımızda zaten bildiklerimizin ve nereden geldiğimizin ötesinde."

Üzerimde tamamen hareketsiz duruyor. "Ne demek istiyorsun? Sihirli değnek tarzı büyü mü? Roma tanrıları veya Herkül gibi mitler mi?"

"Elbette. Hepsini."

Havayı dolduran tek ses, nefes alış verişlerimiz ve etrafımızdaki buzun göle doğru yavaş yavaş ve istikrarlı bir şekilde erimesi. Bu rahatlatıcı.

Rey kollarımda dönüp bana bakabiliyor. Koyu renk saç tutamları yüzüne yapışmış. Dudakları hâlâ ağzımdan şişmiş,

kirpikleri kırağı topluyor. Ona baktığımda kendimi sahipleniyor, kıskanıyorum.

"Evet" diyor.

"Bu kadar mı?" diye soruyorum. "Sadece bir evet mi?"

Elini kaldırıp yüzümü yavaşça avuçlarının içine aldı. Sıcaktı. O kadar iyi hissettiriyordu ki, bir an gözlerimi kapattım. "Tanrılar ve canavarlar hakkındaki hikâyelerde çok fazla gerçeklik payı olduğunu düşünüyorum."

"Tanrılar ve canavarlar," diye tekrarladım, elimi yanağımda tutmak için elinin üzerine bastırırken. Zamanımın tükendiği hissine karşı koyamıyorum. Mjöl'nir'in yerini öğrenir öğrenmez yollarımızı ayıracağız ve şu anda paylaştığımız her ne varsa gömeceğiz. Yine düşman olacağız, başlatmadığımız bir savaşın karşı taraflarında. "Tanrılara inanabilirim. Tüm Tanrılar kötü değildir. Ve dünyayı kurtarmak için gönderilmiş güçlü bir şeye inanmak istiyorum. Peki ya canavar sen isen? O zaman ne olacak?"

Gözleri gözlerime kilitlendi. "Canavar, canavar olduğunu biliyorsa, başka bir şey de olabilir, öyle değil mi?"

"Ya dünyayı yakmak istemesinin bir sebebi varsa? Ya gerekliyse? O zaman ne olacak?"

Alt dudağı titriyor. "Öyleyse sanırım cevabını zaten almışsın. Belki de hepimiz kahraman taklidi yapan canavarlarızdır, Aric. Belki de gerçek kahramanlar canavarlardır. Bildiğim bir şey var ki, kendi tarihimizi kendimiz yazarız. Önceden belirlenmiş gibi görünen bir şeyin seni yolunun ne olması gerektiğini düşündüğünden saptırmasına asla izin verme."

Uzanıp yüzünden birkaç tutam saçını nazikçe çekiyorum. Çok yumuşaklar. Elimi indiriyorum. "Sanırım ikimizin de ailesini düşünürsek, söylemesi yapmasından daha kolay. Yine de seçme hakkı olması hoş bir fantezi, değil mi?"

Gözleri yaşlarla doldu. "Gerçekten öyle."

Vücudumu hareket ettiriyorum. "Yurtlara dönmeliyiz."

"Bekle." Rey dudaklarını yaladı. "Matematikte pek iyi değilim ama bu ateşkesin bitmesine en az bir dakika

kaldığını düşünüyorum, gerçeğe dönmemiz gerekmeden önce. İki kılıç da masada olacak bir dakika mı? Bir dakika daha rol mü yapacağız?"

"Bir." Başımı salladım. "Elbette."

"Tamam." Ellerini yanaklarıma bastırdı ve yüzümü aşağı doğru çekerek ağzımı tekrar kendi ağzıyla buluşturdu.

Tanrım, olanlardan sonra bir daha bana güvenmemeliydi.

Onun varlığı beni ilkel bir şekilde mahvediyor.

Her şey bu.

Ağzına doğru inliyorum, her yerini yiyip bitiriyorum. Tadı ev gibi. Hiç bilmediğim ama bilmek istediğim bir ev. Dilimi ağzının içine kaydırıyorum, ellerim saçlarına dolanıyor. Düşünmeyi bırakıyorum. Umut etmeyi bırakıyorum. Sadece onun tadı, onun dokunuşu için varım.

Rey kollarını boynuma doladı ve kendini tamamen kucağıma çekti. Başımı farklı bir yöne çevirip öpücüğü derinleştirdim.

Zamandan nefret ediyorum.

Bunun bitmesini istemiyorum.

Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Aniden geri çekiliyor.

Ve işte böyle, kalkanı yerine geri döndü. Çenesinin açısında, gözlerindeki durgunlukta, omuzlarının bir darbe indirmeye hazırlanıyormuş gibi dikleşmesinde. Bu yüzden elimden gelen tek şeyi yapıyorum. Öfkemi hemen yüzümden geri çekiyorum; uzun zamandır benimle olan o rahatlatıcı, tanıdık öfke, son anlar gibi anların hiç gerçek olmamış gibi görünmesini sağlıyor. Onu artık yakınımda tutmak istemeyene kadar alevlenmesine izin veriyorum.

Bu süreci yara almadan atlatmamızın tek yolu bu.

Kendime söylediğim yalanlara inanmak çok kolay.

"Bir dakika bitti," diye fısıldıyor.

"İyi."

Rey yavaşça yanımdan uzaklaşıyor. Ayağa kalkıp birkaç adım uzaklaşıyorum.

Onun yanıma doğru geldiğini hissediyorum.

Elimi buz duvarlarının önünde sallıyorum, anında eriyorlar.
"Bu gece dördüncü rün," diye fısıldıyorum. "Nedir o? Bulup sana mesaj atacağım."

"Othala."

Utanmıyorum ama midemde bir bulantı, biraz da memnuniyetle birlikte kıvranıyor. "Soy bağı rünü. Miras." Boşluğa bağlamak istemesem gülerdim. "Dördüncü rün en güçlülerinden biri. Sigurd bunu yüksek sesle söylemekten bile korkuyor."

Gözleri kısıldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ev ofisinde." Boynumu ovuşturuyorum, rünlerin sıcaklığı sırtımda birikiyor, sanki daha fazlasını bekliyorlarmış gibi. "Ve çocukluğumda ezberlediğim tüm hikâyeler arasında, babamın kelimesi kelimesine öğrenmem konusunda ısrar ettiği tek hikâyeye bu. Sanırım Sigurd'un onu saklaması paranoya..."

"Neyi saklıyor?"

"İşareti taşıyan heykel." Gülüşümdeki acıyı gizleyemedim. "Audhumla. İddiaya göre Ymir'i hayata döndüren ve Tanrıların yaratılmasına yardımcı olan inek. Ve inanın bana, dünyanın en garip görünümlü heykeli."

Ağzı sanki tartışacakmış gibi açılıyor ama sonra rahat bir nefes veriyor.

"Bizim evde de var," diye ekliyorum, "bu da rün avını birkaç gün daha erteleyebileceğimiz anlamına geliyor. Sigurd onu sıkıca kilitli tutuyor ama oryantasyon sonu ev partisinde olmayacak. O zaman göreceğiz."

Omuzları sanki rahatlamış gibi çöküyor. Ben de aynı şeyi hissediyorum.

Oyalanmak için bize mükemmel bir bahane buldum.

Birkaç gün daha ne olacak?

Birkaç gün daha yalan.

Birkaç gün daha her şeyin yoluna gireceğine inanarak.

Birkaç gün daha öyleymiş gibi davranmak.

Elli Üçüncü Bölüm

ARİC

Odama döndüğümde hâlâ hem Rey'le konuşmamızı hem de öpüşmemizi düşünüyordum. Reeve'i içeride, pencerenin önünde durmuş, derin düşüncelere dalmış halde bulunca hiç şaşırmadım. "Endişelenmeli miyim?"

Lanet olsun, gerçekten yüzümden mi okunuyor?

"Ne hakkında?" Bitkinim, Rey'le kontrolümü kaybetmekten korkuyorum ve açlıktan ölüyorum. Sorguya çekilecek havada değilim. Telefonumu yatağıma atıp yanına gidiyorum. En azından aptal numarası yapabiliyorum, evet, ne sorduğunu biliyorum ve evet, endişelenmesi gerekiyor.

Lütfen evren, bir daha yanlışlıkla odama girmesine izin ver. Hatta kupayı da getirse.

"Rey," diyor Reeve, sakın bir şekilde.

Pencere pervazına yaslanıp gece gökyüzüne bakıyorum. "Kesinlikle hayır. Nerede olduğumuzu biliyorum ve çizgiyi iyice çektim. Eğer onun gibi koktuğumu düşünüyorsan, bunun tek sebebi az önce kollarımda neredeyse ölecek olmasıdır. Beklediğimden daha fazla kontrol kaybettim." Umarım daha fazla ayrıntı istemeden onu tatmin edecek kadar bilgi verir.

Reeve başını bana doğru çevirdi. "Ne?" Gözleri vahşiydi. "Tekrarlamak ister misin?"

"Göl kenarındaydık. Benim görevimin ona yaklaşmak olduğunu biliyorsun." Yarı gerçek. "Ben de bir buz duvarı oluşturdum ve... tartıştık." Öpüştük. "Endişelenecek bir şey yok." Tamamen yalan.

"Suyun kenarına gidip buzdan duvarlar mı yaptın?" diye tekrarlıyor Reeve. "Ona gücünü gösterdin... sadece onun önünde mi sergilemeye karar verdin?"

"Sanki zaten bilmiyormuş gibi." Öpücüğün ne kadar yoğun

olduğunu anlatmıyorum. "Ne yaptığımı biliyorum." Önemsemiyorum ki, tepkilerine bakılırsa, muhtemelen benim açımdan doğru bir karar. Ayrıca, ben bile zar zor anlıyorum. Reeve'in kendi yetenekleri henüz harekete geçmemiş olabilir ama benimkilerin ne kadar güçlü, ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyor.

Reeve önümde volta atmaya başladı. "O yerin ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Ya da bu lanet olası suyun yakınındaki herhangi bir yerin?"

"Sigurd'un, düşmüşlerin ruhlarını taşıdığını düşündüğü büyük bir göl. Dürüst olmak gerekirse, ilk başta pek de önemli bir şey değildi."

"Şu an ciddi misin? Bu tam bir mezar, aptal!"

Başımı yavaşça kaldırdım. "Mezarlardan mı bahsediyorsun?"

"Göle doğru uzanan yere mezarlar nehri yatağı diyorlar, hatırlıyor musun? Hikayeleri duymuşsundur. Yoksa ilgini çekmiyorsa her şeyi duymazdan mı geliyorsun?" Reeve ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Mezarlar nehri, Tanrılar adına ölenleri yansıtır. Kutsal bir topraktır. Tıpkı Omrir Salonu'ndaki aynanın Tanrıların ruhlarını yansıtması gibi. Nehir yatağı yolu, ruhları göle taşıyan ve onları Ragnarök'e kadar hapseden yoldur."

Neredeyse gülecektim. "Gördüğüm tek şey güçlü akıntılar, bulanık su ve Odin'in türümüze yaptıklarının acı bir hatırlatıcısıydı."

"Uyanman gerek," diye homurdandı Reeve. "Konu bu değil. Konu şu ki, senin gibi biri," -kendini durdurdu- "onun gibi biri bu kadar güçlü, bu kadar anlamlı bir yerde olmamalı. İsteyeceğin son şey suya düşmek, kaza geçirmek veya Tanrı korusun, zayıf bir an yaşayıp bunu sana karşı kullanması!"

"Hey." Onu itiyorum. "Hayattayım ve iyiyim, o da öyle ve ikimiz de düşman kamplarımıza geri döndük. Hiçbir şey olmadı."

Yalancı.

Reeve ellerini havaya kaldırıyor. "Sana onu öldürmek için

gönderildiğini söylesem, dinler miydin?"

Alt dudağımı ısırđım. "Dinle? Evet. Sonunda bir önemi olacak mı? Hayır. Yıllardır bir hesaplaşmaya doğru gidiyoruz."

Üstelik Rey de bunu itiraf etmişti.

"Göründüğü kadar aptal değil," dedi Reeve kısık sesle. Sonra tavana bakıp homurdandı. "Dinle, kafanı karıştıracak bir şey söylemeyeceğim ama söyleyeceğim şu: Rey senin arkadaşın olmak için burada değil. Ne pahasına olursa olsun hayatta kalmalısın, yoksa seni korumak için harcadığım her küçük an boşa gidecek." Sanki beni tek başına beladan uzak tutmuş gibi konuşuyor, ama sonunda, parmak uçlarımdaki güçle, onu kurtaran ben olmaz mıydım?

Gözlerim kısıldı. Göğsüme dokundum. Sanki içimden dışarıya doğru bir şey bana baskı yapıyor, kurtulmaya çalışıyormuş gibi hissettim ve sonra duvarın diğer tarafından bir kapının kapanıp sürtündüğünü duydum. Rey geri döndü.

"Git," diyorum Reeve'e, sesim küçümsemeyeyle dolu. "Bu konuda konuşmayı bıraktım."

Reeve'in gözleri kısıldı. Öfkesi statik elektrik gibi üzerinden akıp gitti. Ama bir saniye sonra omuzları çöktü. "Sinirlendim. Özür dilerim. Kardeşimi kaybetmek istemiyorum. İkimiz de çok fazla kayıp yaşadık."

Evet. Ailemizi düşünmek içimi parçalıyor. Reeve'e doğru eğilip sarılıyorum, aramızdaki acı canlı, nefes alan bir şey.

"Yatağa gidiyorum." Reeve gitmek için hareket ediyor ama kapıya ulaştığında arkasını dönüyor. "Kötü haber, Aric. Seni kullanıyor; gerçek gibi hissettirdiğini biliyorum. Ona çekildiğini biliyorum. Ama hiç kendine nedenini sordun mu?"

Kapı arkasından kapandı.

Yatağıma doğru yürüyorum ve uzanıyorum, odamla onun odası arasındaki duvara bakıyorum.

Şimdi beni gerçekten öldüreceğine inanamıyorum ama Reeve neden böyle bir konuda yalan söylesin ki? Bundan ne kazanacak ki? Ve Rey'le yaşadıklarımızdan sonra neden onun birkaç sözü bile beni bu kadar sorguluyor?

Başım dönmeye başlıyor.
Bundan nefret ediyorum. Hepsinden.
Tek çıkış yolu fırtınayı atlatmak. Keşke diğer tarafta ne olursa olsun hayatta kalabileceğimizi bilseydim.
Gözlerimi kapatıp sonunda uykuya dalıyorum.
Görüşüm kanlı görüntülerle dolu. Tekrar kemeri, ısıltılı yolu ve üzerinde dağılmış cesetleri görüyorum.
Bir sesin bağırdığını duyuyorum. "Tek yol bu! Onu yok etmelisin!"
"Tuzağa düşeceğiz!" diye seslendi bir başka ses.
"Öyle olsun!" Bir kükreme duyulur, sonra da hiçlik.
Aniden uyanıp odama bakındım.
Kar yağıyor. İçeride.
Elbette öyle.
Yavaşça yataktan kalkıp odamın ortasında duruyorum, etrafımda kar taneleri uçuşuyor. Elimizi uzatıp parmak uçlarımızda dönmelerine izin veriyorum ve omzumun üzerinden aynaya baktığımda, bana bakan kişi ben değilim.
Bana benziyor.
Ama gözleri gümüş beyazı.
Uzun, örgülü saçları kırılağıyla kaplıydı.
Nefes alamıyorum.
Başında geyik boynuzu şeklinde bükülmüş dallardan oluşan bir taç vardır.

Elli Dördüncü Bölüm

REY

"Hey!" Ziva kapımı çalıyor. "Aç kapıyı. Neredeyse öldüğünü duydum, konuşmam gerek. Detay istiyorum. Hiçbir şeyi atlama. Sıkıldım."

Kapımı hızla açtım. "İyi haber çabuk yayılıyor, değil mi? Ne zaman neredeyse ölüyordum ki? Az önce Aric'le birlikteydim."

"Evet. Hesaplarıma göre, hayatınız sürekli tehlikede demektir, çünkü tüm o cinsel gerilimi serbest bırakmadığınız sürece, biriniz patlayacak." Göz kırıp kapımı işaret ediyor.

Orada asılı duran beyaz tahta birkaç telefon numarasıyla dolu, sonra da el yazısıyla "Öl, Odin" yazılmış. Etrafında da bir kalp var.

"Eira'yı unut, bir korumaya ihtiyacı olan sensin. Kusura bakma. Muhtemelen kaçırıcıyı o kadar çok sorgulayacak tiplerden ki, ya onu geri verecekler ya da özür dileyip teslim olacaklar."

Ağzımı kapatıp gülüyorum. "O kadar da kötü değil."

"Onunla biyolojik bir görüşmem var. İnan bana, o kötü biri. Ayrıca, Rowen'in onu gerçekten izlediği falan da yok. Sürekli telefonuyla oynuyor ya da spor salonunda iğrenç görünümlü yeşil protein içecekleri içiyor. Sanırım bunu ona işkence etmek için yapıyor."

Gözlerim kısıldı. Ne? "Spor salonu mu? Protein tozu mu?"

"Evet, sokakta Rowen'in sürekli spor salonunda olduğu söyleniyor, sanki Olimpiyatlara falan hazırlanıyormuş gibi. Eira da elinde protein tozlarıyla sürekli başında dikiliyor, sanki pompasını çalıştırmazsa dünya yok olacakmış gibi. İşin tuhafı, Rowen hiç de sinirli görünmüyor. Belki de ona alışmaya başlıyordur."

Alt dudağımı ısırdım. Onu sinirlendirdiğini düşündüm.

Acaba sıkılmış mıydı? Belki de tüm stresini böyle atıyordu; mantıklı olurdu.

"Evet, Rowen söz konusu olduğunda dedikodulara pek kulak asmam. İnsanlar hep korkutucu derecede yakışıklı olduğu için bir şeyler uydurur." Midemdeki huzursuzluğu atıp konuşmaya devam ediyorum. "Neyse, Rowen muhtemelen sıkılmıştır, ayrıca güvenlik görevlisi olarak görevi insanları savuşturmak, bu yüzden kas yapmak istemesi çok da şaşırtıcı değil."

Tamamen değil ama daha sonra ona sormayı aklımda tutuyorum. İşte bu gibi ufak detaylar. Evde protein tozu içmiyordu. Gerçekten daha fazla kas yapmaya mı çalışıyor? Babamın işlerine ne kadar bulaştı? Ve neden daha önce fark etmedim?

Onu sandığım kadar iyi tanımadığım hissine kapılıyorum.

Hepimizin sırları var ve ben de kibirlenip sırlarımın olmadığını söyleyemem. Rowen'a bilgi verirken birçok ayrıntıyı atladım.

Hepimiz sadece hayatta kalmaya çalışıyoruz, değil mi?

Reeve'in koridorda Aric'in odasına doğru gidişini izliyorum. Az önce gitmemiş miydi?

"Sanırım bu gece korumam olmak istemezsin, yoksa o adam kontrolden çıkar?" diye sordum ona.

"Yapamam." Ziva önümde küçük bir dans ediyor. "Bu gece bir randevum var. Birinci sınıf öğrencisi, Başak burcu, masa oyunlarını seviyor ve harika bir frizbi golfü oynuyor. Belki bir şiir yarışmasına gideriz ya da hayatımda öptüğüm tüm o kaybedenleri unutmak için dilimi boğazına sokabilirim. Ah, selam, Reeve."

Kapımın önünde duruyor. "En az beş saniyedir burada duruyorum ve her kelimesini duydum, biliyor musun?"

Omuzlarını silkiyor. "Hata mı?"

Onun masum duruşunu taklit ediyor, sonra bana dik dik bakıyor. "Kapı için özür dilerim. Keşke şu 'öl sürtük öl' olayı işe yaramasaydı."

Vay canına, birileri çok sinirliymiş. Aric ona ne söyledi?

"Eminim öyledir."

"Her zaman bir dahaki sefer vardır, değil mi?" Gözleri sanki benimle dövüşmek istiyormuş gibi parlıyor.

İrkildim. "Bu, bir Erikson için bile düşük bir rakam."

Göğüs göğüseyken Ziva aramıza girdi. "Beyler, durun, randevu öncesi heyecanımı mahvediyorsunuz."

"Tamam, özür dilerim." Reeve ellerini saçlarından geçiriyor. "Yorgunum. Özür dilerim Rey." Topuklarının üzerinde dönüp yürümeye başlıyor, tepedeki ışıklar titriyor. "Tekrar bakım çağıracağım."

Ziva arkasından baktı. "Her zamankinden daha tuhaf davranıyor."

O ve Aric kavga etti. Biliyorum.

Suçluluk duygusu bana saldırıyor.

Bu kadar zor olması beklenmiyordu.

Aric'in kan alırken gülümseyecek kadar nefret dolu olması gerekiyordu ama öyle değil. Oyun değişti ve içindeki yerimi zar zor tanıyorum.

Ziva telefonundan saate bakıyor. "Koşmam gerek. Dikkatli ol, belki gecenin geri kalanında içeride kalabilirim?"

Mesaj alındı. "Evet, zaten yorgunum." diye homurdandım, kapımı açtım ve sendeleyerek içeri girdim.

"Bugün çok meşguldün." Rowen'in sesi odanın bir köşesinden geliyor ve yaklaşık bir mil kadar yerimden sıçramama neden oluyor.

"Ne oluyor Rowen! Pencereden buraya mı gizlice girdin?"

"Biliyor musun, Aric'le kampüsten ayrılırken ne kadar açık sözlü olduğun konusunda daha dikkatli olmalısın," diye devam ediyor, sorumu duymazdan gelerek. "Tabii, tüm okulun senin sevgili olduğunu sanıp bilginin Odin'e ulaşmasını sağlamayı planlamıyorsan. Senin için bile riskli."

Yatağıma yığıldım. "Aric'i uyandırıp o lanet çekici bulmazsam babamın hem beni hem de Laufey'i öldüreceğini hatırlatmak için mi buradasın, yoksa başka bir şey mi oldu? Çünkü dikkatsiz davranmıyorum. Onun talimatları doğrultusunda düşmana yaklaşıyorum."

"Doğru." Rowen iç çekti. "Ama senin çok derinlere battığını düşündüğümde ona söylemek benim görevim ve sanırım onunla spor olsun diye yatmak babanın parlak fikirler listesinde yoktu."

Ayağa kalktım. "Şaka mı yapıyorsun? Öncelikle, bunu varsaymaya ne hakkın var? İkincisi, öyle olsam bile, kimin umurunda? Bu sadece bir iş."

Artık kendi yalanlarıma ben bile inanmıyorum.

İç çekiyor. Onun da benden daha fazla tartışmak istemediğini biliyorum. "Aric'in sana bakışını görüyorum ve yarı uyanık olduğunu anlayabiliyorum. Adam donu saklamada berbat. Ayrıca seni iyi tanıyorum; işi nasıl bitireceğini çok iyi biliyorsun, değil mi?"

İki rün daha.

Başımı yavaşça sallıyorum. "Onu öldürebilir. Onu uyandırmaya başladığımda ne olacağını görmüyorsun. Acı veriyor gibi görünüyor. Her seferinde gözleri bembeyaz oluyor, sanki içinden fışkıran gücü zar zor kontrol edebiliyormuş gibi."

Rowen'in bir ayağından diğerine geçtiğini fark ediyorum. Huzursuz. Dövüşmek istiyor ama dövüşemiyor. Neden? Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor.

Zalimliği ona öğretilmişti. Benimki gibi.

Rowen, düşmanlarının canları bedenlerinden ayrılırken yavaşça ölmelerini izlemeyi tercih ederdi. Odin, bir canın Valhalla'ya gidişini izlemenin Tanrı'nın en büyük onuru olduğunu her zaman söylemiştir. Gerçek hayatın yalnızca kişinin nefesinden geldiğini hatırlatır.

Ama bu benim dünyadaki en yakın arkadaşım. Ona güvenmemek için hiçbir sebebim yok.

"Bak..." diye söze başlıyor Rowen, sonra iç çekiyor. "Aric şu anda yeterince iyi bir adam gibi görünüyor. Acı çekmesine üzıldüm ama anlamalısın: tek sorun o değil. Baban..."

Rowen kendini durduruyor, devam edip etmeme konusunda kararsız görünüyor. Ama sonra kelimeler ağzından akıp gidiyor.

"Sadece gücünü değil, Rey, gerçeklikle olan bağına da kaybediyor. O senin baban ve ister canavar olduğuna inan ister inanma, o bu alemde ölüyor. Bir yıl daha bekleyemez. Mjölnir'in geri dönmesi, gücünü geri kazanması gerekiyor. Nokta. Tanrılar ve Devler arasındaki bu bitmek bilmeyen savaşın sona ermesinin tek yolu çekici ele geçirmek. Devler onu sakladı çünkü Odin'i yok edecek kadar güçlü tek şey oydu ve nasıl kullanacaklarını çözemiyorlardı. Bifrost'u kırdılar ve kim bilir kaçımızı buraya hapsettiler ve ne için? Güç mü? Mevki mi? Dünyaları korumak için olduğunu söylüyorlar, ama tüm hatalarına rağmen dünyaların yaratıcısı Odinbaba buradayken ne pahasına?"

Ağzımı açıyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum. "Keşke Thor hayatta olsaydı," diye deniyorum. "Ne yapacağını bilirdi. Çünkü gerçekten Odin'in tek planının Asgard'a dönüp bunların hiçbiri olmamış gibi davranmak olduğunu mu düşünüyorsun? Son Devleri yok edip, sonra da ona meydan okuyanın peşine düşmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Ne olmuş yani... hak ediyorlarsa," diye fısıldadı Rowen. "Tanrılar her zaman hüküm sürecek ve gerçekten kimin tarafında olduğuna karar verme zamanın geldi." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Odin'den senin kadar nefret ediyorum. İki kötülükten daha azını seçmek olduğunu biliyorum ama dikkatinin dağılmasına izin verme." Aric'le beni ayıran duvara baktı. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Devi uyandır. Seni Mjölnir'e götürecektir. Tamamen uyandığı anda, onu çağırmakla kalmayacak, ne olursa olsun sana vermek zorunda hissedecek."

Gerçekten bu kadar kolay olabilir mi? Kalbim hızla çarpıyor. "Nedenmiş o?"

"Kanın ona şarkı söylüyor. Mjölnir'in her zaman Thor'la, seninle olması gerekiyordu. Hela bu alemde olsaydı ona bile karşılık verirdi."

Kaşlarımı çattım. Yıllardır kız kardeşimin adını duymamıştım. Onu hiç görmedim, biyolojik annesini de hayal bile edemiyorum. Bazen uzak bir rüya gibi geliyor.

"Evimi özlüyorum" diyor Rowen.

Ona daha fazlasını sormak için ağzımı açıyorum ama o çoktan kapıya doğru yürüyor.

"Rowen, bekle."

Duraksıyor ve elini tutuyorum. Yara izleri tekrar parlıyor, parmaklarımı yakıyor. "Bunun sonunda nerede duracağına karar verdin mi?"

Gülümsedi ve elimi daha sıkı tuttu. "Her zaman senin yanımdayım."

"Odin seni seçim yapmaya zorlasa bile mi?"

"Bana üflediği canı kaybetsem bile." Göz kırıyor.

Başımı eğdim. "Ah. Yani seni ve aileni o mu yarattı?"

"Hoşça kal Rey." Bana selam verip uzaklaştı. "Bu gece Dev'le yatmamaya çalış."

"Bir kazaydı!" diye seslendim arkasından ve tekrar yatağıma uzandım.

Aile. Fedakarlık. İhanet. Aşk. İmkansız seçimler.

Hepsi beynimde dönüp duruyor, ta ki yorgun düşene kadar, birdenbire çok yorgun düşene kadar. Üzerine yığılmadan önce yatağa hazırlanmam gerek.

Ama bunun yerine telefonuma bakıyorum. Çarşamba günü, yani Laufey muhtemelen sera için daha fazla çiçek toplamaya çıkıyordur; izin verilen tek hobisi de bu.

Sanmıyorum. Sadece arıyorum. Ona ihtiyacım var.

İkinci çalışta telefonu açıyor. "Rey?"

"Merhaba!" diye çok hızlı söylüyorum. "Yani, sesini duyduğuma sevindim." Kendim de gülüyorum. "İyi misin?"

"Odin elbette bana her zaman yaptığı gibi davranıyor, ama o ofiste, ben ise malikanedeyim."

Yani şimdilik güvende, her ne kadar kilit altında olsa da.

"Ama... iyi misin?" diye tekrar sormadan edemiyorum.

Bir an sessiz kalıyor. "Kızım... yorgunum."

Karnım ağrıyor. Telefonu o kadar sıkı tutuyorum ki, ekranı kırmamak için her parmağımı kasten açmak zorunda kalıyorum.

Kızım. Bunu söylediğinde çok hoşuma gidiyor ama intikam

korkusuyla Odin'in önünde bana asla böyle hitap etmiyor. Bu durum yüreğimi sızlatıyor.

"Şimdi, neden bu kadar geç arıyorsun?" diye sordu nazikçe.

O kadar da geç değil. Bu da tek bir anlama gelebilir.

Onlar dinliyorlar.

"Sadece seni özlediğimi söylemek için." Seni seviyorum. Özür dilerim.

"Ah tatlım, böylesi daha iyi." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Bana bir hikaye anlat," diye patladım, gözlerimden yaşlar boşanarak. "Uyuyamıyorum. Aptalca, değil mi?"

Yanaklarımdan yaşları silip, aşırı nefes almamak için derin bir nefes aldım. Sesini duymanın beni ne kadar etkileyeceğini fark etmemiştim. Uzun zamandır bu kadar güçlüydüm.

"Yatma vakti hikayesi mi? Nasıl reddedebilirim ki?" diye iç çekiyor. "Uzan ve gözlerin ağırlaştığında başını sallamanı istiyorum."

Rahat bir pozisyon alıyorum, sırt üstü yatıyorum, sonra yavaşça başımı sallıyorum, gülümsüyorum çünkü elbette onun bunu göremeyeceğini biliyorum.

Küçükken babam sesimin canavarları çağırabileceğini söylerdi. Çok konuşmamam için bunu uydurduğundan haberim yoktu. O zamanlar, evrenimin merkeziydi ve ben onun etrafında döner, ışıltısının tadını çıkarırdım. Bu yüzden elbette hikayeye inandım ve beni dehşete düşürdü. Laufey'nin uyku vakti hikayeleri sırasında başımı sallamak da öyleydi.

Kelimelerin yokluğu benim güvenli alanımdı.

"Tamam, hissettim." Boğazından alçak bir kahkaha attı. "Bu gece güçlü bir baş sallaman olacak, Rey."

Yanaklarımdan aşağı süzülen gözyaşları arttıkça boğazım ağrıyor.

"Kurt yavrusunun hikâyesini hatırlıyor musun?" diye soruyor, sesi sakın ve melodik. Dünya kaosa

sürüklendiğinde bile, her zaman sakinleştirici bir varlığa sahip. Sanki beni yatağına yatırıyor, sanki yedi yaşına geri dönmüşüm gibi.

"Yavru köpek küçük ve cılızdı," diye devam ediyor. "Köyden avcılar aç ve topallayarak, kırıntı bulma umuduyla takip etti. Ona güldüler. Zayıf olduğunu söylediler. Dağların dondurucu soğğundan asla sağ çıkamayacağını söylediler. Ama yine de takip etti. Gece gündüz, adım adım."

"Ve bir gece, ateş söndüğünde, avcılar son ekmek parçası için birbirlerine ihanet ettiler. Hiçbiri ayakta kalmayana kadar dövüşüler.

"Ama o küçük köpek yavrusu? Dövüşmesine gerek olmadığını biliyordu. En güçlü ya da en hızlı olması gerekmiyordu. Sadece birbirleriyle savaşırken hayatta kalması gerekiyordu. Sabırlı ve ısrarcıydı ve sonunda kendilerini yok ettiler. Sonra kardan kırıntıları yaladı. Cesetleri toprağı karışırken uluyan son kişi oydu."

Nefesi zorlukla kesiliyor, sanki kendi gözyaşlarını tutuyormuş gibi.

"Cesaret, Rey, her zaman mücadeleyi kazanmak değildir," diye fısıldadı. "Bazen de mücadeleden tamamen uzak durmaktır. Uğultudur."

Hıçkırığımı tutmak için elimle ağzımı kapatıyorum ama yine de kurtuluyor, tüm vücudumu sarsıyor. Çünkü o kelimeleri hiç söylememiş olsa bile, biliyorum. Bu -hikayeleri, sesi-onun beni sevme biçimi.

Ve babamın asla durduramadığı tek şey buydu.

Ailemizin rahat sessizliğinde telefonu kapatıyoruz. Yan dönüp Aric'le paylaştığım duvara bakıyorum.

Odin'in kanı. Onun kanı olabilirim ama bunun beni tanımlamasına izin vermeyeceğim.

Ben uluyanlardan olacağım.

Elli Beşinci Bölüm

ARİC

Üçüncü vuruştan önce Rey olduğunu biliyorum. Gerçekten bu gece bunu mu yapıyor? Bugünden sonra bitkin olmalı.

Ama onu gördüğüme biraz olsun sevinmediğimi söylesem yalan olur. Kapıyı hızla açtım.

Dün geceki rutinin aynısı: Çıplak ayakla içeri giriyor, kırık kupasını kutsal bir şeymiş gibi tutuyor; lavabomda dolduruyor; sanki benim suyum onunkinden farklıymış gibi içiyor. Sonra doğruca yatağıma geliyor, yanındaki yeri hafifçe okşuyor -sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi- ve sanki orası ona aitmiş gibi geriniyor.

Gitmeliyim. Onun zeminine çöküp yatmalıyım. Burası dışında herhangi bir yer.

Ama ayartma orada, özür dilemeyen ve inkar edilemeyen bir şekilde bana bakıyor.

Hiçbir anlamı yok. Hiçbir anlamı yok. Pes edip yanına sokulup onu kendime doğru çekerken bile kendime yalan söylemeye devam ediyorum.

Çünkü hiçbir şey derken aslında her şeyi kastediyorum.

O her şey demek.

Açıklayamıyorum ve bir parçam, onu isteyen ben değil, sadece rünler ya da içimdeki canavar olduğundan korkuyor. Ya da belki de durum böyledir. Emin değilim.

Şimdilik onu tutabiliyorum, sabah da itmem gerektiği için onu iteceğim.

Boynuma yumuşak ve sıcak bir şekilde sokuluyor ve boğazıma doğru tırmanan iniltiyi bastırıyorum.

"Konuşmadığında daha tahammül edilebilir oluyorsun," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum, duvarları örmeye çalışarak.

Dudakları boynuma değdi. Vay canına. Bunu

beklemiyordum. Vücudum sanki fitil ateşlemiş gibi sarsıldı. Kendimi hareketsiz kalmaya, nefes almaya zorladım ama sonra elleri sırtımda kaydı -yavaş, arayış içinde- ta ki gömleğimin altına girene kadar.

Avuçlarını rünlere bastırıyor.

Tenimin altındaki o sürekli yanma hissi diniyor. Sadece... dinleniyor. Dokunuşu beni kendine bağlıyor, beni içine çekiyor ve kemiklerime kadar yorgun olduğumu fark ediyorum.

Gözlerim onları durduramadan kapanıyor.

Uyku beni yutuyor.

Ve bu durum sonraki iki gece boyunca böyle devam ediyor.

Kapımı çalmasına bile gerek kalmasın diye bir ayakkabı sıkıştırıyorum. Bir korkak gibi örtüleri açık tutuyorum, asla istediğimi itiraf edemeyeceğim bir şeyi bekliyorum. Sanki yeniden ergenlik çağındaymışım gibi baş döndürücü bir beklentiyle orada yatıyorum, koridorda yürürken çıkardığı yumuşak adımları dinliyorum.

Ve o her zaman gelir.

Sabahleyin, durumu geçiriyoruz. Düşmanın kollarında uyumuyormuş gibi davranıyoruz. Bunun, benim tahammül ettiğim tuhaf bir huyuymuş gibi davranıyoruz. O kadar iyi davranıyoruz ki, neredeyse yeni normalimiz gibi geliyor.

Bunun normal olduğunu varsayalım.

Birbirimize kapılmıyormuş gibi yapalım.

Belki de rol yapmak, umut etmek gibidir; ne kadar çok yaparsan yap, son hep aynıdır. Gerçekler yüzüne vurduğunda hayal kırıklığına uğrarsın.

Peki ya şimdilik? Yükseliş düşüşe değer.

Elli Altıncı Bölüm

ARİC

"Parti bu gece," diyor Rey, dişlerimizi fırçalarken aynadaki yansımama bakarak.

Çeviri, bu gece dördüncü rünü alacağız.

Beni kenara itip yüzüne su çarptı. O kadar normal, o kadar evcil bir hareket ki, sırtıtmaktan kendimi alamıyorum.

"Evet, kendi evime davet edildim," diye onayladım. "Görünüşe göre Reeve'in gözüne tekrar girdim, çünkü artık gün içinde seni rahatsız etmiyorum."

Hayır. Ama gecelerimiz var.

Ve onu bütün gece kucağımda tuttuğum sürece sakinim. Biraz uyuyabiliyorum. Acı bile hissetmiyorum. Kendimi... normal hissediyorum.

Bağımlılık yapıyor.

Acaba bu durum onu da aynı şekilde etkiliyor mu, sanki ikimiz de uzun süredir birbirimize bağılıymışız gibi, sonunda bedenlerimize sakinleşme hizmetini yapıyoruz.

O içeri girdiğinde her zaman sakin olmuyorum.

Saçımı çekiyor.

Dudakları tenime bir düzineden fazla kez değdi.

Onun kıkına yanlışlıkla dokundum. İki kere.

Beni dizime vurdu, yemin ederim bilerek yaptı bunu.

Mesele şu ki, aramızdaki ateşkes neyse yatağımda. Ama gün içinde ondaki gerginliği görüyorum. Konuştuklarında Rowen'in öfkesini hissediyorum, sürekli onu kontrol ediyor. Reeve'in bizi izlerken, yapılması gerekeni yapıp yapmadığımı merak ederkenki endişesini hissediyorum.

Rey aynadaki yansımamıza bakıyor. Bakışlarını takip edip aşağı bakıyorum. Yüzüne çarptığı su elime dökülüp buz tutuyor.

Elimin üstündeki buz kalınlaştıkça sinirlerim geriliyor.

"Sanırım," diye fısıldıyor, "bu artık her zaman oluyor."

"Senin yanındayken artık bunu düşünmüyorum bile. Saklamak zorunda olmamak güzel bir şey-"

"Son oyunu hatırla." Birden ellerimden daha soğuk bir ifadeye büründü. Sanki ikimiz adına karar vermiş ve kendini tekrar kapatmış gibi. Sanki tokat yemişim gibi. Bir zamanlar sıcak olan gözleri şimdi uzaklarda.

Aynaya bakıyorum. Benim adıma hiçbir şeye karar veremiyor. "Doğru." Gözlerim uyarıyla parlıyor. "Seni öldürmeyeceğim son oyun."

Omzuma yumruk attı. "Seni öldürmeyeceğim son oyun. Hadi bitirelim şu işi, tamam mı?"

Sözleri odayı yardı, az önce inşa ettiğim buzları parçaladı ve vücudumun öfkeyle kaynamasına neden oldu. "Evet, doğru karar. Birbirimizden nefret etmediğimizde çok garip, ayrıca Reeve de tıpkı Rowen'ın seninkine yaptığı gibi benim peşimde."

Bakışlarını kaçırdı. "Evet, Odin Takımı'ndaki herkes... stresli görünüyor."

"Odin Takımı mı?" diye tekrarlardım. "Senin ne öldürmeye ne de öldürülmeye çalışan Orta Yol Takımı olduğunu sanıyordum."

Yani, onun Aric Takımı'nda olmasını bekliyorum muydum? Kesinlikle hayır. Bu yüzden neden birdenbire itiraf etmesini istediğimi bilmiyorum. Onu, hayatta kalmak için yok etmem gereken kişiden başka bir şey olarak düşünmeyi bırakmalıyım. Belki de bu konuşma ihtiyacım olan hatırlatıcıdır.

Biz arkadaş değiliz.

Nefretin ve eski yaraların her iki taraftan da akmadığı bir dünya asla olmayacak.

Hiçbir zaman barış olmayacak.

Fiziksel ve duygusal olarak benden uzaklaşıyor. "Partide görüşürüz. Sakin kalmaya çalış. Neredeyse bitiyor."

"Tamam." Neredeyse bitti.

Onun gidişini izliyorum ve kendi kendime bunun en iyisi

olduğunu söylüyorum. Yani, ne düşünüyordum ki? Gerçekten bir anlığına aklımı mı kaçırıp umut mu etmişim? Reeve haklıydı.

Tanrılar kötüdür.

Belki de öyle değildir.

Ama ailesi öyle ve başlarına ne gelirse gelsin hak ediyorlar.

Hazırlanıp asansöre doğru yürürken beni rahatsız etmemeye çalışıyorum. Tam yukarı baktığımda kapılar kapanıyor, onu görüyorum.

Artık anlamı değişti.

Odin'in koridorun sonunda Ymir'le dövüştüğü aptal çizgi roman resmi.

Odin, Loki, Thor. Hepsi kahraman gibi onun yanında.

Ve etraflarında Jötunheim diyarı alevler içinde kaldı.

Dünyaları mahvediyorlar.

Onun yerinde benim de bir yerim olduğunu düşünmek ne kadar da aptalca.

Elli Yedinci Bölüm

ARİC

Hiç havamda değilim.

Bu akşamki partiden bir kişi daha bahsederse suratına yumruk atacağım.

Rey bütün gün mesafeli davrandı, hem de bilerek. Yaptığı her şey cerrahi. Bu da muhtemelen son rünün nerede olduğunu bildiği ve ne kadar kanasam da bandajı hemen koparmak istediği anlamına geliyor.

Sınıf bulanıklaşıyor. Notlarım, rün veya kardiyogram olabilecek bir çizgiden ibaret ama kesinlikle biyoloji sınavından geçmeme yardımcı olmayacak. Hızlıca sarhoş olup bu gece orada kalabilsem iyi olurdu ama vücudum alkolü ucuz benzin gibi yakıyor. Pahalı bir ayyaşım ve bu, asıl sorunu çözmez.

Düzeltilme: sorunlar.

Yemek salonuna doğru köşeyi dönüyorum ve Rowen kapıda bir gargoyle gibi dikiliyor. Adam bütün hafta Rey'in peşini bırakmıyor; çok düzgün, çok güzel, kanla daha da güzel görünen türden bir güzellik. Yara izleri, onları toplamaktan hoşlandığını gösteriyor.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum. Şu anda ihtiyacım olan son şey o.

"Aric." Sesi bile beni sinirlendiriyor. Bana emir vermek için bir sebebi varmış gibi konuşuyor ve bu beni çileden çıkarıyor.

İç çekip ona döndüm. "Evet, pislik?"

Gözlerini devirdi. "Bu akşamki parti hakkında."

"Davetinizi iptal edebilir miyim?"

"Denetimli olacağını sanıyorum?" diyor, beni duymazdan gelerek.

Kahkaha atıyorum. O atmıyor. "Kim öldü de seni refakatçi

yaptı? Rahatla. Her yerde kameralar var, görevliler görev başında, kimse ölmüyor. Rey kendi başının çaresine bakabilir."

Mavi gözleri bir ton daha soğuk parlıyor. "Peki seni kim izliyor? Kontrolünü kaybettiğinde seni kim kontrol ediyor?"

Boş koridora göz atıyorum; cilalı fayanslar, şekillerimizi yansıtan kupa vitrini. "Burası benim evim, bu yüzden içinde var olmayı planlıyorum. İç. İyi vakit geçir. Bir süreliğine unut ve ne pahasına olursa olsun senden uzak durmaya çalış. Planım bu."

İçeri giriyor, aptal naneli sakızının kokusunu alabileceğim kadar yakınıma geliyor. "Güzel. Tabii bu plan onu ilgilendirmiyorsa."

Sırıttım. "Beni sanki iyi seçimler yapamayacakmış gibi mi uyarıyorsun? O yetişkin bir kadın; istemediği hiçbir şeyi yapmaz."

Çenesi kasılıyor. "Ah. Sorun bu. İsteddiği şey-"

"Benim." Eğilip soğuk elimi omzuna koydum. "Ben kimim ki ona bir tat vermeyi reddedeyim, Rowen?"

Yumruğu beklediğimden daha hızlı. Çenemi çatlatıyor, dişlerimi takırdatıyor ve beni kupa dolabına doğru bir adım geri itiyor. Camlar patlarken, acı sırtımdan aşağı yayılıyor.

Lanet olsun. Kamyon gibi çarpıyor.

Burnumdan gümüş kırmızısı kan damlaları akıyor ve o çoktan yumruğunu gömleğime geçirmiş, beni kendine doğru çekiyor. Ona izin veriyorum.

"Sen bir iğrençliksin," diye hırladı. "Var olmamalısın." Dudakları kıvrıldı. "Seni koruyan rünleri hak etmiyorsun."

Beni itiyor ve küçük bir orospu gibi arkasını dönüyor.

"Ne, kaçacak mısın?" Sesim koridorda yankılanıyor. Duruyor. "Ayrıca, seni kimin 'layık' olduğuna karar verme yetkisine kim verdi, ha? Bu hayatta hiçbir yanlış yapmadım. Ailem, önemli bir şey yapmak için yaşamam adına her şeyini feda etti. Sen de aynısını söyleyebilir misin?"

Gözlerinin arkasında bir şeyler parlıyor: suçluluk, öfke, ikisi birden. Atılıyor.

Kenara çekilip gömleğinin yakasını tutup onu kül blokundan sektiriyorum. Yumruğum iniyor—

Ve aniden Reeve orada belirdi, insan levyesi gibi aramıza sıkıştı, avuçları göğsümdeydi.

Tam o sırada beni itiyor, kahkahası odayı dolduruyor, öğrencilerin nefes nefese kalmaları ve fısıltıları da toplanmaya başlıyor. "Vay canına. Tamam, hayır Frosty, bugün olmaz. Noel değil." Beni bir adım geri itip soğuk ellerime vuruyor, sonra neşeli bir gülümsemeye dönüyor. Hemen ceplerime sokuyorum. "Rowen, belki kazanabileceğin bir kavgaya tutuşursun? Kardeşim, bu utanç verici."

Devam etmeden önce koridorda toplanan öğrencilere bir bakış attı.

"Görecek bir şey yok millet! Fazla kreatin öldürür! Bol su için! Uyuşturucu kullanmayın!"

"Onun kışını tekmeleyebilirdim," diyorum Rowen'in duyabileceği kadar yüksek sesle.

Rowen nefes nefese bize işaret ediyor. "Ondan uzak durun. İkiniz de. Bir dahaki sefere, durmam." Omuzları dik, öfkesi o bekçi köpeği görünümünün altında saklı, ağır adımlarla uzaklaşıyor. Sağ elini yüzüme vurmuş gibi sallayınca sırtıyorum. Umarım kırılmıştır.

Burnumdan akan kanı silerken Reeve neredeyse kendi kendine "Şu adam ve öfkesi," diye mırıldandı.

"Rowen mı? Sürekli sinirli. Odin için çalışmak zorunda kalsaydın sen de sinirlenmez miydin?"

Reeve'in gözlerinde bir şey parladı. "Kesinlikle çok sinirlenirdim. Koridoru birinin dalağıyla süslemeden önce gidip seni besleyelim." Omzuma vurdu, ne kadar üşüdüğümü hissetti, biraz geri çekildi ama yorum yapmadı.

Gömleğimi kaldırıp yüzümdeki kalan kanı iç kısmıyla silerken, Reeve yaklaşan kampüs güvenliğine doğru koşuyor. Daha yeni mezun olmuş gibi görünen iki adam, ellerinde telsizlerle, gözlerinde endişeyle tam üniformalarıyla yanımıza geliyor.

Reeve onlara sırtıyor. "Başkan Erikson'a tüm kanlı detayları bildireceğim, merak etmeyin. Yine de işinizi yapıp bir rapor hazırlayabilirsiniz - mala zarar verme, saldırı. Ha, bir de Eira Helian'ın özel güvenliğinin suçlu olduğunu eklemeyi unutmayın. Bilgileri zaten elinizde olmalı."

Reeve beni takip etmem için işaret etmeden önce birkaç dakika konuşuyorlar. Şaşkın öğrencilerin yanından geçip yemekhaneye geri dönerken, ayaklarımın altında cam kırıkları çatırdıyor. Gözlerimin beyazını, çözülmek için can atan buzumu görmelerini bile umursamıyorum artık.

Lanet olsun Rowen'a. Sırtımdaki rün çizgisi nabzımla aynı anda zonkluyor - sıcak, soğuk, sıcak - sanki "Jötunheim" kelimesini duymuş ve öfkeyle uyanmaya karar vermiş gibi.

"Çay." Reeve beni boş bir masadaki sandalyeye oturtuktan sonra aniden parmaklarını şıklattı. "Çay her zaman sinirleri yatıştırır."

"Çay istemiyorum."

"İnsanlar bakıyor," diyor Reeve dişlerini sıkarak. "Lanet olası çayı içip, sanki okulu ateşe vermek veya Rowen'ı parça parça edip ateşe atmak istemiyormuşsun gibi yüzüne güzel bir gülümseme yerleştireceksin - gülümsemeyi bırak, bırak şunu, ürkütücü. Hemen çayınla döneceğim. Düşün... şiddet içermeyen düşünceler."

Yani, o uzaklaştığı anda aklıma Rey geliyor. Bu da beni Rowen'ı düşünmeye itiyor. Bu kısır döngü, çünkü şimdi derste arkasına bakmamasına odaklanıyorum, bu da bana bu gece nereye gideceğimizi ben bilmesem bile onun bildiğini gösteriyor.

Ne olacağını kabul etmem ve onunla savaşmak ya da her şeyi aşırı analiz etmeye çalışmak yerine kapıyı açıp fırtınanın içeri girmesine izin vermem gerekiyor.

Elli Sekizinci Bölüm

REY

Rowen yaklaşık on dakikadır araba kullanıyor ve onu gördüğüm en sessiz an bu, hele ki arka koltukta sessizce oturan Eira ve Ziva'yı hiç görmediğim kadar sessiz. İlk hafta sonu ev partimiz için Sigurd'un evine gidiyoruz. Eira arkamda telefonuyla oynuyor ve Ziva'nın ağzını en az dört kez açtığını, sonra vazgeçip kapattığını gördüm. Rowen, sinirli olduğumu biliyormuş gibi bana rahatsız edici bakışlar atıyor.

Çok sinirlendim. Sabah Aric'ten uzaklaştığım için kendimi kötü hissettiğimden, kavgayla ilgili her şeyi duydum.

Onu bilerek incittiğimi bilmem, onun bana zarar vermeden önce yüzündeki acıyı görmem kadar kötüydü.

Ama bizim için bir çıkış maddesi yok.

Çıkış yok.

Sadece içinden.

Onunlayken sakın olduğumu ve ona dokunmamın onu hemen sakinleştirdiğini çok geç fark ettim. Bu sadece benim Eter Çağrım değildi. Yatağında uyandığımda havada hissedebiliyordum. Ona çekiliyordum, o da bana çekiliyordu. Bu bir tesadüf değildi, bu da son iki rünü çözmeye yaklaştıkça ona yalan söylemeye devam etmenin daha da zorlaşacağı anlamına geliyordu.

Bencilce, onu istiyorum. Aptalca, kendime yalan söylüyorum ve tüm bunlarla başa çıkabileceğimi söylüyorum - üstesinden gelebiliriz. Ama hem Tanrıların hem de insanların ortak bir noktası var: Kalp kırıklığına hazırlanmanın bir yolu yok. Hiçbir güç bizi bundan koruyamaz.

Eira, Rowen'la aramdaki gerginliğin pek farkında değil. Şimdi onu, telefon kamerasının yansımasında dudak

parlatıcısını düzeltirken izliyorum. Genel olarak hayattan bu kadar mı rahatsız oluyor? Ona katılamadığım için etkileniyor muyum yoksa sinirleniyor muyum karar veremiyorum.

Telefonum çalmak için o anı seçiyor. Dehşetle mesajlarımı bakıyorum. Baba. Yine. Son bir haftada bana son birkaç yılda olduğundan daha fazla mesaj attı.

Odnfather: Rowen endişeli ve asla endişelenmiyor. Paylaşmadığın istihbaratların olduğunu mu söylüyor?

İçimde öfke nabız gibi atarken telefonu sıkıca kavradım. Rowen'a Aric'i nasıl uyandıracağımı bildiğimi asla söylememeliydim.

Ben: Bu gece veya yarın cevaplarını alacaksın. Her iki durumda da Mjölner benimki kadar iyi.

Midem kasılarak cevabını bekliyorum.

Odnfather: Güzel. Bu güzel. Sana güvenebileceğimi biliyordum. Uyandığında Mjölner'in nerede olduğunu bilecek ve odaklanabileceği tek şey onu geri almak olacak. Buzunu takip et ve gerisini bana bırak.

Sanırım yazmayı bitirmişti ki ekranda aniden bir resim belirdi. Laufey'di ve oturma odasındaki bir sandalyeye bağlıydı.

Sessiz arabada nefesimi bastırıyorum. Ama sonra bir video çıkıyor.

Sesi kapatıp oynat tuşuna basıyorum.

Babam, her daim yanında taşıdığı kuzguni bastonuyla onun önünde hareket ediyor. Bastonu çok yavaşça başının üzerine çekiyor, sonra ellerine defalarca vuruyor, ta ki tek gördüğüm, eklemlerinden akan kanlar olana kadar. Bayılıyor. Kamera babamı gösteriyor. Gülümsemesi uğursuz.

Bundan zevk alıyordu.

Hasta olabilirim.

Mjölner onun emrine girdiğinde ne olacak peki?

Fakat bu video bir şeyi son derece net bir şekilde ortaya koydu: Laufey'nin hayatını kurtarmak için herhangi bir umudum varsa, başka seçeneğim yok. Üstelik Rowen da yanımda. Eğer hata yaparsam, suçlanacak. Babam da ona

ödetecek.

Telefonumu cebime koyup kendime gelmeye çalışıyorum. Babamın videosu, zamanımın tükendiğinin sert bir hatırlatıcısı.

Sanki daha önceden bilmiyormuşum gibi.

Rowen arabasını, yaklaşık 14.000 metrekarelik, üç katlı, geniş bir göl evinin önüne park ediyor. Ev, etrafını saran yüksek, her dem yeşil ağaçların arasında göze çarpan, bembeyaz ve şık dış cephesiyle uğursuz bir alamet gibi duruyor.

Dışarı çıktığımızda Eira önden yürürken Rowen elimi tutuyor. "Aric'le kavga ettiğimi söylemediğim için özür dilerim."

Aniden ondan uzaklaşmak istedim. "Sır saklama, benden bile. Ve kavga çıkarmayı bırak. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Anlamıyorsun," diye itiraz etmeye başlıyor. "Baban-"

"Bak, anlıyorum. Bu işte birlikteyiz, ama bu düşmanlık nereden geliyor? Aynı taraftayız!" Ama sanırım biliyorum. Birdenbire, odamdaki öfke patlaması mantıklı geliyor. Mesele babamın beni seçmesi, değil mi? Ve Rowen'in uğruna canını vereceğini düşündüğüm fırsat bana verilmiş olmasına rağmen, ben de onu yerine getirmiyorum.

Dudağını ısırp elini saçlarının arasından geçirdi. "Onun yanında farklısın. Ama onun bizim için ne olduğunu, bizim onun için ne olduğumuzu biliyorsun. Ben sadece... Hepimize bir iyilik yap ve bu işi hallet, Rey. Onu öldürmeden önce."

"O benim," diye çıkıştım, koruyucu öfkem beni ele geçirirken, tanımadığım bir sesle. "Avlamak benim. Öldürmek benim."

"Vay canına." Rowen bir adım geri çekiliyor. "Gözlerin. Onlar..." Gözlerini kırıştırıyor. "Bir anlığına gerçekten korkutucu oldular. Odin gibi her şeye gücü yeten biri olmadığından emin misin?" Durumu hafife alıyor. Hâlâ kızgınım ama idare ediyorum.

Sonunda nefesimi verdim. "Hadi bitirelim şunu, tamam mı?"

Bu bir parti. Eğlenmemiz gerekiyor."

"Başaracağından eminim," diye alaycı bir şekilde söylüyor.

Kendi öfke patlamamın ardından kalbim hala hızla çarparken, normal görünmeye çalışarak yürürken omzuma çarptım. "Hâlâ en iyi arkadaşız."

Sesi ciddileşiyor ve "Mezara kadar" dediğinde bunu kastettiğini biliyorum.

Elli Dokuzuncu Bölüm

REY

"İnsanları yüksek sesle söylemeden korkutmak istediğini söyle bana," diyorum eve yaklaşırken. Dağ yamacından evin bulunduğu gölün kıyısına uzanan, ağaçlar ve heykellerle dolu bir vadiye bakıyorum. "Burası ne kadar havalı görünse de, biraz fazla."

Rowen sessizce onaylayarak homurdandı.

Eve çıkan ahşap yürüyüş yolu, evin kendisi kadar etkileyici. Kayalar ve ağaçlarla çevrili küçük bir derenin bulunduğu kayalık bir kanyonun üzerinde uzanıyor. Midem bulanıyor - yükseklik ve su mu? Sağ ol Sigurd - ama nefesimi tutup karşıya geçiyorum. Rowen'la yan yana ön kapıya doğru yürürken siyah kovboy çizmelerim yürüyüş yoluna çarpıyor.

Kapıda bekleyen Eira'ya yetişiyoruz, güzel yüzünde bir sıkıntı ifadesi var.

"Kimse cevap vermiyor," diyor gözlerini devirerek.

"Tuhaf," diye mırıldandım. Geç kalıyoruz, bu yüzden partinin çoktan başladığını varsayıyorum, yani insanlar muhtemelen bir saattir kötü hayat seçimleri yapıyorlar.

Kapı devasa. En az üç buçuk metre yüksekliğinde, belki de dört buçuk metre. Görüntülü kapı zillerinin çokluğu, neredeyse davetsiz misafirlerden korktuklarını söyleyerek şaka yapmak istememe neden oluyor. Ama yine de, korkunun olduğu yerde zayıflık da vardır, değil mi?

Hayal kırıklığıyla iç çekiyorum ama tam kapıyı çalmak için elimi kaldırdığım anda kapı aniden açılıyor. Aric'in kot pantolonu, kollarını kavuşturmuş, beyaz tişört giymiş halde kapı pervazına yaslanmış halde, uyluklarındaki kaslara karşı bir protesto olarak üzerinden yırtılmaya hazır görünüyor.

"Geç kaldın." Boynundan birkaç basit zincir sarkıyor ve sağ elinde babaminkine benzer bir yüzük var. Neredeyse

sırtacağım. Öfkeli bir Tanrı'ya benziyor. Kahretsin, çok güzel.

Bana hayranlıkla ama aynı zamanda yargılayıcı bakışları neredeyse dayanılmaz geliyor. Beyaz bir kısa üst ve belime daha sonra sarabileceğim uzun bir asker ceketi giydim. Saçlarımı gevşekçe ördüm ve dışarı çıkma makyajı dediğim şeyi yaptım ki gözlerime odaklansın.

Eksik olan tek şey bıçağım, ama o da pek üniversite partisi aksesuarı değil.

"Modaya uygun bir şekilde geç kaldım," diyorum ve kameralara doğru başımı sallıyorum. "Bir şeyden mi korkuyorsun?"

Yüzüme birkaç santim kala eğiliyor. Derin bir nefes alıp gözlerini kapatıp, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle, "Ev" diye fısıldıyor. Tek kelime bile kalbimin göğsümde gümbür gümbür atmasına neden oluyor, en azından geri çekilip seyircilerimize başka bir şey söyleyene kadar. "Ya da belki de sadece evsiz. Karar veremiyorum ama muhtemelen unutmak istediğim bir şeye benziyorsun."

Aric'i kenara itip içeri daldım. "Senin için bile ürkütücü, Erikson."

Kapıyı kapatırken başımın üzerinden bakıyor. "Rowen. Başardın." Çenesi gıdıklanıyor. "Ve yine bir takım elbise giymişsin. Farklı bir şeye sahip misin, yoksa bu senin için sadece iş mi? Asla zevk değil mi?"

"Bilmiyorum, o saçma saçlarını hiç fırçayla tarıyor musun?" diye karşılık veriyor Rowen.

"Bazıları bakımsız diyebilir, bazıları ise çekmesi daha kolay diyebilir." Aric bana göz kırpmıyor.

Yüzümün yandığını hissediyorum.

Aslında saçını birçok kez çektim.

Rowen'in bilmiş bakışlarından gözlerimi ayırıyorum.

"Kendinizi evinizde hissedin," diye devam ediyor Aric. "Parti su kenarında; içecekler, yiyecekler, havai fişekler, her şey belli."

Eira, Rowen'in kolunu tutuyor. "Güvenlik ekibime ihtiyacım var!" Kolunu onun koluna doluyor ve yola koyuluyorlar.

Rowen'in ona neden sahipmiş gibi davranmasına izin verdiğine sinir mi oluyorum yoksa sadece merak mı ediyorum, karar veremiyorum.

Aric eğilip parmaklarını yanağıma sürterek beni şimdiki zamana geri döndürüyor. "Derin düşüncelere dalmış gibi görünüyorsun ve kızarıyorsun. Kollarıma ait olma konusunda kötü düşünceler mi düşünüyorsun?"

Nefesim kesiliyor. "Birincisi, sevimli kedi kupam dışında kimseye ait değilim. İkincisi, gerçekten benim sikim senin sikimden büyük yarışmasına son vermelisiniz. Sanırım sadece... benim için korkuyor. Babam parti fikrinden pek hoşlanmayacak ve Rowen beni gömmek istemiyor. Gömülmek istemiyorum."

"Sanırım bu, tüm canlıların paylaştığı bir görüştür."

"Doğru." Onu iterek geçene kadar sözlerimiz aramızda asılı kaldı. "Bugün suratına yumruk yemene rağmen mutlu görünüyorsun."

"Çabuk iyileşirim. Ayrıca bu benim cazibemin bir parçası. Tehlike karşısında gülmek." Burnumu şaklattı, sonra sanki 60 cm'mişim gibi eğildi. "Ve eğer farkında değilsen diye söylüyorum. Bu gece dikkatli ol. Özellikle de..." Yutkundu. "Asa. Tamam mı? Söyleyeceğimiz veya yapacağımız her şey Sigurd'a bildirilecek."

"Şey, toplum içinde sürekli gözetim altında olduğumuzu düşünürsek, sanırım bununla başa çıkabilirim." Özelde ise durum tamamen farklı.

Sırıttı. "Bunu kaldırabileceğimden emin değilim, bana öyle bakarken olmaz."

"Nasıl yani?" diye soruyorum.

"Sanki beni tekrar öpmek istiyormuşsun gibi," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

"Belki de öldürmek istediğim insanlara bakış açım böyledir."

Alçak sesle homurdanıyor. "Zaten her gece benimle yatıyorsun... 'kazara'." Sahte tırnak işaretleri yapıyor. "Ve sözlerin ve eylemlerin hiçbir şey yapmadığını, sadece geri

çekildiğini gösterirken, uzak durmamı zorlaştırıyorsun."

Gerçeğe ne kadar yakın olduğunu görmezden geliyorum. "Kazara, sarhoş bir şekilde odana girmek olurdu. O ilk gece yatağımdan kalkıp senin yatağına girdiğimi bile hatırlamıyorum."

Gülümsemesi muhteşem. "Ama şimdi hatırladın, değil mi? Yatağım."

Tüm vücudum farkındalıkla cızırdıyor. Ah evet, yatağı, kolları, yasak ve dokunulmaz olan her şey bir koza gibi etrafımı sarmış. Mükemmel. Bağımlılık yapıyor.

Köşeden bizi izleyen bir görevli var. Anlayabiliyorum çünkü tüm konuşmamız boyunca aynı yeri tozluyor. Aric bunu fark edip hafifçe geri çekiliyor. Uzaklaşıyor, tam o sırada bir başkası içeri giriyor.

Bize doğru bakıyor. Ona meydan okurcasına bakıyorum, sonra bana sırttan Aric'e doğru eğiliyorum. O da bana doğru eğiliyor. Beklenmedik bir şekilde. Kibirli gülümsemesi beni etkiliyor ve odaklanabildiğim tek şey dudakları, ağzı ve üzerimde bıraktığı his oluyor, sonra da neler yapabileceğini düşünmeye başlıyorum.

Kötü düşünceler.

Çok kötü düşünceler.

O kadar yakınız ki, izleyen herkes neredeyse öpüştüğümüzü sanırdı, bu da onlara bol şans. Personel yan odaya giriyor, bir dolabı kontrol ediyor, sonra da bir listeye falan bakıyormuş gibi telefonuna cevap yazıyor. Kimseyi kandırmıyor. Neyse, ne kadar iyi anlaştığımızı göstermek istiyorsa...

"Ah, yatağını hatırlıyorum," diye takıldım. "Tek istediğimin orada uyumak olduğunu hatırlıyorum... ve başka hiçbir şey istemiyorum."

Bana doğru yaklaşp omuz silkiyor, sonra eğilip ağzıma o kadar tehlikeli bir şekilde fısıldıyor ki neredeyse nefesimi kesiyorum. "Belki de yapacağımız tek şey bu. Ama belki de özdenetimini sınamak için bir şey yapmak istiyorum. Tanrı bilir, odama 'uyurgezer' girdiğin her gece bunu yapıyorsun."

Geri çekilmiyorum. Tam suratının içine giriyorum. Gözleri eğlenceyle, şehvetle büyüyor ve neredeyse parıldamaya başladıklarını görebiliyorum. Hâlâ bir izleyici kitlemiz var ve odadaki değişimi hissedip hissetmediklerini merak ediyorum. Sohbet gerçek oldu.

Yemin ediyorum, son birkaç gündür aramızda biriken gerginliğin her zerresi patlamak üzere.

Sırıttım. "Beni deneyebilirsin."

Bana doğru eğiliyor, o kadar yakın ki neredeyse boynumu öpüyormuş gibi. "Sanırım çoktan öptüm."

Altmışını Bölüm

REY

"Aman Tanrım, ikiniz de sürekli bu kadar sinir bozucu olmak zorunda mısınız?" Aric ve ben Reeve'in sesini duyduğumuzda neredeyse birbirimizden uzaklaşıyoruz.

"Gerçekten," diye devam ediyor. "İkinizin de birer içki alıp ayrılmanız gerek. Yoğunluğunuz ortamın havasını tamamen bozuyor."

Gözleri parlayan Aric'e sert bir bakış atıyorum ama geri adım atmaya hazır olduğunu görebiliyorum.

"Banyo mu?" diye soruyorum.

Reeve koridoru işaret edip parmağıyla beni işaret ediyor. "Beş dakika içinde dönmezsen, bir arama ekibi göndereceğim. Ya da bir idam mangası. Ve sen." Aynı parmağını Aric'e doğrultuyor. "Kendine bir tur atmayı bile düşünürse, bu herifi kovalamak benim hakkım. Tüm eğlence senin olmamalı."

"Onu yakalamak için peşinden koşmam gerektiğini hiç düşünmemiştim," diyor Aric karanlık bir sesle.

Tüylerim diken diken oluyor.

Reeve'in gözleri kısıldı ama orada alaycı bir parıltı vardı. "İma etmeyi bırakın, pislikler. Evimden çıkıp plaja inin. Güneş batıyor, müzik var, yemek var ve birbirlerini öldürmek mi yoksa sikmek mi istediklerine karar veremeyen bir sürü insan var."

Tüm vücudumun ısını hissediyorum. "Neden seçeyim ki?" diye soruyorum Aric'e.

"Daha fazla katılamazdım," diyor, eğilerek, gözleri ağzıma kayıyor. Dudaklarını yalıyor. Bir uyarı mı, yoksa bir söz mü? Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor.

Reeve ikimize bakıp küfrediyor. "Banyo. Sen. Defol git."

"Doğru." Başımı sallıyorum. "Evet." Parti planımızı harekete

geçirmek için Aric'i çalmaya çalışacaktım. Gözlerim ona kayıyor ama o, fıçıyı aramak için mutfağa giren birinci sınıf öğrencisi yüzünden çoktan dikkati dağılmış olan Reeve'e bakıyor.

"Reeve!" Ziva'nın sesi dışarıdan duyuldu. "Hemen kıcını kaldırıp buraya gel! Evcil bir yılanın var!"

Reeve solgunlaşıyor, birinci sınıf öğrencisi çoktan unutulmuş. "Jory'yi rahat bırakın! Gürültülü insanlardan hoşlanmaz, ısırır, kurtarılmış bir hayvan!" Sonra yılanını kurtarmak için kaçıyor ve Aric ile beni kardeşinin saçmalığına kahkahalarla güldürüyor.

Ve sonra bunun böyle olması gerektiğini anlıyorum.

İşte gerçek bu.

Gülmek. Hayatın tadını çıkarmak.

Ne kadar kısa ömürlü olursa olsun, bunu yapacağıma karar veriyorum; bu anın tadını çıkaracağım, çünkü buna yakın bir şeyi bir daha ne zaman yaşayabileceğimi kim bilebilir?

Dönüp Reeve'in işaret ettiği yöne doğru yöneldim. Arkamdan gelen gürültülü ayak sesleri gülümsememe neden oldu. Aric'in yürüyüşünü artık tanıyorum. Bu iyi değil. Duygularımı yakalayamıyorum. Yakalamayacağım da.

Zaten var.

Kahretsin! Göl kenarındaki o samimi sohbetimizden beri, onu ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da, bir çizgi çekmeye çalışsam da her şey farklı geliyor.

Kader mi acaba? Yolculuğumuz mu? Mjöl'nir aracılığıyla bana sesleniyor mu? Yoksa daha fazlası mı? İçimde ona doğru bu kaymaya ne sebep oluyor?

Bunları muhtemelen asla cevap alamayacağım soruların listesine ekleyeceğim.

"Şu kapı," diyor Aric arkamdan. Durup teşekkür etmek için dönüyorum ama sonra duruyorum. Banyonun yanındaki koridorda üç tablo var.

Tanıdık resimler. "Hikayenin mutlu kısmıyla büyüyen tek kişi ben değilmişim gibi görünüyor," diyorum.

Aric homurdandı. "Sanat eserleri topluyor ve bunlar da

onların yorumları."

"Gece Donu," diye fısıldadım. "Muhteşemler."

Birinde saçları ayaklarına kadar uzanan güzel bir kadın, elindeki mavi elmasa bakıyor. Bir sonrakinde ise Thor çekicini gökyüzüne doğru tutuyor. Ama yalnızlar. Ayrı ayrılar.

Diğer versiyonda ise Odin tarafından birbirlerinden koparılıyorlar, tıpkı Mjölñir'in Thor'un elinden düşmesi gibi, Odin'in elinden de bir yüzük düşüyor. İçim ürperiyor. Belki de sonunda ikisi de kaybetmiştir ya da belki de bu sadece yasak aşk, ihanet ve Mjölñir'i elde etmeye bu kadar yaklaşmışken odaklanmamam gereken tüm o üzücü şeylerin hikayesidir.

"Güzel olurdu ama," diye fısıldıyorum. "Böyle aşk hikayeleri gerçek olsaydı."

Aric nefesini boynuma değdirene kadar eğiliyor. "Keşke öyle olmasalar."

"Doğru." Başımı sallayıp banyoyu işaret ediyorum. "Pekala, Reeve çıldırmasın diye aşağı insan iyi olur. Güvenli bir şekilde kaçana kadar rol yapmaya devam edeceğiz."

"Kaybolma." Daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi görünüyor ama bunun yerine topuklarının üzerinde dönüp koridorda yürümeye başlıyor.

Sanki basit bir kapı beni kendimden kurtarabilirmiş gibi, kapıyı arkamdan kapatıyorum. Çünkü gerçek şu ki, beni Aric'e çekmek için efsanevi bir silaha ihtiyacım yok.

Ona her zaman ilgi duydum.

"Onun gibi olmak zorunda değilsin," dedim sahilde, ellerimiz birbirine değmeden, okyanus donmadan ve her şey mahvolmadan önce.

"Belki de başka bir şey olmak istemiyorum."

Bu hâlâ doğru mu? Aric gerçekten babam gibi bir canavar mı? Öyle olmak istiyor mu?

Ve o zamanlar düşünebildiğim tek şey, şimdi de düşünebildiğim tek şey, onun da herkes gibi olduğuydu. Bana verilmişti ve o zaman bile beni istemiyordu.

Düşüncelerimi bir kenara atıp aynaya bakıyorum. "Sakin ol

Rey, sakin ol."

Banyodan çıkıp tekrar resimlerin başında duruyorum.

"Gerçekten güzel olurdu," diye tekrarlıyorum kendi kendime. "Böyle aşk hikayeleri gerçek olsaydı."

Altmış Birinci Bölüm

REY

Göle indiğimde, bir bira pong oyunu tüm hızıyla devam ediyor ve beni açık su korkumdan uzaklaştırıyor. Reeve'in Eira ile takım kurduğunu fark edince gülüyorum, sonra rakiplerinin Aric ve Rowen'dan başkası olmadığını görünce şok oluyorum.

Günler önce, bunu düşman kampını gözetimsiz aramak için bir fırsat olarak kullanırdım - ama gün önce suç ortağım yoktu. Sanırım düşündüğüm kadar yalnız çalışmayı sevmiyorum - ayrıca, ne kadar kısa ömürlü olursa olsun, bir kereliğine ekibinizde birinin olması güzel.

"Beklenmedik ittifaklar," diye şaka yapıyorum Aric'in yanına sokulurken.

"Dediğin gibi, mazeretlerimizi ortaya koyuyoruz," diye mırıldandı. "Onları yerlerinden söker sökmez gidip o rünü alacağız."

"Reyyyyy!" diye homurdandı Eira. "Gel benimle oynaaaa!" Aman Tanrım. Görünüşe göre kaybediyormuş.

"Yedek olarak görev almak ister misin?" diye sordu Reeve. "Endişelenme Stjerne. Görünüşler görüldüğü gibi değildir. Bazen tembel görünebilirim ama asla kaybetmem."

Gözleri sanki beni suçlamaya cesaretlendiriyormuş gibi gözlerime kilitleniyor. Sonra, hiç çaba harcamadan topu fırlatıyor. Kusursuz bir yay çiziyor. Kusursuz bir düşüş. Tam da kupalarına.

Tamam. Oyun başladı.

Bunun aslında eğlenceli olduğunu anlamam birkaç atıştan sonra oldu. Rowen ve Aric rahatsız edici derecede iyi bir takım oluşturuyorlar. Reeve ve ben son kupaya kadar onlara laf atıyoruz. Onun şutu.

"Odaklan!" Göğsüne vurdum. "Takımı hayal kırıklığına

uğratma!"

Sanki gerçekten canını acıtmışım gibi göğsünü ovuşturuyor. "Bana vurmayı bırak, ben de vururum!"

Sonra arkasını dönüp topu başının üzerinden gelişigüzel bir şekilde fırlatıyor... ve top tatmin edici bir "plap" sesiyle yere iniyor.

Kalabalık patlıyor.

"Zafer!" diye kükredi Reeve. Ve itiraf etmeliyim ki, birbirimize beşlik çakarken bu oldukça iyi hissettiriyor.

"Güzel oyun," diye mırıldandım Aric'in elini sıkarken. Her an, bir sonraki oyun seyirci toplarken sıvışabiliriz.

Ama Reeve'in başka planları var gibi görünüyor. Kollarını kaldırıp dikkatleri üzerine çekerken gözleri parlıyor. "Devam etmeden önce!" Etrafımızdakiler konuşmaya başlıyor. "Eski bir Endir geleneğini onurlandırmanın zamanı geldi. Miğfer!"

Kalabalığın arasında tezahüratlar yankılanıyor, ta ki rahatsız edici bir uğultuya dönüşene kadar. Maç sırasında göğsümde kabaran hafiflik yok oldu.

Kask!

Kask!

Kask!

Evden biri elinde kocaman, kararmış bir miğferle çıkıyor. Taşması iki kişi alıyor; ne kadar ağır acaba? Mavi boya ve savaş yaralarıyla dolu, sanki birçok savaş görmüş ve hikâyelerini anlatacak kadar yaşamış gibi ezik. Bu şey, yanlışı yayıyor. Yaklaştıkça göğsüm sıkışıyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

Hava, tütsü ve kanın birbirine karıştığı yoğun bir kokuyla dolu. Aric'in sesinin gürleyen tınısı, Rowen'in yanındaki yerinden duyuluyor. Ne dediğini anlayamıyorum ama her kelimesini göğsümde bir çekiç gibi hissediyorum.

Hayır, çekiç değil.

Bir davul.

Bir savaş çılgılığı.

Reeve, kadim bir törendeki rahip gibi gür bir sesle, başlığı havaya kaldırıyor. "Her yeni öğrenci, düşmüş Tanrıları ve

Devleri onurlandırır. Bu gece, Ymir'in miğferinden içerek bu onuru Rey Stjerne'e yaşıyoruz." Eğilip başını sallıyor. "Endişelenmeyin, aslında Ymir'in miğferi değil. Birkaç yüz yıl önce Asya'da kazılmış bir kalıntı. Adam çok büyük olmalı, ama Endir folklorumuzu koruyalım."

Kollarını bir kez daha kalabalığa doğru kaldırıyor, ben de Ymir'in adını andığını duyduğumda içten içe kıvranıyorum. Sigurd, sarhoş üniversite öğrencilerinin miğferinden su içmesine izin vermeden önce onu kılıcıyla deşecekti. "Hadi dinleyelim!"

Şerefe. Ayak sesleri. Zemin ayaklarımın altında titriyor.

Gülüştüm çok keskin. "Bu biraz şaka gibi."

"Hayır," diye mırıldandı Reeve, bağırırken gözleri ateşin ışığına takıldı. "Bu Endir geleneği."

Aniden Aric'in arkamda olduğunu hissettim. "Sigurd'dan kalma bir ata sözü daha. Listeye ekle."

Dirseğimle ona vurdum. "Asya'da mı kazılmış, ha? Bu şey ne kadar hijyenik?"

Gülüyor ve bu, hak etmediğim sıcak bir kucaklama gibi beni sarıyor. Samimi. Tanrı yardımcım olsun, çok güzel.

Koyu saçları düzensiz dalgalar halinde dökülüyordu, maun gözleri gölgelerde bile parlıyordu, o güçlü, inatçı çenesi avlu ışıklarının parıltısını yansıtıyordu; keskin kenarları ve imkânsız mükemmelliğiyle, buraya ait olamayacak, asla gizli kalamayacak veya kontrol altında tutulamayacak kadar eski ve tehlikeli bir şeyden oyulmuştu.

Kalabalık beni öne doğru itiyor, sersemliğimden çekip çıkarıyor. Ellerim kaskın soğuk kenarlarına kenetleniyor ve keder göğsüme öyle sert vuruyor ki sendeliyorum. Adalet. Öfke. Kayıp. Çılgılık atıyor. Duymuyorlar mı?

Aric kulağıma doğru eğildi, sıcak bir sesle fısıldadı. "Skål, küçük Valkyrie."

Şerefe. Şerefe demek.

Tüylerim diken diken oluyor.

Ağzının biraz daha uzun süre kalmasını istiyorum.

Üzgün bir şekilde geri çekiliyor. Dönüp içeriye bakıyorum.

Oradaki sıvı güçlü alkol kokuyor; bal şarabı, viski ve bakır gibi tatlı metalik bir şey. Kan mı? Düşüncesi midemi bulandırıyor ama kalabalık tezahürat yapıyor ve bunun en azından eve dönüp rünü bulma fırsatı verdiğini fark ediyorum.

Bu yüzden geriye doğru yatırıyorum. Karışım boğazımı yakıp çenemden aşağı dökülüyor. Kaskın ağırlığı kollarımı büküyor, sanki beni dizlerimin üzerine çökertmek istiyor. Vay canına, sembolizm açısından ne kadar da güzel.

Tezahüratlar artıyor. Aric sırtımdan tutarak beni sabitliyor, vücudumda soğuk olması gereken ama aslında sadece ısıyı artıran minik kıvılcımlar yaratıyor. Dizlerim dokunuşuyla neredeyse bükülüyor. Gözleri ağzıma kilitleniyor, dili alt dudağını sanki benimmiş gibi okşuyor. Bu gece ondan sağ çıkamayabilirim.

Kalabalık, şimdi onun adını haykırarak akın ediyor. Aric inliyor ama tek eliyle kaskını kaldırıyor. Geriye doğru yatırıyor ve sanki erimiş cam içiyormuş gibi yüzünü buruşturuyor.

"Lezzetli," diye mırıldandı ağzını silerek. "Sigurd'un en iyi korku koleksiyonundan."

Güzel bir dokunuş.

"Bu arada," diye fısıldıyorum, sadece onun duyabileceği şekilde. Sonra, daha yüksek sesle, "Kendimi pek iyi hissetmiyorum. İçkiden önce bira falan. Sanırım içeri girmem gerek." Ehemmiyet olsun diye, kalabalığın topluca daha ilginç şeylere geçmesi için Aethercall'ımı yeterince dışarı itiyorum.

Ve eve doğru yol alırken hiç kimse bunu fark etmiyor gibi görünüyor.

İçeri girince Aric oturma odasında duruyor. "Hey. Gel buraya," diye mırıldanıyor. Geriye düşüyoruz, o bir sandalyeye, ben kucağına. Elleri kalçalarımı yakalıyor, sıkıca kavlıyor, parmaklarının altında kırağı açıyor. Nefesim bir hırıltıyla kaçıyor, onun iniltisi kısık ve gırtlaktan geliyor.

"Bekle," dedim. "Rün ne olacak?"

"R n bekleyebilir. Bu bekleyemez." Beni daha sıkı kendine çekti ve gözleri karardı, boğazından kısık bir sesle tekrar inledi. Bunun bir uyarı mı yoksa bir söz m  olduğunu anlayamıyorum. İçimden bir ses her ikisinin de olmasını umuyor. Partinin sesleri, gürültü, müzik, kahkahalar tamamen dağılıyor. Hepsi anlamsız. Tek hatırladığım, ellerinin demirden kavrayışı, bedeninin benimkinin altında kavurucu sıcaklığı ve sanki zihninde beni defalarca tadıyormuş gibi ağızımın üzerinde gezinen gözlerindeki o apaçık açlık.

Göğsüm inip kalkıyor ve tutuşu gev erken kıvranma isteğime direniyorum. Parmakları kal alarımından yavaşça ve kararlı bir şekilde çıkıp gömleğimin altındaki çıplak tenime değıyor, kaburgalarımnda kayıyor ve g ğ slerimin tam altında  ıldırıtcı bir şekilde duruyor. Kalbim g m güm atarken nefesimi tutuyorum. Eğıliyor, göğsüme buz gibi bir nefes verirken diğ r elini boynuma doluyor, parmaklarını sa larımaya geçiriyor. "Söyle bana, seni hemen burada almamalıyım. Hemen Şimdi."

Bu talep beni bir heyecan dalgasıyla sardı. "Herkesin girebileceğı bir yer mi?" diye sordum nefes nefese. "Kardeşin bile mi?"

"Reeve'i siktir et. Seni herkesin önünde alacağım."

Bunu kastetmi  olamaz. Ama ba  döndürücü. Beni her Şeyden çok seçeceğini düşünmek inanılmaz derecede cezbedici.

Bana meydan oku der gibi bir sırtı la, ba parmağını göğsümün üzerinde, meme ucumun hemen yakınında tembel bir yay çizerek gezdiriyor ve ben de hayal kırıklığıyla inlemeyi bastırıyorum.

Kapıya bakıyorum. Biri bizi görürse, kesinlikle Sigurd ve Odin'e haber verir. "Duralım mı?" diye fısıldıyorum.

Ensemdeki saçlarımı daha sıkı kavırıyor. "Aklından bile geçirme. Artık kimsenin ne düşündüğünü umursamaktan yoruldu m. Bununla sava maktan yoruldu m..."

"Ne?"

"Sana karşı hissettiklerimle mücadele ediyorum."

Alınlarımız birbirine değiyor. "Çok yorucu."

"Katılıyorum" diye itiraf ediyor.

"Şimdi lütfen... her gece yatağıma tırmanıp, sanki dünyada kalbini çarptıran tek kişi benmişim gibi bana sarıldığın gibi seni de mahvedebilir miyim?"

Dudaklarım dudaklarına değdiğinde aramızdaki mesafe tek bir nefes kadar.

"Bu bir evet mi?" Alt dudağımı ısırđı. "Hmm?" Ses ağzımda hafifçe titreşiyor ama sanki tüm vücudumda tıngırdadığını hissediyorum. Doğru düzgün düşünemiyorum bile.

"Yapma." Zar zor konuşabiliyordum. "Dur."

"Durmak mı, durmamak mı? Ben kararımı çoktan verdim Rey. Ve iddiamı ortaya koyuyorum. Son şans..."

Bu sefer başparmağının sıcak ucu, dantelli sütyenimin üzerinde, ağrıyan meme ucumun üzerinde geziniyor. İnlememi bastırmaya bile çalışmıyorum. "Evet."

Ağzı ağzıma çarpıyor ve her şey oluyor. Her şey.

"Tadın çok güzel," diye fısıldamayı başarıyorum yakıcı öpücüklerin arasında.

"O zaman karnını doyur, çünkü bitirdiğinde seni yiyip bitireceğim."

Gördüğüm tek şey o. Bir kral. Bir tanrı.

Tamamdır, yiyeceğim. Dudaklarımı yalayıp ona gülümsüyorum. "Sence sonuçlarına dayanabilir misin?"

"Bunu sabırsızlıkla bekliyorum."

Başımı sallayıp fısıldıyorum, "Bunu ancak bir Dev söyler."

Elleri vücudumdan aşağı kayarak kıçımı kavradı. "Hayır. Adımı söyle."

"Aric." Gülümsedim.

"Bunu asla unutma."

Altmış İkinci Bölüm

ARİC

Kafam güzel ama sarhoş değilim, en azından alkolden değil. Kulağa kendi kafamda bile aptalca geliyor ama Rey kucağımda oturuyor. Bana bastırıyor. Ona yeterince yaklaşamıyorum.

"Oda. Hemen," diyor.

"Alkol-" diye söze başlıyorum ama parmağını dudaklarıma götürerek beni susturuyor.

"Tamamen ayıgım," diye bana güvence veriyor. "İçkinin neredeyse tamamını Reeve içti."

Onu koridordan geçirip evin arka tarafına çıkan merdivenlerden yukarı çıkarırken, müziğin yumuşak uğultusunu, insanların gülüşmelerini ve yeni bir bira pong oyununu duyuyorum.

Oraya vardığımızda, "Burası senin odan mı?" diye soruyor.

Kaşlarımla çatıp etrafa baktım. "Ne oldu da ele verdi?"

"Devasa yatak ve burada kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey olmaması? Ne bir dekorasyon, ne bir resim. Sanki yerleşmekten korkuyormuşsunuz gibi."

Boğazımdaki yumruyu yutkundum. "Yerleşmek istemediğimden değil." Yavaşça onu odama götürüp kapıyı arkamdan kapattım. "Dokunduğum her şeyi mahvediyorum, ya da bir süreliğine öyle göründü. Şimşeklerden ve fırtınalardan, dona, hatta... aileme kadar. Etrafımdaki her şey sonunda ölüyor. Buz da bunu yapmıyor mu? Acımasız soğuk? Canımı alıyor?"

Omuz silkip yatağa doğru yaklaşıyor, beni elimden tutup çekiyor. "Bazıları bunun gerçekten hayat verdiğini söyleyebilir. Doktorlar, insanların kalplerini yavaşlatmak ve iyileşmelerini sağlamak için sürekli aşırı soğuk kullanırlar. Ölümü yavaşlatmak için kelimenin tam anlamıyla buzun

üzerine koyarlar. Yani belki de hayat veriyorsun, almıyorsun."

Başımı salladım. "Peki sen neye inanıyorsun, Odin'in kızı?"

"Hayata inanıyorum. Sana inanıyorum." Parmak uçlarında yükseliyor ve karanlığın örtüsü ve ay ışığının bir zerresi arasında düşmanım beni usulca öpüyor.

Tek bir dokunuşla, serbest bırakılmaya hazır bir canavar gibi hissetmiyorum. Kendimi bir erkek gibi hissediyorum. Kendim gibi. Kollarımı ona doluyor ve öpücüğü derinleştiriyorum. Geri dönüş yok.

Ve ben istemiyorum.

Elleri gömleğimin altına kaydı, yukarı çekip başımın üzerinden geçirdi. Gözlerimiz buluştu, onunkiler parlıyordu, benimkilerse... Tanrım, benimkiler çoktan çoktan ölmüş olmalı. Onu kollarıma aldım ve çıplak teni karyolamın ahşabına değene kadar yürüdüm.

Vücudumdan aşağı kayıyor, kot pantolonumu çekiştiriyor. Sıcaklığı içimi kavururken başım geriye düşüyor. Ellerim her yerde; saçları, boğazı, sanki asla bırakmayacakmışım gibi kığını sıkıyor.

Bu doğru.

Biz.

Birlikte.

Kalbim daha fazlasını isteyen aç bir ritimle çarpıyor. Dünya da onunla uyum içinde titriyor; sanki dışarıda toplanan fırtına beni yankılıyor.

Elleri saçlarıma dolanıyor, canımı acıtacak kadar sert çekiyor ve ben inliyorum.

"Çekmek için olduğunu söylemiştin," diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

Başını geriye doğru eğiyor, kahkahası güneş ışığı gibi etrafa saçılıyor ve ben de boğazını öpüyorum, içime çekiyorum, sesi ezberliyorum.

Dudaklarım dokunduğu her yerde donuk bir parlaklık bırakıyor, sanki vücudum onu işaretliyormuş gibi - onu sahipleniyormuş gibi - zincirlerle veya güçle değil, sahip

olduğum her şeyle. Ona hayatını verebileceğine yemin ettiği canavarla.

Hiç düşünmediğim bir seçimle.

Ben ölümü seçmiyorum.

Ben hayatı bile seçmiyorum.

Ben onu seçiyorum.

Bana yaslanıp titriyor, kirpikleri titreşiyor, buz kristalleri havada uçuşup duruyor, nefeslerimizin arasında sıkışıp kalıyor. Uzakta gök gürültüsü gümbürdüyor. Ben olduğumu biliyorum - duygularım gökyüzünü yırtıyor - ama umursamıyorum. Dünya duysun. Bilsin.

Dudaklarımız birbirine çarpıyor, çılgınca, çaresizce, ikimizin de kazanmak istemediği bir savaş. Beni sırtüstü çeviriyor, sanki bunu ömür boyu beklemiş gibi vücudu benimkinin üzerinde. Sütyeni uçuyor.

Ona doğru uzandım, sesim kısık ve çiğdi. "Çok güzelsin."

Ağzımı onun ağzının üzerine kapatıyorum, kalan kıyafetlerini öyle bir aciliyetle çıkarıyorum ki, geriye sadece ateş, buz, gök gürültüsü ve şimşek kalıyor. Onun sıcaklığı. Benim soğukluğum. Tenlerimiz olması gereken tek şekilde çarpışıyor: Engeller olmadan, tereddüt etmeden.

İçime doğru yaylanıyor ve ona dokunmaktan kendimi alamıyorum; uylukları, kalçaları, belinin kıvrımı, avucumun altındaki göğüslerinin şişkinliği. Her bir zerresi ezberlenmek için yalvarıyor. Bana verdiği her titreme, damarlarımda kükreyen fırtınayı körüklüyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor.

"Aric..." İsmim dudaklarından bir yalvarış, bir dua gibi dökülüyor ve bu sestten bir daha kendime gelip gelemeyeceğimi bilmiyorum.

Birlikte hareket ediyoruz, önce yavaşça, birbirimizi tanıyarak, kısıtlamaların sınırlarını zorlayarak. Dudakları dudaklarım altında aralanıyor, elleri saçlarımda, beni daha da yakınlaştırıyor, daha da derine çekiyor. İçimdeki buz, her iç çekişinde çatlayıp eriyor.

Belki de onun için kırılmam gerekiyordu.

Gök gürültüsü duyuluyor, camlar titriyor, sanki dünya olup biteni biliyormuş gibi.

İkimizi birden çevirip onu altıma alıyorum, alnımı onun alnına bastırıyorum ve prezervatife uzanıp takıyorum.

"Bu doğru," diye fısıldıyorum, çünkü gerçek gibi geliyor. "Biz."

Cevabı o kadar aç, o kadar onaylayıcı bir öpücüktü ki, oracıkta parçalanabilirdim.

Ve sonra içine doğru kaydığım da nefesi kesiliyor ve her şey duruyor; ne rünler, ne Tanrılar, ne de ihanetler.

Dünya yansa bile ben yine de bunu seçerim.

Ben yine de onu seçerdim.

Fırtınanın ritmi sanki yalnızca bize aitmiş gibi benimle birlikte hareket ediyor. Boğazına doğru öptüğüm her öpücük, bir ürperti ve nefes nefese karşılık buluyor; vücudu etrafımda kasılıyor ve dışarıdaki gök gürültüsü, fırtına bile hızımıza yetişemiyormuş gibi sendeliyor. Sırtımı tırmalıyor, tırnaklarını rünlerin iki yanında gezdiriyor. Bir çığlık atarak, kendimi ritme kaptırarak ona daha da gömülüyorum, vücudunun gerildiğini, bacaklarının ve kollarının beni daha da sıkı sardığını hissediyorum.

Gerçekleştiğinde - ikimiz de sonunda bıraktığımızda - bu sadece bir kurtuluş değil. Bir yok oluş. Ev sallanıyor. Işıklar sönüyor. Dışarıda müzik yarıda kesiliyor. Bizim ve tüm vücudumu sarsan yoğun hisler yüzünden tüm dünya kararıyor.

Aramızdaki bağdan dolayı.

"Bu... normal değil." Rey'in kahkahası nefes nefese, harap ve güzeldi.

"Hayır." İçimi çekip nemli saçlarını geriye doğru ittim ve şakağına tembel bir öpücük kondurdum. "Belki bir dahaki sefere ışıklar kapalıyken başlarız."

Kollarını bana doladığında kahkahası yine kabardı, bu sefer daha yumuşaktı. "Evet. İyi karar."

Ama gök gürültüsü hâlâ duvarları sallıyor. Çok gürültülü. Çok sürekli. Ve biliyorum ki kontrol edemiyorum. Ayrıca

aşağıdan gelen sesleri duymaya başlıyorum, bir sürü. Fırtına partiyi içeriye geri getirmiş belli ki.

"Banyo mu?" diye soruyor sonunda.

Kapıya doğru başımı salladım. "Şuradan. Tüm eğlenceli şeyleri sakladığım oyun odama bağlı."

"İnek." Yataktan kalkıp bir sweatshirt giyiyor ve düğmeye basmadan önce duvara çarptığında kıkırdıyor. Oyun odasından, karanlığa karşı sıcak ve sarı bir ışık sızıyor.

Dakikalar geçiyor ama geri gelmiyor.

"Rey?" diye seslendim. Sesini duymayınca göğsüm sıkıştı. Hâlâ yara bere içinde, hâlâ dağılmış bir halde yataktan kendimi zorla çıkardım, sonra üzerime bir boxer şort geçirip banyoya doğru yürüdüm.

Donup kalıyorum.

Oyun odamın köşesinde, manga rafımın hemen yanında, sanki hep oraya aitmiş gibi - sanki ben koymuşum gibi - inek duruyor. Audhumla. Ymir'in dadısı olan kozmik inek, taşa oyulmuş, gülünç boynuzları ışığın altında parlıyor.

"Ne oluyor-" Boğazım düğümleniyor. "Ofisinde olması gerekiyormuş. Buraya ben getirmediğim." Çok çirkin ve beni çok korkutuyor.

Rey en uzaktaki duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş. "Ama kesinlikle bu, değil mi? Kim koymuş olabilir ki buraya? Bu çok kolay görünüyor."

"Haklısın," diye itiraf ediyorum. "Ama hediye ineğin ağzına bakmayalım. Buraya gelmemizin sebebini bulduk."

Bana bakmıyor. Ama tüm vücudu gergin. Sonra aniden elini bana doğru uzatıyor.

"Isır beni."

"Ne?" Karnım kasılıyor.

"Isır beni Dev. Bunu gerçekten kastediyorum. Herkes içerideyken şu anda gidip mutfak bıçağı alamayız."

Tanrılar. Sanki emrin kendisi kanımda dolaşıyor. Zorunluluktan olduğunu biliyorum ama yine de. Bileği dudaklarıma değdiği anda, yok oluyorum. Dişlerim derine batıyor. Kanı ağzımı dolduruyor; canlı, yakıcı, sarhoş edici.

İçimdeki canavar uyanıyor, daha fazlasını istiyor, özgürlük için can atıyor.

Gözlerini bile kırpmıyor. Göz temasını kesmiyor. Elini çekip Audhumla'nın üzerindeki rüne vuruyor. Kanına.

Durmak istiyorum ama uyandırdığı şey sanki kontrol altına alınamayacak gibi. Bir sonraki nefeste dişlerimi avucuma geçirip rünün üzerine vuruyorum.

Othala alevleniyor.

İçimdeki yanma hissi omurgamı dağlıyor, ama bu sefer sadece ateş değil.

Dünya karardı. Görüşüm karardı.

Ve daha sonra-

Ben oradayım.

Başlangıçta.

"Odinfather," diye fısıldıyor kulağıma ses.

Başka bir savaş alanı, çekiç köprüden uçup dev bir yumruğa dönüşüyor. İnsanlardan daha iri bir adam etrafına toplanmış dua ediyordu.

Üzerleri kırağıyla kaplı, inliyorlar, kayıplarının acısını ağlayarak çıkarıyorlar, çekicin intikamını almasını bekliyorlar.

Silah eline çarptığı anda, beşi de yanında bir kurban gibi can veriyor. Yüzü bulanık ama dönüyor ve aniden bir portaldan geçmiş gibi bazalt kemerin içinde buluyor kendini.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim. Yapılmalı." Yanında birkaç kişi daha belirdi. Bir bebek ve sırtlarına kılıç ve oklar bağlanmış, tuhaf kostümler giymiş birkaç kişi. Herkes kanlar içindeydi.

"Elini, iradesini zorluyorsun." Yerde yatan, kanlar içinde, yarı yanmış bir bedenden hırıltılı bir ses yükseliyor.

"Odinfather bu diyarı ve içindeki herkesi ele geçirecek."

"Onun saltanatı" -dev Dev çekici kaldırıyor- "bitti."

Altmış Üçüncü Bölüm

REY

Aric'in gözleri beyaz bir ışıkla parladı - saf, kör edici bir beyazlık - ve sonra yere yığıldı.

Göğsünden yükselen ses insan sesine benzemiyor. Dizlerinin üzerine çökerken duvarları titreten, derin ve boğuk bir kükreme.

"Ariç!"

Tam o sırada, kırmızı değil, gümüş rengindeki kan sırtından aşağı akarken sendeledim. Omurgasının kıvrımını takip etti, tenine işleyen taze izin üzerinde birikti. Mirasın rünü Othala. Boğazım kapandı. Kan, ona nüfuz ediyordu.

Ellerinin üzerinde duruyor, omuzları inip kalkıyor, parmakları sanki devasa, kadim bir şeyi tutuyormuş gibi döşeme tahtalarını tırmalıyor. Nefesi aramızdaki havada donuyor, her düzensiz nefes verişte beyaz bulutlar dağılıyor.

"Aric, hey. Bana bak." Sesim titriyor ama onun gözleri başka bir yere kilitlenmiş, beni görmüyor, vücudunu parçalayan fırtınadan başka hiçbir şey görmüyor.

Dizlerimin üzerine çöküp kollarımı gövdesine doladım. Teninden kayan buz benimkini acıttı ama onu yarı sürükleyerek yarı taşıyarak yatağa doğru zorla kaldırdım. Göğsü hâlâ çılgınca sarsılarak inip kalkarken yatağa yığıldı.

Dudakları kıpırdıyor. Zar zor. Bir mırıltı, kırık heceler birbirine karışıyor.

"Don..."

Saçlarım perde gibi etrafımıza düşerken, ona doğru eğiliyorum.

"Odinfather... frost..."

Midem bulanıyor. Rüya görmüyor, hatırlıyor. Tanrım, ne görüyor?

Titreyen bedeninin üzerine battaniyeyi çekip geri

çekiliyorum, ellerim titriyor ve yerden kıyafetlerimi alıyorum. Giydiğim her parça mekanik geliyor, sanki başka birini giydirmişim gibi, sanki bu an gerçek değilmiş gibi.

Geriye dönüp baktığımda, uyanmamış. Hâlâ onu pençeleyen vizyonun etkisinde, gümüş kanı, savaş boyası gibi teninde kuruyor.

Ne yapacağımı bilemeyerek yataktan uzaklaşmaya başladım. Aric'in eli uzanıp benimkini yakaladı. Başparmağıyla bileğimi okşayarak cildimi serinletti ve iyileştirdi.

"Yorgunum," diye hırıltılı bir sesle yataktan çıktı.

"Dinlenmelisin."

"Ama gecenin sonu çok güzel olacaktı, sen çıplakken."

Endişelenmeme rağmen gülüyorum. Ama odasından çıkmıyorum. Yatağının yanında oyalanıyorum.

"Senden hoşlanmasaydım kolay olurdu," diye itiraf ediyorum, sanki aramızda olanlar dünyayı sarsacak ve bükecek kadar büyük değilmiş gibi. Onu etrafımda hissedebiliyorum, sanki artık tek başıma yokmuşum gibi.

"Hayat nadiren kolaydır ve seks her şeyi karmaşılaştırır; buz, kırılgı ve titremeye geçen gerçekten çok iyi seks bile..."

Elimle ağzını kapattım. "Dur yoksa bensiz orgazm olursun."

Elimi avucunun içine aldı. "İmkansız. Hiçbir adam geride bırakılmaz."

Tekrar gülüyorum. Gözünü aralayıp battaniyeyi kaldırıp yanına uzanmamı sağlıyor.

Tereddüt etmiyorum.

Örtüyü daha da aralıyor ve ben onun altın rengi sıcaklığına, fırtına ve gölgeden oyulmuş bir Dev'in bedenine dalıyorum. Yutkunuyorum.

"Ben et parçası değilim Rey." Ağzı tembel bir sırıtışla kıvrıldı. "Devlerin de duyguları vardır."

Yanaklarım alev alev. O da yakalıyor tabii.

"Vay canına," diye mırıldandı, eklemlerini çenemde gezdirerek. "Kızardı. Çok güzel. Başka nerelerde kızardın ki?"

Cevap verebilmemden önce eli daha aşağı kayd, göğsümü

kavradı, sonra yavaş ve kasıtlı bir şekilde karnımdan aşağı kaydı, nabzımı tekletti.

Beni sırtüstü çevirirken nefesim kesildi.

"Yorgun olduğumu sanıyordum," diye nefes aldım.

Sus Rey. Adama yorgun olduğumu hatırlatmanın zamanı değil.

"İkinci nefes." Avuçlarını kalçalarımın doğru açıp beni sabitledi. "Bana nasıl hissedeceğimi söyleme. Şimdi açım."

Anlamı, başı çarşafların altına girdiği anda aklıma geliyor. Şakacı bir öpücük. Sonra bacaklarımın arasında serin nefesinin dokunuşu.

Elleri uyluklarımı kavradı. "Kızardım," diye fısıldadı, buz gibi hava en çok ihtiyaç duyduğum yere sıcaklık saçıyordu. Vücudum cevap olarak gerildi.

"Hâlâ senin için endişeleniyorum," diye soludum. Ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.

"Güzel." Kahkahası karanlık ve şeytani. "Adımı haykırdığını duymak beni daha da kararlı kılacak."

Dili bana dokunduğunda, geri kalan sözcükleri kayboluyor, serin ve yıkıcı, her vuruş beni daha da parçalıyor.

"Tanrılar-" diye boğuk bir sesle konuşuyorum.

Tenime karşı gülüyor, titreşim beni paramparça ediyor. "Bilmiyor musun? Tanrılar uyuyor. Seni duymayacaklar." Sesi bir vaat, aç ve emin. "Benimle sıkışıp kaldın."

Neredeyse gülecektim ama sonra birden nefesim kesildi. "Hiçbir yerde olmak istemezdim."

Başını, koyu gözlerinin keskin ve çiğ bir şekilde beni delebilmesi için yeterince uzun bir süre kaldırdı. "Aynı."

Ve sonra yine gidiyorum - beni tatma, sahiplenme, kahramanları ve peri masallarını unutturma biçiminde kayboluyorum. Fırtınanın kendisi yatağındayken beyaz atlı bir kurtarıcıya kimin ihtiyacı var ki?

Kontrolümü kaybederken çarşafları yumruklarımın arasına sıkıştırıyorum. Şimşek çakıyor. Kaos. Yıkım. Yıldızları görüyorum ve o anda anlıyorum: Eğer aşk buysa, o zaman canavara aşık olayım. Henüz tamamen serbest kalmamış

olsa bile.

Çok ümitliyim.

Vücudunu tekrar benimkine doğru kaydırđı ve bana baktı, ağzı şişmiş, gözleri beyazlaşmıştı.

"Hiçbir adam geride bırakılmadı mı?" diye fısıldıyorum.

Sırıttıyor.

Sonra onu sırtüstü yatırıp üstüne çöküyorum.

Altmış Dördüncü Bölüm

ARİC

Ertesi sabah, buruşuk çarşaflar ve çok az uykuyla geçen bir gecenin ardından (bu sefer iyi anlamda) içimde yanıp tutuşan soruyu soruyorum.

"Ben olmadığımı biliyorum," diye fısıldadım. "Peki heykeli kim taşıdı?"

Derin düşüncelere dalmış bir şekilde bakıyor. "Rowen mı? Babamın adamlarından biri mi? Meşe ağacında bizi gören, üçüncü rünü açan kişi olabilir."

"Mantıklı olurdu. Çünkü oyun odama hangi rünü yerleştireceklerini tam olarak biliyorlardı." Başını sallıyor, ikimizin de karanlıkta olduğumuzu sessizce kabul ediyor.

"Sadece daha dikkatli olmamız gerek." Saçlarım dağılmış, dudaklarım öpücüklerimden şişmiş bir halde ona bakıyorum ve kalbim sıkışıyor. "Güvende kalmak için dikkatli olmalısın."

"Ekip çalışması."

Sırıtmadan duramıyorum. "Takım Devi olman için gereken tek şey bu muydu?"

"Yine o takım meselesine mi döndük?" Başını göğsüme yasladı. "Belki."

"Takım çalışmasından bahsetmişken..." Bana karşı tavır aldığını hissediyorum. "Son runenin nerede olduğunu zaten biliyorsundur herhalde. Paylaşmak ister misin?"

İç çekiyor. "Biliyorum. Ama çok aleni. Hem de aleni. Ben... Şey, ben..."

"Korkuyorum," diye tamamladım onun yerine. "Tamamen uyandığımda çılgına dönüp Endir'i, Everett'i ve içindeki herkesi yerle bir edeceğimden korkuyorsun."

"Ya da belki sadece bir iki bina," diye itiraf ediyor ve gülümsediğini duyabiliyorum. "Etrafta kimselerin olmadığı bir zaman bulmamız gerekecek. Oryantasyon sırasında pek

kolay değil."

Düşündükçe içim sızlıyor. "Aslında oryantasyon tam zamanı. Bu gece herkes tek bir yerde olacak. Av zamanı. Etrafta insan yokken bir şeyler yapmak için mükemmel bir zaman, çünkü herkes stadyumda sarhoş olacak veya kampüsten uzakta, ormanda koşacak. Sadece..." Kahretsin. Sigurd bundan nefret edecek. "Rünler indirilecek," diye itiraf ediyorum.

"Ah," diye fısıldıyor. Sessiz. "Yani kampüs korumasız kalacak. Herkesten. Bu gece Av sırasında seni uyandırıp Mjölner'i bulursak, babamın onu almasını hiçbir şey engelleyemez."

"Doğru," diyorum.

"Bu gece yapamayız," diyor aynı anda, "Bu gece yapalım," diyorum.

Kendini göğsüme doğru itiyor. "Ne?"

"Bir bakıma uygun, değil mi?" diye soruyorum. "Sen ve ben. Sigurd ve Odin. Devler, Tanrılar, hepsi eşit oyuncular. Her şey dengede."

"Emin misin?" diye soruyor.

Hayır. Onu kendime doğru çekiyorum, kokusunu, temiz havayı ve ezilmiş kır çiçeklerini içime çekiyorum. "Eminim," diye fısıldıyorum.

Kollarımı ona daha sıkı doladım, dudaklarımı alnına sürttüm ve sonra onu tekrar tamamen kollarıma çektim.

Nefesi kesildi. "Uyandığında yine yatağında olduğumu görürsen sinirlenir misin?"

"Hayır." Ağzımı boynuna bastırdım. "Uyandığımda sen uyanmazsan sinirlenirim."

Tekrar birlikte derse girmemize bir gün daha var ve aramızda bu kadar büyük bir şey varken, onun yanında nasıl normal davranacağımı merak ediyorum. Ve önümüzde, istesek bile kaçınamayacağımız bir yol var.

Hâlâ karşıt kamplardayız, bunu görmezden gelemeyiz. Ve birinin dördüncü rünü getirmiş olması, şimdiye kadarki her hamlemizin takip edildiği anlamına geliyor.

Eğer Odin olsaydı, onu arayıp "Hadi yapalım şunu" derdi herhalde.

İnleyip yataktan kalktım, sonra oyun odama yürüdüm. İnek hâlâ oradaydı. Çirkindi, unutulması gereken bir geçmişin kalıntısıydı.

Rey'i görmeden önce hissediyorum. "Son rün," diye başlıyorum. "Hangisi?"

Sanki söylemek istemiyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırıyor, sonra sonunda fısıldıyor: "Thor'un rünü." İç çekiyor. "Thurisaz."

Kelime ağzımdan çıktığı anda bir taş gibi düşüyor, mideme saplanıyor ve orada bir lanet gibi kalıyor.

"Thor'un rünü," diye tekrarladım. "Koruma ve yıkım rünü. Aynı anda hem silah hem de kalkan. Yaralayan diken, ezen çekiç, savunan güç. En azından olması gereken bu, yaratılma amacı bu."

Göğsüm çok sıkışıyor, sanki durduramadığım bir darbeye hazırlanıyormuşum gibi. Ama o hiçbir şey söylemiyor. Bana bakıyor, sanki beni ve tepkimi inceliyormuş gibi. Nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. "Hayal kırıklığına uğramış" doğru kelime mi?

Kim olduğumu ortaya çıkarmak istiyorum ama bunun bedelinin bu dünyada önemsemiğim tek şeyi kaybetmek olup olmayacağını merak etmeye başlıyorum. Olduğum şey yüzünden benden nefret mi edecek?

Rey elimi tutup sıkıyor. Gözleri o kadar duygu dolu ki, kelimelere ihtiyacı yok. Hissediyorum.

Benim için de aynı şey geçerli.

"Söz ver bana." Ona dönüp iki elinin de elimde olduğundan emin oluyorum. "Söz ver bana, bundan sonra ne olursa olsun, bana şu anki gibi bakmaya devam edeceksin."

"Sana nasıl bakıyorum?"

"Sanki önemliymişim gibi. Sanki benim tarafımdaymışsın gibi."

Gözleri yaşlarla dolu. Başını sallıyor ve sonra: "Söz veriyorum. Sana hep böyle bakacağım."

Çok güzel bir yalan.

Altmış Beşinci Bölüm

REY

Aric'in beni öyle sıkı bir korumacı kozada tuttuğunu fark ediyorum ki neredeyse hareket edemiyorum. Ne zaman tekrar uykuya daldık? Saat kaç? Dersi kaçırdık mı? Sonra bugünün Pazar olduğunu hatırlıyorum. Pazartesi geldiğinde bu küçük normallik balonunun -sınıf arkadaşlarım, partiler, kahkahalar- benim için gerçekten biteceğini fark edince midem bulanıyor.

Bu düşünce ağızımda acı bir tat bırakıyor, onu yıkamak istiyorum.

Ayağa kalkmaya çalıştığımda Aric kıpırdanıp beni kendine doğru çekiyor. Tamam, suya ihtiyacım var.

O kadar güçlü ki, elinden kurtulamıyorum, bu yüzden kıvranarak kurtulmaya çalışıyorum, ama beni hâlâ bırakmadığında, burnunu ve ağzını kapalı tutmaya çalışıyorum. Aniden uyanıyor ve yataktan düşüyor, beni de uzuvlarım ve yorganımla birlikte kendisiyle birlikte götürüyor.

"Ne oluyor Rey!" diye kahkahalarının arasından bağıyor.

"Ben! Suya. ihtiyacım vardı!" diye homurdandım kıkırdamalarımın arasından.

"O zaman sor!"

Kapı açılıp Reeve içeri girdiğinde hâlâ kahkaha atıyorduk. Aric ve ben yerden ona bakarken Reeve hareketsiz kaldı. Reeve, ifadesini anlayamadan bize baktı, ama kesin olan bir şey var: Eğlenmiş görünmüyordu.

"İyi bir gece geçirdik, değil mi? Gözlerim beni yanıltıyor mu, yoksa hâlâ sarhoş muyum?"

"Hayır!" diye bağıyoruz Aric ve ben hep bir ağızdan.

Üzerinden hızla inip kendimi işaret ediyorum. "Gördün mü? Tamamen giyiniktim. Hiçbir şey olmadı." Ellerimi

kaldırıyorum. "Biraz su ve kampüse geri dönebilir miyim?"

Reeve göz kırptı. "Zaten bir ri-"

Dişlerimi gösterdim. "Cümleli bitir. Sana meydan okuyorum."

Her zamanki o rahat gülümsemesiyle gülümsüyor ama bugün bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor. Bakışlarını takip ediyorum. Aric tişörtünü tekrar giyiyor. Reeve, dikkatini tekrar bana çevirmeden önce dört rüne odaklanıyor. "Aşağıdaki buzdolabında su var. Kendine su al."

Kaşlarımı çattım. Normalde Reeve bizi ters yöne iter ve aramızdaki nefreti körüklemeye çalışırdı. "Her şey yolunda mı? Sadece rengin çok soldu."

"Evet. Şey, evet." Cebinden telefonunu çıkarıp havaya kaldırıyor. "Hızlı bir arama yapmam gerek. On dakikaya hazır ol." Çoktan uzaklaşıyor.

"İki bardak su alayım," diyorum Aric'e. "Sen hazırlan." Ama koridora çıktığımda, Reeve'in ofise benzeyen bir yere girdiğini görüyorum. Kapı arkasından kapanmadan önce, içerideki Sigurd'u görüyorum. Gözden kaçırılması imkânsız; birincisi, uzun boylu, Reeve'den bile uzun. Ve bugün, üzerinde her zaman giydiği okul kıyafeti değil, CEO'ların ve uyuşturucu baronlarının giydiği zırhlara çok benzeyen, tam siyah bir takım elbise var.

Boğuk sesleri duyabilmek için ayak uçlarıma basarak kapalı kapıya kulağımı dayadım.

"Evet." Reeve'in sesi farklı. Öfkeli. "Evet, eminim. Hayır, tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum. Yine de şüphelerim var. Her iki durumda da dikkatli olması gerekiyor; hepimizin var."

Sigurd küfrediyor. "Dikkatli davrandık. Ve kardeşine güveniyorum. Ne yaptığını biliyor... bu sefer."

Bu sefer mi?

"Belli ki yeterince dikkatli değilsin!" diye bağırıyor Reeve, ardından bir şeyin kırılma sesi geliyor. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun!"

"Bunu engelleyebiliriz," diyor Sigurd sakince. "Şimdiye

kadar engelledik. Herkes yalana inanıyor, bu yüzden gerçeği korurken inanmaya devam etsinler."

"Ya onu artık güvende tutamazsak? Ya onu güvende tutamazsak?" diye yemin ediyor Reeve. "Bu ittifakın kötü bir fikir olduğunu biliyordum."

İttifak mı? Vücudumdaki her hücre titriyor. Korkuyla mı? Öfkeyle mi?

"Sen rolünü oynadın," diye devam etti Sigurd. "Şimdi kardeşine güven; göreceksin, her şey yoluna girecek."

"Söylememiz gerek-"

"Gerçek herkesin gözü önünde ortaya dökülse bile, fark etmez oğlum. Zaten çok fazla hamle yapıldı."

Ayak sesleri duyuluyor ama kapıya yakın değil. Birinin volta attığını duyuyorum ya da belki ikisi birden.

Konuşmayı bırakıyorlar ve kapı kolunun dönmeye başladığını görüyorum.

Kalbim çarparak mutfağa koştum ve buzdolabından hemen bir su aldım, şişeden açlık hissiyle yudum yudum içtim.

Reeve bir anda yanıma geliyor. Elini uzatıp bileğimi kavırıyor. Elini çevirip başparmağını kolumdaki damarlarda gezdiriyor.

Gülüyorum. "Gerçekten hâlâ sarhoşsun, değil mi?"

Ama Reeve şaka yapmaya gelmedi. Bileğimi daha sıkı kavradı ve başparmağını bastırdı, sanki kalp atışlarımı saymaya çalışıyormuş gibi. Bana hızla atan bir kalbi nasıl sakinleştireceğimi öğrettiler. Tamamen normal bir nabız hissedecek.

Ona sert bir bakış attım. "Eğer beni elle taciz etmeye çalışıyorsan, tavsiye etmem. Aric bu sırada kolunu vücudundan koparabilir."

"Dur." Fısıltısı alçaktı. "Şimdiye kadar endişelenmedim. O seni görmezden geldiği için ben de işaretleri görmezden geldim." Elimi bırakıp çenemi ona doğru eğdi. "Her tarafta düşmanlar var Rey. Umarım bunu hatırlıyorsundur. Biraz kan dökülmesine karşı değiliz ve eminim ki sen de değilsindir."

"Yani." Kollarımı kavuşturdum. "Bu kaygısız tavrın, hepsi bir

oyun mu?"

"Hayır." Gülümsemesi genişçe yayılıyor. "O an ihtiyacı olan kişiye, olmam gereken her şey olmak için doğdum." Parmaklarını şıklatıyor. "İnsanları manipüle etmeyi çok daha kolaylaştırıyor. Çok iyi bildiğin bir şey, değil mi?"

"Burası bana bildiklerimi anlatmamı istediğin kısım mı?" diye soruyorum.

Gülerek homurdandı. "Odin'in kızı olsan bile, hâlâ hiçbir şey bilmiyorsun, inan bana. Bilseydin, geceleri Aric'in yanında bu kadar rahat uyuyamazdın. Şimdi git ve onu bul. Eminim seni bekliyordur. Ve kendine dikkat et."

Odin'in kızı. Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Reeve uyanık, belki de Aric'ten daha uyanık. Aric neden bana söylemedi?

"Bir tehdit mi?"

"Bir söz."

"En azından dürüstsün."

Çenemi başparmağı ve işaret parmağıyla kavradı. "Kardeşime karşı en ufak bir kötülük bile üflersen, boynunu kendim kırarım ve bana güven, pişman olmayacağım."

Gülüyorum ama kulağıma boş geliyor. "Beni öldürmenin bu kadar kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

Beni hafifçe geriye itti. "Elbette. Bu arada, ailen nasıl? Laufey'nin bahçesi hâlâ duruyor mu?"

İlk kez, Reeve'in etrafında gerçek bir korku hissediyorum, göğsümde sıcak ve keskin bir his. "Onu bu işe karıştırmayın!" Ne biliyor ki?

Aric köşeyi dönerken bana doğru bir adım atıyor. Adam kendini savunmaya bile fırsat bulamadan Reeve'i boğazından yakalıyor.

Güzel. Umarım kanar.

"Ona dokunursan parmaklarını teker teker kırarım." Buz, mutfağı bir sis gibi tamamen kaplamıştı, Aric'in nefesi buhar halinde çıkıyordu. "Özür dile."

Reeve'in yeşil gözleri vahşi bir şekilde, "Önce beni bırakman gerekecek, kardeşim." diye bağılıyor.

Aric onu buzdolabına doğru itiyor ve buzdolabının titremesine neden oluyor. İçerideki eşyaların düşme sesi, mutfakta patlayan bir bombanın sesi gibi.

Reeve boynunu çıtlattı. "Onu bir kez çıplak görüyorsun ve aniden—"

Aric hamle yapıyor ve bu sefer yumruğunu Reeve'in burnuna öyle sert vuruyor ki, kemiklerinin kırıldığını duyuyorum.

İrkildim. Kahretsin.

"Kahretsin!" Reeve yerde yuvarlanıyor. "Benim o kadar çabuk iyileşmediğimi biliyorsun, seni pislik!" diye inleyip ayağa kalkıyor. "Beni iyileştir."

Yerimde donup kaldım.

"Hayır." Aric, Reeve'i tamamen görmezden gelerek yanıma doğru yürüyor. "İyi misin?" Endişeli gözlerle boynumu ve kollarımı kontrol etmeye başlıyor.

"Evet, iyiyim. Reeve her zamanki gibi pislik gibi davranıyor." Eline uzanıp sıkıyorum. "Gerçekten iyiyim. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Aric'in gözleri hafifçe yumuşadı. Ama hâlâ nefes nefeseydi. Aman Tanrım, dördüncü rûn duygularıyla oynamıyordu.

"Tamam mı?" diye soruyorum ona.

Gözleri vahşi, sanki hâlâ kavga çıkarmak istiyormuş gibi. En azından Reeve dersini almıştır umarım: Aşık bir Dev'i kızdırma.

HAYIR.

Beklemek.

Aşk değil.

Demek istediğim...

Gerçekten bunu mu düşündüm?

Aric başını eğdi. "Yine kızardın."

"Öyle miyim?" Ellerimin tersiyle yanaklarıma dokundum. "Biraz sıcak."

Elini uzatıyor. Hemen tutuyorum.

"Sorun değil, iyiyim, burada kan kaybından ölmüyorum," diye homurdandı Reeve. "Lanet olsun, artık kimse şaka

kaldıramıyor mu?"

"Hayır" diyoruz hep bir ağızdan.

Aric'i kapıya doğru çekiştirmeye başladım. "Geri dönelim."

"Evet." Reeve sertçe nefes verdi. "Siz gidin, beni burada yüzümü düzeltmeye bırakın. Lanet olsun, bu geceki eğlence için kostümümü mahvedecek."

"Kostüm mü?" diye sordum. "Eğlence mi?"

"Evet, eğlenceli. Vahşi Av," diye açıklıyor Reeve. "Cosplay. Ama şimdi Aric'in boksör olarak gitmesi gerektiğini düşünüyorum. Lanet olsun, bu canımı acıttı."

Aric onu görmezden gelip homurdanıyor. "Kostümleri unuttum."

"Yılın en büyük etkinliği," diye devam ediyor Reeve. "Kostümleri nasıl unutabilirsin ki?" Bana dönüyor. "Zengin mezunlar, veliler ve bolca gizli alkolün olduğu bir parti ve ziyafet. Sevilmeyecek ne var ki? Ayrıca, Sigurd'un o lanet olası kuzgunları serbest bırakmayı ne kadar dört gözle beklediğini biliyorsun."

Tüm vücudum uyuştı. Bu yeni bir bilgi. "Sigurd kuzgunları mı serbest bırakıyor?"

Kuzgunların Kurtuluşu. Eğer Odin'in Vahşi Avı'na benziyorsa, bu tam bir ölüm arzusu olurdu. Odin kuzgunları serbest bırakıyor. Odin Av'ı başlattı ve şimdi Sigurd her şeyi mahvediyor.

Her şey yerli yerine oturdu. Babamın bana Mjölner'i bulmam için bir hafta vermesinin sebebi buydu. Rünler ortadan kalkacak; kampüse doğru yürüyüp silahı olabilecek en dramatik ve yıkıcı şekilde ele geçirebilecek, Vahşi Av'ı ve Dokuz Diyar'ı geri alabilecek.

Eriksonların Mjölner'i nerede tuttuğunu bir yıl önce öğrendiğinden beri bunu planlıyor. Ben de onun tahtasında sadece bir piyonum.

"Ah, Rey." Söz konusu adam mutfağa girerken ayak sesleri yankılanıyor. Yanımda Aric'in gerildiğini hissediyorum. "Avımıza elbette ebeveynler her zaman hoş karşılanır. Umarım Odin gelip merhaba der. Ne kadar oldu? Nişan

bozulalı iki yıl mı oldu?"

Reeve'e iki kez bakıp ardından Aric'e dik dik bakıyor. "Siz çocuklar kavga mı ediyorsunuz?"

"Kavga, eşit güçte oldukları anlamına gelir." Aric gözlerini deviriyor. "Şuradaki zayıf halka yumruk bile atamaz."

Sigurd sıırttı. "Evet, ama o dövüşçüden çok konuşkan."

Reeve'in gözleri kısıldı.

Av'a o kadar odaklandım ki eğlenemiyorum.

Aslında hasta olacağımı düşünüyorum.

"Yani." Bana başını salladı. "Baban mı?"

"Bu aralar epey meşgul." Yalan o kadar yavan ki, yerin dibine girmek istiyorum. "Ve evet, ikinizin tanışmasının üzerinden yaklaşık iki yıl geçti." Ellerim yumruk şeklinde, yanımda.

"Evet." Sigurd'un bakışları yoğunlaşıyor. "Köprünün altından çok sular aktı. Kostümüne karar verdin mi?"

"Aslında hiçbir şey getirmedi, o yüzden..."

"Saçmalama, gelenek bu!" Aric'in sırtına vurdu. Aric, canı yanmış olsa bile, irkilmedi bile. "Rey için fazladan bir kostüm almaları için personele haber vermeyi unutma. Düşünüyorum da..." Başını eğdi. "Valkyrie. Sonuçta onlar Odin'in askerleri değil miydi?"

Altmış Altıncı Bölüm

REY

Aric'in evinden döndüğümde, dün gece eve sağ salım vardığından emin olmak için Ziva'nın kapısını çalıyorum, ama boş bir kahve kupası ve sert bir bakışla karşılanıyorum.

"Bunu doldurmadan geri dönme." Kapı suratıma çarpıyor.

"Hayatta olmana sevindim!" diye sesleniyorum ve belki de ben de kahveye ihtiyacım olduğunu düşünüyorum. Kahveye, düşünmeye ve belki de bir mucizeye. Alt dudağımı ısıyorum ve sonunda yapmak istemediğim aramayı yapıyorum. Önce babama söylesem iyi olur ki plan yapmak için zamanım olsun.

İlk çalışta açıyor.

"Kızım." Sesi boğuktu. "Bana iyi haberlerin var mı?"

Dürüst olmak gerekirse yalan söylemenin bir faydası yok. "Söz verdiğim gibi, bu gece uyandırılacak."

Keşke Odin'e bunu hiç yapmak zorunda olmadığımızı söylemek zorunda kalmasaydım, ama başka seçeneğimiz yok. Ne olursa olsun bunu bitirmeliyiz. En iyisini ummalıyım.

İşte yine o aptalca kelime. Umut.

"Güzel." Sesi tizdi. "O zaman Laufey'i öldürmek zorunda kalmam. Onunla vakit geçirmekten keyif alıyorum. Sırf çok uzun sürdü diye kanını dökmek gereksiz ve trajik olur."

Kampüse bakarken tüylerim diken diken oldu. "İlk önce ne yapmayı planlıyorsun?"

"Neredesin?"

Garip bir soru. "Yurdumda."

"Dışarı çık. Ben beklerim."

Hiç tereddüt etmeden ana lobiye inen merdivenlerden çıkıp dışarı çıkıyorum. "Tamam, şimdi ne olacak?"

"Bazalt kemeri görüyor musun?"

"Evet."

"Bu köprünün üzerinden uzanan, farklı bir diyara, savaşın ve acının olmadığı, mutlak gücün olduğu, kavganın olmadığı, sevdiklerini sana karşı kullanmak zorunda kalmadığım mükemmel bir diyara uzanan bir köprü hayal et. Planım kızım, bize olan borcu geri kazanmak ve sonra bizden çalmaya cesaret edenlere borcumu ödemek."

"Neden-" Sesim titriyor. "Eğer böyle bir ütopya varsa, neden çekici çaldılar ki?"

Resimleri, Laufey'nin hikayelerini düşünüyorum. Aric'in hikayelerini.

"Thor devlere ihanet mi etti?" diye soruyorum.

O sessizdir.

"Baba, Thor mu onlara önce ihanet etti?"

"İnanın bana, başka seçeneği yoktu. Ve konuyu burada bırakın."

Aman Tanrım, savaşı biz mi başlattık?

"Sabrım taşmadan Mjöltnir'i al. Bu gece Vahşi Av'da görüşürüz. Partimi çalmaya çalışması çok aşağılayıcı, en azından bir görüneyim. Ayrıca, Laufey partilere bayılıyor. Seni çok özleyiyor; ağlamadan uyuması neredeyse imkansız. Tehlikede olduğunu bilmek onu üzüyor, ama endişelenme, her gün söylüyorum ona; onu kurtarmak için her şeyi yaparsın. Değil mi?"

Gözyaşlarım boğazımı tıkadı. "Doğru."

"Akşam görüşürüz. Sanırım... Tanrı gibi giyineceğim."

Dönüp binaya geri dönüyorum. Elbette, Reeve sinir krizimi izlemek için ön kapıda. Daha fazla strese dayanamıyorum.

Zorla gülümsüyorum. Görünüşü kadar sahte de olduğundan eminim ama her şeyde iyi olamam, değil mi?

"İyi bir telefon görüşmesi miydi?" diye soruyor Reeve.

Tanrım, ona yumruk atmak istiyorum. "Harika, teşekkür ederim."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Lobiden geçip asansöre birlikte biniyoruz. Lütfen acil durdurma düğmesine basmayın, lütfen şu düğmeye basmayın—

Acil durdurma butonuna basıyor.

"Bunun bizim meselemiz olmamasını gerçekten istiyorum." Asansörün benim köşeme gidiyorum, o da kendi köşesine gidiyor. "Yatakhane, partide, Aric'in veya küçük yılanının önünde söyleyemeyeceğin ne söylemen gerekiyor?"

"Çok tatlı." Reeve kollarını kavuşturup bana ciddi bir ifadeyle bakıyor. "Av birkaç saat içinde geliyor," diye ekliyor.

"Evet. Ee?" diye sordum. "Asansörde beni kaçırmak için pek de geçerli bir sebep değil. Neler oluyor Reeve?"

"Ne yaptığını biliyorum," diye homurdandı alçak sesle. "Ve şimdi sen de benim neler yapabileceğimi bileceksin."

Bir şeyler ters gidiyor, ne sesinin aniden çatallaşmasında ne de gözlerindeki parıltıda. Kapıları açmak için düğmeye atıyorum ama aynı anda Reeve beni yan duvara doğru itiyor. Kalbim hızla çarparak onu üzerimden atmak için öne doğru atıyorum, sonra da geriye doğru tekmeliyorum. Tökezliyor ve sonra bana dönüyor.

"Hepsi bu mu?" diye gülüyor. "Odin'in kızından daha fazlasını beklerdim."

Sağ yumruğumu savuruyorum. Yoldan çekilip benden tamamen kaçıyor ve boğazımı yakalıyor. Parmakları daha da sıkılıyor.

Kasıklarına dizimi geçiriyorum ve hemen yere düşüp boynumu bırakıyor. Nefesimi geri kazanmaya vaktim yok. Avucumu göğsüne bastırıp diğer kolumla nefesini kesiyorum.

"Senden güçlü biriyle kavga etme," diyorum. "Bu utanç verici."

"Benden daha mı güçlü?" Tekrar gülüyor. Bir sonraki nefesinde kayboluyor.

Ne oluyor yahu?

Asansörün diğer tarafında, kollarını kavuşturmuş, kibirli bir şekilde geriye yaslanmış bir şekilde yeniden belirir.

Gözümü kırıp duruyorum. Gerçekten bunu mu gördüm?

"Hadi tekrar deneyelim, olur mu Rey?" Etrafımızdaki hava çatladı ve uğuldadı, sonra gözleri parlak beyaz bir ışıkla parladı ve sırtarak fısıldadı: "Ben Loki. Tanıştığımıza"

memnun oldum."

Altmış Yedinci Bölüm

REY

Loki mi? Jötunheim Devi Loki mi? Ben de Loki'nin savaşlarda öldüğünü sanıyordum. Bu kötü, çok kötü.

Ama yine de çok mantıklı. Daha önce fark etmediğime inanamıyorum. Reeve her zaman şakacıydı. Kampüsteki tüm eğlence ve oyunların öncüsüydü. Hiçbir şeyi fazla ciddiye almazdı.

Elbette o Yaramazlık Tanrısı olacaktı.

Asansör ikinci kata ulaştığında iki bomba daha atmıştı. Bir: Hayır, Aric bilmiyor, iki: Birine tek kelime edersem beni öldürür.

Sonra gitti.

Koridorun ortasında yumruklarımı sıkıyorum. Kapıyı açıp odama giremeyecek kadar şoktayım. Hayatımı tehdit etmesi kısmını değil - hayatım ilk günden beri tehlikede. Ama kardeşine söylemezsem... Aric çok üzülür.

Reeve -Loki- her zaman biliyor muydu? Yoksa şimdi mi hatırlıyor?

Babam "onların" uyuduğunu, burada mahsur kalanların savaş anılarını hatırlamadığını, son gücünü kullanarak hepsini yok ettiğini söyledi; acıyı hatırlamalarını engellemek için bir iyilik yaptığını söyledi. Gücü azaldığına göre, bu onların anılarının geri geldiği anlamına mı geliyor? Ve güçlerinin de geri geldiği anlamına mı geliyor?

Reeve asansörde sanki hiçbir şey olmamış gibi kayboldu.

Ve işte o zaman gerçekler ortaya çıkıyor. İşte aciliyet bu. Tanrılar ve Devler arasındaki savaş bizim tarafımızda ara vermişti - ama sadece Odin Mjöltnir'i bulana kadar... ya da Sigurd oynat tuşuna basana kadar.

Gerçeklik üzerimize yıkılıyor. Çevremizdeki öğrencilerden bazıları kim olduklarının farkında mı? Tanrılar ve Devler,

sanki eski savaş henüz bitmemiş gibi hissederken, yeni bir savaş başlatmak için zaman mı kolluyorlar?

Bu, şu anda beynimin kaldırabileceğinden daha büyük.

Aniden arkamda biri varmış gibi hissediyorum. Reeve? Arkamı dönüp kimin durduğunu fark etmeden önce bir yumruk atıyorum. Elim çelik yumruk atmışım gibi ağrıyor ama Aric bir adım bile geri çekilmiyor.

Adamın hiç kıpırdamaması hiç iyiye işaret değıl aslında.

Yüzümü buruşturdum. "Panikledim."

Saç tutamları yüzüne dökülmüş, tepemde duruyor ama gözleri o kadar soğuk değıl. Hayat dolular ve tamamen bana odaklanmışlar, kalbim birkaç saniye duraksıyor. "Sinirli görünüyorsun."

"Genellikle sinirliyim." Dişlerimi sıktım. "Dinle, sanırım daha iyi bir plana ihtiyacımız var. Ya etrafımızdaki herkes—" Duraksadım. "Hemen içeri girebilir miyim?"

Gözleri benimkileri tarıyor. "Elbette."

Reeve hakkında yeni öğrendiğim her şeyi pat diye söylemek istiyorum - ya da daha iyisi, Aric'in hemen benimle gelip Thurisaz'ın kilidini açmasını talep etmek istiyorum, masum yoldan geçenler umurunda değıl - ama kapıyı arkamızdan kapatır kapatmaz Aric nefesimi kesen tek bir soru soruyor.

"Seni unuttur muyum?" diye soruyor.

Duraksadım. Son rünün açılmasını kastediyordu.

"Sanki vizyonlar beni ele geçirecekmiş gibi hissediyorum. Başka biri olacağım, başka bir şey."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak ciğerlerimi çalıştırmaya, dudaklarımı oynatmaya zorluyorum. "B-ben bunun olacağını sanmıyorum."

"Ama sen kesin olarak bilmiyorsun," diyor, benden çok kendi kendine. "Kimse bilmiyor. Annemle babam bilmiyordu. Büyükbabam bilmiyor - ya da biliyorsa bile söylemiyor."

"Sen kim olduğunu biliyorsun, Aric."

"Ya kim olduğumu unutursam? Bizi unutturum."

İçimde bir şeylerin kırılmasına neden oluyor. İçindeki gücün

onu yakıp kavurmasından korkmuyor. Kendini ona kaptırmaktan korkmuyor. Bizi kaybetmekten korkuyor.

Elini tutuyorum. "Hatırlayacaksın. Bundan emin olacağım."

"O zaman sorun olmaz." Kollarını bana doladı. Bir dakika sürdü ama sonra mizahı geri geldi. "Biliyor musun, romantik biri olsaydım, bunun gerçek bir Romeo ve Juliet bokluğu olduğunu söylerdim; savaşılan aileler, kan dökülmesi, intikam."

Göğsüne doğru gülüyorum, sesim kalbinin düzenli atışlarıyla boğuklaşıyor. "Shakespeare'le kıyaslamayalım. Hikâyelerinin çoğu o kadar iyi bitmezdi."

Dudakları alnıma değdi, tüy kadar hafif öpücüğü o kadar yumuşaktı ki sanki bir söz gibiydi, günler önce bunu bir tehdit olarak görürdüm.

Başımı yukarı kaldırıyorum, sinirlerim arzuyla dolaşıyor, her şey cehenneme dönmeden önce bunu daha fazla keşfetmem gerekiyor.

Aric'in kolları beni daha sıkı sarıyor, nefeslerimiz birbirine karışana, aramızdaki mesafe kaybolana kadar. Dudakları yavaşça aşağı iniyor, sanki bana kaçma fırsatı veriyormuş gibi. Dudaklarıma hafif bir öpücük konduruyor. İstedğim her şeyin ve daha fazlasının bir şakasından başka bir şey değil bu.

Alt dudağıma serin bir nefes üflüyor. Önce donu hissediyorum, içime işleyen soğukluk, sonra dilinin sıcaklığı beni tekrar eritiyor. Kontrolümü kaybetmek istiyorum.

Uzaklaşıp ona kardeşinden bahsetmeliyim. Bunu bilmeyi hak ediyor.

Ama o zaten açıkça savunmasız bir durumda ve sanırım şu anda bana ihtiyacı var. Güvende ve sevilmiş hissetmeye, bildiğini sandığı her şeyin elinden alınmış gibi hissetmemeye. Tekrar.

İçimde bir titreme var. Muhtemelen görüp hissedebileceğini biliyorum. Konuşma bekleyebilir. Geri kalan her şey bekleyebilir. Şu anda, ona ne kadar sevildiğini göstermem gerek.

Birlikte geçireceğımız zaman bitmeden.

Altmış Sekizinci Bölüm

REY

Yemekhaneden döndüğümde Aric gitmişti. Ama kapımın altına el yazısıyla bir not bırakmıştı.

Sigurd, Av'ın hazırlıklarına yardım etmemi istiyor. En kısa sürede döneceğim.

Ona hızlıca bir mesaj attım.

Ben: Umarım iyi gidiyordur

Dev Piç: Çekiçlerle hokkabazlık yapan bir palyaçonun yanında çalışmaya zorlanıyorum. Kardeşim tam bir aptal.

Karnım kasılıyor.

Ben: Evet öyle. Yakında görüşürüz?

Daha fazlasını söyleyip söyleyemeyeceğimi tartışıyorum. İhtiyacım olan haberleri mesaj yoluyla iletmek adil görünmüyor.

Dev Piç: Tamam, kostümünü aldım, sonra getiririm.

Ben: Harika

Seni seviyorum yazmak istiyorum. İstemiyorum. Bunun yerine, berbat "Harika" cevabıma bakıp inliyorum.

Yatağımın yanındaki saate bakıyorum. Neredeyse saat iki. Av, gün batımına kadar başlamıyor ama zamanım tükeniyor gibi hissediyorum. İşte bu kadar.

Bu gece...bitiyor.

Kapım sertçe çalınıyor ve açtığımda Rowen'ı orada buluyorum. Saçları darmadağın ve her zaman yanında taşıdığı ceket yok. Hâlâ gömlek giyiyor ama üst kısmında birkaç düğme açık ve kolları sıvanmış.

"Hey," diye söze başlıyor koridorda oyalanarak.

"Buraya belli ki bir sebeple geldin, Rowen. İçeri gelsen iyi olur."

Yüzünden her şey anlaşılıyor: Öfkeliyim, üzgünüm, ne

diyeceğimi bilmiyorum.

Evet. Aynı.

Aslında ona çok kızgın değilim. O da bu savaştaki kurbanlardan biri. Tıpkı benim gibi. Odin'in oyunundaki bir piyon.

Rowen içeri girip kapımı kapatıyor. Elinde küçük, kırmızı bir hediye çantası var.

"Eira nerede?" diye soruyorum.

"Av'a hazırlanıyor. Dumanlı makyaj ve düzgün bir fön. Saatlerdir bununla uğraşıyor." Omuz silkiyor. "En azından beni yeterince görmezden geliyor, böylece kampüsteyken yapmayı tercih ettiğim şeyi yapabiliyorum."

"Bu da ne?"

Gözleri benimkilere kaydı. "Seni izlemek. Seni korumak. Tek dostumu güvende tutmak." Gülümsemesi sıcaktı. "İsteddiğini seç."

Ona doğru yürüyorum ve o da beni öyle bir kucaklıyor ki, ikimizin de buna çok ihtiyacı olduğunu anlıyorum.

"Her zaman yanında olacağım," diye fısıldıyor. "Bana güvenebilirsin."

Buna inanmak istiyorum.

Kaşlarımı çatıp koluna bakıyorum. Oradaki acı teninden benimkine yayılıyor. Öfke de orada, ama şimdi daha sönük, öfkenin yerini yeni, ezici bir duygu almış gibi: pişmanlık.

Tutuşumda kıpırdanıyor ve sanki yara izleri titreyip parlıyor. İki kere bakıyorum. Onu tanıdığımdan beri ilk kez, sanki iç içe geçmiş iki rün gibi görünüyor. Daha önce nasıl fark etmemişim? Yoksa hiç bu kadar yakından bakmama izin vermediği için mi?

"Yara izlerin," diye mırıldandım ve hareketsiz kaldı. "Sanki evinin kapısında asılı duran Laguz ve Berkano'nun bir karışımı gibiler." Gülümsedim. "Sanırım daha önce hiç fark etmemişim?"

Rowen yavaşça kollarını indiriyor. "Babanı tanıyorsun, rünlerin gücünü kullanmanın kendisine yakışmadığını düşünüyor ama bunlar bizim işimize yarıyor. Sen de kısmen

Tanrı'sın, bu yüzden beni açıkça görüyorsun. Ama bu rünler... beni dış dünyadan farklı gösteriyor."

Topuzundan düşen saç tutamlarını geriye doğru tarıyor. "Rünlerden bahsetmişken," diyor Rowen. "Bunu sana doğum gününde verecektim," diyor sessizce. "Sonra her şey oldu ve sadece..." Gözleri benimkilere kayıyor. "Şimdi doğru geliyor."

Hemen almadığımda, belki de şaşırdığımdan ve hediyelere alışık olmadığımdan, elini uzatıp ince bir zincir çıkarıyor; gümüş zincir odadaki loş ışığı yansıtıyor. Zincirden küçük, oyulmuş bir rün sarkıyor.

"Tiwaz," diye açıklıyor, avucuma bastırarak. "Savaşçının rünü. Şeref, fedakarlık ve kanla satın alınan zafer anlamına geliyor. Tyr'ın rünü. Bunu takdir edeceğini düşündüm; istemediğin savaşlarda savaşmak, kimsenin taşımaması gerekenden fazlasını taşımak."

Boğazım düğümleniyor. Yukarı doğru bir ok şeklinde. Metal tenime değdiğinde serinliyor. "Pek sık hediye almam." Bunu biliyor.

"Kendini yalnız hissettin," diye devam ediyor, "ama değilsin. Artık değilsin. Her zaman yanında olacağım Rey, her zaman. Bir Dev'le el ele tutuşmanı izlemek anlamına gelse bile."

Bir kahkaha tufanı koptu. "Çok mu dramatik?"

"Belki," diye itiraf ediyor hafif bir gülümsemeyle. Zinciri boynumdan kavırıyor, parmakları tenime değiyor. "Ama sen çekip gitmeyen birini hak ediyorsun. Asla."

Aric'i düşünüyorum. "Teşekkür ederim."

Başını sallıyor. "Belki akşam yemeğinde görüşürüz. Devam et. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Rünler güçlüdür ve bu gece Endir'dekiler yok olacak."

"Doğru." Başımı salladım. "Bu gece tüm koğuşlar gitti."

"Seninki hariç." Gülümsedi. "Yani, kısacası, ölme."

Ona tekrar sımsıkı sarılıyorum. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Altmış Dokuzuncu Bölüm

ARİC

Vahşi Av'a hazırlanmak düşündüğümünden daha uzun sürdü. Büfe masaları, mumlar ve minik şenlik ateşleri için odun kesmek arasında bitkin düştüm.

Reeve, Rey'in kostümünü bana bıraktı ve stadyumda DJ'le buluşması gerektiği için gitti. Saçmalık. Odun istiflemekten yorulmuş. Bu adamın bedensel emeğinin nesi var?

Rey'den ayrılmak istemiyordum ama yine de Sigurd'un çağrısına cevap verdim. O ve Reeve, geriye kalan tek ailem. Bunu sadakate, belki de bir sorumluluk duygusuna bağlıyorum ama gerçek şu ki, kendime de bir dakika ayırmaya ihtiyacım vardı.

Bu gece çok şey tehlikede ve Rey kollarımdayken odaklanmak imkânsız. Onunlayken tek düşünebildiğim ona dokunmak. Ve tek bir dokunuş asla yeterli olmuyor.

Yurt lobisinde birkaç kız yanımdan geçiyor. Gümüş peri kostümleri giymişler bile, erkekler de boynuzlu miğferler ve deri yelekler giymiş bir şekilde arkalarından geliyorlar. Bazıları erken giyinip Av'dan önce yerel barlara ve restoranlara gitmeyi seviyor. Kampüsün diğer tarafındaki kardeşlik toplulukları kahvaltıdan beri orada. Eğlenmek için her türlü bahaneyi bulurlar herhalde.

Umarım Rey, bu kadar çok katmanlı olmasından rahatsız olmaz. Beklediğimden daha ağır olduğu için giysi çantasının içine göz attım. Sigurd bunu özel olarak sipariş etmiş gibi görünüyor, bu da Sigurd'un bunu ne kadar süredir planladığını merak etmeme neden oluyor. Ve gerçek bir Valkyrie'nin nasıl giyindiğini gerçekten biliyor mu? Onlarla savaşmış mıydı? Savaş ve halkımız hakkında engin anılara sahip ama hikayelerini benimle nadiren paylaşıyor. Annemle babam da geçmişten bahsetmeyi sevmezdi. Sanırım bu

onları çok üzüyordu.

Sigurd o kadar duygusal değil. Sadece bencil.

Ama bir kez olsun, ailemin bana yaşattığı acıyı düşünmek canımı acıtmıyor. Çünkü Rey artık benim geleceğim. Eğer bu geceyi atlatabilirsek... belki gerçekten birlikte olabiliriz.

Merdivenleri koşarak çıkıp katımızın kapısını omzuma alıp doğruca odasına yöneliyorum. Tam kapıyı çalmak için elimi kaldırmıştım ki içeriden boğuk sesler duyuyorum. Yanında biri mi var? Kulağımı kapıya dayadım.

"Odama habersiz dalamazsın!" diye homurdandı. Artık güçlerim neredeyse tamamen uyandığına göre, işitmem o kadar iyi ki sanki yanı başımdaymış gibi geliyor.

"Üstesinden gel."

Başımı kapıdan hızla çekiyorum. Reeve burada. Stadyumda değil. Omurgamda karanlık bir şey dolaşıyor. Tekrar kapıya yaslanıyorum.

"Mjöltnir'i istiyorum, Rey."

"Sen ve diğer herkes." Karanlık bir kahkaha attı. "Neden diğer kardeşinden çalmadın ki, ha?"

Diğer kardeş mi? Ne diyor bu?

"Burası dedikodu saati değil," diyor Reeve. "İstediğim son şey Thor'un ölümünü ve bundaki rolümü tekrar düşünmek."

Rey nefes nefese. "Senin bundaki rolün ne?"

"Onu başka kim öldürdü sence, Paskalya Tavşanı mı? Savaştı Rey. Her şey mübah."

"Sen tam bir canavarsın, Loki!"

Donup kalıyorum.

Bütün vücudum üşüyor.

Loki mi?

Yani...Loki. Odin tarafından evlat edinilmiş ve Thor'un kardeşi gibi yetiştirilmiş.

Geriye doğru sendeliyorum, tamamen uyuşmuş haldeyim. Sonra kapıyı öyle sert açıyorum ki elektronik kilit kırılıyor.

Reeve ellerini havaya kaldırıp küfürler savuruyor.

Rey olduğu yerde donup kalıyor.

İhanet beni öyle sert ve hızlı bir şekilde sarıyor ki nefes

alamıyorum. Kardeşim. Beni koruması, ondan uzak durmam gerektiğini söylemesi gereken kardeşim, bana kim olduğu ve gerçekte ne istediği konusunda sürekli yalan söylüyordu.

Ve o bunu biliyor muydu?

Rey biliyordu.

Hepsi saçmalık mıydı? Bana ihtiyaç mı duyuyorlardı? Beni mi koruyorlardı? Hepsi gösteriş için miydi?

Elbette öyleydi. Her zaman öyleydi.

İkisi de.

Kahretsin.

Bana daha neler anlatmadı?

Ve o... ihaneti kalbimin derinliklerinden fışkırıyor, geriye kalan azıcık yuvamı da paramparça ediyor. Ellerim yumruk oluyor, buzlar tenimden yükselip çıkartıyor. Gök gürültüsü başımın üstünde öyle şiddetli gümbürdüyor ki, oda onunla sallanıyor.

İçimdeki canavar serbest kalmak için kükredi, buz gibi pençeler tenimin altında öyle vahşice yırtıyordu ki, onu parçalamamam şaşırtıcıydı. Zorladım onu. Yutkundum.

"Loki," diye fısıldadım. "Doğru."

Reeve başını sallıyor. "Aric, hayır, düşündüğün gibi değil. Bu işte benim bir payım yok. O, o..."

"Şaka mı yapıyorsun şimdi!" diye bağılıyor Rey.

Ama o da masum değil. Bu çok açık. "Biliyordun. Ve bana söylemedin."

"Bunu yapacaktım Aric! Bana inanmalısın."

Başımı sallıyorum. "Şu anda neye inanacağımı bilmiyorum, ikiniz de hayatımla kumar oynamaya hazır, lanet olası yalancılarırsınız. Hem de ne için? Bir silah için. Dünyayı yaksam, bir canavara dönüşsem, ruhumu kaybetsem kimsenin umurunda değil; hepiniz sadece güç istiyorsunuz."

Rey'e sert bir bakış attım. "Sanırım bu küçük ateşkesin sona erdiğini söylemek doğru olur. Ve biz," -Reeve'e başımı salladım- "kardeş değiliz."

İkisi birden bağırmaya başlarlar.

Ama hiçbir şey duymuyorum.

Kostümü odasına fırlatıyorum, sonra dönüp koridordan, yurttan, kampüsten ayrılıyorum. Fırtına bulutları toplanırken, gökyüzünü bir kasırganın şiddetiyle karartırken, görüşüm bulanıklaşıyor. Göğsüm ağrıyor.

Her zaman olmayı umduğum adam ile içimde yaşadığını bildiğim canavar arasında bir çizgide yürüdüm. Ama Rey ile birlikte her şeyin farklı olabileceğine inanmaya başladım. Şimdi kalbimde soğuk bir boşluk açılıyor...

Ve ben bunu memnuniyetle karşılıyorum.

Sanırım cevabımı aldım. Canavara dönüşeceğim.

Çünkü zaten kimse o adamı istemiyordu.

Yetmişinci Bölüm

REY

"Aric!" Hâlâ adını bağıriyorum. Reeve beni odaya geri itiyor, eliyle ağzımı kapatıyor.

"Dur," diye tısladı. "Öfkeli, bırak da sinirlensin. Şu anda daha büyük sorunların var. Mesela onun kanı olmadan Thurisaz'ı nasıl açacaksın?"

Bütün vücudum donuyor.

O biliyor.

Reeve rünlerin nasıl açılacağını biliyor.

Sırtışı acımasız ve kinciydi. Sonra bir anda yok oldu.

"Buna asla alışamayacağım," diye mırıldandım, sonra bir süre odada volta attım. Reeve rün meselesinde haklıydı ama şu anda bunu pek umursamıyorum. Umursadığım tek şey, Aric'in yüzündeki perişan ifade. Sanki beni tanıımıyormuş gibiydi, tanıdığı -hatta belki de aşık olduğu- kadın artık yokmuş gibiydi.

Yüreğim kırıldı.

Belki birkaç saat, belki birkaç dakika geçiyor, ama bir dahaki sefere başımı kaldırdığımda, Aric'le benim odam arasındaki duvarın tamamen donmuş olduğunu görüyorum. Sanki beni bilerek, kelimenin tam anlamıyla donduruyormuş gibi.

Karnım ağrıyor ama en azından onun orada olduğunu gösteriyor.

Birden kendi nefesimi gözümün önünde görüyorum. Eğer bakmazsa, tüm odayı donduracak.

Dışarıda bir çatlak çakıyor. Ardından bir gürültü geliyor.

Dünya bunu gök gürültüsü olarak duyacak.

Ama gerçeği biliyorum; bu, bir devin kalbinin kırılma sesi.

Ve bunu yapan da benim.

Yatağımda gelişigüzel duran kostümüme bakıp Aric'i tekrar

aramayı deniyorum. Önce telefonundan. Sonra bizi ayıran duvara yaslanıyorum. Cevap vermiyor.

Odasına gidip kapısını üç kez çaldım. Cevap gelmedi. Dört kez daha, biraz daha agresif bir şekilde, anlamsız olduğunu bilmeme rağmen Aethercall'ıma bastım.

"Ayrılmak!"

"Sen açılıp benimle konuşana kadar buradan gitmiyorum."

"Ciddiyim Rey!" diye bağılıyor. "Şu an seni görmek istemiyorum."

Tereddüt ediyorum. Zamanımız yok ve nerede durduğumu, nerede durduğumuzu bilmesi gerekiyor. "Aric, kapıyı çalmaya devam edeceğim, o yüzden şimdi açsan iyi olur." Sonraki iki dakika boyunca, eklemlerim ağrıyana kadar kapıyı çalıyorum. "Ayrılamıyorum." Tekrar vuruyorum, sonra elimi geri çekiyorum. "Ay."

Aniden belirdi, beni gömleğimden tutup içeri sürükledi ve kapıyı arkamdan çarptı. İlk başta bağırarak gibi göründü, ama konuştuğunda kısık bir hırıltıydı.

Bir şekilde bu daha da korkutucu.

"Ne zamandır biliyordun?"

Yutkundum. "Bu sabahtan beri. Reeve - Loki beni asansörde köşeye sıkıştırdı."

Aramızdaki sessizlik o kadar derin ki, kesinlikle bağırmasını diliyorum.

"Bana söylemeliydin," diyor sonunda.

"Haklısın. İstedim." Kötü zamanlamanın, zaten yeterince savunmasız olduğunun ya da onu incitmek istemediğimin bahanelerini sıralayabilirdim. Ya da, bilirsin, akıl almaz seksle dikkatimizin dağıldığını. Ama haklı. Bunu ağzımdan kaçırmamalıydım. Bilmeye hakkı vardı.

"Üzgünüm."

Aric'in çenesi kasılıyor. Sesi titriyor, alçak ve tehlikeli. "'Özür dilerim' demenin bir şeyi sildiğini mi sanıyorsun?" Başını sallıyor. "Ailenin yaptığı bu Rey. Odin, Laufey'i hapse attı. Thor, Alvaldi'ye ihanet etti. Sen... beni mahvettin." İç çekiyor. "Bunu kilometrelerce öteden görmeliydin."

"Hayır! Aric, lütfen—"

"Tarih tekerrürden ibaret."

"Biz onlar değiliz."

Ama dinlemeyi bıraktı. "Devi sevgiyle kandır, sonra istediğini al, her şeyi yok et."

"Dur. Lütfen. Kavga etmek istemiyorum. Seni kaybetmek istemiyorum—"

"Beni mi kaybedeceksin?" diye sert ve esprisiz bir şekilde gülüyor. "Bu çok saçma. Bunun beni nasıl etkileyeceğini umursamıyorsun, sadece sana nasıl yardımcı olabileceğini umursuyorsun."

"Bu doğru değil. Sadece panikledim çünkü seninle olduğum her an daha da çok düşünüyorum ve bunu başaramayacağımı fark ediyorum, Aric! Herkesi kurtaramayabilirim ve bir kez olsun gerçekten bencil olmak istiyorum. Senin olmadığın bir dünyada yaşayamam!"

Yüzü kısa bir süreliğine düştükten sonra sertçe baktı. "Şey, şimdi masada yedek bir Dev var, o yüzden—"

Sözleri kusursuz küçük yumruklar gibi iniyor. Düşünmeden önce hareket ediyorum, onu o kadar sert itiyorum ki omzundaki buzlu siva örümcek ağı gibi yarılıp duvardan bir parça düşüyor. Önce parçalara, sonra bana bakıyor. "Şaka mı yapıyorsun?"

Alçı umurunda değil. Yalan umurunda.

"Sıra bende," diye fısıldadı. Tek bir akıcı hareketle pozisyonlarımızı tersine çevirip beni havaya kaldırıp buzlu yüzeye yapıştırdı. Soğuk, tatlı ve keskin bir acıyla tenime işledi.

"Sadece bu kadar mı?" diye soruyorum kaşlarımı çatarak.

Ellerim omuzlarında, ayaklarım yerden kesilmiş, göz gözeyiz.

Bir kalp atışı. Bir tane daha.

Bacaklarımı beline doladım.

Sonra ağzı ağzımı buluyor.

Aç ve vahşi - tüm öfkesi nefesimi kesen bir öpücüğe dönüşmüş. Yaralıyor ve sahipleniyor, dudaklarındaki öfkeyi,

dilindeki acıyı tadabiliyorum. Sırtını tırmalıyorum, parmaklarım dokunuşumla kıvılcımlar saçan bir deri buluyor. Elimi bir rüne her bastırdığımda, bedeni canlanıyor, özgür kalmak için yalvarıyor.

"Hâlâ kızgın mısın?" diye sordum, ağzı boynuma doğru bir iz bıraktığında.

Aric, her biri bir öncekinden daha ısrarcı bir şekilde, boğazıma bir dizi öpücük kondurarak karşılık veriyor, ta ki aciliyet inkâr edilemez hale gelene kadar. Benimle birlikte ve bana karşı hareket ediyor ve ne olduğunu anlamadan ellerimiz her yere dağılıyor, yırtılıyor, beceriksizce hareket ediyor, kıyafetler yerde bir yığın halinde yuvarlanıyor. Ayakkabılar yolda dağılıyor. Dağınıklığa bakmıyorum. Gözlerini izliyorum.

Bir olduğumuzda şimşek gibi beyaz parlıyorlar. Omurgası boyunca uzanan rünler avuçlarımda nabız gibi atıyor, sırtından yukarı doğru yürüyen küçük ışık takımyıldızları. Ellerimin altındaki uğultuyu, havanın metalik ve tatlı tadını, anıtsal bir şeyin eşiği gibi hissediyorum. Bir uyanışın eşiği.

Bu teslimiyet hoş bir şey değil.

Engibeli, öfke, acı ve belirsizlik dolu.

Duvarlara çarpıyoruz, buz ve sıvalar ufalanıyor, sonra kayıyor, sürünüyor ve yerde yuvarlanıyoruz, kağıtları etrafa saçıyor ve özdenetimimizin kalanını da paramparça ediyoruz. Masa altımızda gıcırdıyor, sonra yatak, ta ki tekrar yere düşene kadar.

Tırnaklarım sırtını tırmalıyor, tutunmak, onu bu anda yanımda tutmak için çaresizce çırpınıyor. Hamleleri acımasız ve ateşli, her biri vücudumu daha da yukarı kaldırıyor. Daha sıkı. Göğsünden benimkine derin bir hırıltı yükseliyor, inkâr edilemez bir zevk o kadar sıkı sarılıyor ki neredeyse dayanamıyorum. Bağırıyorum ve sonra ağzı benimkini buluyor, dudaklarıyla sesi bastırıyor.

Sözle anlatamadığım her şey öpücüğümde.

Sana ihtiyacım var. Seni istiyorum.

Seni seviyorum.

Üzgünüm.

Aric kendini geriye doğru sürükledi. "Rey." İsmim dudaklarından bir yalvarış gibi döküldü.

Bu fırtınada yalnız değilim.

Ona sımsıkı sarılırken gözlerimden yaşlar akıyor.

Ama bitmedi. Beni daha sert, daha derine çekiyor. Devasa bedeni titriyor. Ruhumdan kopmuş gibi gelen bir çığlıkla tekrar parçalanıyorum, dünya sallanırken bedenim onun bedenine sarılıyor. Cevap veren kükremesi beni delip geçiyor. Boşalması beni tekrar aşağı çekiyor.

Ve sonra ter, don ve yıkımın enkazında sadece biz kalırız.

Sıcak ve terli bir karmaşa içinde birbirimizden ayrılıyoruz. Başını benimkine yaslıyor ve dünya sessiz ve durgunlaşıyor. Tek duyduğum, onun hızla atan kalbi; tek hissettiğim, benimkinin tepkisi.

Henüz değil.

Daha bitmesin.

İşte bu, biz, her şeyiz.

Ve yine de hiçbir şey değişmedi.

Birkaç dakika sonra fısıldar: "Şimdi ne olacak?"

"Keşke bilseydim."

Ayağa kalkıp kıyafetlerimi arıyorum. Aric de yavaşça giyiniyor. Bana öylesine yalın bir ifadeyle bakıyor ki canım yanıyor.

Sonra dönüp nihayet elimi tutuyor.

Sırıttırıyor ve o küçük gülümseme her şey demek.

Yetmiş Birinci Bölüm

ARIC

Çok sinirliyim, doğru düzgün göremiyorum.

Reeve'in -Loki'nin- ihaneti. Rey'in beni korumaya yönelik yanlış girişimleri. Kabul ediyorum, onun yanımdayken kendimden o kadar çok şey saklıyorum ki, neler başarabileceğimi anlayamıyor, ama yine de... Korunması gereken ben değilim.

Av için hazırlanması için onu yurttan bıraktım ve kapıyı kapatırken şöyle düşündüm: Keşke kaçabilseydik. Her şeyi geride bırakalım. Sadece sen ve ben, birlikte.

Ama sorunlardan kaçmak onları çözmez ve bu ikimizin de çözemeyeceği kadar büyük bir sorun.

Bu gece bitiriyoruz.

Ama önce...

Yönetici binasının kapısını neredeyse sökecektim, merdivenleri sertçe çıkarken öfkemi zar zor kontrol ediyordum. Sigurd'un kapısı açıldı, sanki beni bekliyormuş gibi.

İçeri daldım ve gülümsedi.

"Umarım bunu çabuk halledebiliriz Aric. Önümüzde yoğun bir akşam var."

Penceresindeki panjurları açıp dışarı bakıyor. Yemek kamyonları yiyecekleri boşaltıyor ve ana cadde boyunca, akşam için tutulan etkinlik koordinatörlerini ve valeleri bekleyen tonlarca araba birikmeye başlıyor.

Ben ona yaklaşırken perdeleri tekrar yerine bıraktı. "Ee," diye mırıldandı. "Çözebildin mi?"

"Neyi çözdün?"

"Uyanışın. Şüphelerim vardı, ama güçlerini sana sızdıracaklarını hiç düşünmemiştim. Yine de garip bir şekilde mantıklı geliyor." İçini çekti. "Şimdi her şey mantıklı geliyor,

değil mi? Sonunda neden bu kadar zayıfladılar, neden... bu kadar kolay yok oldular. Ne yazık."

"Ne?" diye başladım. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Ailen, Aric. Vücudundan sızan güç onlardan geliyor, biliyorsun. Bir Dev olarak doğdun, ama güçlerin bastırılmış olsa bile, o tarafın rünlerin koruması altında uyurken bile, özgür kalmak için can atıyorsun. Üçlü bir güce sahipsin. Ailenin ve senin.

"Bu harika bir sürpriz değil mi?" diye mırıldandı, benden çok kendi kendine. "Onun seni uyandırmasını mı planladın yani?" Patek Philippe kol saatine, sanki ben henüz planlamadıysam, kendisi planlayacakmış gibi baktı.

Son birkaç yıldır beni kilit altında tutuyor, izole ediyor, ilaçlar veriyor, sürekli kontrolün bende olmasını söylüyor. Devimi asla serbest bırakmamamı söylüyor.

"Ailenin seni içine koyduğu kabuğundan çıkmanın zamanı geldi," diyor Sigurd. "Belki o zaman sonunda Odin'i yenebiliriz."

"Mjöltnir olmadan mı?"

Başını bana doğru çevirdi. "Sana mı söyledi? Harika. Düşmanınla dost olup onu baştan çıkarmakta iyi iş çıkardın Aric. Seninle gurur duyuyorum." Tüm bunlar hakkında neden bu kadar sakın? Beni kullandı. Onu kullandı! Ve sanki hızlı bir öğle yemeği ve ardından masaj için dışarı çıkmak üzereymiş gibi görünüyor.

Karnım kasılıyor ama ifademi sabit tutuyorum.

"Bulabilirsin. Gerçek benliğin nerede olduğunu biliyor. Bulacaksın. Ve bırak da sahiplensin. Ama çekici ele geçirdiği anda vururuz. Ailenin ölümünün intikamını alabiliriz." Huzur içinde iç çekiyor. "Öpücük yerine ölümcül bir darbe indirmeye geldiğini bile görmeyecek."

Bu berbat bir şey. Rey düşmanım olarak kalsaydı bile, sıcaklığını hissetmeseydim veya dudaklarını tatmasaydım... Onu soğukkanlılıkla öldüremezdim.

Sigurd başını eğdi. "Düşmanına kanmıyorsun, değil mi Aric? Bu savaşta fedakarlıklar yapılmalı."

Aklıma annem ve babamın benim için yaptığı fedakarlıklar geliyor. Bana güçlerini neden verdiler?

"Yine nasıl öldüler?" Kollarımı kavuşturdum. "Ailem. Güçlerini bana verdiklerini ve bu yüzden bu kadar kolay öldüklerini söylemiştin. Bir araba kazasında nasıl bu kadar kolay ölürsün?"

Sigurd hareketsizleşti. "Geçmişte kaldı. Elindeki işe odaklan Aric. Eskisinden daha güçlü ol."

Sözleri bana pek inandırıcı gelmiyor. Ama kampüsün öbür ucundan bir boru sesi geliyor; yalnızca gerçek kemiklerden çıkan, uzun ve etkileyici bir nota.

Sigurd gülümsüyor. "Kutlamalar yakında başlayacak ve sonra her şey sana kalacak."

"Rey'i bunu kendi amaçların için kullanmaya ikna edebileceğini gerçekten düşünüyor musun?" diye soruyorum.

"Ben mi?" diye gülüyor. "Kesinlikle hayır. Sen mi? Evet. Tanrıların zamanı bitti Aric. Devlerin yükselişi daha yeni başladı. Ailenin inşa ettiği her şeye ya destek olursun ya da karşı çıkarsın. Tarafını seç."

Neredeyse güleceğim. "İki taraf da birbirini yok etmeyi seçti. Barış yok mu? Orta yol yok mu?"

Sigurd elini öyle şiddetli bir şekilde masaya vuruyor ki, elin tam ortasından çatlıyor.

Bu hareket ve ardındaki güç -öfke- karşısında şok olmuş bir şekilde geri sıçradım. Eğer bana ilk Dev olduğunu hatırlatmaya çalışıyorsa, harika bir iş çıkarıyor.

"Beni ölü mü görmek istiyorsun?" diye sordu Sigurd. "Odin bedenimi parçalayıp dünyasını onunla yeniden inşa etmeyi planlıyor. Kendi adına diyar diyar ele geçirmek için hiçbir şeyden çekinmeyecek. Jötunheim'ı yerle bir eden adam bu. Ailenin ölümünden o sorumlu. Eğer bu yeterli bir motivasyon değilse, belki de onları hiç sevmedin - ya da beni, ya da Loki'yi."

Bir kahkaha attım. "Demek her zaman biliyordun."

"Tıpkı senin gibi o da seçim yapmak zorunda kaldı. İki yıl

önce kötü bir seçim yaptın." Elini sallayınca çatlak masa ikiye bölündü, iki parça da duvarlara çarptı. Raflardan kitaplar düştü, çanak çömlekler kırılıp parçalandı.

Sigurd parçaların üzerinden bana doğru yürüyor.

Daha güçlü, daha vahşi. Gözlerindeki bakıştan anlıyorum. Beni öldürecek. Tam burada, tam şimdi, tam bu odada, irademin zayıf olduğunu görürse.

Ve güçlü olabilirim ama henüz uyanmadım. Şu anki halimle onu yenemem, tıpkı Odin'i yenemediğim gibi.

Gücüme erişmem gerekiyor, bu beni öldürse bile.

"Başarısız olmayacağım Büyükbaba." Bakışlarına karşılık verip bakışlarımı sabitliyorum. "Sana Thor'un çekicini getireceğim. Sonra da Odin'in kafasını getireceğim."

Yetmiş İkinci Bölüm

REY

Valkyrie kostümü giydim.

Kabul ediyorum, savaşa giderken kendim için seçeceğim şey bu olmazdı. Ama benim için seçen kişi işini biliyordu. Uzun beyaz kollu gömlek ve ona uygun korse vücuduma tam oturuyordu. Altın işlemeli desenler ön tarafta kanat deseni oluştururken, omuz zırhı keskin açılarla dışarı çıkan altın tüylerden yapılmış. Uzun beyaz pelerin omuzlarımdan aşağı doğru uzanıyor ve baldırlarıma dayanıyor.

Eteğimdeki işlenmiş rünler hareket ettiğimde ışığı yansıtıyor. Belimde altın bir kemer var, silahlar için mükemmel bir yer. Toka yerine oturduğunda bir kuzgun başı yerine oturuyor.

Ve son olarak, saçlarımin üzerinde küçük, taç benzeri bir miğfer duruyor ve başımın tepesini açıkta bırakıyor. Tepesinden dokuz tane minik sivri uç çıkıyor, belki de Dokuz Diyar'ı andırıyor? Emin değilim.

Saçlarımi geriye doğru örüyorum ve aynaya bakıyorum.

Sanki benimle alay ediliyormuş gibi hissediyorum.

Odin'in kızı.

Üvey annesini bile koruyamayan, dünyayı kendi babasından bile kurtaramayan biri için, bu özel gün için şık giyinmem ne kadar da şiiirsel.

Ama yine de itiraf etmeliyim ki, bir savaşçıya benziyorum.

Keşke ben de öyle hissetseydim.

İçimden kendime tokat atıyorum ve Laufey'nin notuna uzanıp onu korsemin içine sokuyorum, sonra gerçek bıçaklarımi alıp eteğimin gizli bölmesine yerleştiriyorum.

Sonunda, tuhaf bir şekilde yerinde olmayan telefonumu alıp koridora çıkıyorum ve kapımı arkamdan kapatıyorum. Kilit artık çalışmıyor ama bu gecedten sonra buraya geri

dönmeyi planlamıyorum zaten.

Aric orada duruyor, beni bekliyor.

Nefes almayı tamamen bıraktım.

Üstü çıplak.

Gözlerim yüzünü kaplayan maskeye kilitleniyor; yarı beyaz, sert ve acımasız bir kafatası, yarı mavi tonlarında boyanmış ve kemiklerin üzerinde hem kutsal hem de vahşi bir şey gibi leylaklar yükseliyor. Boynuzlar, düşmüş kadim bir kral gibi taçtan yukarı doğru kıvrılıyor.

Kalın lacivert pelerini, koyu kahverengi deri pantolonunun ve baldırlarına sıkıca sarılı bağcıklı botlarının üzerinden kat kat yere iniyor. Hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor. Düz kasları kafama bir tokat gibi iniyor; kollarım, karın kaslarım, göğsüm. Tam bir Dev gibi görünüyor. Nabzım kontrol edilemez bir ritimle kaburgalarımda atıyor. Bana kaçmamı mı yoksa kalmamı mı söylüyor, bilmiyorum.

Buz gibi ifadesi hiç değişmiyor.

Başım çok ağır, vücudum onun ve giydiğim kostümün ağırlığı altında çok güçsüz hissediyor; belki de o an. "Çok güzel görünüyorsun."

Bakışları yavaşça, dikkatlice üzerimde dolaşıyor ve konuşmasa da gözlerindeki açlık her şeyi anlatıyor. Maskenin ardında bile, gözlerinin kapanma biçiminde, bakışlarının beni olduğum yere mihlayıp hareket etmeye cesaretlendirmesinde bile, her şey ortada.

Arzu taraf tutmaz.

Sadece istiyor.

Bana sırtını döndü, işte bu kadar, moral konuşması bu. Sessizce asansöre doğru yürüdük ve tabii ki, Reeve olduğu için, çoktan orada, duvara yaslanmış, bizi bekliyordu.

Onun da bir pelerini var ama onunki yeşil. Sırıttıyor. "Komik olacağını düşündüm."

"Öyle değil," diye çıkıştı Aric.

Tamam, belki de aklımı kaçıyorum ama yine de gülümsüyorum ve beni daha önce tehdit eden o piçten küçük bir göz kırpma alıyorum. En azından efsaneler bir

konuda haklı: Loki gerçekten de tam bir kafa karıştırıcı küçük pislik. Bir dakika onu boğmak istiyorum, bir sonraki dakika gülmemeye çalışıyorum, sonra da "Tamam, ama süper kötü pelerini ve siyah tacı onun işine yarıyor." diyorum.

Üniversite kafa karıştırıcıdır.

Tacı Aric'inkinden daha küçük. Tıpkı benimki gibi başının etrafında duruyor ve uçları kan kırmızısı, siyah boynuzlara dönüşen dört sivri ucu var. Üzerine gümüş bir yılan işlenmiş, tamamen siyah deri bir göğüs zırhı ve uyumlu siyah deri pantolon giyiyor. Ellerini siyah zırhlı eldivenler kaplıyor ve parmak uçlarında, yumruklarını her sıktağında ses çıkaran uzun, jilet gibi keskin siyah tırnaklar var.

Çok korkutucu görünüyor.

Hepimiz asansöre doluyoruz. "Burası çok hoş," diye bağıyor Reeve.

"Lanet olası çeneni kapat." Aric sabır diler gibi yukarı baktı.

Reeve birbirimize baktı. "Bak, bence hepimiz her şeyi konuşup gerçekten iyi bir plan yaparsak, böylece sevdiğim insanları öldürmek zorunda kalmam, o zaman her şey yoluna girer."

Aric ve ben ikimiz de sessiziz.

"Ya da istediğin gibi olsun, sanırım." Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıp havayı kokluyor. Asansör lobi katına iniyor. "Burasını daha iyi hatırlıyorum."

"Yaşlanınca böyle oluyor işte Loki," diyorum tatlı bir sesle. "Vücudun artık eskisi gibi değil."

"Denemeden yargılama." Göz kırptıyor.

Aric homurdanıyor.

"Elbette, onun zamansız ölümünden sonra," diye ekliyor sanki bu bir şekilde yardımcı oluyormuş gibi.

Herkesin toplandığı lobiye çıkıyoruz. Daha önce Ziva'ya mesaj atıp beni beklemelerini rica etmiştim. Aric ve Reeve'in gelmesini beklemiyordum.

Eira ölümün ta kendisi gibi görünüyor. Cadılar Bayramı'na son dakika gelen özensiz tavırlarından değil; midenizi bulandıran ve tüylerinizi diken diken eden tavırlarından.

Genellikle cilalı olan yüz hatları çökmüş, gözleri yüzünün derinliklerine gömülen koyu gölgelerle çevrili, neşeli gülümsemesi bir cesetten ödünç aldığı bir maske gibi görünüyor. Saçları başının tepesinden parlayan bir çarşaf gibi dökülüyor, ancak stratejik tutamlar, düşmüş bir şeyin kırık halesi gibi, başının etrafına bir taç gibi sarılmış gibi dışarı çıkıyor.

Kaygan, siyah ve tepesi düğümlü bir bastona yaslanmış ve tenine yapışan deri kıyafetinin her bir santimi yırtıcı bir hava estiriyor. Kıyafeti keskin açılar ve çıkıntılarla şekillendirilmiş, hayal gücüne pek yer bırakmıyor. Kan lekeleri gövdesinden aşağı doğru akıyor, uyluklarına damlıyor ve sanki bir katliamdan yeni çıkmış gibi kollarına çizilmiş.

Hela gibi giyindiğini söylediğinde şaka yapmıyordu ve bunun gerçek olmadığına da ikna olmadım. Lütfen Tanrım, artık sürpriz olmasın.

"Ölüm hepimizi yutar." Göz kırıyor. Sözleri şakacı ama söyleyişi öyle değil.

Ziva ürperiyor. Zıtlığı daha da belirgin olamazdı; her adımda dalgalanan sade beyaz bir elbise giymiş, kolunun altına narin bir arp sıkıştırmış. Sanki bir pastoral tablodan fırlamış gibi. "Yargılama," diye homurdanıyor. "Son anda Yunan'a mı geçtim. Yoksa... Roma'ya mı?"

Kaşlarımı çattım. "Sen nesen?"

"Aşk Tanrısı." Sırıltısı şeytani.

Reeve homurdanıyor. "Elbette öylesin."

Rowen'a bakıyorum. En sadesi o, gündelik olamayacak kadar mükemmel oturan şık siyah bir takım elbise. Ama beni tekrar tekrar bakmaya iten gözleri. Bu gece daha parlaklar, kararlılıkla titreşen bir şeyle çevrelenmişler. Kolyemi tutuyorum. En azından bu gece onun korumasındayım.

Önce Aric'e, sonra bana baktı. "Hadi bitirelim şu işi."

"Yaşasın, parti." Reeve öne doğru eğilirken alaycılığı ortaya çıkıyor.

Ve işte böyle, kostümler birbirine sürtünerek, Av ve ziyafetin bir tuzak gibi hazır beklediği futbol sahasına doğru

yürümeye başladık.

Kampüs, savaşa hazırlanan bir krallık gibi önümüzde uzanıyor. Ders aralarında yürüyerek geçtiğim yerlere hiç benzemiyor. Bu gece kapılar açık, gerçekten açık. Mezunlar cilalı siyah SUV'ler, parlak limuzinler ve motorları o kadar gürültü yapan spor arabalarla geldiler ki sinirlendim. Havada para ve güç kokusu var.

Ve tüm bunların merkezinde: devasa stadyum ve Endir Vikingleri, hepsi cosplay'leriyle sıralanmış. Demir boynuzlu miğferleri var ve pedlerine sardıkları kürkün IKEA'dan kilim şeklinde alınıp kesilip yapıştırıldığından oldukça eminim. Sırayla yürüyor, tezahürat ediyor, kalkan duvarları hakkında bağırıyor ve gülüyorlar. Bazıları o kadar sarhoş ki kendi kılıçlarına takılıyorlar. Endir'in spordan çok akademik başarısıyla tanındığını rahatlıkla söyleyebiliriz.

Futbol sahası boyunca uzanan açık hava büfesi. Masada her şekil ve boyutta mumların aydınlattığı, krallara layık, gösterişli bir ziyafet. Ekmeklerin yanında, tabaklarda parıldayan bütün kızarmış domuzlar, sanki birden fazla ordu yağmalamak üzereymiş gibi yığılmış. Havuç, pırasa ve soğan dolu tabaklar. Umarım bal şarabı veya sert bir şeyle dolu düzinelerce altın sürahi.

Biraz da ev gibi hissediyorum.

Reeve ilk konuşan oldu. "Eski dünya yeniyle buluşuyor. Bunu ezelden beri yapıyorlar. Kardeşlik partisi kılığına bürünmüş kadim bir gelenek gibisi yok."

Aric cevap vermiyor. Yanından geçerken gözleri bir anlığına göle kayıyor. Çalkantılı, kıyıya çarpıyor. Gökyüzü açık, rüzgar yok. İçindeki şiddetin bir anlamı yok.

"Kaç ziyafet veriyoruz?" diye mırıldanıyorum, çoğunlukla kendi kendime.

Reeve ellerini ovuşturuyor. "Hiç sormayacağını sanıyordum. Av üç şeytani aşamada gerçekleşir. Birinci aşama—" Sahanın ortasını işaret ediyor. "Bak, iç ve neşelen." İki parmağını kaldırıyor. "İki, genellikle seninle gitmeyi kabul eden bir hayat arkadaşın olduğunda olur."

Reeve yargılayıcı bir bakışla bana bakıyor.

"Büyük etkinlikten önce sizi terk etmezlerse, birlikte oturup birbirinizi beslersiniz. Yemeğe gerçek bir güven göstermek, üçüncü aşama olan Av'a olan güvenle doğrudan bağlantılıdır. Bu, temelde ormanda koşmak için bir bahanedir. Farklı parkurlarda oyunlar kurulur, ancak zorunlu olan tek şey, hangi parkura veya maceraya denk gelerseniz gelin, bitirip sonunda gölü besleyen dereyi geçmeniz gerektiğidir. Su, Tanrılar ve herkesin önünde günahlarınızdan arınmanızın son törenidir. Sonrasında, okul yılını resmen başlatmak için şenlik ateşleri ve havai fişeklerle başladığımız yere geri döneriz ve tabii ki ziyafet çekeriz!"

"Ben de bunun sadece Odin'in kuzgunları serbest bıraktığına dair bir efsane olduğunu sanıyordum." diye homurdandım.

"O da öyle," diyor Aric hemen. "Sigurd'u bilirsin. Eski geleneklere saygı gösterip yeniye harmanlamayı sever."

En az yüz öğrenci, hepsi süslü maskeler ve kostümler içinde ortalıkta dolaşıyor. Hava yoğun ve gergin, sanki tüm kampüs ne olacağını biliyormuş gibi.

Öğrenci birliğinin dışında meşaleler tutan ve sanki bir şey çağırıyormuş gibi havaya kaldıran bir grup görüyorum. Alevler, herkesin taktığı kurt, geyik ve kuzgunların çarpık yüzlerini ve oyulmuş maskeleri aydınlatıyor.

"Profesörler," diyor Reeve umursamazca. "Gelenek."

Gelenek. Buralarda bu kelimeyi çok seviyorlar.

Ve Endir'in profesörlerinin ateşin etrafında bağırışmasına biraz şaşırdım.

"Aslında hiçbir şey avlamıyoruz, değil mi?" diye soruyorum.

"Sadece bir parti mi? Kelime oyunu mu?"

"Ruhlar. Hayaletler. Troller. Ve daha kötüsünü hak eden adamlar," diye cevaplıyor Aric. "En azından Av eskiden böyleydi. Değil mi Reeve?"

Reeve hemen dikkat kesildi. "Evet, asıl amacı tam olarak buydu."

Üçümüzün arasındaki gerginlik boğucu.

Ziva dirseğiyle bana vurdu. "İyi misin?"

Derin bir nefes verdim. "İyyim."

Omzuma hafifçe vurmak için elini kaldırıyor, sonra bir kez daha düşünüyor. "Çok sivri."

"Harika, değil mi?"

Eira homurdanıyor. "Ne zaman partiye gidiyoruz?"

"Törenden sonra," diyor Reeve. "Ve tüm mezunlar ve veliler geldikten sonra." Bize dönüp geri geri yürümeye başlıyor. "Herkesin rahatlaması gerek. Bunu bir oyun olarak düşünün. Ormanda bir yarış. Karşı tarafa geçerseniz kazanırsınız. Yakalanırsanız bedelini ödersiniz." Sırıttıyor. "Odin'in Vahşi Avı'na hiç bakan oldu mu?"

Odin. İyi bir avcıydı.

Ve sonra beni daha iyi olmaya eğitti.

Ağzımı açıyorum. "Odin, kuzgunlarıyla ruhların peşinden ormanlara doğru hücum ederdi. Çoğu insan ortadan kaybolur veya geceyi sağ atlatamazdı."

Aric, "Hayatta kalmak her zaman önemlidir" diye ekliyor.

İçeri girdiğimizde etrafımızdaki kalabalık sessizleşiyor. İlk başta bunun çok abartılı giyindiğimizden kaynaklandığını düşünüyorum ama onlar yüzlerinde hayranlıkla arkamıza bakıyorlar.

Döndüğümde artık onların dikkatini neyin çektiğini merak etmeme gerek kalmadı, çünkü Odinfather gelmişti.

Ve her zerresiyle Tanrı'nın ta kendisi gibi görünüyor.

Yetmiş Üçüncü Bölüm

REY

Fısıltılar giderek yükseliyor ve nedenini biliyorum. Babam, ev sahibi olmadığı sürece etkinliklere nadiren katılır. Gizemli olmasıyla ünlüdür. Gece bitmeden hastalanabilirim.

Odin, obsidiyen gibi parlayan uzun, cilalı çizmeler, ağır bir zırh gibi dökümlü, özel dikim siyah bir takım elbise ve önünde rünlerle işlenmiş kalın bir altın zincir giyiyor. Paltosu baldırlarına kadar iniyor. Kürk kaplı, bazı yerlerinde hâlâ kan lekeleri var ve biliyorum ki, Sigurd'a bir alay olsun diye kendi kostümünü bilerek avlamış. Rünler bu gece kapalı olabilir, ama kapalı olsalar bile Odin'i tutamazlardı.

Vücudunun her bir santimi güç fışkırıyor. Saçları geriye doğru taranmış ve beyaz sakalından birkaç ince gümüş boncuk sarkıyor. Bunlardan biri, örgülü sakalının alt kısmını bir arada tutarak, tam ortada, diğerlerinin arasından sıyrılıyor.

Gümüş Mjölner replikası.

Boşluğa fısıldasa çığlık atacak tipte bir adam gibi giyinmişti.

Mafya.

İskandinav Tanrısı.

Yırtıcı.

Ve babam.

"Eski dostum." Sigurd'un sesi, babamı selamlamak için kalabalığın arasından çıkarken yankılanıyordu. Sigurd yürürken insanlar Kızıl Deniz gibi ikiye ayrılıyordu.

Bir geyik kafası takıyor. Kafatası devasa, boynuzları omuzlarının tepesine sürtünecek kadar geniş ve park yerinden tarlaya uzanan patikayı çevreleyen meşalelere takılma tehlikesi yaratıyor. Kendi gözlerinin üzerinde oyuk göz çukurları var, kemikleri yaşla ağarmış ve çatlamış. Her

çıkıntı, meşale ışığında hafifçe titreşen rünlerle kazınmış.

Babasının onu parçalayacağından korktuğunu sanırdınız. Gülümsememeliyim ama gülümsüyorum. Avcıyı Av'dan çıkarabilirsiniz ama Av'ı avcıdan çıkaramazsınız.

Bazı şeyler insanın içine işlemiştir.

Boynuzların altında Sigurd'un yüzü kül ve beyaz boyayla çizilmiş, çenesinde aşağı doğru çizilmiş keskin çizgiler zaten acımasızca yakışıklı olan yüzünün kenarlarını daha da keskinleştiriyor.

Varlıklarının ağırlığı kalabalığı eziyor. İkisi de bir öğrenci ritüeli için kostüm giymiyormuş gibi görünüyor. Sanki her şeyi kendileri başlatıp hikayeyi anlatmak için yaşamış adamlar gibiler.

Sigurd başını eğdiğinde, boynuzlar ateşle aydınlanan gökyüzüne karşı belirgin bir silüet oluşturuyor. Aniden başımı eğme ihtiyacı hissediyorum. Garip, çünkü daha önce onun yanında hiç böyle hissetmemiştim. Belki de bu gece, Ymir'in ilk olduğunu kabul etmekten kendimi alamıyorum.

"Ymir kendi gücünü topladığında müthiş oluyor," diye mırıldanıyor Reeve. Haklısın. Bu gece rünlerin yok olması ona da fayda sağlıyor.

"Rüzgar," diye devam ediyor Reeve kısıp sesle. "Doğa, yaratıcısını tanımaktan kendini alamaz; Ymir'e tapınmak için diz çökmektense hareketsiz kalmak daha doğaya aykırıdır."

Aric, Reeve'in konuşmalarını duyuyor. Omuzlarının gerginliğinden anlayabiliyorum.

Ama diğerlerinin öyle olduğunu sanmıyorum; sanırım onlar da herkes gibi fazla büyülenmişler. Yavaş yavaş müzik tekrar hızlanıyor. Babamla Sigurd birlikte yürüyorlar.

Ölümcül düşmanlar.

İkisi de katil.

Futbol sahasının önüne varıyorlar; orada diğer mezunlar ve veliler devasa bir sahnenin önünde yuvarlak masalarda oturuyorlar. Skor tabelası ve tribünlere asılmış sponsor pankartları olmasa, eski bir stadyumda toplanıyormuşuz gibi hissederdim.

Babam sahnenin sağında otururken, Sigurd merdivenlerden çıkıp kürsüye doğru ilerliyor.

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı Reeve. "Bir mikrofon daha."

Ama bu, kalabalığa hitap eden tuhaf profesör ya da beceriksiz üniversite rektörü değil. Sesi derin ve kasvetli.

Ellerini kaldırdı. "Eskiden Vahşi Av bir kovalamacadan daha fazlasıydı; bir hesaplaşmaydı. Ölümü ve yeniden doğuşu, bir çağdan diğerine geçişi temsil ediyordu." Herkes sustu. "Savaşçılar, cesaretlerinin ölçülmesi, ruhlarının Odin'in görkemli atlıları tarafından bir sonraki hayata taşınması için kendilerini Av'a adarlardı.

"Endir'de ölümün değil, yeni başlangıçların ve taze başlangıçların peşindeyiz. Bu gece, birbirimizle yeni bağlar arıyor ve önümüzde bizi bekleyenlerle yüzleşmek için cesaret istiyoruz." Yemin ederim ki gözleri gözlerime kilitlendi ve devam etti. "Ve bizi aşağı çeken şeylerden kurtulma bilgeliği. Öyleyse birleşelim ve bu okul yılında cesaretimizi toplayalım! Dönüşümün habercileri olan kuzgunları serbest bırakalım ve bu yılki Av'a başlayalım!"

Profesör Higgins'e elini uzatıyor. Kadın, siyah bir örtüyle örtülü bir kutuyla yaklaşıyor.

Sigurd ellerini iki yana açıp yüzünün önünde bir hareket yapar, iki parmağı burnuna, biri çenesine ve boynuna dokunur. "Lütfen bana katılın."

Herkes Tanrılar ve Devleri onurlandırmak için yapılan kadim hareketi taklit ediyor.

Kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

Sanki çok ritüel bir şey olacakmış gibi hissediyorum. Babam parmağını bile kıpırdatmıyor, ama elbette ondan bunu beklemiyorum. Sigurd, babamın başlattığı bir gelenekle dalga geçiyor.

"Avda kutsanmış ol," diye sesleniyor Sigurd. Bezi fırlatıp kutuyu açıyor. "Kuzgunları serbest bırakın!" Ellerini göğse kaldırıyor. Kuzgunlar havaya dağılırken stadyum alkışlarla inliyor.

"Şimdi lütfen yerlerinize oturun," diyor Sigurd. "Resmi dans

yakında başlıyor."

Aric'e bir göz atıyorum.

Sanki bunu beklemiyormuş gibi kaşlarını çattı.

Birkaç dakika sonra grup çalmaya başlıyor ve sohbet başlıyor. İnsanlar meze ve içecek için masalarının etrafında toplanmaya başlıyor. Tam o sırada kostüm giymemiş olanların kırmızı maskeler taktığını fark ediyorum. Çok ürkütücü görünüyorlar.

Etrafıma sakın ve rahat bir şekilde bakıyorum. Kampüsün en az yarısı kırmızı maskeler takmış.

Tüylerim diken diken oluyor.

"İlginç..." Reeve çenesine vuruyor. "Neden bazılarının maske takması isteniyor?"

Eira ürkütücü kostümü ve yüzündeki kırmızı maskelerden biriyle yaklaştığında boğazım düğümlendi. "Bu gece size Yem dansını sunacağım. Kadim geleneklere göre, hayatlarını hizmet uğruna feda eden insanlar için Tanrılara kurban olarak sunulan şehvetli bir dandır."

Bizim bir şey söylememizi beklemiyor. Ama yüzyıllardır uygulanan bir yöntem gibi, kırmızı maskeli insanlar, açık hava stereo sisteminden gelen müzik eşliğinde her masanın etrafında dönüyor. İlkel, kadim, flüt ve korno sesleri ve sabit, coşkulu bir davul ritmiyle dolu bir ses duyuluyor. Masaların etrafında her tur attıklarında dönüp Sigurd'a bakıyorlar, eğiliyorlar ve sonra gökyüzü üzerlerine çökerken sanki büyülenmiş gibi ellerini başlarının üzerine koyup bir hareket yapıyorlar. Hepsi geriye doğru eğiliyor, sonra ellerini başlarının üzerine koyarak kaotik bir telaşla dönüyorlar. Davullar sona erdiğinde hepsi durup çığlık atıyorlar.

Hareketleri izlemek bağımlılık yaratıyor. "Gönüllü müydüler?"

"Özenle seçilmiş." Rowen aniden lafa girdi. "Öyle mi? Sigurd'un kendisi tarafından mı?"

"Zeki." Reeve bana göz kırptı. "Ve evet, onlarda bir şeyler var. Hissedemiyor musun?"

Ağzım açık kaldı. "Onlar mı—"

"Bunu cevaplayabilirim," diye araya girdi Reeve. Keşke cevaplamasaydı. "Seçilmişler, önemliler, özeller, ama bunun sadece yetenekliler için bir program olduğunu düşünüyorlar. Yakında hepsi hatırlayacak ve çok daha fazlasını yapabilecek güce sahip olacaklar. En azından umut bu."

Sigurd mikrofona doğru boğazını temizliyor. "Harikasınız, öğrenciler. Şimdi, masalara bakarsanız, her biriniz birer rün, ya da bizim Tanrılar'dan gelen parti hediyeleri dediğimiz şeyi bulacaksınız. Av başlamadan önce, sizinkini dikkatlice seçin. Yakınınızda tutun, dileğinizi fısıldayın, taşı öpün ve etraftaki şenlik ateşlerinden herhangi birine atın. O ateş, yemininizi, sözünüzü, Endir'deki başlangıcınızı temsil ediyor. Sadece sizin çıkabileceğiniz bir yolculuk."

Etraftaki şenlik ateşlerinden yükselen alevler gökyüzüne sıçrarken kalabalık sessizleşiyor, kıvılcımlar yıldızlar gibi dağılıyor. Babam hâlâ kıpırdamıyor ama çenesinin gerildiğini görüyorum. Belki de yıllar önce bunu halkı, Asgard, insanlık için yaptığı ve Sigurd'un bunu ele geçirdiği içindir.

"Oradan itibaren gelenek basit. Gruplar veya çiftler halinde birlikte gideceksiniz -asla tek başınıza dolaşmayın, bu gece de değil- ve ormana doğru işaretli patikaları takip edeceksiniz. Hangi yolu seçeceğiniz size kalmış, ancak her yolun kendine özgü zorlukları var. Bazılarınız yol boyunca hazırlanmış ziyafetler bulacak; bazılarınız devam etmek için tamamlamanız gereken oyunlara rastlayacak; bazılarınız ise belki de yaşayanlara ait olmayan gölgelere. Hayaletler, iblisler, düşmüşlerin ruhları - onları eğlencenin bir parçası olarak düşünün. Onlardan kurtulun, onlara gülün, gerekirse çığlık atın - ama atlatın." Omuz silkiyor. "Flaşlı fotoğraf çekimi yapılmamasını rica ediyoruz. Her şeyi olabildiğince gerçekçi turalım."

"Ölme!" diye bağılıyor bir aptal.

Öğrenciler arasında gergin bir kahkaha dalgası yayılıyor.

Babam buna sırtıp aşağı bakıyor. Acaba nasıldı... Bilgiye olan takıntısı onu bu hale getirmeden önce. Bilgiye bağlı olmadan, kontrol edilmeden, sahiplenilmeden önce. Hiç

özgür olmuş muydu?

Sigurd durup kampüste etrafına bakınıyor. İnsanların ona hayranlığını gerçekten seviyor mu acaba, her kelimesini dikkatle dinliyor mu diye merak ediyorum. Gözlerinde ateş ışığı dans ederken, gülümsemesi keskin.

Meşaleler daha da parlıyor, davullar yeniden çalmaya başlıyor ve tezahüratlar yeniden yükseliyor.

"Vahşi Av başlasın!"

Yetmiş Dördüncü Bölüm

REY

"Saygılarımla." Ziva boğazını temizliyor, sonra hepimiz şenlik ateşlerinden birinin yanında yuvarlak bir masa bulup otururken babamı işaret ediyor. "Ve saygılarımlaaaa." Kelimeyi uzatarak söylüyor. "Baba Odin çok ateşli."

"Hayır!" Ellerimi havaya kaldırıyorum, Reeve öğürüyor ve Rowen kahkaha atarken boğuluyor. Aric elini uyluğuma koyup sıkıyor, beni yerinde tutuyor. Beni çok iyi tanıyor. Etrafımda dönüp durmak ve sonra ona böyle düşünmemesi için tüm nedenleri anlatmak istiyorum.

"Ne?" Ziva omuz silkti. "Sadece şunu söylüyorum, adamın bir aurası var ve sanki bir şeyler görmüş, kontrol etmiş gibi çok yoğun gözleri var; genç kadınlara karşı ne hissediyor?"

"Ölüm hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Reeve neşeyle. "Çünkü o, seni kaçırıp yol kenarında spor olsun diye bırakacak tiplerden biri."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." Ziva sırtıyor.

Ve tıpkı şeytani çağırdığım gibi, babam yanıma doğru yürüyor. Bana mesaj attığı zamanlar farklıydı, gözden irak, gönülden irakken. Şimdi ise yürek parçalayıcı.

Artık kendimi o kadar cesur hissetmiyorum.

Kendimi yeterince akıllı hissetmiyorum.

Ben küçüğüm.

Ben sadece babasının benimle gurur duyduğunu söylemesini dileyen bir kızım, kendisini asla onaylamayan ve sevmeyen bir adama kendini kanıtlamaya çalışan bir kızım. Bunun yerine onu inciten bir adam.

Gözlerimi ona dik tutuyorum, duruşum dik.

Kırılma. Lütfen Tanrılar, kırılmayın. Şimdi değil.

Bunu yapabilirim.

"Ahh." Birden gülümsedi ve başımın üzerinden baktı. "İşte

orada."

Laufey, elleri siyah bandajların altında saklı bir şekilde bize doğru yaklaşıyor. Simsiyah saçları sırtından aşağı düzgün örgüler halinde iniyor, güzel kahverengi teni ay ışığında parlıyor.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Rey."

Kalkıp yanına gidiyorum, ona hızlıca sarılıyorum ve yanaklarına daha da hızlı bir öpücük konduruyorum. Babamla yüz yüze geldiğimde de aynısını yapıyorum ve kusmak istiyorum.

"Akşamın tadını çıkarıyor musun?" Bunu bana sormuyor.

"Evet efendim." Reeve onu selamlıyor. "En sevdiğim kısım Sigurd'un kuzgunları serbest bıraktığı an. Peki ya sen?"

Babamın gözü seğirdi. "Doğru yapsaydı, etkilenebilirdim."

Reeve sırtıyor. "Bana doğru göründü ama konu kadim metinler olduğunda hafıza biraz bulanık oluyor. Zaten pek okuyucu değilim, ayrıca Odin o kuşlara duygusal olarak aşırı bağlıydı."

"Sen kimsin yine?" diye sordu babam. Takım elbiseli birkaç adam ona doğru yürürken başını salladı. Birkaçı Reeve'e dik dik baktı ama hiçbir şey yapmadı. "Akşamın tadını çıkar. Eminim sonra görüşürüz Rey."

"Evet." Aric ve Ziva'nın arasına geri oturduğumda sesimi zar zor çıkarabiliyorum.

"Gel," diye emretti Laufey'e. Elini omzuma koydu ve itaat etmeden önce bir kez sıktı.

O gittiği anda herkes bana sanki üç başım çıkmış gibi bakıyor.

İlk konuşan Rowen oldu. "İyi misin?"

"Biraz hava almam lazım." Masadan uzaklaşıp birkaç adım geri çekildim, panik atak yaklaşıyordu. Hissedebiliyorum. Dışarıda olduğumuzu biliyorum ama yürümem gerek. Kalkıp şenlik ateşlerinden uzaklaştım.

Aniden biri sırtımı ovuyor. Omzumun üzerinden baktığımda, Rowen'in dümdüz karşıya baktığını görüyorum. "Her şey planladığımız gibi gidecek, Rey."

Beni takip etti. Ne planı? Neyden bahsediyor?

"Sen kaçarken ben de elimden geldiğince çok kişinin dikkatini dağıtacağım. Eira yardım edecek ve—"

Başımı ona doğru çevirdim. "Ne zamandan beri?"

"Ne?"

"Ne zamandan beri Eira'dan yardım istiyorsun?"

Geri çekildi. "Şey, ateşli bir kızın Reeve'e kendini atmasının, her hareketini takip etmeni engelleyecek kadar dikkatini dağıtabileceğini düşündüm."

Midem bulanıyor. "Ona ne söyledin?"

"Odin bir Tanrı," dedi sırtarak. "Rahatla. Ona yardımına ihtiyacım olduğunu ve çok minnettar olacağımı söyledim, o da tamam dedi."

"Cinsel iyilikler mi?"

"Hayır. Ama biyografisini geçmesine yardım edeceğime söz vermiştim. Beni sorgulamayı bitirdin mi artık? Endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var; son rünü açmak, bir Dev'i vahşi doğaya salmak ve kimsenin öğrenmeden seni Mjölner'e götürmesini ummak gibi."

"Doğru." Derin bir nefes verdim. "Haklısın."

"En iyi seçimi yapıyorsun."

Öyleyim. Sadece benim seçimimin babam Mjölner'i vermekle hiçbir ilgisi olmadığını ve asıl meselenin Aric'e güvenmek olduğunu bilmiyorum.

Odin'e bakıyorum.

Mjölner haklı olarak onun -bizim- ama bunu hak etmiyor. "Jötunheim'ın tamamını gerçekten yakıp yıktı mı Rowen?"

"Evet."

"Ve ondan önceki dünyalar?"

"O sadece boyun eğmeyenleri öldürdü."

Gülümsedim. "Devlerin barışçıl olduğunu sanıyordum?"

Kaşlarını çattı. "Tanrıların iyi olduğunu sanıyordum?"

Tamamdır.

İnsanlar masalarından kalkmaya başlıyor. Ben de kalabalığı Aethercall'ımla iterek yavaşça Aric'e doğru ilerliyorum. Yanına vardığımda sessizce, "Şimdi tam zamanı," diyorum.

"Anlaştık," diyor sertçe.

Diğerleri önümüzde koşarken, omuzlarımız birbirine değecek şekilde adımlarımızı birleştiriyoruz. Orman etrafımızı sararken davul sesleri kayboluyor, gölgeler yoğunlaşıyor, hava soğuyor.

Gölgelik meşaleleri yuttuğu anda, Aric'in kolunu çekiştiriyorum. Gözlerimi bir kez diğerlerine, sonra tekrar ona çeviriyorum. Tek kelime etmeden onu yana çekip, bizi eğlenenlerin arasına karıştırdıktan sonra ağaçların arasına daha da çekiyorum.

Kalabalığın gürültüsü bastırılıyor, uzaklaşıyor, geriye sadece nefeslerimizin sesi ve botlarımızın altında kırığının çıtırtısı kalıyor.

Kaçıyoruz. Kahkahalardan uzağa. Şenlik ateşlerinden uzağa. Doğrudan bizi bekliyormuş gibi hissettiren o karanlığa doğru.

Yetmiş Beşinci Bölüm

REY

"Peki," diyorum, duyma mesafesinden uzaklaşınca. "Başlamadan önce bizim için korumalı bir alan oluşturmanı istiyorum, böylece pat diye dikkat çekmezsin."

"Sen de benimlesin," diye fısıldıyor. "Kendimi kontrol edemezsem, doğrudan ateş hattında olacağının farkındasın."

"Evet," diyorum. "Öyle. Ama seni bırakmayacağım." Elini tutup onu gürültüden uzaklaştırıyorum. İnsanların bizi izlediğini biliyorum ama gitmemiz gereken yere vardığımızda bizi koruyabileceğini de biliyorum.

Ayrıca, eğer ormanın derinliklerine doğru onların yolundan gidersek, runenin yerini kaçıracağız.

Aric'in elini sıkıyorum.

Avuçlarımızın birleştiği yere bakıyor, sanki benimle aynı şeyi düşünüyormuş gibi: Seni bir daha tutabilecek miyim?

"Fikrimizi değiştirmek için henüz çok geç değil," diye şaka yapıyorum, tepemizden geçen bir uçağın sesi beni durdururken. Ne kadar kolay olurdu ki? Her şeyi bırakıp birlikte kaçalım.

Bir an duruyorum, elini çekiyorum, o da dursun diye.

"Yapar mısın?" diye fısıldıyorum, bir esinti saçlarımı savururken. "Dünyanın sonunda son bulacağını bile bile benimle kaçarmısın? Dünyanın yanacağını bile bile?"

Kollarımı kendime doladım, titreyerek, aniden yalnız hissettim. Aric'in nefesi önünde buharlaşıyor, bana onun başarabileceği her şeyi hatırlatıyor.

"Tereddüt ediyorsun," diye boğuk bir sesle konuşuyorum.

Karanlık bakışları benimkilerle buluştu.

"Sana söz veremem," diyor sonunda. "Bunu bitirene kadar olmaz." Tüm vücudum sönüyor.

"Demek bu kadarmış? Bunu yapıyoruz." Kızarıyorum ama engel olamıyorum.

Dili alt dudağında kayıyor, sonra çenesi kasılıyor ama birkaç kar tanesi görüş alanıma girerken gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmiş durumda.

Başımı sallıyorum. "Soğuğa ihtiyacım yok," diyorum. "İstemiyorum."

"Ama yine de sıcaklığına ihtiyacım var." Sesi derin ve pürüzlüydü ve bunu gerçekten kastettiğini biliyordum.

Acıdan kamburlaşmış geniş omuzlarına kar yağıyor.

"Birimiz ölecek." Sonunda kelimeleri yüksek sesle söylüyorum.

Ve ruhumun derinliklerinde biliyorum.

Ben olacağım.

Uzakta gök gürültüsü duyuluyor. Tekrar yürümeye başlıyoruz ve sonunda yurdumuzun yanındaki patikanın önüne geldiğimde duruyorum. Her şeyin başladığı yer.

Aric kollarını iki yana açtı. "Neden buradayız?"

"Çünkü." Yurdumuza ilk günkü gibi bakıyorum. "Başladığı yerde bitiyor. Basit bir yanlış adımla." Uzanıp ilk geldiğim gün ayağım takılıp düştüğüm kaldırım taşını tutuyorum. Bir işaret. "Burası en başından beri buradaydı." Elimi taşın üzerinde gezdiriyorum. "Evren bizden önce bile biliyordu."

Aric, elimdeki Thurisaz rünü kazınmış kayaya bakıyor. "En güçlü rünlerden biri, göz önünde saklı."

"Güçlü şeyler genellikle öyledir," diye fısıldadım, ona anlamlı bir bakış atıp uzattım.

Aric hem kayayı hem de elimi tutuyor. Beni yatakhanelerden uzaklaştırıp suya doğru yönlendiriyor. "Gölün diğer yakasına gidelim."

Paniklememeye çalışıyorum ama kalbim küt küt atıyor. İşte bu. Son rün.

"Her şey yoluna girecek," diyor Aric. "Söz veriyorum."

Beni daha iyi hissettirmeye çalıştığınız için puanlar. Şenliklerden hızla uzaklaşıp, birinci sınıf öğrencilerinin gözleri bağlı bir şekilde karanlıkta arama yaptığı, korkunç bir

Eşge Kuyruk Takma oyununun oynandığı idari binayı geçiyoruz. Hayır, o değil. Patikada ilerlemeye devam ederken ürperiyorum, hava her adımda daha ağır, daha soğuk oluyor, ta ki nefesim duman gibi görünen hızlı beyaz dumanlar halinde çıkana kadar.

Göle vardığımızda Aric ellerini uzatıyor ve su donmadan önce gölün yüzeyinde kabarcıklar oluşturuyor. Koyu suyun üzerinde mavimsi beyaz renkte düz bir buz çizgisi devam ediyor ve bizi karşı kıyıya ulaştırıyor. "Uzun sürmeyecek. Acele etmeliyiz."

Elimi tutuyor ve buz köprüsünden hızla geçiyoruz. Yarı yoldan biraz fazla yol kat etmişken, omzumun üzerinden bakma hatasına düşüyorum. Dalgalı dalgalar buzun üzerinden sıçrayarak buzları eritiyor ve geri kazanıyor. Midem bulanıyor ama nefesimi tutup yürümeye devam ediyorum.

Kıyıya ulaştıktan birkaç dakika sonra buz köprüsü sanki hiç orada olmamış gibi tamamen çözülüyor.

Karşı kıyıdan Endir'in tamamını görebiliyoruz. Bayramın kutlandığı stadyum, binalar ve yurtlar, bazalt kemer. Meşaleler, Av'ın yolunu aydınlatıyor. Şenlik ateşlerinden çıkan dumanlar, müzik ve kahkahalar suyun üzerinden taşınırken gökyüzüne doğru yükseliyor. O insanlara geri dönecek miyiz? Okula? Yoksa bu kadar mı?

Aric elimi sıktı. "Hadi gel, hemen yukarıda bir mağara var."

Yaklaşık otuz metre daha yürüyüp gölü çevreleyen kayalık tepelerden birinin parçası olan devasa bir mağaranın ağzına ulaşıyoruz.

Aric rün taşını cebinden çıkarırken titrek bir nefes verdim. "Bekle."

Küfür ediyor. "Ne? Ne oldu?"

Bir zamanlar açık olan gökyüzü şimdi yağmur bulutlarıyla kaplı. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. "Korkuyorum."

Aric elimi eliyle kapatıyor.

"Ne? Her şeyin yoluna gireceğini ya da beni kurtaracağını"

söylemeyecek misin?"

Sırtışı beni şimdiden rahatlattı. "Öncelikle, kendi kışını kurtarabilecek kapasitedesin, gerçi ihtiyaç duyulmak güzel bir şey. İkincisi... Sana yalan söylemeyeceğim. Asla. Yanarsak, birlikte yanarız."

"Ciddi misin?" Yanağımdan bir damla yaş süzüldü.

"Bütün ruhumla." Başını sallıyor. "Vücudumdan son nefesimi verene kadar - ve hatta ondan sonra bile."

Ona sıkıca sarılıyorum, ellerimle çıplak sırtında küçük daireler çiziyorum. "Bunu... hiç beklemiyordum," diye başlıyorum. "Aethercall'ım yüzünden kimsenin duygularına güvenmemiştim. Ama seninle..." Gözlerimiz buluşuyor. "Gerçek."

Başımı öpüyor, sonra uzaklaşıyor. Bıçaklarımıza uzanıyoruz, avuç içlerimize sığ kesikler atıyoruz, sonra kanı Thurisaz rününe sürüyoruz.

Taş parçalanıyor.

Etrafımızdaki dünya donuyor.

Ağzından ne bir çığlık, ne de bir acı duyuluyor.

Hiçbir şey yok.

Etrafımızda zaman içinde donmuş buzlu kristal parçalarından başka bir şey yoktu ve çok sakın bir şekilde bana bakan, elimi tutan Aric.

Sessiz. Çok sessiz.

Aniden, sırtındaki rünler teker teker aydınlanıyor, sanki bir anahtar çevrilmiş, bir şey açılmış gibi. Gözleri kocaman açılıyor ve bembeyaz oluyor. Ellerin ve dizlerinin üzerine çökerken dudaklarından kulakları sağır eden bir kükreme yükseliyor.

Ve sonra gökyüzünden bir şimşek doğrudan sırtına çarpar.

Ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor.

Ama şimşek gitmiyor. Orada kalıyor, Aric'i bir bilim insanının iğnesine takılmış bir böcek gibi olduğu yerde hapsediyor. Ama nedense sıkışıp kalmıyor. Yavaşça derin bir nefes alıp kalçalarının üzerine yaslanıyor, sonra ihtiyatlı ve metodik bir şekilde iki elini kaldırıp, sanki gücü

dizginliyormuş gibi birbirine bastırıyor.

Gök gürültüsü patlıyor. Aric'e yardım etmek, onu korumak için elimi uzatıyorum ama yeterince yaklaşımadan havayı bir patlama sesi dolduruyor. Öyle şiddetli bir şekilde geriye savruluyorum ki görüşüm bulanıklaşıyor ve kulaklarım çınlıyor.

Ve sonra geriye sadece sessizlik kalıyor.

Çınlama gitti.

Cırcır böceklerinin ötüşü, kıyıya vuran su sesi, Hunt'ın sesi... Hepsi bir anda duruyor.

Göğsüm inip kalkarak yukarı bakıyorum ve Aric'in vücuduyla beni örttüğünü görüyorum. Ve onun çerçevesinden dışarı baktığımda, nefesim kesiliyor.

Az önce dönümlerce ormanı yok etti.

Sanki hiç var olmamış gibi gitti.

Ayaklarımın dibindeki taşları alıyorum, bir anda elimde kuma dönüşüyorlar.

"Aric." Adını dudaklarımda sinayıp yavaşça ona bakıyorum. Gözleri bembeyaz, saçları uzamış ve minik buz kristalleri saç tellerinin arasından kıvrılarak başında bir tür taç oluşturuyor. Kolları, parmak uçlarına kadar uzanan mavi-beyaz oymalarla kaplı, rünler. Dudaklarını, kostüm maskesinde olduğu gibi mavi bir çizgi ikiye bölüyor; sanki bunun doğal hali olduğunu biliyormuş gibi. Görkemli ve güzel.

Kendisi de buz gibi görünüyor.

Bir kral.

Sonunda ağzını açıp öyle alçak sesle fısıldıyor ki göğsümde bir gümbürtü hissediyorum. "Ev. Evimizi yaktı, dünyayı yerle bir etti."

Karnım kasılıyor.

"Sırada sen vardın."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor.

"Çekici ona ver, hiçbir şeyden çekinmez. Sigurd'a ver, intikamını alır. Kendin al..."

"Ve Laufey ölüyor."

"Bir can, bir dünyadan daha mı değerli?" diye soruyor,

bakışları delici. "Laufey ne isterdi ki?"

İçimden ne isteyeceğini tam olarak biliyordum. Bana notu verdi. Ne yapmam gerektiğini tam olarak açıklamıştı. Çok kolay olduğunu düşünüp duruyordum... çünkü öyleydi.

Mjölnir'i bul.

Dünyayı Odin'in egemenliğinden kurtar.

Herkesi, beni de dahil, kaybedelim.

Not bir ipucu değildi.

Bu onun son vedasıydı.

Koruyamadığı kızına verdiği son hediye idi bu; böylece onun yapamadığını ben yapabildim. Böylece ben cesur olabildim.

"Sürekli don görüntüleri görüyorum," diye homurdanıyor Aric, sesi her geçen saniye daha da derinleşiyor. Acı çekiyormuş gibi dişlerini sıkmaya başlıyor, sonra sırtını kamburlaştırıyor. Rün bir işe yarıyor ve Aric onu uzak tutmaya çalışıyor. "Anahtar don."

"Ne demek istiyorsun? Neyin anahtarı?"

Ama sadece titreyen elini uzatabiliyor. "Not... not sende mi?"

"Bende var." Kostümümün korse kısmına uzanıp ona uzatıyorum.

"Don," diye tekrarlıyor. "Devler, normal harflere benzeyen harflerle don kullanarak iletişim kurarlardı ama sadece bir Dev—" Tekrar dişlerini sıkıyor, sonra öksürmeye başlıyor. "Sadece bir Dev'in donu bunu çözebilir." Notun üzerine nefesini üfler ve rünlerin arasında mürekkep belirir. "Aric'e güven," diye okuyor. "Güvendesin. Devler yükselecek. Tanrılar düşecek. Yapma. Başarısız olma."

Yetmiş Altıncı Bölüm

ARİC

Sırtım ağrıyor, zihnim hızla çalışıyor ve parmak uçlarımdaki altındaki buz çözülmek için yalvarıyor. Görüntüler o kadar hızlı ve sert geliyor ki, onları zihnimde zar zor organize edebiliyorum.

Ama bunların arasında bir vizyon öne çıkıyor.

Babamın anneme ilettiği basit bir not.

Ve sonunda gizlice Laufey'e.

Bu mesajı ona emanet ettiler.

Ve sonunda Laufey, Rey'i bana emanet etti.

İçimdeki güç birikip kırılıyor, sürekli olarak kısıtlamalarımın karşı koyuyor. Rey'i güvende tutmalıyım; duygularımı kontrol etmeli ve bu yeni yetenekleri sakinleştirmenin bir yolunu bulmalıyım.

Sırtımdaki rünler şimdi kafamda nabız gibi atıyor, isimlerini bir ilahi gibi tekrar tekrar söylüyor. Kanım Mjöltnir'in yerini söylüyor. Sanki güç artık serbest kalmış gibi, aynı anda çok fazla bilgi haykırıyor.

Mjöltnir'i bulduğunda kafamın içindeki kadim fısıltılar duracak mı? Durmasını ister miydim? Bunalmış durumdayım, bunca anının, bunca olası gelecek yolunun ağırlığı altında boğuluyorum ama aynı zamanda oradalar. Onları bir kez daha görünce kalbim sıkışıyor.

Ailem.

Bir su kütesinin kenarında konuşuyorlar. Birbirlerine sarılmış, korkuyla suya bakarak hareketsiz duruyorlar ve koşup onları kollarıma almamak için kendimi zor tutuyorum. Bunun sadece bir anı, bir görüntü olduğunu biliyorum. Ama çok gerçek hissettiriyor.

Yavaşça ellerini uzatıp suya kan damlatıyorlar. Daha fazlası olduğunu anlayabiliyorum ve kendimi toparlamaya

Çalışıyorum ama başım ağrıyor ve gücün uğultusunu odaklanacak kadar uzun süre sakinleştiremiyorum.

Aniden görüşüm netleşti. Nereye gideceğimizi biliyorum.

Aynanın Rey'in kafasına çarpması tesadüf değildi. Kanım, o yeri kadim bir ilahi gibi tekrar tekrar söylüyor. Omrir Salonu —su.

Gl.

Aşağı.

Aşağı.

Ruhların dinlendiği yer.

"Rey." Sesim ormanda yankılanıyor. "Omrir Salonu, su. Dipte."

Vücudum onları hatırladıkça gözlerim yanıyor. Annemle babamın son vedası, keder ve öfke gözyaşları. Hepsisi Odin'in suçu.

Zihnim intikam için çığlık atıyor.

Öfke beni sarmaya başladığında dizlerimin üzerine çöktüm, g her şeyi tüketiyordu. Odin'i öldürmek ne kadar kolay olurdu. Hemen şimdi, tam burada.

Rünler devre dışı. Savunmasız.

Onu ldrmem gerek.

Derimin altında canlı bir g uluyor, görülmeyi, kullanılmayı talep ediyor.

Hayır. Ellerimi şakaklarıma bastırıyorum, ağzımdan bir kükreme çıkarken dişlerimi sıkıyorum. Etrafımızdaki hava sallanırken yer inliyor ve tüm bunların ağırlığı altında vücudum titriyor.

"Aric." Rey'in sesi neredeyse bir fısıltıdan ibaretti. "Yzmem mi gerekiyor?"

Korkusu neredeyse etrafımızı sarmış durumda; yoğun bir korku. Hissedebiliyorum, tadına bakabiliyorum. Suya girmek istemiyor.

Hiçbir zaman bu andan daha fazla korkmamıştı.

Ona uzanıyorum, sonra elimi geri çekiyorum. Gücümü zar zor kontrol edebiliyorum ve onu rahatlatmaya çalışırken onu incitmek isteyeceğim son şey. "Bunu yapabilirsin."

Vücudum, içinde yükselen gücün farkındalığıyla yanıyor. Zamanım tükeniyor.

"Rey," diye uyarıyorum. "Acele etmelisin." Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bacaklarım aniden tutmuyor. Başım dönüyor. "Bu kadarı bir anda çok fazla. Arkanda olacağım, sadece koş. Onu almalısın, yoksa herkesi kurtaramayız. Artık karar senin."

Gözleri kocaman açılırken bana baktı. Nasıl görüldüğüm hakkında hiçbir fikrim yok ama her kasımın gergin olduğunu, kalbimin gözlerimin arkasında dağınık bir ritimle attığını biliyorum.

"Rey," diye tekrar uyardım. "Git. Hemen."

"Seninle bekleyebilirim—"

"KOŞ!" Elimi uzattığımda tüm vücudum güçle titriyor ve gölün üzerinde anında buz birikiyor. Bir an şaşkına dönüyorum. Düşünmeden bile, işte orada, sağlam ve güzel.

Ayağa kalkmaya çalışırken Rey etrafımda dolanmaya başlıyor. Hâlâ korkusunu hissedebiliyorum. Ama bunu yapabilir. Yapabileceğini biliyorum. Gücümü kontrol altına almaya çalışarak peşinden sendeliyorum. O çoktan köprüde. Güzel.

Şakaklarımdan terler akıyor.

Bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum.

Kalbim çok hızlı atıyor.

Gözlerim yanıyor.

Buzun üzerinde koşarken çıkardığı kısa nefesleri duyuyorum. Ona ihtiyacım var. Onu özlüyorum, onsuz kendimi daha güçsüz hissediyorum. Neler oluyor?

Kükreyerek peşinden atıldım, ama biri yolumu kesti. Zincirler her taraftan üzerime doğru uçarken başım döndü. Her biri binlerce kilo ağırlığındaymış gibi tenime çöküp yaktılar.

Kaldırmaya çalışıyorum ama neredeyse imkansız.

"Rünlü bir tuzak," diyor tanıdık bir ses. "Bir Dev'i sakat bırakmak için tasarlanmış rünlerle kazınmış Asgard zincirleri. Sigurd işini biliyor."

Sisli havada gözlerimi kırpıştırarak yukarı bakıyorum.

Yüreğim taş gibi çöktü.

Kendi dudaklarımda pişmanlık dolu bir gülümseme hissederken başımı sallayıp "Bilmeliydim." diyorum.

Daha başlamadan kaybetmiştik bile.

"Evet," diye tısladı. "Yapmalıydın."

"Cehennemin yedinci katı senin gibiler için ayrılmıştır."

Aniden midemden inanılmaz dalgalar halinde bir ağrı yayıldı. Aşağı baktığımda sırtıma bir mızrak saplandığını gördüm. Arkamda başka biri mi var?

Mızrağın karnımı deldiği yerden kan kalın dereler halinde akıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor.

Eğiliyor. "O zaman seni oraya gönderdiğimde selam söylemeyi unutma."

Ve sonra göz kırpmıyor.

Her şey kararmadan önce gördüğüm son şey bu.

Yetmiş Yedinci Bölüm

REY

Baş döndürücü su ve tütsü kokusuyla uyanıyorum, etrafıma bakınırken gözlerim bulanıklaşıyor. Omrir Salonu'ndayım. Ne oldu yahu? Aric'in yaptığı buz köprüsünde koşuyordum ve bir şey beni yakaladı. Yoksa biri mi?

Zemin buzla kaplıydı, duvarlara patlamış bir buzul gibi parçalanmış hançerler saplanıyordu. Taş konsollardan sarkan meşaleler, tapınağın yüksek ahşap kemerleri arasında gölgeler oluşturunuyordu.

Başım ağrıyor, karnım ağrıyor ama bilincimi korumak için mücadele ediyorum.

Buzlu zeminde yan yattığımı fark ediyorum. Omuz zırhım, pelerinim ve bıçaklarım çıkarılmış, bacaklarım ve kollarım bir tür demirle bağlanmış. Buzun erimesinin damla damla damlayan sesi, iniltili bir sesle karışıyor. Durun bakalım, bu ben miyim?

"Ah, uyanıyor!" Babamın sesi kışlarda yankılanıyor. "Getirin onu," diye emrediyor.

Yakalarına gümüş iplikli kuzgunlar işlenmiş siyah üniformalı iki takım elbiseli gardiyan -Odin'in işareti- kollarımı tutuyor. Yüzleri, kemikten yarı leş maskelerinin ardında saklı, boş bakışlı ve duygusuz, korkutucu. Beni kaldırıp döndürüyorlar ve babama doğru sürüklüyorlar. Kollarımı bıraktıklarında, ayağa kalkmak için bacaklarımı kilitliyorlar. Ama bacaklarımın arkasına tekme atarak beni diz çökmeye zorluyorlar.

Yakınlarda biri insanlık dışı bir homurtu çıkarıyor.

Ariç?

Sanki savaştan çıkmış gibi. Yüzü hem kırmızı hem de gümüş rengi kanla kaplı. Şakakları boyunca saçlarına bulaşmış. Kolları ve göğsü hâlâ çıplak, ama karnında korkunç

bir yara almış gibi kan pıhtılaşmış.

Zincirlenmiş ve dövülmüş, kanıyor ve kırılmış.

Kan kaybediyor, çok fazla kan. Kan, altında birikiyor, o lanetli obsidyen aynaya ve o derin, siyah sulara doğru istikrarlı bir ritimle akıyor. Havuzun görüntüsü hâlâ içimi korkuyla dolduruyor ama bastırmaya çalışıyorum. Aric'i kurtarmam gerek.

Neden iyileşemiyor? Eskisinden bile daha güçlü, bu kadar kan kaybetmemeliydi.

Adını haykırmak, onu bir şekilde teselli etmek istiyorum.

Ama şu anda "düşmanıma" karşı en ufak bir duygu belirtisi bile Aric'in kaderini belirlerdi. Bu yüzden acıyı, korkuyu gömüp babama dik dik bakıyorum.

"Ah, kızım. Planladığımız her şey bu değil miydi?" "Kızım" kelimesinin ağzından dökülüğü midemi bulandırıyor. Onun kanından olabilirim ama hiçbir zaman bir amaca ulaşmak için bir araçtan öteye geçmedim.

Göz ucuyla Aric'in hiç irkilmediğini görüyorum. Kırılğan olsa da, eğilmiyor. Gözleri bembeyaz, amansız bir şekilde parlıyor. Başparmağıyla işaret parmağını tekrar tekrar birbirine sürttüğünde, parmaklarının arasında hafif şimşek çakmaları beliriyor. Hiç göz kırpmıyor. Sadece babama bakıyor, sessizliği çok şey anlatıyor.

Odin parmaklarını şıklattı. "Rowen!"

Rowen beliriyor ve beni gördüğünü bilmeme rağmen bana bakmıyor.

Siyah takım elbiseli ve babamın hizmetindeki adamlarinkine benzer bir maske takıyor, sadece onunki simsiyah. Midem bulanıyor. Rowen'ın başka seçeneği olmadığı için her şeye razı olduğunu biliyorum ama keşke bir kere de kendini seçse.

Eskiden Rowen'a gücü için saygı duyardım ama şimdi asıl gerçeği görüyorum: Onu hiç düşünmeden öldürecek bir adama yersiz bir sadakat. Odin'den nefret ettiğini abartılı bir şekilde söylüyor ama bunun hiçbir anlamı yok. Neden? Babam Rowen için ne yaptı ki? Ona? Bunun yara izleriyle

ilgisi olduğunu biliyorum ama şu ana kadar, o sadakatin ne kadar derin olduğunu fark etmemiştim sanırım; zincirlenmişken beni görmezden geliyorsa, arkadaşılığımızdan bile daha derin.

Gözlerim çılgınca ararken ellerine bakıyorum. Özgür. Güvende. O da bunun bir parçası.

Babamın kontrolü altında, başka ne var bunda?

Başımı iki yana salladım. "Daha fazlasını bekliyordum."

"İşini yapıyor," diye çıkıştı babam. "En azından biriniz yapıyor."

"Özür dilerim," diye homurdandı yanımda Rowen. Tekrar yukarı baktım. Gözleri yaşlarla doldu ama sonra onları kırıştırıp doğrudan Odin'e baktı.

"Seni öldüreceğim," diye söze girdi Aric. "Yavaşça."

"Acıklı." Babam bastonunu yere vurdu. "Söz verdiğin gibi Aric'i bana getirmeyeceğini biliyordum-"

Gözlerimi neredeyse devirecektim. "Burada, değil mi?"

Alaycı bir tavırla sırtıttı. "Önemli değil. Sana tehlikede olan şeyin bir hatırlatıcısını getirdim." Maskeli bir gardiyan gölgelerden birini çıkarıyor. Laufey. Aric ve benim gibi o da zincirlenmiş. Titriyor. Kanlar içinde.

Odin, Laufey'i öne doğru itiyor, sonra belindeki kılıfından bir silah çıkarıyor. Kahretsın.

Silahı Aric'in kafasına doğrulttu. "Bize Mjölnir'in nerede olduğunu söyle. Ve nasıl ilerleyeceğini çok dikkatli düşün, çünkü söz konusu olan sadece senin hayatın değil, değil mi? Aric'in, Laufey'nin, Rowen'ın da." Yanındaki Rowen hafifçe iç çekti ama tereddüt etmedi. Odin devam etti. "Bu gezegendeki son iki kişi kalana kadar her şeyini senden almayacağımı sanma. Gerçekten de hepsinin hayatına değer mi?"

Eskiden ben haklı olduğunu söyledim ama şimdiki ben Aric'i çok iyi tanıyor. Bedeli çok ağır olurdu. Dudaklarım aralanıyor ama elimi tutup sıkan Rowen oluyor. Gözlerim yaşlarla doluyor, tekrar serbest kalmakla tehdit ediyor. "Sana ihtiyacım var."

"Her zaman yanında olacağıma söz vermiştim." Başını sallıyor, sonra daha yüksek sesle konuşuyor. "Söyle ona Rey. Dev'in sana söylediğini biliyorum." şimdi de Aric'e "Dev" mi diyor? Gözlerine bakıyorum.

Oda, Aric'in inlemeleri ve suyun basamaklara çarpma sesi dışında sessizdi.

Çok kolay olması gerekiyordu.

"Çöz onu," diye talep ediyorum, yapmam gerektiğini bildiğim şey yüzünden kalbim düzensiz bir şekilde çarparken. "Ben hallederim."

Aric'e dönüp bakıyorum. Gözleri öyle büyük bir acıyla dolu ki, beni tanıyıp tanımadığını merak ediyorum. Her nefes verişinde minik buz parçacıklarının havaya yükselerek bana doğru bir yol oluşturduğunu fark ediyor; buzun asla ulaşamayacağı bir yol.

Kendini kurtaramaz.

Ya da ben.

Mjöl'nir'i bulduğumda onu Odin'e karşı kullanacak kadar zamanım olmasını umuyorum. Botlarımın uçlarını çıkarmaya başlıyorum.

Omrir Salonu'nun kapısı gıcırdayarak açılıyor.

"Ah, tam zamanında." Babam içeri giren kişiyi gördüğüne gerçekten memnun olmuş gibi görünüyor.

Arkamı dönüyorum. şaşırmış olmalıyım.

Ben değilim.

Yetmiş Sekizinci Bölüm

REY

Reeve, gülümseyerek babamın yanına sokuldu ve Thurisaz kaldırım taşını havaya fırlattı. O kibirli küçük yüzündeki o sırtışı yok etmek için neler vermezdim. Tercihen o taşla. Hem de defalarca.

Taşı yukarı aşağı, yukarı aşağı fırlatıyor.

Eğer elinde tutuyorsa, bu Aric'e zarar verenin o olduğu anlamına mı geliyor?

Bana göz kırpmıyor.

Derimin altında yanan öfkeyi dindirmeye yetecek kadar buz yok dünyada.

Babamın önünde duruyor. "Gördün mü? Son iki rün konusunda haklı olduğumu söylemiştim. Ama hayır, yine de kanıtlamam gerekiyordu." Bana gülümsüyor. "İnek çok mu barizdi? Zor zamanlar, sert önlemler gerektirir falan filan. Bonus: Seni yarı çıplak gördüm."

Zincirlerime karşı direniyorum. Son yapacağım şey olsa bile bu adamı öldüreceğim.

"Yeter!" diye bağılıyor Rowen. "Odin, Rey'i bırak. O—"

Babam elini kaldırdı. "Reeve, hizmetiniz karşılığında teklifim hâlâ geçerli, ama sadakatinizi göstermelisiniz. Daha azına tahammülüm yok."

"Sorun değil."

Tekrar ona doğru hamle yapıyorum ama Rowen beni tutuyor. "Seni bencil korkak," diye bağılıyor, gözleri Reeve'e dikilmiş. "Odin istediğini elde ettikten sonra seni öldürecek, bunu biliyorsundur herhalde? Ama neden şaşırmıyorum? Sen tam bir aptalsın."

Reeve gülüyor ve sonra bana göz kırpmıyor. "Tanrılar aşkına, sürekli çok dramatiksindir." Sonra Odin'in yanına gidip bastonunu alıyor. "Sadakatimi kanıtlamak için."

Ölüm arzusu var mı?

Babam beni yanına bile yaklaştırmıyor.

Odin adamlarına elini uzattı. "İzin vereceğim."

Reeve içeriden kılıcı çıkarıp diz çökmüş Aric'e doğru ilerliyor. Kardeşinin başını saçından tutup kaldırıyor, sonra kılıcı boynuna doğru kaldırıyor. Acı verici bir yavaşlıkla, keskin tarafını Aric'in teninde hafifçe gezdiriyor.

Gümüş kan akmaya başlıyor. Şimdilik sadece düşüyor, ama niyet belli.

HAYIR.

Reeve bıçağı Aric'in boynunda sabit tutuyor. "Tik tak, küçük tanrıça."

Aric'in gözleri bana yalvarıyor. "Korkma..."

Vücudum titriyor, dişlerim birbirine çarpıyor. "Aric." Gözyaşlarım dökülüyor. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

"İnanıyorum." Gülümsemesi sakindi. "İçinde. Nerede olduğunu biliyorsun. Ne istiyorsa onu yap. Mjölhir'i al."

"Evet," diye onayladı Odin. "Onu dinle. Acele et. Dev ölmek istemiyor. Çekici bana getir, zincirlerini çözeyim, iyileşmesine izin vereyim."

Aric'in bakışları benimkilere sabitlendi. Güzel dudakları bir anlığına kıvrıldı.

Bu benim onu kurtarmamla ilgili değil.

Aric, babamın asla o zincirleri kaldırmayacağını biliyor. Onu asla bağışlamayacak veya serbest bırakmayacak.

Bana çekici bulmamı söylüyor. Çünkü dövüşmemi istiyor.

Çünkü bana inanıyor.

"Fırtınaya doğru yüz, Rey." Aric'in gözleri benimkilere kilitlendi. "Benimle işi bitir."

Tek başıma karanlığa doğru yüzmekten bahsediyor. Bunu onsuz, kendimden başka kimse olmadan yapmaktan bahsediyor.

Kendimi kurtarabileceğimi söyledi.

Ona inanmak istiyorum.

Kahramanların var olduğuna ve benim de kendi kahramanlarım olabileceğime inanmak istiyorum.

Ama kesin ölümle karşı karşıya kaldığımda kendimi sadece zayıf hissediyorum.

"Onu çöz!" diye emrediyor babam.

Aric çenesini sıkıyor ve bir kez daha başını sallıyor. "Sana inanıyorum."

Bileğini şıklattığında vücudunda rünler parlıyor ve merdivenlerden aşağıya, suya kadar buzlu bir yol oluşturuyor. Gücünü kullanarak yolu aydınlatıyor. "Hemen yanında olacağım."

Elimi aniden buz sardı.

Gücünü her kullandığında daha fazlasını kaybettiğini biliyorum.

Her kayıpla ölüme biraz daha yaklaşıyor.

Ve yine de bilinmeyene doğru yürürken elimi tutmayı seçiyor.

Elimi soğuğuna açıyorum. Kucaklıyorum. İçime çekiyorum.

"Kader seni bekliyor, Odin'in kızı." Rowen zincirlerimi çözerken Reeve sırtıyor. Kılıcı hâlâ gerginken daha da yaklaşıyor ve "Hızlı yüz," diye fısıldıyor.

"Senden nefret ediyorum."

Ayağı dışarı çıkıyor, dizime sert bir tekme atıyor ve ben çöküyorum.

Buzlu yola sertçe çarptım. Reeve gülüyor ve diğer adamlar da ona katılırken Rowen küfrediyor. Ama yerdeyken gözüm bir şeye takılıyor. Hafifçe parlıyor. Avucumdan daha küçük bir taş kazınmış yılan rünü. Ayağa kalkarken onu yakalıyorum.

"Yerinde olsam?" Babam başını sallıyor. "Acele ederdim."

Yetmiş Dokuzuncu Bölüm

ARİC

Düzgün göremiyorum. Her şey bulanıklaşıyor. Hissettiğim tek şey, sırtıma saniyeler içinde çarpan rünlerin yakıcılığı, kırık bir kalp atışı ve Reeve'in boynuma dayadığı çeliğin soğuğu.

Bize ihanet edecek kişinin öz kardeşim olacağını hiç düşünmemiştim. Ama o gerçek kardeşim değil, değil mi? Zorlu bir nefes daha alıyorum. Nefes almak gittikçe zorlaşıyor. Soğuk beni hayatta tutuyor, kalbimi yavaşlatıyor, tıpkı Rey'in anlattığı gibi, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor ama zincirler beni gerçekten iyileşmekten alıkoyuyor.

Bir şekilde kurtulacağım. Ve kurtulduğumda, ellerimle Odin'i parçalayacağım.

Mjöl'nir'i bulduğumuzda Av'ın bize biraz zaman kazandıracak kadar dikkat dağıtıcı olacağını umuyorduk ama yanılmışız.

Şimdi önemli olan kendimi kurtarmam ve Rey'e yardım edebilmem. Benim için önemli olan tek şey o. Kollarıma ve bacaklarıma kasıtlı olarak atılan kesiklerden daha fazla gümüş kan fışkırırken seçeneklerimi değerlendiriyorum. Hepsini göğüslemem gerekebilir. Hatta denerken ölebilirim bile.

Eğer benim kavga etmeyi bıraktığımı sanıyorlarsa, çok yanılıyorlar.

Rey koridorun sonundaki karanlık havuza ilk adımını attığında göğsüm sıkıştı, sonra ikincisini. Vücudu titriyordu. Üçüncüye ulaştığında, omzunun üzerinden bana son kez baktı.

Yüreğim parçalandı, sadece bakışlarına tutunabiliyorum, o arkasını döndüğünde yüreğim boğazımda atıyor.

Umarım gözlerim sesimin anlatamadığını anlatabilir.

Seni seviyorum. Sana inanıyorum. Özür dilerim.

Başı suyun altında kayboluyor.

Reeve gözden kaybolur kaybolmaz kılıcı boğazıma indiriyor. Odin, karanlık suya dönmeden önce kısa ve hesaplı bir bakış atıyor. İçimdeki fırtına dışarıda kopuyor, dalgalar taş basamaklara çarpıyor, pürüzlü buz tabakalarına dönüşüyor.

"Bunu sadece bir kişi kullanabilir," diye fısıldadı Reeve, gözleri parlayarak.

Başımı ona doğru çevirdim. "Ne?"

"Sadece bir tane." Her heceyi telaffuz ediyor. "Odin'in kanını çağırıyor, ama onu yalnızca değerli olanlar kaldırabilir."

Bir anlığına içim ısınıyor. Rey çekici bulursa, kanı olmasa bile kullanabileceğini biliyorum. O buna değer.

Nefeslerim kısıyor, inceliyor, her saniye beni uçuruma doğru sürüklüyor. Her saniye yüzeye çıkmıyor. Her saniye, Mjölner'i ararken, her zaman önemseydiğim her şeyi kaybettiğimi fark ediyorum.

Gözlerimi kapatıp buzu hayal ediyorum. İçinden ışık gönderiyorum, hissedebildiğim son ışık parmaklarımın arasında çıtırdıyor. Umarım eve dönüş yolunu bulması için yeterli ışıktır.

Bana.

Sekseninci Bölüm

REY

Akıntıya karşı mücadele ederken ciğerlerim çığlık atıyor, her kulaçta göğsüm sıkışıyor. Su şaşırtıcı derecede sıcak, mürekkep kadar koyu, Aric'in yarattığı buz izinden parıldayan hafif mavi ışık hariç. Parıltı keskinleşirken kalbim hızla çarpıyor ve görüşüm tüneller çizerek, cesaret edemeyeceğim kadar derine dalıyorum. Üç metre daha derine, belki daha az.

Aşağıda bir şey bekliyor.

Akıntı pençeleriyle beni tırmalıyor, eteklerimi kamçılıyor, beni sürüklemeye çalışıyor. Hiçbir zaman iyi bir yüzücü olmadım, belli ki pratik yapmaktan da hiç hoşlanmadım. Bu havuzu hangi karanlık kaynakların beslediğini veya bu ölümcül akıntıların avlarını nereye çektiğini bilmiyorum. Ama bu düşünce beynimi parçalıyor, durmam, geri dönmem için beni çaresiz kılıyor.

Ama ben devam ediyorum. Aric'in bana ihtiyacı var.

Kulaklarım çınlıyor ve ciğerlerim zorlanıyor, karanlık derinliklere doğru daha da derinlere doğru tekmeliyorum. Karanlık artık neredeyse mutlak, Aric'in ışığının ulaşabileceği noktayı geçmiş durumda ve paniğimi zar zor bastırabiliyorum; ama aniden avucumdan yayılan hastalıklı yeşil bir parıltı fark ediyorum.

Hayır, taştan. Yılan rününden.

Işık sanki duman gibi ondan uzaklaşıyor, beni oraya doğru götürüyor...

İşte, en altta. Kabartmalı kare bir şekil. Neredeyse başardım. Bunu yapabilirim.

Akıntı beni çekiyor, sonra sanki beni tanıyormuş gibi yön değiştiriyor. Şiddetli bir itişle beni yere çarpıyor ve olduğum yere sabitliyor.

Elimi çekicin etrafına doladım, sıkıca tuttum. Göğsüm nefes alma, her şeyi yutan suda paniğe kapılma ihtiyacıyla kasıldı, ama dinlememeye çalıştım. Başardım. Neredeyse başardım.

Ama çamurlu zeminden ittiğimde hareket etmiyorum.

Su reddediyor. Beni demir gibi ağırlaştırıyor.

Tekrar tekmeliyorum, boğazım düğümlenirken korku artıyor, nefes almak için can atıyorum.

Mjölñir onu almama izin verdi. Neden kaçmama izin vermiyor?

Görüşümün etrafındaki karanlık sınırlar kapanmaya başlıyor, ılık su daha da ısınıyor. Görüntüler beliriyor: Laufey bahçesine bitki ekiyor, bana bir hikaye anlatıyor. Ziva ve ben, buharı tüten paket kahve fincanlarının yanında gülüyoruz. Aric. Benimle dalga geçiyor. Beni seviyor. Beni koruyor.

Sonun geldiğini biliyorum ve yalnız hissetmeliyim. Ama yalnız değilim. Hepsi burada, benimle.

Tam o sırada bana doğru yüzen bulanık bir şekil görüyorum. Onu zar zor seçebiliyorum ama onun o olduğunu biliyorum.

Rowen.

O benim için geldi.

Boştaki elimle uzattığı kolunu öyle sıkı kavriyorum ki tırnaklarım tenine batıyor. Birlikte yukarı doğru fırlıyoruz, akıntı sanki aniden bırakıyormuş gibi yanımızdan geçiyor. Yüzeyi bir su sıçramasıyla yarıp nefes nefese taş basamaklara yığılıyoruz.

Dişlerim birbirine çarpıyor, ciğerlerim yanıyor, oksijen eksikliğinden görüşüm bulanıklaşıyor. Titreyen vücudumla yerde sürükleniyorum, gözlerim hemen Aric'i arıyor. Hâlâ bıraktığım yerde, ama en azından Reeve artık onu kılıçla yakalamıyor.

Rowen ayağa kalkıyor.

"Teşekkür ederim," diye hırıltılı bir sesle söyledim, her nefesim kesik kesikti, daha rahat nefes alabilmek için korsemin iplerini gevşetiyordum. "Beni kurtardığın için."

Babamın kahkahası odanın içinde gök gürültüsü gibi yankılandı. "Gerçekten seninle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?"

Rowen ona sert bir bakış attı. "Sözünü tut."

Odin'in gözleri parıldıyordu, fazla parlak, fazla aç. "Zaman şimdi başlıyor."

Zaman mı? Neyin zamanı? Anlamıyorum.

Rowen beni sıkıca kavradı ve beni dengesiz ayaklarım üzerine bıraktı. Elimden kutuyu aldı.

Kapıyı açtığında dünyam paramparça oluyor.

Mjölnir değil bu.

Thor'un çekici değil bu.

Başarısız oldum.

Seksen Birinci Bölüm

REY

Birkaç saniye inanmazlıkla bakakaldım.

Sonra, benim olduğunu fark etmeden önce, kanlı ve çiğ bir çığlık kopuyor içimden. "Hayır. Hayır, hayır-" Sesim titriyor. "Bu yanlış! Çekiçle sonuçlanacağını söylemiştin!" diye bağıriyorum babama. "Bunu yaparsam söz vermiştin..."

Mjölñir olmadan savaşmam.

Babam çok güçlü. Çekiç olmadan başarısız oldum.

Bakışlarım Aric'e dönüyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Özür dilerim Aric. Çok özür dilerim." Dizlerim titriyor.

Rowen nesneyi kaldırıp inceliyor, yüzünde küçük bir gülümseme var.

Kesinlikle bir eser. Ama yanlış olanı.

Bunu, Thor'un bizzat Dev Alvaldi'ye verdiği kayıp Gece Buzu elması olarak tanıyorum. Mjölñir'in muadili, evrende çekicin eşi olan tek yadigar. Laufey'nin hikâyelerindeki, Erikson'ların evindeki resimlerdeki efsane - şimdi, gerçek dünyada burada olmamalı.

En derin buz kadar mavi bir elmasla taçlandırılmış sade bir bant.

Titreyerek bakıyorum. "Neden beni Gece Donu'na götürsün ki?" Vücudum titriyor. "Bilmiyordum. Yemin ederim!"

Rowen'ın gözleri aniden benimkilere kilitlendi, anlamaya çalıştığım bir kederle doluydu. "Üzgünüm Rey. Gerçekten üzgünüm."

Ne için? Ne için özür diliyor?

Yüzüğü parmağına takıyor.

Gökyüzünden gelen sarsıcı bir çığlıkla hava yarıldı.

Elmas parmağına değdiği anda, tanıdığım Rowen yok oluyor ve onun yerine kabuslarımdan fırlamış bir figür

dikiliyor. Siyah zırh. Siyah pelerin. Göğsüne kanla çizilmiş, parçalanmış kırmızı bir çekiç. Doğal olmayan mavi bir ateşle parlayan gözler ve şeytani haykıran bir gülümseme.

Rowen.

Benim Rowen'ım.

Neler oluyor?

Odin zafer kazanmış bir edayla ayağa kalktı. "Oğlum. Hoş geldin."

Oğlum.

Kelime kafatasımın içinde kırılıncaya kadar yankılanıyor.

Thor.

Kapısının üzerindeki rünler. Göz kamaştırıcı.

Reeve, Rowen'a öfkeyle bakarak küfürler savuruyor. "Şaka mı yapıyorsun? Seni ben öldürdüm!"

Rowen—Thor—onu görmezden gelir. Reeve ise Odin'e yönelir.

"Bir anlaşmamız vardı Odin! Gece Donu'nun yeri için bu ikisi."

Odin elini şıklatıyor ve Reeve duvara çarpıyor.

Sanki görünmez bir güç tarafından tutuluyormuş gibi, Reeve yere yığılıp kalıyor. "Bunu kilometrelerce öteden görmeliydim, yine de sana güvenmişim - siktir git."

Odin bir başka vuruşla Reeve'in kafasını duvara çarpar ve Reeve baygın bir şekilde yere düşer.

Kardeşim Reeve'i görmezden geliyor. Kanayan ve kırık bir halde Aric'e doğru yürüyor, o lanet yüzüğü takan parmağıyla başını kaldırıyor ve kısık sesle fısıldıyor: "Seninle işim bittiğinde Dev, keşke ölmüş olsaydım diyeceksin. Şimdi... silahımı kurtarmadan önce ceset olmamaya çalış."

Sonra Aric'in sırtına dönüp elini, rünlerin omurgasından aşağı doğru yandığı yere vuruyor. Bir anda, Aric'in derisinin altına gömülmüş devasa bir şeyi kavramaya çalışıyor. Altın ışıktaki parlıyor.

Rowen çekiyor.

Ve görebiliyorum, Mjöl'nir'in sapı Aric'in derisinin altında görünür hale geldiğinde dünya parçalanıyor.

Aric, Gece Donu'nun yerini biliyordu.
Ve Nightfrost, Mjölhnir'in yerini biliyordu.
Göz önünde saklı, rünlerin ve üç devin gücü altında.
Dünyanın en büyük silahı sadece Aric tarafından korunmak
değildi.
Bu onun bir parçası.

Seksen İkinci Bölüm

REY

Hareket edemeyecek kadar şaşkınım.

Rowen. Güvendiğim, yaslandığım kişi. Ona şikayet ettiğim tüm o geceler, kırıldığımda benimle yaptığı şakalar, Thor hakkında anlattığımız hikayeler -asla olamayacağı Tanrı hakkında- ve tüm bunlar boyunca orada oturmuş, bana gülümsüyor, bana yalan söylüyordu.

Göğsüm sıkışıyor. Gözyaşları yakıcı bir ateş gibi her şeyi bulanıklaştırıyor ama onu o zırhın içinde görmeyi engellemeye yetmiyor, Aric'in odada bir ağıt gibi yankılanan çığlıklarını susturmaya yetmiyor.

Göz önünde saklanan. Thor. Gök gürültüsü tanrısı.

Botlarımın altındaki toprak çatırdıyor, birinin öfkesinden - Aric'in öfkesinden- kırağı parçaları çatlayıp parçalanıyor. Öfkesi her yüzeye kazınmış: pürüzlü buzla kaplı duvarlar, kırağının dışarı doğru patladığı yerlerde çatlamış sütunlar.

Rowen eli boş bir şekilde uzaklaşıyor. Ne oldu? Mjöl'nir'i serbest bırakmadı mı?

Adamlar beni sertçe öne doğru itiyorlar, babamın önünde sert zemine düşmeme neden oluyorlar.

Odin hâlâ tabancasını tutuyordu; gözleri gibi parlak, siyah ve acımasızdı. Silahı göğsüme doğrulttu.

"Tek ihtiyacım olan," dedi yumuşak, neredeyse sevgi dolu bir sesle, "kanındı. Ve şimdi, çekiç elimizdeyken, istediğim kadarını yeniden üretebilirim. Merak etme, bunun için uyanık olmayacaksın. Sonuçta herkesin bir amacı vardır. Varoluşun dışında bir amacın olduğunu düşünmenin ne kadar sıklıkla eğlenceli olduğunu düşünmüşümdür, sadece onun gelişmesi için."

Başını benden yana doğru eğdi, gözleri omzumun hemen üstünde duran figüre kaydı.

"Thor," diye çıkıştı Odin. "Yüreğimin iyiliğiyle kendi başına denemene izin verdim, ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, bir hainin kanına karşılık vermeyecek. Artık seni değerli biri olarak seğmeyecek. Rey çekici bana uzattığında, Bifrost'u geri getireceğim ve gücümü kullanarak onu uyutacağım. Eğer ona değer verdiysen, ona bu tek iyiliği göstereceksin."

"Peki ya reddedersem?"

"Herkes lr." Odin omuz silkti. "Arkadaşların, Laufey, kıymetli Dev Kadının... teker teker, bu okuldaki herkesi öldüreceğim. İstediğin bu mu?"

"Başarabilirim!" diye bağırıyor Thor. "Bu benim doğuştan hakkım!"

"Ve bu senin sonun olacak," diye çıkıştı babam, sonra beni Rowen'a doğru itti.

Babam konuşmaya devam ederken tepemizde gök gürültüsü duyuluyor.

"Jötunheim'i yok etmek gerekiyordu ama Mjölnir bunu görmeyi reddediyor. Çekiç artık kirli kanımıza tepki vermeyecek, ama onunki hiç savaş görmedi. Sadece onu tanıyacak."

İşte bu kadar.

Mjölnir'i çekip Aric'i kurtaracağım, vücudumla onu koruyacağım ve bunun ona iyileşmesi için yeterli zaman vereceğini umarak intikamını alacağım.

Peki ya bu süreçte lrsem?

Dünyayı kurtarmaya değer.

Yavaşça ayağa kalktım, babamın silahının hâlâ bana doğrultulmuş olduğunun farkındaydım ve Thor'a doğru yürüdüm. İkisini de Aethercall'ımla itmeye çaresizce çalışıyordum, artık çoktan geride kaldığımızı biliyordum. Son adımlarım. Aric'le geçirdiğim anları düşündüm. En azından onlar vardı. En azından arkadaşlarım vardı. En azından, bir anlığına da olsa, hayatı deneyimledim.

Ve her şeydi.

şimşek tavandan yere düşerken oda gerilimden çatlıyor.

Kıvılcımlar çıkıyor. Aric başını eğik, vücudunu gergin tutarken neredeyse gülümsüyorum. Ona güveniyorum. Ona güveniyorum.

Vazgeçemeyecek kadar sinirli. Ve bu sefer, benim de içinde olduğum evi havaya uçurması umurumda değil; tüm kontrolünü kaybetmesini istiyorum.

"Yap şunu," diye bağıriyorum.

Aric başını bana doğru çevirdi. "Bırak dünyaları yansın Rey. Senin dünyanı yaktıkları gibi."

Seksen Üçüncü Bölüm

ARİC

Bileklerimi yakan zincirler özel olmalı. Her hareket ettiğimde cildime daha da derine batıyorlar ve acıyı daha da şiddetlendiriyorlar. Kurtulamayabilirim ama bu biraz kaos yaratamayacağım anlamına gelmiyor.

Sonuçta beni henüz kırmadılar. En büyük silah hâlâ derimin altında yaşıyor.

Uzaktaki gökyüzündeki fırtınaya, şimşeğin gücüne, gök gürültüsünün hissine tutunup nefes veriyorum. Sırıtiyorum. Onu kanatmak mı istiyorlar? Onlara ödeteceğim.

"Yapamazsın," diye fısıldadım Rowen'a. Rowen değil, Thor. Belki de o ve Reeve düşündüğümde daha çok benziyorlardı; ikisi de yalan söylüyor, ihtiyacımız olan kişiymiş gibi davranıyorlardı.

Thor'un çenesi kasılıyor, ama aniden anlam kazanan yara izlerine sahip sağ eli, metalin derimin altındaki kemikleri çözmeye çalışması gibi omurgamda yanıyor. Omurgam her an kırılacakmış gibi hissediyorum. Mjölner içimde. Artık bunu biliyorum. Çok mantıklı geliyor; şimşekleri, fırtınaları neden kontrol ediyorum. Mjölner sadece Gece Ayazı'nın haritasına sahip olmakla kalmıyordu, yüzük de Mjölner'i bulabilirdi. Onlar bir çift, güçlü bir çift.

Odin sadece birini istemiyordu. Planı her ikisini de içeriyordu.

Titrek bir nefes alıp Rey'e bakıyorum. Başını dik tutmuş, gözleri hâlâ kazanmanın yollarını düşünüyormuş gibi Odin'e odaklanmış. O mükemmel.

"Sen değilsin ama ben öyleyim," diye fısıldadım sonunda. "Değerliyim," diye tısladım, eli omurgama daha da derine inerken. "Onun için öldümdü. Sen ölür müsün? Yoksa sadece geçmiş zaferini mi önemsiyorsun?" Dudaklarından hüsrana

dolu bir ılık yükselirken eli daha da sert bastırdı. "Şimdi bile, yüce Thor'u tanımayacak."

"Sus!" diye bağılıyor Rowen. "Benim, benim için yaratılmış. Ben bir Tanrı'yım!"

Sırtıma saplanmış eki vınıyor, etrafımda hafif altın rengi bir ışık parılıyor.

Acıyor mu? Çok acıyor.

Bu pislik, derimin altına gömülü, eski bir silahı zorla skp almaya alışıyor.

Ve Mjölnir yerinden kıpırdamıyor.

"Tanrılar bir sebepten dolayı başarısız oldu, Rowen. Kendilerine hizmet ettikleri için kendilerini yok ettiler." Başımlı kaldırıyorum. Rowen'in bakışlarıyla karşılaşmak içimi yakıyor. Sesim titreyerek fısıldıyorum: "Mjölnir, beni tanırsın. Ailem beni, senin onları setiğın gibi seçti. Ben Rey değilim. Ama artık kim olduğumu biliyorum. Bu diyarda doğmuş, seni her ne pahasına olursa olsun korumaya yemin etmiş tek Dev benim."

Etrafımızdaki duvarlar çatlıyor. Buz parçaları Odin ve Rey'in etrafında cam gibi dökülüyor.

Rey'in yanaklarından yaşlar süzülüyor. "Aric, şimşek, gök gürültüsü..." Canımın yanmasını istemiyor. Hâlâ bu lanet zincirlerle bağılıyım. Ne kadar itersem, zincirler o kadar çekiyor.

Ama sonuçta, mücadele ettiğim kişi kim değil, kimin için mücadele ettiğimdir.

Karar verildi.

Gözlerimi kapatıp fırtınaların, kaosun, beni kolayca mahvedebilecek kontrol edilemez gücün tüm gücünü ağııyorum ve ona tutunuyorum.

Omurgamdan aşıağı doğru yayılan acıyla dişlerimi sıktım. "Beni seç."

Acı vücudumu parçalıyor, öyle sıcak ki nefes alamıyorum. Şimşek gökyüzünü yırtıyor, içime doluyor ve göz kamaştırıcı bir yay çizerek yere çarpıyorum.

Mjölnir sırtımdan fışkırıyor, altın ellerimi bağılayan

zincirlerle çarpışıyor ve etrafımı saran şimşek fırtınasında onları kırıyor. Silahı kavrıyorum ve bir anda savaşlar, kan dökölmeleri, Rey'le yaşadığım anılar -anne babamın Mjölınır'i bedenime hapsetmesi- hepsi bir gelgit dalgası gibi üzerime ullanıyor.

Peki ya Odin?

Mjölınır ve ben bir konuda hemfikiriz sanırım.

Ölmek üzere.

Seksen Dördüncü Bölüm

REY

Aric bir savaş narasıyla ayağa fırladı. Şimşegin sıcağında kıyafetleri yandı ve aniden tam önümde dönüştü. Vücudu tüm uzunluğuyla uzadı, kasları gümüş zırhının altında dalgalandı. Teni don kadar soluk, saçları simsiyahtı ve uçlarına süs gibi yapışmış buz parçaları vardı.

Odin sendeleyerek geri çekildi, gözlerinde gerçek bir korku parladı. "İmkansız... Sen doğuştan hakkı olmayan bir Devsin ve Mjölner benim!"

Aric homurdanıyor, sesi artık sıradan bir insan sesi değil, gök gürültüsünün gizli akıntılarıyla, her zaman hissettiğim ama bir türlü tam olarak tanımlayamadığım o yumuşak uğultuyla dolu. "Unuttun mu? Sadece uyuyordum. Ve şimdi —" Çekici kaldırıyor, etrafında hiç bitmeyen bir hücum gibi şimşekler çakıyor. "Beni uyandırdığın için mahvoldun."

Mjölner'i fırlatır. Odin elini bile kaldırmadan Rowen öne atılır ve darbeyi savuştururken Gece Donu halkası mavi bir kalkan haline gelir. Çarpışma, ışık ve don patlamasıyla patlar.

Geriye doğru savruluyorum, kulaklarım çınlıyor, dilimde keskin bir kan tadı var.

Aric artık tamamen iyileşmişti ve adam çok öfkeliydi. Mjölner eline geri döndü ve onu başının üzerine kaldırıp yere fırlatırken kükredi. Çarptığı yerden çitirdayan bir ateş çıktı, sonra doğrudan babamın yanındaki adamlara doğru kıvrıldı, baygın Reeve'den kıl payı kurtuldu ama gardiyanları canlı canlı yaktı. Sonra, aynı hızla, yere düşmeden önce iskeletlerini donduran buzdan bir duvar belirdi.

"Thor!" diye bağırdı babam, ellerini birbirine vurarak ve kulaklarımı kapatmama neden olan yüksek bir çığlık çıkararak. Kuzgunlar salona doluşup hepimizi çevrelerken, babam Laufey'i yanına çekti.

Rowen sendeliyor ama Odin onu öne doğru itiyor, öfkesi yüzünü çiziyor. "Rey'i al!"

"Hayır!" diye bağıyorum. Kullanılmaktan bıktım.

Ben Asgard'ın kızı Odin'in kanıyım.

Bir devı uyandırdım.

Ve ben buna değerim.

Bakışlarım, Mjölñir'i buzlu zemine tekrar çarpan ve Odin ile Rowen'a doğru bir örümcek ağı gibi şimşek çakmasına neden olan Aric'e kaydı. Hiç tereddüt etmeden elimi uzattım.

Aric'in bana gülümsemesi için sadece bir saniyesi var, ardından çekiç avucuma çarpıyor. "Uyan," diye fısıldıyorum, sonra da çekici tavana doğru kaldırıyorum. Buzun kırılma sesi odayı dolduruyor.

Odin sendeleyerek geriye doğru gidiyor, gözleri kocaman açılmış ve ilk kez yüzünde sadece korku görmüyorum. Tadını da alıyorum.

Ve bu şimdiye kadar tattığım en tatlı şey.

Elimi havaya kaldırıyorum, Mjölñir'i fırlatıp bu işi sonsuza dek bitirmeye hazırım. Ama önce: "Laufey'i serbest bırak."

Hâlâ Odin'in arkasında, hâlâ zincirlenmiş, hâlâ dehşet içinde görünüyor. Onu almadan buradan ayrılmayacağım.

Üvey annemden bahsedildiğinde, Odin'in bakışları değerlendirici ve kurnaz bir hal alıyor. Sanki oynayacak bir kartı daha olduğunu biliyormuş gibi. Ama benim dünyamda oyun çoktan bitti.

"Thor. Şimdi-" diye alçak sesle başladı, ama ben Mjölñir'i başımın üzerine kaldırıp içimdeki tüm öfkeyi, korkuyu ve intikamı fırlattım. Tanrıların en güçlü silahı göğsüne isabet edince Odin'in gözleri dehşetle açıldı.

"Baba!" diye bağırın Rowen, Odin'in ağzından kan fışkırırken onu yanına çeker. Odin'i sıkıca tutar ve tıpkı Reeve'in asansörde yaptığı gibi ikisi de gözden kaybolur.

O gitti.

Ama birini geride bıraktı.

Rowen'ın Nightfrost'u ve çok yaralı bir Odin'i var, ama

bizim Mjölhnir'imiz var. Ve Laufey'imiz var.

Ona doğru koştum. Mavi gözleri gözlerime kilitlenirken, titreyen, bandajlı ellerini yavaşça kaldırıp yüzümü avuçlarının içine aldı. "İyi iş çıkardın kızım."

Gözlerim doldu. "Kızım?"

Bunu artık özgürce söyleyebilmesi beni gözyaşlarına boğmaya yetiyor. Kollarımı ona doluyor ve sımsıkı sarılıyorum.

"Her şey yoluna girecek." Laufey yüzüme vuruyor. "Şimdilik dinlen. Yarın, o silahla ne yapacağına... yeni arkadaşınla karar verirsin." Aric'e gülümsüyor. "Hakkında çok şey duydum. Odin senden nefret ediyor."

Aric kahkahalarla gülüyor.

"Ve ailen," dedi, ayılarak, "Midgard'daki -Dünya'daki- tüm sefil hayatım boyunca sahip olduğum en iyi arkadaşlarımdan bazılarıydı."

Aric elini uzatıyor. "Bu çok şey ifade ediyor."

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum, etrafa bakınarak.

"Bekliyoruz," dedi Sigurd'un sesi kapıdan. Ne kadar zamandır orada duruyordu? "Laufey'i alıp muayene ettireceğim." Bize baktı, sonra Reeve'in hâlâ yerde baygın yattığını ve odanın etrafında donmuş cesetleri fark etti. "Odin'in yarası muhtemelen ölümcül. Ama Thor onu iyileştirmek için hiçbir şeyden çekinmeyecek." Bileklerini birbirine bastırdı, sonra ellerini saat yönünün tersine çevirdi. Bir tıkırtı sesi duydum. "Rünler geri geldi." Laufey'e doğru yürüyüp elini nazikçe tuttu ve bana son kez seslendi. "Umarım az önce ne yaptığını biliyorsundur."

"Ne?" diye soruyorum.

"Uyanıyorlar." Başını sallıyor. "Kampüsün her yerinde."

Diğer düşmüş Tanrılar ve uyuyan Devler.

Güzel, bence. Bilmeyi hak ediyorlar. Tüm anılarını, iyisiyle kötüsüyle, hatırlamayı.

"Peki ya Bifrost?" diye soruyor Aric.

"Temizlik için göndereceğim. Şenlik ateşine katıl. Eğer biri sorarsa, fırtına birkaç şeyi tutuşturdu. Şimdilik çekiç

çağırma.

Sanki Odin'i yok etmemişiz gibi, muhtemelen bir daha geri dönmek üzere gidiyor.

Aric'in yanına koşuyorum. Daha yetişemedi beni kendine çekip sarılıyor. Sonra boynumu öpüyor. "Yaralandın mı?"

Çekiş tekrar elimde. Ona bastırıyorum ve sanki yerine oturan bir kilit gibi derisinin altına gömülüyor, rünler işini yapıyor. "Başından beri sendin."

"Bizim gibi."

Reeve öksürmeye başlıyor. "Merhaba, hâlâ buradayım, bilincim yerinde. Lütfen ölülerin yanında seks yapmayın, tuhaf. Ve hayatta kaldığınız için iyi iş çıkardınız, yaptıklarım için özür dilerim."

"Seni neden hemen şimdi öldürmeyelim ki?" diye homurdandı Aric, sesinde hâlâ gök gürültüsü vardı, çekiş sırtında kıvılcımlar saçıyordu.

Reeve kaşlarını çatı. "Çünkü Rey'e o rünü ben verdim. Sana yardım ettim, değil mi? Beni öldürürsen, sonra ne olacağını kim açıklayacak? Çok iyi bir hikaye anlatıcısı olarak bilinirim, biliyorsun."

Aric karşılık veremedi Mjölner inliyor. Ses canlı, aç. Kıvılcımlar Aric'e değil, bana doğru fışkırıyor.

Donup kalıyorum, sonra elimi uzatıyorum. Çekiş Aric'in elinden kurtulup bana doğru uçuyor, sonra bacaklarımdan ve kollarımdan aşağı bir dizi ateşli kıvılcım gönderiyor. Yaralarım hızla iyileşiyor, sıcak his bana huzur veriyor.

Mjölner elime doğru kayıyor ve ok avucumun altında rünlerle aydınlanıyor.

Benim sanırım.

Aric bakıyor. Ben de ona bakıyorum, ağırlığı aramızda dağılıyor. Çekiş ikimize ait.

Gerçekleşme keskindir.

Doğuştan benim.

Layıkıyla onundur.

Silah bir kez daha parıldadı.

Aric elini kaldırıyor. Beni öylece bırakıyor. Ama kullanmıyor,

sadece havaya kaldırıyor. El sırtına bastırıp tekrar yerine oturuyor. Vücudu darbeye sarsılıyor, sanki çekiç gerçekten onun bir parçasıymış gibi nefesi ağzından fışkırıyor.

Kullanmıyor, koruyor.

Şimdilik.

Bir an nefes nefese kaldık, mağara sessizleşti. Dengelendi.

Sonra Reeve sırtarak alçak sesle ısılk çalıyor. "Gördün mü? Bana ihtiyacın olacak. Sana Ragnarök'ten nasıl kurtulacağını başka kim öğretebilir? Tanrılar düştü. Devler yükseldi. Gerçekten bunun son olduğunu mu sandın?" Kollarını iki yana açarak alaycı ve yapmacık bir tavır takınıyor. "Çocuklar, parti daha yeni başlıyor."

Sonsöz

REY

İki GÜN SONRA

Göl cam gibi görünüyor. Gümüş kırağı, yüzeyinde kusursuz bir tabaka halinde uzanıyor. Ay ışığı donmuş suyun üzerine elmaslar saçarken sırtıyorum. Bazı kızlar akşam yemeği yiyip sinemaya gidiyor. Ben ise yıldızların örtüsü altında buzla kaplı bir göl görüyorum.

Karşıya doğru kayıyoruz, botlarım kayıyor, ta ki Aric'in eli dirseğimi kavrayana kadar. Yorgunluktan kısık ve sert bir kahkaha atarken beni göğsüne doğru çekiyor. "Düşmanlarını yakın mı tutuyorsun?"

"Öyle bir şey işte." Nefesim havada beyaz bir duman gibi uçuşuyor. "Ama eğer beni öldürmek isteseydin, dün gece odana tekrar gizlice girdiğimde beni öldürürdün. Üzgünüm, üzgün değilim."

"Sırtıma dikkat etmeliyim," diye mırıldandı seksi bir sırıtışla. "Saç yolan biri olduğunu duydum." Beni gölün karşısındaki karanlık ağaçlık alana doğru götürürken dirseğimi daha da sıkı kavradı.

İlerideki ağaçların arasından bir kulübe belirliyor. Eski, hava şartlarından yıpranmış ve küçük; kapısının üzerine eski bir koğuş gibi çivilenmiş boynuzları var. Suyun buzlu kenarına vardığımızda, kapıya giden patikaya giriyoruz. Kapıyı itiyor ve beni bir anda sıcaklık karşılıyor: ateş ışığı, sedir dumanı ve...

Nefesim kesiliyor.

Çiçekler.

Her yer.

Masa, zemin, hatta kaba raflar bile çiçeklerle dolu: kavanozlardaki kır çiçekleri, kupalara beceriksizce sıkıştırılmış güller, pencere kenarındaki kırık vazodan

dökülen papatyalar. Bir avcı kulübesi yumuşak, güzel bir şeye dönüşmüş. Tam bana göre bir şeye.

Kapının eşiğinde dönüp gözlerimi kırıştıtararak yanan yaşlara karşı sertçe gözlerimi kırıştırdım. "Bu ne?"

Omuzlarını silkiyor, utanmış gibi çenesini esnetiyor. "Çünkü her kıza çıkma teklif edilmeli ve ona bir çiçek verilmeli. Hatta Odin'in kanı bile."

Sözler içimde bir şeyleri kırıyor. Hatırladı. Gözlerim yanıyor ve durduramadan bir damla yaş akıyor.

Aric tek parmağıyla yakalayıp dudaklarına götürüyor ve üflüyor. Nefesinden buz parçaları çıkıyor, gözyaşı havada donarak önümüzde süzülen minik bir kristale dönüşüyor. İç çekiyor. "Ayrıca, sadece sevişmeye çalışıyordum."

Gülme krizine giriyorum. Çok saçma ve bir o kadar da mükemmel.

Kendimi ona doğru atıyorum. Beni kolayca yakalayıp döndürüyor. Düşmanımın kollarında olmak özgürleştirici.

Dönmeyi bıraktık, vücudum yavaşça onunkinden aşağı kaydı. Ayaklarım neredeyse yere değiyordu ki beni tekrar kaldırdı ve ağzını ağızıma bastırdı.

Şimdi farklıydı öpücüğü. Daha ateşli. Daha aç. Elleri sırtımı okşuyor ve avuçlarım tenine kazınmış rünlerin üzerinden kaydığında, dokunuşumla kıvılcımlar saçıyorlar; aramızda dans eden minik şimşekler gibi.

Sonunda ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Alnımı göğsüne yasladım. "Sigurd'dan haber var mı?"

Aric yavaşça nefes verdi, gözleri gümüşten kahverengiye döndü. "Tam olarak planladığım gibi yaptım. Ona Mjöl'nir'i kontrol ettiğimizi söyledim."

Göğsüm sıkışıyor. "Biz."

"Evet." Başparmağı çeneme değdi. "Biz. Ve onunla ne yapacağına karar vermek sana kalmış."

Güçlkle yutkunup başımı avucuna yaslıyorum. "Bifrost'u açıyoruz ve güçlerini geri alıyorlar. Hepsi, kampüste hafızalarını geri kazananlar da dahil. Her biri bunu hak ediyor."

"Öyle yapıyorlar." Aric'in iç çekişi dışarıdaki fırtınadan daha ağır. "Ama bu, Odin'in de gücünü geri kazandığı anlamına geliyor. Ve Laufey'i sana karşı kullanmaya devam edeceğini biliyorsun. Rowen'a da."

Bu, almam gereken bir risk. Öyle ya da böyle, bu savaş sona ermeli.

Konuyu biraz değiştirdim. "Acaba Odin'in diğer tarafta daha fazla müttefiki mi yoksa düşmanı mı var?"

Aric bana bakıyor, gözlerinde karanlık ve kararlı bir ifade var. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

"Öncelikle," diye omuz silktim. "Buradaki tehditleri ortadan kaldırıyoruz."

"Yarın," diyor, dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor.

Gömleğini çekiştirdim, istemeden de olsa sııttım. "En azından Reeve bir işe yarıyor."

Yüzü bulutlandı. "Sinir bozucu ve manipülatif olmasının dışında mı? Evet."

Gülüyorum. "Ne? Bana yardım etmeseydi Mjölner olmazdı. Ayrıca, Sigurd'un dikkatini dağıtıp kafasını karıştırmakta çok iyi, gerçi Sigurd'un o gece neler olduğunu bildiğini düşünüyorum. Sadece Reeve'in yüzüğü alacağına güveniyordu."

Aric isteksizce başını sallıyor, ağzını büküyor. "Evet, bilmiyorum. Bize asla net bir cevap vermeyecek. Şimdilik, sadece bu geceye odaklanalım. En azından bunu hak ediyoruz."

Ateş patlıyor, buz kristali havaya karışmadan önce bir kez dönüyor ve gün boyunca ilk kez kendime nefes alma izni veriyorum, sonra sonunda Dev'imın kollarında dinleniyorum.

Vizyonları artık daha canlı. Bazen içlerinde savaş görüyorum; bazen de Asgard'ın, onu çevreleyen masmavi denizden parlayan sınırlarını, yıldızlar arasında bir kale gibi görüyorum.

Diğer günler ise yıkılmadan önceki Jötunheim'dır.

Kar yağıyor. Gözlerimi kırıştırıp açıyorum. Onun vizyonlarından birindeyim ama bu çok güzel. Bir tarlada

duruyoruz, kara, boş bir tuvale bakıyoruz.

Bir an umutlu hissediyorum. Huzurlu.

Aric'in eli elimin üzerine kapanıp beni şimdiki zamana geri döndürdüğünde, bu kelime göğsümde yankılanıyor. Parmaklarımızın birleştiği yerde buz kıvılcımları çakıyor. Dışarıda göl inliyor, aramızda fırtına esiyor ve bir anlığına, sanki dünya yanımızda nefesini tutuyormuş gibi hissediyorum. Bu ana izin veriyor.

Ama bu sessizlik uzun sürmeyecek.

Hiçbir zaman öyle olmaz.



Aşk burada bitmiyor...

ÜCRETSİZ Kitapları sever misiniz?! En çok satan kitaplarımızdan birini BURADAN indirin!

Ücretsiz kitaplar, hediyeler ve çok daha fazlası için Entangled Insider'lara katılın!

Teşekkürler

Öncelikle Tanrı'ya şükretmeliyim. Bu kitap hayatımın en zorlu deneyimlerinden biri olsa da, aynı zamanda bir sevgi emeğiydi. Ailem olmadan bunu başaramazdım; desteğe ve ağlayacak bir omuza ihtiyacım olduğunda 7/24 yanımda olan harika kocamdan, gece geç saatlerde mesaj atıp sorular sorduğum babama kadar. Sağlam bir araştırma ortağı ve her zaman bir cevapla geri dönerdi. En sevdiğim an, düzenlemenin sonuna geldiğimizde menajerimin "babana sor!" diye mesaj atmasıydı.

Bu da beni Nicole Resciniti'ye getiriyor. Aman Tanrım, dünyanın en iyi ajanı. Bu konuda çok zorlu bir süreçten geçiyorduk. Benim için, bu kitap için ve üzerinde bu kadar çok çalıştığın için gerçek bir rock yıldızısın. Akıl sağlığından ve uykundan fedakarlık ettin; ikimiz de yaptık. Ve buna değdi. Teşekkür ederim.

Sonunda araya giren Stacy Abrams'a teşekkürler! Amy Pierpont, hızlı bir düzenleme veya temizlik gerektiğinde panik halindeki metinler yüzünden paniklemediğin için teşekkür ederim. Her şeyi bırakıp giderdin. Teşekkürler! Liz Pelletier, aman Tanrım, bu kitaba inandığın ve ihtiyacım olduğunda beni cesaretlendirip devam etmem için bana güven verdiğin için teşekkür ederim.

Angie, Krista, Denise, Kristin ve Sophie, beta okumalarınız, ulaşılabilirliğiniz ve geri bildirimlerinizle bana yardımcı olmanız benim için çok değerliydi. Tijan, kontrolleriniz her şeydi. (İnsanları unuttuğumu BİLİYORUM!) Mai, ha-ha, seni unutmuyacağım! Bu süreçte beni birçok uçurumdan kurtardın. Rockin Readers'daki ve Instagram'daki herkese, diğer tüm projelerimi ve dizilerimi bu yüzden kelimenin tam anlamıyla askıya aldığım için sabrınız için teşekkür ederim. Jill, cennetten gülümsediğini biliyorum.

E-posta yoluyla tanıştığım veya hiç tanışmadığım ve perde arkasında çok çalışan tüm Entangled ekibine, hepiniz

harikasınız, size özel bir teşekkür etmek istedim. Çok teşekkür ederim! Sanatta: LJ, Elizabeth, Bree, Liz. Yapımcılarda: Curtis, Brittany, Molly, Justine ve Beth. Editörlükte: Mary, Rae, Hannah ve Jessica. Pazarlama/tanıtımda: Victoria, Erin, Cai, Meredith, Heather, Melanie, Hannah ve Lindsey.

Gördüğünüz gibi, bir köyden fazlası gerekiyor. Bu yüzden okuyucularıma, beni desteklediğiniz ve yanımda olduğunuz için çok teşekkür ederim. Umarım yolculuğun tadını çıkarmışsınızdır.

KUCAKLAŞMALAR

RVD

Yazar Hakkında

Rachel Van Dyken, yeni yetişkin aşk romanlarından mafya aşk romanlarına, doğaüstü ve fantastik aşk romanlarına kadar 140'tan fazla kitabıyla New York Times, Wall Street Journal ve USA Today'in en çok satan 1 numaralı yazarıdır. Dört milyondan fazla satan kitabıyla Forbes, US Weekly ve USA Today'de yer almıştır. Kitapları 15'ten fazla ülkede çevrilmiştir. Amazon yayınevi aracılığıyla Kindle in Motion kitabına sahip olan ilk aşk romanı yazarlarından biri olan Dyken, okuyucu deneyiminde öncü olmaya devam etmektedir. Pasifik Kuzeybatı'daki evinde eşi, sevimli oğulları, çıplak kedisi, iki kertenkelesi ve köpeğiyle yaşamaktadır.

Kızıl Kule'den daha heyecan verici bir romantizm keşfedin...

ZALİM ŞAFAK

Rachel Howzell Hall'un Vallendor romanı

Kaivara Megidrail bir zamanlar Vallendor'un Büyük Savunucusu olarak tapınılırdı; ta ki ihanet, ceza ve sürgün onu Yok Olan'a kadar. Şimdi, terk ettiği diyar çöküşün eşiğinde sallanıyor. Ve bir adam -prens, demirci, yalancı Jadon Wake-kurtuluşunun... ya da nihai yıkımının anahtarı olabilir. Sadece parçalanmış anılar ve amansız bir iradeyle donanmış olan Kaivara, bir seçim yapmak zorunda: gücünü geri kazanıp Jadon hakkındaki gerçekle yüzleşmek mi, yoksa hain bir tanrının yükselişiyle Vallendor'un çöküşünü izlemek mi? Diyar ona yıkıcı diyordu. Bu sefer, onun gerçekte ne için yaratıldığını öğrenecekler.

TANRILARIN OYNADIĞI OYUNLAR

Abigail Owen'in Crucible adlı romanı

Hırsızlar Tarikatı'nda bir büro memuru olarak yaşarken, fark edilmemek için başımı öne eğiyorum. Ta ki Hades'le karşılaşana kadar. Yeraltı Dünyası'nın değişken Kralı, ilk kez, tanrıların Olimpos'un yeni hükümdarını belirlemek için verdikleri ölümcül mücadele olan Crucible'a katılıyor. Ama tanrılar, ölümlüleri kendi yerlerine yarışmaya çağırıyor. Hades neden beni seçti? Omuzlarında lanet olan alaycı, hiç kimseyi? Ve neden her seferinde onun olduğumu söylediğinde kalbim yerinden fırlıyor? Gökyüzündeki yıldızlardan daha fazla sırrı varken, nasıl bilebilirim ki? Hades kendi kurallarına göre oynuyor... ve Ölüm ne pahasına olursa olsun kazanacak.

KARGAŞA VE ÖLÜMLÜ

Shanora Williams'ın Grim adlı romanı

Bir suikastçı, bir fırıncı ve kötü bir büyücü bir meyhaneye girerler... Biraz kaos yaşanmasına hazır olun.

SERÇELERİN KALKANI

Devney Perry'nin bir romanı

Prenses olmak hiçbir zaman bir gösteriden fazlası olmamıştı; yirmi üç yıl boyunca boş unvanlar ve içi boş gelenekler. Ta ki kötü şöhretli bir canavar avcısı kıyılarıımıza yelken açana kadar. Bir prensin babamın taht odasına girip hayatımı mahvettiği güne kadar. Bir yabancıyla evlenip, kanla büyülü bir antlaşma imzaladığım ve kıtanın öbür ucundaki diyarın en tehlikeli krallığına doğru yola çıktığım güne kadar. İşte o gün, tüm mitlerin uydurma olmadığını öğrendim. Ve korktuğumuz canavarları öldürmenin tek yolunun onlardan biri olmak olduğunu...

Bizimle çevrimiçi iletişime geçin!



@redtowerbooks



@RedTowerBooks



@redtowerbooks



"ADDICTIVE, COMPELLING, AND WOW! THIS IS A MUST READ."
—*NYT* bestselling author Tijan

Gods will fall,
Giants will rise.

FALLEN GODS

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
RACHEL VAN DYKEN



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

